

Phòng 401, Khu Chung Cư Số 35

Contents

Phòng 401, Khu Chung Cư Số 35	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32
9. Chương 9	36
10. Chương 10	40
11. Chương 11	44
12. Chương 12	48
13. Chương 13	52
14. Chương 14	56
15. Chương 15	60
16. Chương 16	64
17. Chương 17	69
18. Chương 18	73
19. Chương 19	77
20. Chương 20	81
21. Chương 21	85
22. Chương 22	89
23. Chương 23	93
24. Chương 24	97
25. Chương 25	101
26. Chương 26	105
27. Chương 27	109
28. Chương 28	113
29. Chương 29	116
30. Chương 30	120
31. Chương 31	124
32. Chương 32	128
33. Chương 33	132
34. Chương 34	135
35. Chương 35	139
36. Chương 36	142
37. Chương 37	145
38. Chương 38	149
39. Chương 39: Ngoại Truyện 1 : Chuyện Của Đồng Thư	153
40. Chương 40: Ngoại Truyện 2 : Bệnh Tâm Thần (1)	155
41. Chương 41: Ngoại Truyện 3 : Bệnh Tâm Thần (2)	162

42. Chương 42: Ngoại Truyện 4 : Bệnh Tâm Thần (3)	168
43. Chương 43: Ngoại Truyện 5 : Bệnh Tâm Thần (4)	176
44. Chương 44: Ngoại Truyện 6 : Bạch Nguyên (1)	183
45. Chương 45: Ngoại Truyện 7 : Bạch Nguyên (2)	190
46. Chương 46: Ngoại Truyện 8 : Bạch Nguyên (3)	197
47. Chương 47: Ngoại Truyện 9 : Đêm Thất Tịch	205
48. Chương 48: Lời Cuối Sách	211

Phòng 401, Khu Chung Cư Số 35

Giới thiệu

Tên gốc: Ba mươi lăm đồng phòng bốn lẻ mộtEdit: Tiểu ViBeta: Blue (chương 1-14), Emerald (từ chương 15)Thể loại:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-401-khu-chung-cu-so-35>

1. Chương 1

Edit: Vi

Beta: Blue

Chương 1: Kẻ đến gõ cửa mỗi ngày

Đã là lần thứ mười lăm trong tháng này rồi...

Không phải lần thứ mười lăm ngủ nướng. Không phải lần thứ mười lăm thức đêm chơi game. Không phải lần thứ mười lăm ăn chocolate. Càng không phải lần thứ mười lăm chơi bài mà là cánh cửa nhà cậu lần thứ mười lăm cứ đúng đến bảy rưỡi là bị gõ ầm lên, đây thực sự là đang khiêu chiến với thần kinh nhạy cảm của một kẻ thức đêm quá độ như cậu mà!

Sau khi ý đồ dùng chăn bông che tai thất bại thảm hại, bạn nhỏ Giản Đan thuyền một cái... ngã xuống giường. Giản Đan định là sẽ dùng một tư thế nhảy lộn người cực đẹp như cá chép sau đó giống gió xoáy lao ra mở cửa phòng, cho cái tên chết tiệt đó một đám văng lên hành tinh nào đấy luôn.

Nhưng mà... một trạch nam chắc chắn không có khả năng hoàn thành động tác yêu cầu kĩ thuật cao như vậy nên cuối cùng Giản Đan chỉ đành bịt cái mũi đẹp mà lê lét ra mở cửa.

– Tôi tìm vợ tôi.

Cửa vừa mở, Giản Đan đã nghe được lời kịch kinh điển này lần thứ mười lăm. Mười lăm lần biến đi! Lời kịch kinh điển biến đi! Cho dù anh là diễn viên phim tình cảm bi kịch Quỳnh Dao thì cửa nhà tôi cũng không phải là bối cảnh phim của anh!

Cứ đúng bảy rưỡi mỗi ngày đến gõ cửa nhà Giản Đan là một người đàn ông, cao hơn Giản Đan khoảng nửa cái đầu, tuy ăn mặc đầy đủ nhưng lại rất bẩn, có thể nhìn ra đây là một người lang thang.

Hiện tại thì người đàn ông không nhìn rõ diện mạo kia đang đứng trước cửa nhà Giản Đan, miệng Giản Đan đã lặp lại câu nói này lần thứ mười lăm:

– Ở đây không có vợ của anh.

Giản Đan xoa xoa mũi, vô cùng ghét bỏ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt bẩn thỉu của người kia, nhưng cậu không hề nghĩ đến đám tóc bết dính vào mặt của mình, có thể mang ra mà xào thức ăn được.

– Tôi tìm vợ tôi.

- ...

- Tôi tìm vợ tôi.

-...

Bạn nhỏ Giản Đan không không chế được, phát khùng:

- Tìm! Tìm! Tìm! Tôi đã nói không có mà! Ở đây không có vợ anh! Anh không hiểu tiếng Trung à? Ở đây không có vợ anh! Ở đây chỉ có mình tôi biết thở thôi! Thấy tôi thuận mắt thì cưới tôi làm vợ cũng được!

Người đàn ông bị một chuỗi liên thoảng của Giản Đan làm cho ngây người, ba giây sau lại nói:

- Tôi tìm vợ tôi.

-...

- Vợ tôi.

Bạn nhỏ Giản Đan thua tuyệt đối rồi. Máu của bạn nhỏ Giản Đan chính thức về 0 rồi. Bạn nhỏ Giản Đan ngã xuống. Đúng. Rồi bạn nhỏ Giản Đan lại đứng lên. Bạn nhỏ Giản Đan bắt đầu quá trình hồi máu.

- Tôi nói rồi, ở đây không có vợ anh. Hơn nữa tôi thấy anh tái hôn được rồi đấy. Tôi thông cảm với anh, thật đấy, nhưng bây giờ ở đây chỉ có mình tôi thôi. Anh đừng đến đây nữa, được không?

Giản Đan tự vò cái đầu vốn rối tinh rối mù của mình, nhìn người kia một cách cực kì thành khẩn.

- Tôi tìm vợ tôi.

Giản Đan hết cách rồi, rầm một tiếng đóng cửa lại, đi tìm số điện thoại, cũng không quan tâm người ngoài cửa lại bắt đầu gõ lạch cạch.

Giản Đan bây giờ ở trong một khu tập thể cũ đến mức ngay cả quản lí vận hành gì cũng đều không có, hai phòng ngủ một phòng khách, mỗi tháng hai trăm đồng. Trường Giản Đan dùng lí do mở rộng chiêu sinh không có đủ giường mà đúng lý hợp tình đá sinh viên năm thứ tư khỏi cổng, gọi cho hay chính là: để sinh viên tiếp xúc xã hội.

Vì thế Giản Đan năm tư đã phải tìm, tìm, tìm nhà rồi tìm được căn phòng này. Phòng đầy đủ vật dụng cần thiết lại gần trường, chủ nhà nói vì phải ra nước ngoài gấp nên cho cậu thuê giá rẻ. Người nghèo tiêu chuẩn Giản Đan lập tức trả tiền thuê một năm.

Nghĩ lại, mình đúng là đồ con lợn! Có khi là vì mỗi ngày đều bị gõ cửa nên mới rẻ thế! Bạn nhỏ Giản Đan quả quyết.

Gọi mười lần điện thoại mới gặp được chủ cho thuê, chủ nhà ấp úng nửa ngày mới mang đầu đuôi câu chuyện ra kể.

Giản Đan đau xót dùng tiền điện thoại đổi về tin tình báo. Người mỗi ngày đến gõ cửa nhà Giản Đan tên là Đồng Thư, năm nay hai mươi chín tuổi, nghề nghiệp là thiết kế nội thất. Anh ta chính là người thuê trước Giản Đan, kí hợp đồng liền năm năm.

Giản Đan cảm thấy Đồng Thư chính là một người số khổ. Tuổi trẻ, việc làm tốt, đủ ba tiêu chuẩn cao ráo, đẹp trai, có tiền, lúc ấy thuê phòng là vì kết hôn, vợ cũng đã mang thai. Nếu mà cứ giống như tiểu thuyết thì đây chính là cuộc sống hạnh phúc nhưng ai mà biết được... anh chàng này số lại khổ như vậy.

Vợ Đồng Thư tên là Tô Tiểu Tiểu, là một cô gái xinh đẹp không an phận. Theo chủ nhà thì Đồng Thư là một người đàn ông cực kì, cực kì tốt, Tô Tiểu Tiểu vừa mang thai thì anh quyết định kết hôn luôn. Kết hôn xong mới vỡ lẽ đứa bé không phải của Đồng Thư, người đàn bà kia ngoại tình.

Đồng Thư dù là người đàn ông tốt đến mấy cũng không thể chấp nhận việc nuôi con người khác. Đồng Thư nói với Tô Tiểu Tiểu nếu bỏ đứa bé thì tiếp tục an ổn sống với nhau, nếu không thì li hôn. Tô Tiểu Tiểu này cũng không phải dạng thường, quyết định cực nhanh rồi dọn ra ngoài ở cùng với bạn trai xã hội đen.

Tô Tiểu Tiểu nếu li hôn thế này đảm bảo một đồng cũng không lấy được. Đồng Thư là người tử tế nên quyết định cho Tô Tiểu Tiểu hai vạn rồi chia tay. Nếu mà chuyện đến đây là hết thì lại chẳng có tí tình

thần của phim bị kịch gì để nói. Bạn trai Tô Tiểu Tiểu nói trắng ra là một tên côn đồ, vì thế hai người vô văn hóa lại không biết thế nào là sợ hãi quyết định lúc chưa li hôn thì giết Đồng Thư. Đồng Thư không cha không mẹ, người thừa kế hàng đầu chỉ có Tô Tiểu Tiểu.

Chẳng ngờ Đồng Thư không chết. Hai người cuống cuống bán xe của Đồng Thư rồi bỏ trốn cùng nhau. Đồng Thư bị thương nặng ở đầu, xuất viện rồi vẫn không bình thường được. Không ai đi truy cứu cái án nho nhỏ này, án tử còn tồn nhiều lắm. Chuyện này của Đồng Thư chẳng thể gây ra sóng gió gì, cùng lắm chỉ có thể trở thành câu chuyện lúc trà dư tửu hậu của các ông các bà móm mém mà thôi.

Đồng Thư không phải người địa phương lại chẳng có bạn bè gì, công ty thì chỉ hận không thể xóa tên anh trong lịch sử cho nhanh, cuối cùng chẳng ai trông nom, anh thành kẻ lang thang. Khu tập thể nhỏ này đều là các ông bà già ở, Đồng Thư trước kia luôn giúp đỡ họ làm việc này việc khác nên không ai đuổi anh đi.

Chủ nhà tuy nhận tiền thuê năm năm nhưng không có lí gì mà chấp nhận được một người điên ở trong nhà mình, cũng may là Đồng Thư cũng đã quên mình có quyền sử dụng phòng này trong năm năm. Con gái bà chủ ở nước ngoài kiếm được nhiều tiền nên muốn đón mẹ sang bên đó thăm thú. Bà chủ nghĩ rằng khi mình đi thì không ai trông coi nhà cửa lại vừa may Giản Đan hỏi thuê nhà, bà ấy lập tức đưa ra một cái giá rất rẻ rồi cho cậu xem phòng, dù sao phòng cũng có người trả rồi, cho thuê rẻ cũng không lỗ. Lúc cho Giản Đan thuê, bà đã giữ lại câu chuyện ân oán tình thù này không kể ra.

Giản Đan càng nghe càng ghen, bây giờ còn biết làm sao nữa? Chủ cho thuê giờ đây là nhìn không thấy sờ không được, tiền mình trả mất rồi, hơn nữa phòng này ngoại trừ người điên đến gõ cửa đúng giờ như đồng hồ báo thức kia thì mọi mặt đều thoải mái.

Hết cách, chẳng lẽ lại đi giảng đạo lí với kẻ điên? Hơn nữa thân phận Đồng Thư làm cậu cảm thấy khó mà nói được cảm xúc của mình lúc này. Nói thật thì người ta trả tiền đủ rồi, có quyền ở lại đây, mình bây giờ ở đây là hoàn toàn ăn theo người ta. Cảm giác này giống như lúc tự mình kí kết được một hợp đồng bằng thực lực nhưng cuối cùng lại có người nói cho mình biết thật ra là trước có người đàm phán tốt rồi, giờ mình không đứng được lợi thôi.

Đồng Thư còn gõ cửa. Gõ đến phiền lòng Giản Đan. Giản Đan lẩn lẩn hai vòng trên salon, cảm thấy không thể mặc kệ được, phải giải quyết thôi, không thể để nhà mình ngày nào cũng bị gõ cửa như thế được.

Mở cửa, vẫn là khuôn mặt kia nhưng tâm tình cậu đã khác đi chút chút. Giản Đan thấy có một ít tâm trạng cân bằng thật biến thái, quả nhiên là giàu có còn đẹp trai chắc gì kết cục đã tốt.

– Vợ tôi ở đây.

Ở đây... Mọi anh. Bạn nhỏ Giản Đan không được ngủ no giấc lại phải trả tiền điện thoại đường dài kích thích, thế là đại não hoạt động không bình thường, Giản Đan đã cố gắng khống chế, cố gắng kìm nén nhưng mà xin lỗi, bạn Giản Đan không làm được.

Bạn Giản Đan ra tay! Bạn Giản Đan xuất sát chiêu! Bạn Giản Đan đâm thẳng một đâm vào mặt Đồng Thư! Bạn Giản Đan dùng thân hình cao mét bảy mốt, nhảy lên để đâm vào má trái Đồng Thư cao mét tám tám!

Nói thật thì Giản Đan là trạch nam, sức chiến đấu có mấy, nắm đấm của cậu hoàn toàn không có khả năng đánh bại một người đàn ông cao mét tám tám cường tráng hơn cậu rất nhiều. Điều đó là bình thường nhưng mà điều kiện tiên quyết người đó phải khỏe mạnh chứ không phải là người điên đã ít nhất hai tháng không ăn uống tử tế thế này.

Vì sự không khống chế được bản thân của bạn Giản Đan nên kết quả cuối cùng là Đồng Thư bị cậu đánh ngã, đầu đập mạnh vào góc cầu thang phát ra một tiếng động lớn. Nắm đấm của Giản Đan hạ xuống, cậu không ngờ người cao lớn như thế sẽ bị mình đánh ngã quá mức dễ dàng.

Đồng Thư có vẻ không ổn, máu chảy xuôi xuống đến cằm rồi đến cổ. Anh không hé răng, hai tay ôm đầu che vết thương. Đây là động tác cực kì tiêu chuẩn lúc bị choáng!

Giản Đan do dự mãi, không biết là nên qua đỡ anh ta dậy hay là gọi 120 thì tốt hơn. Vừa chuẩn bị đi xem tình hình anh thế nào thì Đồng Thư ngóc lên xê dịch về phía sau, là bị Giản Đan đánh cho sợ.

Giản Đan dở khóc dở cười, trong lòng không thoải mái, dù sao đi chăng nữa thì đánh người là không đúng, hơn nữa người cậu đánh còn là một kẻ điên đầu óc không bình thường.

Ngay trong lúc Giản Đan còn đang phân vân chưa biết giải quyết thế nào thì Đồng Thư sau khi nghỉ một hồi đã tự mình chậm rãi đứng lên, nghiêng ngả lão đảo đi xuống lầu. Giản Đan yên lặng đứng nhìn anh nửa ngày, cuối cùng không đi đến đỡ anh mà về nhà yên lặng đóng cửa.

Bị gió lạnh lại thêm chuyện vừa rồi thì dù Giản Đan có là con heo cũng chẳng ngủ được nữa, hơn nữa lúc tỉnh thì đã thấy hơi đói rồi. Lục tung tũ lạnh nửa ngày mới tìm thấy nửa miếng dưa hấu trái mùa còn thừa từ tuần trước, Giản Đan cắn mạnh hai cái, trong lòng cảm thấy khó chịu liền ném lên bàn ăn, cơn tức không tiêu tan còn bị nước dưa hấu đỏ văng ra khắp người.

Chết tiệt! Đến miếng dưa hấu cũng bắt nạt mình! Cái ngày chết bầm gì đây? Không thể sống nổi!

Giản Đan lại nghĩ đến hình ảnh Đồng Thư nghiêng ngả rồi đi, trong lòng bỗng chồn khó chịu. Cậu không cố ý đánh người ta thành như thế đâu, không biết người điên kia có biết xử lý miệng vết thương không? Nhờ đâu không biết xử lý, máu chảy nhiều quá mà chết thì làm sao? Đừng nghĩ gở! Cái vết thương bé tí thế không chết người được! Thôi thôi thôi! Bây giờ tìm đồ ăn, không nghĩ lung tung nữa!

Cuối cùng thì bạn Giản Đan tìm thấy gói mì ở dưới ngăn đáy cái chạn, ăn xong thì chạy lên mạng tìm trò chơi.

Tìm xong thì Giản Đan lại thấy buồn bực. Cậu nằm ngay đơ trên giường, nằm đến nửa ngày. Thực ra là cậu lại ngủ rồi. Lần tiếp theo Giản Đan mở mắt thì đã là bảy rưỡi tối rồi, ngủ đúng nửa ngày luôn.

Lúc tỉnh dậy thì dạ dày cậu biểu tình vì hành vi vô trách nhiệm không chịu cung cấp đầy đủ thực phẩm đúng hạn của chủ nhân. Giản Đan sờ sờ bụng rồi lục lục tũ lạnh, cuối cùng quyết định ra khỏi nhà để bổ sung dinh dưỡng.

2. Chương 2

Edit: Vi

Beta: Blue

Chương 2: Nhất thời nông nổi hại chết người!!!

Giản Đan tùy tiện khoác một cái áo lông, chải đầu vài cái để ít nhất mái tóc không giống như bị chó gặm rồi ra khỏi nhà. Vừa ra khỏi cửa thì thân hình nhỏ bé của Giản Đan đã bị cơn gió nhẹ mùa đông thổi cho rét run, ăn mặc kín mít, Giản Đan đi chậm rì rì, lúc qua cái hẻm nhỏ của khu thì cậu nhìn thấy Đồng Thư.

Đồng Thư vẫn y nguyên như thế, máu trên mặt cũng không thềm lau. Anh ngồi xổm bên đồng rác, cầm trong tay một hộp nhựa đựng nửa miếng bánh ngọt, hẳn là một sản phẩm của siêu thị Wal-mart trước mặt.

Giản Đan liếc Đồng Thư một cái nhưng cũng không dừng lại, cậu đói rồi, đi mua đồ ăn trước đã.

Siêu thị Wal-mart thật đông, Giản Đan đi thẳng đến khu thực phẩm mua một đồng đồ chín. Trúng gà ở siêu thị đang giảm giá, một đám toàn là các bà các cô không có việc gì vội, xếp hàng chờ trúng, Giản Đan đứng đến nửa ngày vẫn chưa lết được đến chỗ bán mì ăn liền, trên đầu đã xuất hiện mấy ngôi sao con con bay lòng vòng.

Vất vả lắm mới xuyên qua được “chiến trường”, lúc qua khu bánh ngọt Giản Đan tiện thể nhìn, hạn sử dụng tất cả đều trên dưới một ngày.

Thanh toán xong, Giản Đan tay trái tay phải xách một đồng thực phẩm rác rưởi, mi mẩn rời đi. Khi đi qua ngõ hẻm kia, Đồng Thư lúc này ngồi xổm trên đồng rác bây giờ đã thực sự bới đồng rác lên. Giản Đan nhìn Đồng Thư bới bới đồng rác, lúc sau thì anh cầm trên tay chiến lợi phẩm là nửa cái hamburger KFC đã bị cắn dở.

Giản Đan nhìn Đồng Thư bình tĩnh nhét cái hamburger không biết làm từ bao giờ kia vào miệng, lại nhìn đến vết thương trên trán anh giờ đã không còn chảy máu. Giản Đan không chế, Giản Đan cố gắng kìm nén nhưng xin lỗi, cậu lại không làm được.

Giản Đan đi đến, tay còn phải xách đồ nên dùng mũi chân đá đá vào chân Đồng Thư:

– Nhỏ ra.

Giản Đan nhìn Đồng Thư ngây ngốc phun hamberger còn chưa kịp nhai trong miệng ra, vừa lòng gật đầu:

– Đứng lên, đi theo tôi.

Trên đường về nhà, Đồng Thư coi như là ngoan ngoãn, có lẽ là do tác dụng của cú đấm kia còn sót lại. Đến nơi Giản Đan ném đồ lên bàn trà, cho Đồng Thư đứng trong góc. Chẳng còn cách nào, Đồng Thư thật sự quá bản.

Phòng Giản Đan hội tụ đầy đủ đặc điểm của “ổ chó” giống như mọi nam sinh khác, không phải là quá loạn nhưng cũng chẳng tìm nổi đồ. Mãi rồi cậu mới lôi ra từ dưới giường nửa gói bông, nửa lọ cồn, cậu cảm thấy vẫn còn dùng được.

Giản Đan tìm dụng cụ giúp băng bó vết thương cho Đồng Thư, miệng vết thương không lớn nhưng rất sâu, lúc nhỏ cồn lên miệng vết thương thì Đồng Thư nhỏ giọng lầm bầm hai tiếng. Băng bó xong, Giản Đan đưa cho Đồng Thư hai viên thuốc chống viêm.

– Tôi...

Đồng Thư yếu ớt mở miệng.

– Ở đây không có vợ anh.

Giản Đan lập tức chặn họng anh.

– Tôi đói.

Đồng Thư hoàn toàn vô tội.

– ...

Cuối cùng thì Giản Đan quyết định cho Đồng Thư đi tắm, nhưng mà lúc tắm thì Đồng Thư lại giả chứng, anh không chịu cởi quần áo. Giản Đan lại nổi gân xanh, xem đi, tôi là nam, anh cũng là đàn ông! Tại sao không chịu cởi? Chẳng lẽ anh sợ tôi làm thế này rồi làm thế kia với anh à?

– Không cởi được, cởi ra rồi vợ tôi không nhận ra tôi.

Cảm ơn anh, người ta bây giờ cũng chẳng muốn nhìn đến anh. Giản Đan chẳng thèm nói chuyện vô nghĩa, lời đám giẻ rách trên người anh xuống, đẩy người vào bồn tắm.

Đồng Thư rất gầy, có lẽ là do bị đói quá lâu. Kỳ lạ nhất chính là trên người anh có nhiều vết máu ứ đọng, khuỷu tay và bụng còn vài vết thương chưa khép miệng, vừa nhìn đã biết là bị người ta đánh.

– Sao trên người anh lại thế này?

–?

– Vết thương ấy.

Giản Đan không cẩn thận đụng vào vết máu trên tay Đồng Thư làm anh bị đau tránh ra, nhưng anh lại có vẻ sợ mà không dám cử động thêm.

– Đánh đập.

– Ai đánh anh? Đánh anh làm gì?

Người này không giống như phát điên liên tục vấy người khác, như vậy thì một người điên chỉ suốt ngày tìm đồ ăn trong thùng rác sẽ động đến ai? Không lẽ lục thùng rác cũng phải có giấy phép?

– Không biết, rất nhiều, họ nói tôi chặn đường của họ, tâm tình họ không tốt tìm kẻ ngốc luyện tập quyền cước, họ nói vậy.

Đồng Thư gãi mặt và tay, tay, chân, tai anh đều bị lạnh đến nứt da, nước nóng đựng đến thì bắt đầu thấy ngứa.

– Anh cũng để người ta đánh sao? Anh có ngốc không? Sao không đánh chết mấy tên đó đi?

Nghe Đồng Thư nói, Giản Đan bỗng nhớ đến chủ nhà từng nhắc qua rằng thỉnh thoảng sẽ có vài tên côn đồ xung quanh đây đi ngang qua. Điên rồi chứ có phải bị liệt đâu, bị đánh còn không biết đường đánh lại! Thật không có tiền đồ!

Đồng Thư nói:

– Nhiều người lắm. Không đánh lại được. Không có sức. Tôi bảo vệ đầu, họ mệt thì đi.

Giản Đan trong phút chốc chẳng biết phải nói gì nên đành im lặng, yên lặng kéo Đồng Thư đi sấy tóc. Đồng Thư rất cao, Giản Đan vất vả lắm mới tìm được một bộ quần áo ở nhà mà mình mặc sẽ dài quét đất nhưng mặc trên người Đồng Thư thì vẫn là ngắn ngủn.

Sấy tóc xong cho Đồng Thư thì Giản Đan muốn khóc. Anh điên thật à? Có thật là điên không? Điên kiểu gì đây? Người điên thì phải khoa chân múa tay vui sướng, ánh mắt ngây thơ cười ngố, miệng phun nước miếng phì phì chứ. Thế mới là người điên chứ! Anh nhìn anh xem, người thì cao, mặt thì đẹp lại còn ánh mắt chính trực, giống người điên ở cái chỗ nào?

Tắm xong Đồng Thư bị ra lệnh ngồi ở salon. Giản Đan mang đám thực phẩm chín vào lò vi sóng, hâm nóng lên rồi dùng nồi cơm điện nấu cháo. Ở đây thực sự là phải để một bảo bối cho trạch nam, chính là nồi cơm điện tự động toàn bộ, chỉ cần cho gạo với nước vào là thành cháo hoặc thành cơm tùy ý. Dụng ngón tay là xong.

Chín rưỡi tối, nhà Giản Đan bắt đầu ăn cơm. Giản Đan ăn bánh mì với thịt bò, Đồng Thư ngồi đối diện cậu ôm một bát cháo.

– Khụ, không phải tôi keo kiệt đâu. Anh nên ăn đồ ăn nhẹ thôi. Biết chưa?

Giản Đan ngậm thịt, nhìn Đồng Thư ngồi đối diện ngoan ngoãn ăn cháo, trông có vẻ tội nhưng cậu nhớ mẹ từng nói đối quá lâu không thể ăn no cũng không thể ăn đồ dầu mỡ, nếu không sẽ hại dạ dày.

– Ủ...

Đồng Thư ăn một muỗng cháo, gật gật đầu.

Anh thật sự hiểu tôi nói gì không?

Cơm nước xong Đồng Thư tự giác đi rửa bát. Giản Đan ghé vào salon, nhìn bóng lưng anh. Người là cậu mang về, sau này phải làm thế nào? Nhất thời xúc động đúng là chết người, chết người.

Giản Đan cân nhắc xem có thể nói với Đồng Thư: “Anh có thể đi rồi” hay không. Nhưng mà làm như thế đúng là mình cũng thành đứa thần kinh, tự nhiên mang người về tắm rửa cho ăn rồi lại quăng người ta ra.

Người này là kẻ điên đúng không? Cho dù không điên thì cũng không bình thường đúng không? Nếu quăng anh ta ra ngoài chắc cũng không sao nhỉ?

Đồng Thư rửa bát xong thì đi ra, đôi tay đỏ đỏ như cà rốt. Giản Đan thở dài:

– Anh đến đây.

Giản Đan chỉ ở siêu thị tiện tay mua một lọ kem trị nứt da đại hạ giá, đừng nghĩ là cậu “ủ mưu” từ trước đấy nhé.

Đồng Thư ngồi trên salon, đưa tay cho Giản Đan bôi thuốc. Ngón tay anh thật dài, từng đốt đều đặn, nếu không phải bây giờ nhìn thật giống cà rốt thối thì hẳn là rất đẹp.

Vết thương trên tay Đồng Thư thậm chí còn lộ cả thịt ra ngoài, Giản Đan chỉ vừa chạm nhẹ đã thấy rất đau rồi. Thuốc mỡ đã được bôi loạn kín tay Đồng Thư, Giản Đan nhìn rất vừa lòng:

– Không được sờ lung tung đâu đấy.

– Ủ.

– Đưa chân đây.

Cuối cùng Đồng Thư bị trát đầy mặt mũi, tay chân toàn là thuốc trị nứt da, hai tay giờ giờ trên salon không dám lộn xộn. Giản Đan vỗ vỗ đầu anh:

– Ngày mai bôi thêm lần nữa, biết không?

– Ủ.

Tóc Đồng Thư dài sắp ngang vai, nhìn rất mềm. Giản Đan từng nghe nói người tóc mềm tính tình rất tốt, không kìm lòng được đưa tay làm loạn tóc Đồng Thư, rồi tỉnh rồi mù hết lên.

Đồng Thư giờ hai tay trước ngực, ngắc đầu như là tùy ý cho cậu muốn làm gì thì làm, nhìn thật giống một con chó bự. Đồng Thư có một đôi mắt đẹp, màu đồng tử hơi nhạt, nhìn có chút giống người ngoại quốc. Giản Đan không nhịn được xoa xoa thêm vài cái, tóc Đồng Thư lại bị làm loạn thêm một ít.

– Khụ, hôm nay anh ngủ trên giường đi, tôi còn bài tập chưa xong, sẽ không đi ngủ. Nhưng mà buổi sáng anh phải ngủ sofa, biết chưa?

Mắt Đồng Thư hơi cộm, anh lấy tay dụi dụi. Giản Đan nhanh tay chặn lại:

– Đừng có động vào! Đừng có động vào! Định đem mặt anh biến thành cái gì hả?

– Mắt đau, khó chịu.

– Để tôi xem, tôi xem. Đừng có dụi, đừng có dụi. Làm sao?

– Bên trong...

Giản Đan giữ đầu Đồng Thư một lúc lâu, nhìn mãi mới phát hiện phía dưới mắt Đồng Thư, ở bên trong có lông mi vướng vào. Giản Đan thổi một chút, không rơi ra. Giản Đan nổi giận, thổi thổi thổi thổi thổi ~ ~ ~ ~ ~

~~ Càng khó chịu hơn...

– Im!

Sợi lông mi đáng thương cuối cùng cũng theo cây tăm bông dính nước đi ra, Đồng Thư mang theo đôi mắt đỏ rực giống con thỏ mà trèo lên giường. Máy tính của Giản Đan đặt ngay bên giường, mặc dù là có thư phòng ngay bên cạnh, nhưng Giản Đan vì lười nên vẫn cứ thích để máy tính bên giường.

Hệ thống sưởi trong phòng ngủ khá tốt, Giản Đan chỉ vắt cái chăn nhỏ lên đùi rồi làm bài tập. Giản Đan học vẽ, ở đại học thì cậu học chuyên ngành thiết kế nội thất.

Đồng Thư ôm chăn lên giường, ngủ rất nhanh. Tư thế ngủ của anh thật tội nghiệp, cuộn tròn người nằm trong góc giường, một người đàn ông cao mét tám tám mà lại chỉ nằm một góc nhỏ xíu trên giường đôi, làm người ta xót xa.

Ba rưỡi, Giản Đan không học nổi nữa. Đứng lên vận thất lưng, tí nữa trọ luôn. Xoay đầu thấy Đồng Thư ngủ say, bạn Giản Đan bất bình, tại sao tôi mệt muốn chết mà anh ngủ ngon như cún con no sữa thế kia?

Giản Đan nổi lên ý đồ xấu. Lấy ít giấy vệ sinh, xoắn xoắn lại, đến bên Đồng Thư cù cù vào mặt anh. Đồng Thư bị cù thì khó chịu, với tay bắt lấy cái thứ đang đùa giỡn mình, có lẽ là lại đụng đến vết tổn thương do giá rét kia, bị đau, nhỏ giọng kêu.

Giản Đan xấu hổ, thấy mình thật nhảm chán nhưng cậu lại không nhịn được mà xoa xoa đầu Đồng Thư. Đùa giỡn Đồng Thư xong, Giản Đan thấy thoải mái hơn rất nhiều, cầm lon coca đi chiến đấu trên mấy chiến trường trò chơi.

Máy bay nhỏ: Trang bị!!! Trang bị này là của tao!!!

Chết dưới mẩu đơn: Cho mày, cho mày tất

Chít chít chít chít chít chít: Tao muốn cái này! Tao muốn bảo thạch!

Vô cùng đơn giản: Cửa tao! Là của tao!

Phong lưu không phải hạ lưu: Biển! Biển hết! Cửa tao!

Vô cùng đơn giản: Con gà nhà mày còn chơi trò xác chết vùng dậy lúc nửa đêm nữa! Cút ngay !!!

Chít chít chít chít chít chít: A a a a! Bảo thạch là của tao! Cửa tao, của tao!

Chết dưới mẫu đơn: A ~ bảo thạch!

Vô cùng đơn giản: Mày dùng vô ích thôi! Cho tao!

Chít chít chít chít chít chít: Đội trưởng! Là của tao, của tao!

Phong lưu không phải hạ lưu: Cút ngay! Tất cả đều là của tao! Chấn đường tao là chết!

Vô cùng đơn giản: ồ, giao dịch thành công! hahaha

Chết dưới mẫu đơn: a, đám trang bị này! Anh yêu em, Giản vú em ~!

Chít chít chít chít chít chít: Đội trưởng kia! Tại sao lại có thể như thế?

Vô cùng đơn giản: A ha ha ha...! Cửa tao! Cuối cùng là của tao!

Máy bay nhỏ: Hahaha... Trang bị của tao cuối cùng cũng đến tay! Tao muốn biến thân!

Vô cùng đơn giản: Cái gì? Mày phải biến thân? Thành con gái à?

Chết dưới mẫu đơn: Được được được! Đến đây đi! Máy bay nhỏ để anh giúp em!

Chít chít chít chít chít chít: Chàng không cần ta sao? Máy bay nhỏ? Chàng không cần kê kê của ta sao?

Máy bay nhỏ: Chúng mày cút hết cho tao! Biển!

Vô cùng đơn giản: ời, tao đi. Một quá

~Máy bay nhỏ: Không thể nào! Giờ mới bốn rưỡi! Giản vú em, mày không thể như thế được!

Chít chít chít chít chít chít: Tao cũng mệt

!

Vô cùng đơn giản: Tao buồn bực!

Chết dưới mẫu đơn: chít chít ~ Giản vú em, mày sao thế?

Vô cùng đơn giản: Bỗng nhiên tao nhớ hôm qua tao đã tha một con vật to dùng về nhà. Là tao nhặt, đầu óc tao làm sao không biết nữa.

Chết dưới mẫu đơn: Ồ, là chó hay mèo? Giản vú em thật nhân ái...

Máy bay nhỏ: Ồ, Giản vú em chính là đại sứ tình yêu. Là giống gì?

Vô cùng đơn giản: tao nhặt...chó. Không biết giống gì, rất to, hơi ngốc một chút. Rốt cuộc là tao làm sao thế này?

Phong lưu không phải hạ lưu: Cũng tốt mà. Nuôi đi ~ Ai cha! Phó bản! Phó bản này được! Mau đi! Mở đường cướp ngựa đi!

Vô cùng đơn giản: Thôi đi, chẳng nói với chúng mày nữa. Tao buồn bực aaaa...

Máy bay nhỏ: Bắt đầu rồi!

Chết dưới mẫu đơn: Vú em! Thêm máu nhanh! Tao sắp teo rồi!

Chít chít chít chít chít chít: Vú em! Vú em, mày ở nơi đâu?

Máy bay nhỏ: Không thấy vú em! Aaaaaa!

Phong lưu không phải hạ lưu: Vú em, mây đậm đầu vào bồn cầu đi!

3. Chương 3

Edit: Vi

Beta: Blue

Chương 3: Đưa Đồng tiểu diên về nhà đi!

Chơi một lúc thì bạn Giản Đan gục đầu một bên bàn mà ngủ thiếp đi. Kết quả là một đồng người trong trò chơi nhận lấy bi kịch. Chờ Giản Đan online trở lại thì suýt bị đánh đến hồn phi phách tán, tất nhiên đây là lúc sau rồi.

Lúc ý thức trở lại với Giản Đan thì đã là mười hai giờ trưa hôm sau, cậu rõ ràng là bị cơn đói làm tỉnh giấc, bụng kêu ùng ục ùng ục ùng ục chả khác gì đồng hồ báo thức. Giản Đan nghĩ là mình nằm ngủ úp sấp trên bàn, chuẩn bị kéo lê thân xác tê cứng từ trên ghế đứng lên nhưng kết quả thì hóa ra mình đang thoải mái nằm trên giường.

Giản Đan chắc đó là Đồng Thư. Xem ra anh ta chẳng phải là tên ngốc đến mức không hiểu mình nói gì, coi như có lương tâm đem mình lên giường.

Lúc mà Giản Đan còn đang mơ hồ túm tóc gọi thần trí trở về hoàn toàn thì Đồng Thư đi vào. Giản Đan mặt đầy dầu, tay túm tóc, mắt trừng trừng, xoay qua nhìn anh. Đồng Thư đi đôi dép lông có tai thỏ hôm qua Giản Đan đưa, tay áo vốn đã không dài còn bị xắn lên:

– Tỉnh rồi, anh vừa làm xong cơm. Thay quần áo ăn cơm đi.

– ...

– Làm sao thế?

– ...

Mình đang nằm mơ! Trong đầu Giản Đan hiện lên mấy chữ này rồi thuyênh một cái lặn về giường. Này này, cái kĩ năng bình thường trên một tiểu thú như Giản Đan đã trở thành một kĩ năng yêu cầu độ khó cực cao, thế là rằm một phát, cậu đập gáy vào thành giường, sai phương hướng, ngã sang bên cạnh.

– A! Đầu tôi!

– Không sao chứ?

Đồng Thư hoảng sợ, vội vàng đi đến kéo Giản Đan lên. Giản Đan bị trọng lượng của chính mình đập cho trên đầu bay đầy sao, tóc dựng đứng lên.

– Đau quá! Đau!

– Đừng động vào, để anh nhìn, anh nhìn xem nào. Anh đi lấy đá chườm lên cho em, đừng lộn xộn, ngoan.

Đồng Thư lạch cạch lạch cạch chạy ra rồi lại lạch cạch lạch cạch chạy vào. Giản tiểu ngốc nằm úp sấp đã cảm thấy sau gáy lạnh hơn một chút.

– Đau không? Chỗ này à?

– Ahaha. Không sao, không sao...

Mình đang mơ. Đúng, mình đang mơ. Giản Đan vì sao nhỏ đang bay, chứng minh ý tưởng rõ ràng. Vui mặt vào gối, Giản Đan phát cuồng. Giản Đan hóa thân thành giáo chủ thần thú mà rít gào. A a a! Anh không phải là bị điên sao? Anh không phải là bị điên sao? Anh có nhận thức rõ ràng về việc người điên

phải làm không? Vì sao tôi vừa thức dậy anh đã biến thân thành người bình thường rồi? Nếu không phải là bộ quần áo gấu Winnie the Pooh kia vẫn còn trên người anh, tôi còn tưởng là người bị đánh tráo rồi! Ai nói cho tôi biết đây có phải người điên không đi!!!

Cho dù biến thành giáo chủ rít gào thì vẫn phải ăn cơm, sau khi đánh răng rửa mặt và tắm rửa cẩn thận xong, Giản Đan làm một cuộc kiến thiết tâm lý thật là lâu rồi mới hé cửa bước ra, cậu đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhìn thấy quang cảnh của đại chiến thế giới rồi, nếu nhà cửa trở nên thê thảm, cậu lập tức đá tên kia ra cửa.

Kết quả là trên bàn bày hai món một canh cực chuẩn. Đồng Thư dùng một ít nguyên liệu còn lại trong tủ lạnh chưng trứng cà chua, làm một đĩa thịt bò xào ớt xanh lại còn dùng “trạch nam thần khí” nấu ra một tô cơm thơm ngào ngạt.

Bạn nhỏ Giản Đan ăn liền hai bát cơm to mới dừng lại, vừa lòng vỗ vỗ cái bụng tròn rồi nằm ngay đơ. Đồng Thư tự giác đi rửa bát, rửa xong thì Giản Đan lại bôi thuốc thêm một lần cho anh.

Đồng Thư giơ hai tay lên, cười cười với Giản Đan, bùm một cái chạm vào trái tim nhỏ bé của Giản Đan. Giản Đan ôm trái tim nhỏ bé vừa phải hứng chịu kích thích lẫn qua một bên buồn rầu. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Ngày hôm qua ầm ầm mới mang cái người này về rồi chẳng nghĩ xem sau này thế nào. Số điện thoại của “Sở thu lưu người vô gia cư” là bao nhiêu? Nếu không thì số của cô nhi viện, không đúng, Đồng Thư lớn quá rồi...

Nghe nói Đồng Thư là người tỉnh X, chẳng biết có người thân ở đó không nhỉ?

– Đây,...

– Ủ?

– Khụ khụ, Đồng Thư, ở quê anh có thân thích không?

– Thân thích?

– Ủ

– A... Quê...? Đồng Thư nghiêng đầu.

Giản Đan thở dốc, tôi đây chờ mong cái gì? Tôi đây rất cuộc là chờ mong cái gì ở một người điên????

Do dự lâu thật lâu, cuối cùng Giản Đan vẫn gọi điện đến trung tâm cứu trợ XX, người ta nói có thể trả Đồng Thư về nguyên quán nhưng mà tìm được người thân hay không thì khó nói. Giản Đan đồng ý trả phí tìm thân thích cho Đồng Thư, vì thế bên kia hẹn ba rưỡi chiều hôm sau sẽ tới đón người.

Coi như là trả lại tiền thuê nhà cho anh ta đi.

Đồng Thư vẫn ngồi ngơ ngác trên salon như mọi khi nhưng mỗi khi Giản Đan nhìn anh thì anh sẽ quay sang phía cậu mà mỉm cười. Giản Đan bỗng lo lắng, cực kì lo lắng cho cái tên ngơ ngác này, nếu đưa về mà không tìm được thân thích thì sao? Kể cả tìm được thì sẽ thế nào? Tuy anh ta ngơ ngác nhưng không làm chuyện gì hại đến người khác, nhưng mà làm gì có ai nguyện ý đi nuôi một người không có tác dụng gì thế này, càng đừng nói đến chi tiền ra mà chữa bệnh cho anh ta.

Không giải quyết được triệt để vấn đề, càng lúc càng lo.

– A...

Đồng Thư đột nhiên phát ra thanh âm.

– A?

– Anh quên giặt quần áo.

Đồng Thư giơ hai tay, chỉ chỉ vào nhà tắm.

– À, không cần giặt, cứ ngoan ngoãn ngồi, đừng nhúc nhích. Cái tay! Tay bôi thuốc rồi đừng có mà sờ lên sofa!

Giản Đan nhớ ra quần áo Đồng Thư hôm qua thay còn đang trong phòng tắm, nhưng mà loại quần áo ấy hẳn là chẳng cần giặt nữa đâu. Đúng rồi! Quần áo! Không lẽ cứ để Đồng Thư mặc áo ngủ gấu con của mình về à?

Giản Đan đến phòng tắm lật lật áo khoác Đồng Thư để xem cỡ, tiền Phạt tiền đến Tây phương, mua cho anh ta quần áo rồi cho thêm ít tiền nữa. Ăn mặc bình thường một chút hẳn là người nhà sẽ dễ nhận... Đúng không?

Áo khoác của Đồng Thư là áo gió, kiểu dáng ban đầu là không thể nhận biết, trên áo toàn bụi, còn có dính chút máu và cỏ, Giản Đan lật áo ra xem, may là còn nhãn mác.

Lúc sờ nhãn áo thì vô tình đụng đến một vật không rõ là gì trong túi áo, móc ra thì thấy một cái ví, Giản Đan thấy cũng có vẻ nặng, nhìn trộm Đồng Thư đang ngoan ngoãn ngồi trên salon ngoài phòng khách.

Giản Đan mở ví ra thì thấy trong ví có một ít tiền mặt, trong ngăn ví, ngoài ý muốn, Giản Đan nhìn thấy chứng minh thư và thẻ ngân hàng, cậu tìm tiếp nhưng không thấy gì hữu dụng nữa.

So với những gì bà chủ nhà nói thì Đồng Thư trẻ hơn, anh mới khoảng hai mươi bảy tuổi, cha mẹ cũng không ở tỉnh X mà là tỉnh C. Tỉnh C rất xa, nếu đi bằng xe lửa thì phải chuyển qua đi bằng cả ô tô nữa, ít nhất đến nơi cũng mất hai ngày.

Hai tấm thẻ chẳng biết còn bao nhiêu, mà còn tiền cậu cũng không biết mật mã, Đồng Thư có thể xem như có chút vốn phòng thân đi? Không lẽ lại để tiền lại cho ngân hàng?

– Đồng Thư, anh nhớ rõ mật mã thẻ ngân hàng không?

– A, là XXXXX.

– ...

Lúc ra cửa, Đồng Thư viết một list đưa cho Giản Đan, trên đó viết một đồng thức ăn và đồ gia vị, Đồng Thư nói là buổi tối muốn làm cho Giản Đan ăn, Giản Đan chịu áp lực cực lớn, tay cầm giấy đi ra cửa.

Giản Đan cũng không biết mua mấy thứ này nhưng cũng may là siêu thị Wal-mart dự trữ hàng vô cùng toàn diện. Giản Đan cầm hai bộ quần áo và quần lót, lại cầm thêm hai bộ đồ giữ ấm, suy đi nghĩ lại thì cầm thêm bộ nữa. Nhớ như người nhà Đồng Thư chẳng phải người tốt, cứ mua cho anh mấy bộ dùng dần, nếu chăm sóc anh không quá phiền toái thì có lẽ sẽ không bị ném ra khỏi nhà.

Giản Đan cầm quần áo, ngừng tay một chút, nếu bị vứt bỏ thì sao? Nếu Đồng Thư bị họ hàng vứt bỏ thì thế nào? Hoặc là vốn anh không có người thân? Sở cứu trợ thì nói rất dễ nghe nhưng nếu mình không chi tiền họ cũng chẳng quan tâm. Nơi đó xa như vậy, anh ta không thể trở lại đây, cũng có thể bị người ta vứt ở xó nào đó luôn.

Lại thành người ăn rác ngủ đường, bị côn đồ đánh.

Aaaaa! Trông nom anh ta làm gì! Bị vứt bỏ hay không cũng không khác nhau là mấy! Chẳng lẽ mình nuôi anh ta? Mình làm thế này là tốt lắm rồi! Đúng thế!

Siêu thị Wal-mart có vài tầng chuyên bán quần áo, ở khu đồ nam bình dân đang giảm giá, người ra kẻ vào rất đông, đều là các bà mua đồ cho chồng, Giản Đan bị ép đến mức tí nữa ngạt thở. Giản Đan biết thân thể mỏng manh của mình ở giữa một đám phụ nữ như lang như hổ là không có phần thắng, liền đi đến một quầy hàng cao cấp hơn dạo chơi, chờ bên này ít người hơn rồi tính.

Quầy quần áo cao cấp rất ít người, thái độ phục vụ thật tốt, Giản Đan vừa nhìn sang là đã có người cúi đầu chào. Điều này làm cho tiểu trạch nam không có tiền đồ Giản Đan bị dọa sợ, mơ mơ màng màng đi vào xem.

Cửa hàng này treo rất nhiều áo gió, Giản Đan thấy một cái kiểu dáng trông rất giống với áo của Đồng Thư, từng đường kim mũi chỉ rất tinh xảo. Giản Đan sờ thử thì thấy có vẻ dày hơn so với áo Đồng Thư, hẳn đây là áo mùa đông.

– Ôi, vị này thật tinh mát. Đây là thiết kế của Italia đấy. Hơn nữa bên trong là lông vũ, mặc vào không hề kém so với áo lông. Cửa hàng chúng tôi chào giá đặc biệt, giảm 88% còn tặng thêm thẻ mua hàng.

Giản Đan cảm thấy bộ quần áo này mà để Đồng Thư mặc sẽ thật đẹp, mặc đồ tốt một chút thì người nhà mới cảm thấy anh ta không vô dụng, sẽ không bị vứt bỏ. Giản Đan nghĩ thế liền lật giá ra xem.

Cái giá này... Cái giá này là thế nào đây? Đây hẳn là do không cẩn thận in nhầm vài số 0 vào! Chủ nghĩa tư bản ăn thịt người! Cái giá đã giảm này so với tiền lương của giai cấp công nhân chính là xa xỉ! Vô cùng xa xỉ!

Lúc Giản Đan lung lay quay về khu bình dân thì ở đây đã vắng hơn, Giản Đan chọn một cái áo lông màu lam thẫm có giá vừa phải. Khu quần bò mua một tặng một, Giản Đan mua hai cái, thế là được tặng hai cái.

Vì Đồng Thư phải đi xe lửa nên Giản Đan mua cho anh rất nhiều đồ ăn. Người ta nói sẽ có người về cùng Đồng Thư, hẳn là nam nhĩ? Mua cho người ta bao thuốc để anh ta quan tâm Đồng Thư hơn một chút.

Ra khỏi siêu thị, Giản Đan cầm đầy áo lông, quần bò, giày thể thao, các loại đồ lót, tất, khăn mặt, sữa rửa mặt, đồ ăn thức ăn cho Đồng Thư thì không nhìn được ra có những cái gì. Nhìn Giản Đan xem, một đồng đồ nhiều đến mức muốn đi cũng khó.

Lúc trở về có ngang qua một ngân hàng, Giản Đan vào xem thử số dư tài khoản của Đồng Thư. Mật mã là chính xác, hai thẻ ngân hàng tổng cộng có khoảng hơn mười vạn.

Giản Đan vốn nghĩ mật mã sẽ không đúng hoặc là thẻ của Đồng Thư không có tiền nhưng không ngờ là tiền vẫn còn đây. Giản Đan cầm thẻ mà lòng lo lắng, đầu óc tự tua lại tất cả những thứ trước đây từng xem qua về các án kiện tranh chấp tiền bạc trong gia đình.

Về đến nhà là hơn bốn giờ chiều, Đồng Thư vẫn đang ngoan ngoãn ngẩn người trên salon, nhìn thấy Giản Đan về thì lập tức đi đến đỡ đồ đạc trên tay cậu.

– A, đây không phải là cây du mạch(*), đây là rau mà. Đây là ớt bột, không phải là hạt tiêu.

– Cầm miệng, mua cho là tốt rồi.

Giản Đan mở lon nước ngọt, thuận tiện lườm Đồng Thư một cái. Đám rau đó lớn lên trông cũng không khác nhau là mấy, cây du mạch với rau xanh khác gì nhau?

– Ừm

~Đồng Thư ôm một đồng lớn trong tay hoàn toàn khác với những gì ghi trong giấy, đỡ khóc đỡ cười.

– Đúng rồi, tôi mua quần áo cho anh, đến đây thử trước đã.

Người bán hàng nói nếu không vừa thì trong ba ngày có thể đổi lại, ngày mai thì phải đưa Đồng Thư đi rồi, nếu không vừa thì phải đổi luôn trong hôm nay cho kịp.

Đồng Thư chớp mắt mấy cái:

– Cho anh?

– Ừ, thử đi, thử cả quần cả áo luôn nhé.

Tay Đồng Thư vẫn sưng đỏ như cà rốt, lúc mặc quần áo bị cọ bong mất mấy miếng da, Giản Đan ngồi nhìn, cuối cùng là tự mình thay cho anh.

Ngoại trừ quần hơi dài thì mọi thứ đều vừa, Giản Đan rất vừa lòng về mắt thẩm mỹ của mình. Cậu mua cho Đồng Thư áo len chui đầu nên tóc Đồng Thư cứ rối tung rối mù lên. Giản Đan xoa xoa tóc anh:

– Nhìn đẹp lắm, quần không cần sửa đâu, xắn lên một chút là được.

– Ừ

– Cười cái rắm, khó nhìn chết đi được.

Giản Đan đánh “bốp” một phát cho mặt Đồng Thư quay sang một bên.

- Mặc luôn không? Cứ mặc đi, cùng tôi đi cắt tóc.
- Anh còn phải nấu cơm.
- Ra ngoài ăn, tay thế kia còn nấu cái gì. Tôi không thiếu hai miếng thịt đâu.

4. Chương 4

Edit: Vi

Beta: Blue

Chương 4: Bị đưa đi

Vị trí địa lý của nhà Gian Đan rất tốt, khoảng cách đến tất cả các loại cửa hàng đều không xa. Cũng vì vị trí địa lý thuận lợi thế này nên tinh thần trạch của Giản Đan nhận được một sự cổ vũ không nhỏ.

Giản Đan tìm một cửa hàng trông rất tốt để cho Đồng Thư cắt tóc. Chất tóc của Đồng Thư rất tốt, người thợ cắt rất thuận tay. Giản Đan thấy không tồi, cũng quyết định tu sửa đầu tóc loạn cào cào của mình một phen.

Sau khi chỉnh sửa, Đồng Thư quay trở về diện mạo tinh anh vốn có, càng khiến Giản Đan có vẻ vàng nhỏ, càng vô dụng.

- Cách xa tôi ra một chút.
- ...?

Sau cửa hàng cắt tóc là một chợ đêm với quy mô không nhỏ, Giản Đan là người xót tiền nhưng lại không biết mặc cả nên rất ít khi mua đồ ở chợ đêm.

Chợ đêm bán rất nhiều khăn quàng cổ và găng tay, Giản Đan nhớ ra chưa mua mũ mao các kiểu cho Đồng Thư, nắm tay Đồng Thư lên nhìn. Ôi, tay vô cùng thô thẫm.

Cuối cùng vẫn là đến siêu thị Wal_-mart để mua khăn quàng và găng tay, có niêm yết giá hẵn hoi, không sợ bị thiệt.

Bởi sự có mặt của Đồng Thư, độ nhiệt tình của người bán hàng tăng theo cấp lũy thừa chỉ trong nháy mắt.

- Anh có thể xem mấy thứ này này, đều là kiểu dáng mới của mùa đông năm nay. Vừa dày vừa chống trơn.
- Mấy thứ này đều giảm giá bảy phần, lại còn mua một tặng một.
- Mắt nhìn của anh thật tốt, màu xanh lục rất phù hợp với anh ấy nhé.

Giản Đan mua cho Đồng Thư mũ, khăn quàng, găng tay, ngoại trừ mũ là màu lam nhạt thì những thứ còn lại đều là màu lục nhạt, nhìn rất nhẹ nhàng khoan khoái. Cửa hàng mua một tặng một là đồ tình nhân, kiểu dáng như nhau nhưng đồ tặng có nhỏ hơn một chút, đều là màu vàng nhạt. Giản Đan thử thấy vừa, màu sắc cũng không phải quá nữ tính nên để lại dùng.

Đồng Thư nhìn găng tay xanh trên tay mình, lại nhìn sang Giản Đan:

- Rất ưa nhìn.
- Ừ, nhớ trân trọng, đắt lắm đấy.
- Ừ.

Dưới siêu thị có một hàng KFC, bạn nhỏ Giản Đan cùng Đồng Thư vào mua hamburger. Đồng Thư ngoan ngoãn theo sau mông Giản Đan, vào lúc gọi đồ ăn chêm vào một câu, đổi coca Giản Đan muốn gọi thành sữa.

– A, một li đổi, một li không. Làm phiền cho thêm chút đá.

Giản Đan là người thể nhiệt, không uống đồ lạnh thì khó chịu mặc dù uống nhiều thì tiêu chảy.

– Dạ dày, không tốt.

– quan tâm làm gì? Đến lượt anh quan tâm sao?

Giản Đan đưa tay vỗ đầu Đồng Thư, kết quả lại chộp vào đúng vết thương, Đồng Thư hơi đau.

Giản Đan vội vàng nhìn băng gạc, may là không chảy máu. Lúc về nhà Giản Đan vẫn lo lắng, đưa anh đi khám. Bác sĩ băng lại cho Đồng Thư một lần rồi tiêm một mũi. Giản Đan hỏi có để lại sẹo không, bác sĩ nói không sao, có thể dùng tóc che đi.

Về nhà cho Đồng Thư uống thuốc rồi bày KFC lên bàn coi như bữa tối.

– Đây, cái này đưa anh.

Giản Đan cắn miếng khoai tây chiên, đưa ví cho Đồng Thư.

– Hở?

Đồng Thư đang gặm thịt gà, ngẩng nhìn Giản Đan.

Giản Đan mở ví cho Đồng Thư nhìn:

– Anh xem, ở đây tôi để năm trăm đồng, tiền này mua đồ ăn. Còn mấy thứ chứng minh để trong gói to, thẻ ngân hàng là của ngân hàng công thương Trung Quốc, một cái khác là của ngân hàng Trung Quốc. Những thứ này anh phải tự cầm hiểu không? Không được đưa cho ai hết.

– Không được, những cái này không để người khác biết thì tốt hơn. Nếu người ta không cho anh chỗ ngủ, có thể lấy tiền này thuê phòng. Anh biết thuê phòng là thế nào không?

– Thuê?

Đồng Thư ngơ ngác lặp lại.

– Đúng.

– Biết.

– Thật không?

– Ừ. Tìm phòng cho thuê, đưa tiền cho người ta thì được ở.

– Ngoan quá.

Giản Đan lấy móng vuốt đầy mỡ vỗ đầu Đồng Thư.

Đồng Thư uống coca, quay lại nhìn Giản Đan, tươi cười.

– Ờ, coca của tôi mà.

– Mùa đông uống sữa mới tốt.

– Sợ anh luôn. Tôi uống sữa? Nhớ kĩ là mấy thứ này không được đưa cho ai hết, phải tự cầm.

– ừ, ai cũng không đưa.

– Tôi đặt ở túi trong áo lông, nhớ kĩ đấy.

– Ừ.

Giản Đan nhìn nhìn Đồng Thư:

– Mai sẽ có người tới đón anh, phải nghe lời người ta, nếu đói thì bảo họ cho ăn.

– Đi đâu?

– Về quê anh tìm người thân.

– Tại sao?

Giản Đan nắm nắm tóc, hơi thấy phiền:

– Sao hỏi nhiều thế làm gì? Anh phải về với người thân để họ chăm sóc anh.

– Em không cần anh sao?

Đồng Thư hỏi.

– Cái gì?

– Em không cần anh.

Đồng Thư khẳng định, sau đó không nói thêm lời nào nữa.

Giản Đan nghe thế thì sững sốt, lại thấy Đồng Thư ôm quần áo, mũ và mọi thứ mà cậu mua cho ngồi chồm hổm bên góc tường. Giản Đan nắm tóc: tmd, căn bản là không liên quan gì đến tôi! Cái gì gọi là tôi không cần anh?

Đồng tiểu diên hờn dỗi, cho dù gọi thế nào cũng không trả lời, lộ ra nửa khuôn mặt vô cùng ưu thương, cả người tản ra hơi thở của động vật nhỏ bị vứt bỏ.

Giản Đan ăn xong, dọn bàn, lại tìm công việc thêm một lúc, đến lúc ra ngoài uống nước nhìn thấy Đồng tiểu diên vẫn còn ngồi trên salon, trộm ngẩng đầu liếc nhìn cậu một cái.

Giản Đan rót nước cho anh, Đồng Thư không nhận, chỉ ngẩng đầu nhìn Giản Đan. Giản Đan bị đánh bại, ngồi xuống vỗ vỗ mặt Đồng Thư:

– Không phải là không cần anh, phải nói thế nào đây? Vốn dĩ anh với tôi không có quan hệ gì mà.

– Anh phải về nhà, biết không?

– Ngày mai người ta đưa anh về nhà, phải ngoan ngoãn.

Đồng Thư nhìn Giản Đan:

– Đây là nhà anh mà.

Giản Đan:

– Bây giờ không phải rồi, đây là nhà tôi.

– Vì sao không phải nhà của anh, anh làm sai chuyện gì sao?

Giản Đan không biết phải nói gì, Đồng Thư nghiêm mặt nhìn cậu, trong lòng còn ôm một đồng quần áo, nhìn tội nghiệp vô cùng.

– Anh sẽ ... có người chăm sóc.

– Anh biết nấu cơm.

– Không phải vấn đề này. Đúng rồi, đến lúc ở nhà người thân anh phải chịu khó, nhớ kĩ là bảo người ta đưa anh đi viện khám.

– Vì anh có bệnh nên em không cần anh?

– ... Không phải.

– Anh có thể không chữa mà, thật đấy, em đừng không cần anh.

– Đồng Thư, anh...

– Em đừng không cần anh.

Đồng Thư có vẻ luống cuống, nhỏ giọng:

– Anh có thể nấu cơm cho em, có thể làm việc nhà, anh sẽ ăn rất ít.

– Cho nên em đừng không cần anh, đừng bắt anh đi.

–... Đồng Thư, anh nghe tôi nói, tôi không chăm sóc anh được, cũng không phải chăm sóc anh. Anh hiểu không? Quên đi, anh không hiểu đâu. Tóm lại anh nhớ kỹ là số tiền này phải giữ thật tốt, không được nói cho bất kỳ ai. Ở trong ví tôi để hai trăm, cẩn thận đừng để bị trộm. Người của hội cứu trợ ngày mai lúc ba giờ chiều sẽ đón anh đi xe lửa về. Cái túi to này là chút đồ ăn, quần áo của anh ở trong hòm, tất cả anh phải tự cầm.

– Nhà cha mẹ anh ở tỉnh C, người của hội cứu trợ sẽ đưa anh về nhà người thân, nếu người ta không tìm thấy người nhà của anh thì anh lấy năm trăm đồng trong bao đưa cho người ta, nhờ tìm giúp một phòng ở biết chưa? Nếu mà phải thuê thời gian dài thì lấy tiền đưa cho người ta. Tôi viết giấy trong ví của anh, một cái màu trắng một cái màu vàng. Tìm được người thân thì đưa tờ màu trắng cho người thân, còn không tìm thấy thì đưa tờ màu vàng cho chủ nhà cho thuê. Trong gói to có một bao thuốc Trung Hoa, bao giờ đến nơi thì đưa cho người của hội cứu trợ, nói là một chút tâm ý. Nếu tìm được người thân thì nhờ họ cho anh ở cùng... Tôi không biết nói sao nữa, tóm lại là anh phải ngoan ngoãn.

– Được rồi, anh ngủ đi, tôi lấy chăn cho anh.

– Em đừng không cần anh.

Đồng Thư yếu ớt lặp lại, Giản Đan xoay người đến phòng ngủ lấy chăn.

Cứ thế mà ngủ một đêm, Giản Đan chưa đến bảy giờ sáng đã tỉnh, phiền lòng không ngủ được, rửa mặt rồi ra ngoài.

Đồng Thư nằm trên salon cuộn chần thật chặt, điều hòa ở phòng khách không biết đã ngừng từ lúc nào. Giản Đan vừa ra khỏi phòng ngủ thì lạnh đến rùng mình. Đến bên Đồng Thư sờ trán anh: chết, phát sốt rồi.

Đồng Thư ở trong chăn mặt đỏ bừng, cũng không biết bắt đầu sốt từ lúc nào, cái điều hòa chết tiệt. Giản Đan lay lay Đồng Thư:

– Đồng Thư, Đồng Thư, anh tỉnh lại! Đồng Thư!

Đồng Thư tỉnh, mắt khẽ mở:

– A...

– Tôi lấy nhiệt kế, anh đừng ngủ.

Đồng Thư sốt 39 độ, Giản Đan ra ngoài mua cháo và thuốc hạ sốt cho anh. Đồng Thư ôm cháo, vừa ăn vừa ngáp. Giản Đan sờ đầu anh, vẫn còn rất nóng.

Giản Đan muốn thương lượng thay đổi thời gian với người của hội cứu trợ nhưng không được. Người ta nói là không đủ người, nếu đổi thì chỉ có thể chờ đến tháng sau mới đón người đi được.

Cho Đồng Thư uống thuốc cảm rồi uống thuốc hạ sốt, lại đưa anh lên giường đi ngủ. Giản Đan trong lòng phiền muộn khó chịu, đến tủ lạnh uống một cốc nước đá thật to mới thấy tốt hơn.

Đồng Thư ốm đã vượt ra ngoài kế hoạch của cậu, điều này thật phiền toái. Giản Đan sờ khuôn mặt đỏ bừng của Đồng Thư, Đồng Thư than thở những câu gì, cậu đều nghe được.

– Anh có thể không ăn cơm... Đừng không cần anh...

... Không ăn cơm, anh nghĩ anh là người máy à? Giản Đan dém chăn cho Đồng Thư rồi ra ngoài mua cơm, nếu cứ ngồi ngốc ở đây thêm lúc nữa chắc chắn sẽ mềm lòng.

Đến trưa Đồng Thư hạ sốt một chút, nhưng mà chỉ ăn hai hộp cháo rồi cũng không ăn thêm. Giản Đan chỉnh hệ thống sưởi lên cao hơn một chút rồi thu xếp hành lý cho Đồng Thư.

Giản Đan xếp thêm một cái vali, những thứ để Đồng Thư ăn trên đường sẽ cho vào túi. Hôm qua ở siêu thị cậu mua hai bao thuốc Trung Hoa, một để cho Đồng Thư biếu người thân, một là để đưa cho người đến đón anh.

Đến hai rưỡi, Giản Đan dìu Đồng Thư đứng lên, mặc quần áo tử tế rồi đội mũ đeo găng tay. Đồng Thư vẫn mơ màng, Giản Đan vừa đi găng cho anh vừa dặn:

– Anh nghe được không, ví chỉ có thể tự cầm. Trong túi to có thuốc, đến nơi nhớ để người nhà biết nhớ chưa? Trên đường ngoan, phải nghe lời. Khó chịu phải nói với người ta để người ta cho anh uống thuốc.

Người của hội cứu trợ bốn giờ mới đến, là hai người đàn ông trung niên. Giản Đan kí một chữ lên giấy tờ họ đưa sau đó dắt Đồng Thư lên xe của họ. Đồng Thư ngồi trên xe túm tay áo Giản Đan, Giản Đan chỉ vỗ vỗ vai anh không nói gì.

– Anh ấy sốt, trong túi to này có thuốc hạ sốt, phiền hai người cho anh ấy uống. Đây là vài loại...

– Cậu yên tâm, vô thuốc gì rồi. Chúng tôi sẽ đưa anh ta về nhà an toàn.

Giản Đan vẫn không yên tâm:

– Xin hỏi hai người liệu đến bao giờ sẽ đưa anh ấy về? Nếu không tìm được người thân thì sao?

Người đàn ông đội mũ nói:

– Chúng tôi sẽ sắp xếp, nhanh nhất ba ngày nữa sẽ đưa anh ta về, còn phải điều tra hoàn cảnh về người thân của anh ta nữa. Cậu yên tâm chỗ chúng tôi có nơi nghỉ, sẽ chu cấp lương thực. Nếu không tìm được thân thích cũng có chỗ cho anh ta ở.

– Vậy thì cảm ơn mọi người, bao thuốc này các anh cầm hút. Ngày mai tôi sẽ chuyển khoản. Thuận buồm xuôi gió.

Tâm tình Giản Đan phức tạp, rất phức tạp. Đồng Thư rời đi, chuyện này thế là xong. Đáng tiếc là tâm tình Giản Đan chẳng vì thế mà buông xuống được.

A a a! Phiền muốn chết! Giản Đan túm tóc lẩn lẩn mấy vòng trên thảm. Mặc kệ! Ăn cơm! Ăn cơm! Đói chết người!

Lúc mở tủ lạnh thì nhìn thấy rau dưa rồi thịt được sắp xếp cực kì ngăn nắp, Giản Đan râm một cái đóng tủ lại. Quả nhiên là khi một người xuất hiện thì mặc kệ thời gian dài ngắn thế nào cũng luôn lưu lại dấu vết.

Thật sự lãng phí, mình không biết nấu cơm!

Giản Đan cơm cũng chưa ăn, lên giường ngủ. Ai biết được vừa nhìn đến đầu giường lại thấy một hộp thuốc con nhộng giảm sốt. Chắc là lúc xếp đồ đã quên, Giản Đan trùm chăn lên qua đầu, không nghĩ nữa! Ngủ!

Ngủ đến hai giờ đêm, Giản Đan bực chán, lẩn qua lộn lại không ngủ được. Trong đầu loạn hết cả lên, lúc thì là cảnh Đồng Thư lục thùng rác, lúc lại là cảnh Đồng Thư sốt cao bị ném khỏi xe.

Nghĩ theo chiều hướng tốt, Đồng Thư được giữ lại, thân thích của anh ta cũng rất tốt, dẫn anh ta đi bệnh viện rồi sau đó Đồng Thư được chữa khỏi. a a a, đây cũng không phải là chuyện cổ tích! Làm gì có chuyện tốt như thế!

Nhờ đâu không tìm được người thân? Đồng Thư sẽ bị đưa đi đâu? Hội cứu trợ sẽ thực sự đứng ra để trông nom nơi ăn chốn ở sao? Nhờ đâu tìm không được người ta thấy phiền toái sẽ ném anh ta đi? Nhờ đâu người thân nuôi anh ta vài ngày thấy không tốt cũng ném anh ta đi? Nhờ đâu người nhà có ai thấy thẻ ngân hàng của Đồng Thư ngu ngốc kia mang theo, anh ta sẽ nói ra mật mã rồi bị ném đi?

Tại sao kết quả cuối cùng luôn là bị ném đi? Giản Đan kêu gào, cái kiểu suy luận luôn đưa về kết quả “bị ném đi” này cuối cùng là sai ở đâu? Không có khoa học gì hết!

Lẩn lộn vất vả đến sáng hôm sau, tám rưỡi. Giản Đan nhảy dựng lên cầm lấy túi thuốc cảm ra ngoài. Thuốc thì luôn phải uống đúng giờ, uống đủ liều, thuận tiện đưa sang bên đó đi. Đúng vậy, chính là như vậy!

5. Chương 5

Edit: Vi

Beta: Blue

Chương 5: Đồng tiểu diên lại được mang về

Xe taxi đi lòng vòng loạn xạ mới đến được văn phòng cứu trợ XX, văn phòng ở tầng ba của một tòa nhà rất nhỏ rất cũ. Giản Đan đến nơi, đã nháp một đồng lời nói trong bụng rồi nhưng ai ngờ vừa đẩy cửa đã nhìn thấy Đồng Thư.

Đồng Thư mặc cái áo lông màu lam mà Giản Đan mua cho, ngồi trên một băng ghế, ôm túi nilon, bên cạnh là vali mà Giản Đan chuẩn bị cho. Giản Đan sững sốt, được đưa đến văn phòng sớm vậy sao? Chẳng lẽ là chuẩn bị đi?

Trong phòng làm việc hơi loạn, chỉ có một nữ viên chức, cô ta đưa lưng về phía Giản Đan, cầm ống nghe nói chuyện điện thoại, không hề ý thức được Giản Đan đã đi vào. Giản Đan đến bên Đồng Thư, lay lay:

– Đồng Thư?

Đồng Thư bị lay nhưng không tỉnh, Giản Đan thấy không ổn, sờ trán anh thấy nóng bỏng tay. Giản Đan nóng nảy:

– Đồng Thư?! Đồng Thư anh tỉnh lại!

– Ôi, cậu là ai? Ai cho cậu vào đây!

Giản Đan không đánh thức được Đồng Thư nhưng lại đánh động tới nữ viên chức kia, cô ta đập ống nghe, giẫm giày cao gót lạch cạch bước đến.

– Anh ấy sốt rồi, cô có thể giúp tôi đưa anh ấy đến bệnh viện được không?

Thân nhiệt Đồng Thư cực kì cao, đầu óc vốn đã không tốt, sốt nữa lại càng hồ đồ.

– Khó mà đáp ứng được. Người thất lạc tôi không thể phụ trách đến vậy được, hơn nữa ngủ ở đây cả đêm thì làm sao mà không sốt được. Có thuốc rồi đây còn gì? Cho uống là được.

Giản Đan nổi nóng:

– Cái gì gọi là ở đây ngủ cả đêm? Các cô không phải có chỗ chuyên để ngủ sao?

– Cậu to tiếng cái gì? Chỗ nghỉ của chúng tôi đầy người rồi ~ Hơn nữa, anh ta không phải là người thất lạc được chính phủ đưa đến, cho nơi ngủ đã là tốt lắm rồi.

Đồng Thư bị tiếng nói the thé của cô ta đánh thức, mơ mơ màng màng nhìn Giản Đan:

– Em đừng...

Không cần anh...

Giản Đan túm lấy Đồng Thư, cầm hết vali ra ngoài. Nữ viên chức nóng nảy:

– Cậu làm gì?

– Tôi là Giản Đan, người là tôi đưa đến, bây giờ không cần phiền các cô.

Giản Đan dìu Đồng Thư, lấy bao thuốc trong túi đặt lên bàn:

– Cái này coi như tôi bồi thường.

Lúc đưa Đồng Thư đến viện, bác sĩ đo thân nhiệt Đồng Thư đã lên đến 42 độ, truyền nước, tiêm, uống thuốc một trận vất vả. Bác sĩ rất tức giận mà mắng Giản Đan:

– Cậu làm thế nào đây? Sắp sốt thành viêm phổi mất rồi!

– Rất xin lỗi, xin lỗi. Chỉ không chú ý một chút anh ấy đã sốt cao như vậy rồi, có cần nằm viện không?

– Cũng không cần nhưng mai đến tiếp nước một lần nữa, đi mua thuốc đi.

– Cảm ơn bác sĩ, a, cô y tá, thật ngại quá, nhờ cô trông chừng anh ấy giúp tôi một lúc. Cảm ơn cô.

Đồng tiểu điền ý thức vẫn mơ màng, Giản Đan tổn hao sức lực lắm mới có thể lờ được anh về nhà. Đến nhà thì Giản Đan kiệt sức, lười tắm, cứ thế lao lên giường đi ngủ.

Lúc Giản Đan tỉnh thì liền nhìn thấy Đồng Thư, cái đầu mới tỉnh ngủ phải vòng vo mất một phút mới phản ứng được: tmd! Lão tử lại túm hấn về rồi!

Nhìn gương mặt ngủ ngon như cún con no sữa của Đồng Thư, Giản Đan hít sâu rồi rời giường đi đến bếp.

Hết cách rồi, coi như có thêm bạn cùng phòng.

Giản Đan xuống bếp nấu ít cháo bát bảo mua trong siêu thị, lại thêm ít xú mại trong tủ coi như là xong bữa sáng. Cháo bát bảo thơm ngào ngạt lại thêm xú mại, nhìn cũng ổn.

Vừa lòng vỗ vỗ tay, Giản Đan thấy nấu cơm cũng không khó lắm. Cậu bưng bữa sáng, vừa quay đầu thì giật mình làm đổ vì Đồng Thư đang yên lặng đứng phía sau.

– Ôi giờ ơi! Anh nghĩ anh là mèo à? Cháo của tôi!

– Xin lỗi, xin lỗi! Anh đến xem...

Bữa sáng Giản Đan làm ra cứ như thể quang vinh chấm dứt cuộc đời, Đồng Thư dọn dẹp xong lại phải làm bữa sáng.

Trứng chiên vàng óng ánh, cháo hoa thơm ngào ngạt, cải bẹ cắt miếng, còn có đậu phụ rán. Giản Đan bị đánh bại.

Xì xụp xì xụp ăn xong, Giản Đan sờ sờ miệng, ít nhất người này biết nấu cơm, giữ trong nhà cũng coi như hữu dụng.

Đồng Thư khúm núm đến gần Giản Đan, nhỏ giọng hỏi:

– Anh ăn không nhiều lắm, anh có thể nấu cơm, anh, anh...

Giản Đan giơ ngón tay.

– Lúc này anh ăn hai miếng bánh.

– Vậy, vậy lần sau anh ăn nửa?

– Cũng còn hơi lo lắng một chút.

Giản Đan gõ đầu Đồng Thư:

– Anh xem, anh không có tiền đúng không? Anh muốn ở lại đây đúng không? Cho nên anh phải làm cơm, quét dọn vệ sinh, tóm lại tôi nói gì anh làm nấy, hử?

– Ừ...

Vì vậy Đồng Thư cứ như thế bán mình.

Giản Đan trước đây vẫn đi thực tập chẳng có tiền, hơn nửa tháng trước vừa tiêu nhiều, thật sự không nuôi nổi chính mình nên cậu vẽ tranh minh họa cho tạp chí, hoặc là vẽ tranh bìa kiếm cơm ăn.

Nghề chính của Giản Đan là vẽ, lúc học trung học thì môn họa cũng là môn sở trường nên rất nhiều người đều nhờ cậu. Ban ngày đi làm, tối về vẽ tranh, đôi khi Giản Đan phải thức suốt đêm mới có thể hoàn thành hết. Vì tranh của Giản Đan rất đẹp, đôi lúc sẽ có tạp chí truyện tranh tìm cậu vẽ truyện dài kì, tiền kiếm được càng nhiều thì càng mệt.

Gần đây Giản Đan chỉ có thể nhờ tranh minh họa mà nuôi sống nổi mình, cũng may là ở nhà còn có chút trợ cấp. Giản Đan là con út, trên còn có chị và anh đều đang đi làm, mỗi tháng đều gửi cho cậu không ít tiền tiêu vặt. Trước kia có sinh hoạt phí ở nhà gửi, cuộc sống không tệ. Hiện tại lại còn thêm người, Giản Đan thấy mình có một chết cũng chẳng thể khôi phục được cuộc sống như xưa.

– Đồng Thư~ lại đây, lại đây

~Giản Đan gài bút chì 2B bên mang tai gọi Đồng Thư đang ngoan ngoãn rửa bát đến, đưa cho anh một quyển kí họa, một cái bút.

– Đến đây vẽ một bức tranh minh họa cho truyện tranh nào, phải vẽ một em gái cổ trang xinh đẹp đứng cạnh hồ sen đấy.

Đồng Thư lau tay rồi cầm bút, chỉ trong mười mấy phút đã vẽ xong. Giản Đan cầm lấy, nhìn nhìn, hình ảnh mang đến cảm giác cực mạnh, đường cong sạch sẽ lưu loát, hơn nữa dường như chẳng có sửa chữa chút nào.

– Có khả năng đẩy bạn à ~ Anh còn có ích ~ Không tồi, không tồi.

Đồng Thư cười, không hỏi vì sao mình phải vẽ minh họa truyện tranh. Giản Đan còn tận hơn mười bức chưa vẽ, phong cách tranh Đồng Thư lại rất được, Giản Đan lên QQ gọi biên tập.

Tạp chí XX. 15:06

– Dẫn Dẫn ~ Vẽ xong chưa? Xong chưa?

Giản Đan 15:07

– Xong rồi, xong rồi ~

~Tạp chí XX 15:07

– oa~ Dẫn Dẫn, sao tranh của cậu lần này đơn giản thế! Phong cách hoa lệ đi đâu rồi? ~ ~

~Giản Đan 15:08

– Anh không phải rất ghét kiểu tranh hoa lệ của tôi à? Được, tôi sửa.

Tạp chí XX 15:08

– Không không không! Tôi rất yêu bức tranh này! Rất có cảm giác

~ Dẫn Dẫn tôi yêu cậu =33333=

Tạp chí XX 15:16

– Nhưng mà nói trước là cậu vẫn còn nợ đám truyện tranh dài kì đấy! Tiểu thuyết kia muốn phong cách hoa hoa lệ lệ của cậu =33333=

Giản Đan 15:16

– ba bức tôi để cho bạn vẽ được chứ?

Tạp chí XX 15:17

– Được! Dẫn Dẫn tôi yêu cậu tôi yêu cậu

Giản Đan 15:18

-Biến

~~Cứ như thế, Giản Đan cho Đồng Thư cái danh nghĩa bạn học để Đồng Thư vẽ cho mình ba bức tranh. Giản Đan còn cho Đồng Thư cái biệt danh “Đồng điên điên”. Lúc này chúng ta không thể không khinh bỉ bạn nhỏ Giản Đan một chút về cái trình độ đặt tên của bạn.

Cũng may Đồng Thư chỉ coi như ngơ ngơ chứ không phải là nhược trí, kiến thức sống cơ bản đều có. Năng lực của Đồng Thư còn hơn Giản Đan nhiều, kiến thức lại cực kì vững chắc. Giản Đan mua đồ mới cho Đồng Thư dùng, Đồng Thư trước khi làm cơm chiều đã vẽ gọn gàng rồi.

Giản Đan mang cho biên tập, biên tập bày tỏ sự yêu thích của mình xong, Giản Đan cũng bày tỏ sự ghét bỏ của mình với biên tập.

Bữa tối, Đồng Thư mang những thức ăn lung tung mà lần trước Giản Đan mua về để nấu, bốn món một canh: khoai tây rán, du mạch xào, thịt luộc, khoai sọ, còn có gỏi khoai tây.

Giản Đan ăn khoai tây với khoai môn, ăn lấy ăn để còn du mạch với nộm bì heo cay chẳng thèm đụng. Cuối cùng thì canh xương cũng là Giản Đan uống hết. Đồng Thư yên lặng nhớ kĩ, Giản Đan rất kén ăn, thích ăn ngọt sợ ăn cay.

Cách ngày nộp tranh nửa tháng, lượng công việc nhờ có Đồng Thư nên giảm hẳn. Giản Đan làm biếng lên mạng chơi game, Đồng Thư chẳng biết lọ mọ trong bếp làm gì, dù sao chỉ cần không làm nổ phòng lên thì Giản Đan cũng lười quản.

Giản Đan chơi game đến mức xương sống thắt lưng đều đau, đập đập lưng mấy cái đi xuống bếp tìm thức ăn, vừa vào bếp đã thấy mùi thơm nức của bánh bao. Đồng Thư hấp mấy chục cái bánh bao to, trắng trắng mềm mềm, nóng hôi hổi làm người ta vừa nhìn đã thèm.

Giản Đan tham ăn suýt bỏng lưỡi, nhưng vẫn cứ nuốt bánh bao xuống. Đồng Thư pha sữa nóng cho Giản Đan, Giản Đan nghiêm chỉnh kháng nghị nhưng không có hiệu quả đành phải uống, cậu định uống coca đá trong tủ cơ.

Đồng Thư hấp bánh bao thật ngon. Thịt lợn, cải trắng và miến trộn với nhau rất tinh tế, vỏ bánh cũng lên men và nở vừa phải. Giản Đan ở nhà cũng từng thử làm bánh bao, kết quả là bánh bao đã thành bánh mì có nhân, bị mẹ Giản đá ra ngoài phòng bếp chờ ăn. Đồng Thư làm bánh trông rất ưa nhìn nhưng mà Giản Đan chỉ quan tâm có ăn được không thôi, đối với viên bánh công phu cũng chẳng thèm để ý đến.

Giản Đan ăn liền ba cái bánh bao to mới vừa lòng, Đồng Thư dùng màng bọc bảo quản thực phẩm cất chỗ còn lại vào ngăn lạnh. Giản Đan trộm về một cái nữa, Đồng Thư lại giành lại:

– Buổi tối ăn nhiều bội thực đấy.

Giản Đan trơ mắt nhìn đồ ăn ngon bị đưa vào tủ lạnh, tuy rằng bụng no không ăn nổi nữa nhưng mà ngửi mùi cho bớt thèm cũng được mà.

– Để lần sau, bao giờ đói thì dùng lò vi sóng hâm lên là được.

Đồng Thư cắt bánh xong, quay đầu nói với Giản Đan vẫn còn đang thèm bánh bao đến nhỏ dãi.

– ừm

~Giản Đan ăn no rồi, sau khi thèm nhỏ dãi thêm lúc nữa cũng thôi, nghỉ lại thì mình cũng lâu rồi không ngủ ngon. Rõ ràng là đã quyết định hôm nay quyết định trước mười giờ đi ngủ mà.

Đồng Thư một thân đầy mồ hôi bị Giản Đan lôi đi tắm, Giản Đan lại cầm chân trên salon bỏ lên giường. Hệ thống sưởi trong phòng khách rất thoải mái, ai biết được lúc nào nó bãi công, nhờ đâu sốt thêm lần nữa thì cái con người kia chắc chỉ số thông minh về 0 mất.

Áo ngủ mới của Đồng Thư là Giản Đan mua, lần này không phải gấu Pooh mà là con hổ Tigger.

– Tôi ngủ rất dễ tỉnh nha~ Anh không cần nghiêng răng loạn, xoay loạn, đá chân loạn, hô hấp loạn. Nhảm, hô hấp thì tự do không thành vấn đề. Tóm lại không cần đánh thức tôi! Nếu không thì anh đi ngủ sofa đấy!

Kết quả là nửa đêm Giản Đan hồn nhiên đá Đồng Thư đến tỉnh ngủ, chặn thì lung tung một đồng bị đập xuống sàn. Không có chặn, bạn nhỏ Giản Đan hóa thân thành bạch tuộc ôm lấy nơi duy nhất tỏa ra ấm áp là Đồng Thư.

Đồng Thư đắp chăn cho Giản Đan, ôm một con bạch tuộc đang ngủ đến chảy nước miếng vào lòng.

6. Chương 6

Edit: Vi

Beta: Blue

Chương 6: Bác sĩ tâm thần kì quặc

Giản Đan gần đây đều sống cuộc sống lấy ngày làm đêm, chất lượng giấc ngủ cực kì kém nên bây giờ ngủ vô cùng ngon, cũng không bởi vì đã chán mà bị đông lạnh đến tỉnh.

“Trời mệnh mông thiên nhai là của ta
điện thoại điện thoại mau mau nghe
”

– Má, sáng sớm ai mẹ nó gọi điện cho mình thế?

Giản Đan đang ngủ say nghe được tiếng nhạc chuông, mơ mơ màng màng cầm lấy cái điều khiển điều hòa:

– Alô? Alô...

“Trời mệnh mông thiên nhai...”

– Con bà nó, alô? Ai thế, vừa sáng sớm...

– Sáng sớm? Giản Đan, mười rưỡi rồi!

– Mười giờ mà còn không phải sớm? Có chuyện gì, nói!

Giản Đan buồn ngủ, rất buồn ngủ.

– Tin tốt nha~ Anh cho cậu biết, cái công ty anh đang làm việc, chính là cái công ty nội thất XX ấy, đang cần tuyển thực tập sinh. Anh tranh thủ cho cậu, thế nào, đủ tư cách anh em quá đi chứ!

– Đãi ngộ thế nào?

Giản Đan mi trên mi dưới vẫn thân mật tiếp xúc với nhau.

– Một tháng một ngàn, mỗi công trình đều được trích phần trăm, còn được chi hoa hồng.

– Em đây hỏi thời gian làm việc thế nào.

Giản Đan bắt đầu tiến vào trạng thái mơ màng.

– À, buổi sáng tám rưỡi đi làm không tồi chứ? Buổi chiều năm rưỡi tan ca, tăng ca có thêm tiền bồi dưỡng nha

~– Tám rưỡi...

Giản Đan ngã xuống giường.

– Anh giai à! Như thế đã là muộn lắm rồi hiểu không?

– Được rồi, được rồi...

Đại não Giản Đan đang trong quá trình khởi động, đại não Giản Đan đang trong quá trình khởi động. Xin lỗi, đại não Giản Đan khởi động thất bại.

– Nhớ rõ tám giờ sáng mai qua đây, đừng có quên! Mai anh được nghỉ có thể đi cùng cậu.

– Ồ...

Sự thật chứng minh là vào lúc Giản Đan vừa tỉnh giấc thì tuyệt đối đừng có bàn bạc chuyện gì với cậu, đầu óc của cậu vào ban sáng luôn hoàn toàn rơi vào trạng thái không hoạt động. Điện thoại vừa tắt là lại ngủ tiếp, nếu hỏi cậu có ai vừa gọi cho cậu, gọi có việc gì thì xin lỗi, cậu sẽ trả lời đại khái là 10086 gọi tới hỏi có muốn đăng kí dịch vụ trả sau hay không.

Đồng Thư đã làm xong cơm trưa, lúc vào phòng gọi Giản Đan, nhìn thấy chần vớt nửa người Giản Đan đã rơi trên mặt đất, tay trái cầm điện thoại không dây, dưới đất có cái điều khiển điều hòa.

– Giản Đan? Giản Đan?

– Gì? Đã nói không cần dùng trả sau cơ mà...

– Ăn cơm, đứng lên đi.

– Ăn cơm... 10086 còn trông nom việc ăn cơm sao?

Giản Đan nghiêng người rồi rơi xuống đất, mơ mơ màng màng cũng không biết nói mê cái gì.

Đồng Thư ngồi xổm xuống, đem điện thoại trong tay Giản Đan để lại chỗ cũ, rồi đưa cậu về lại trên giường. Giản Đan bây giờ mới hơi tỉnh:

– Ồ, Vừa rồi ai gọi điện thoại?

– Ngạch, hình như là 10086?

– Kỳ quái, a~~ vì sao lại gọi đến điện thoại bàn?

Giản Đan xoay thất lưng, ngáp một cái rồi quẳng luôn cái chuyện này ra sau đầu. Ôi, bản nhỏ Giản Đan, bạn cậu có người đang khóc rồi.

Giản Đan là thiếu niên phía nam tiêu chuẩn, nhưng dù sinh ra ở phía nam cậu lại không biết bơi, không ăn cay. Người phương nam vốn hơi thấp, Giản Đan thì từ nhỏ lại kén ăn đến lợi hại, rau xanh thì có đánh chết cậu cũng không cho vào miệng. Cho nên Giản Đan đến cấp ba cao được 1m71 rồi từ đấy về sau không cao thêm được nữa.

Đồng Thư lúc trưa không biết mua ở đâu được sườn, làm sườn chua ngọt, cá chép hấp lại thêm gạch cua. Món chính là bánh mì, còn có thêm canh rau.

Bạn nhỏ Giản Đan coi như không nhìn thấy canh rau, Đồng tiểu diên múc chén canh đưa cho Giản Đan, cậu đẩy về, Đồng tiểu diên lại đưa sang, Giản Đan lại đẩy về.

– Tôi không ăn rau.

– Ăn ngon lắm, ném thử đi.

– Không uống! Anh đừng ép tôi! Tôi muốn ăn sườn.

Đồng Thư ở phương diện này rất kiên trì, rất kiên trì. Giản Đan ăn sáu miếng sườn rồi mà bát canh kia vẫn trước mặt cậu. Giản Đan hoàn toàn bị đánh bại, tiếp nhận lấy bát canh, nắm mũi, uống một hớp thật lớn.

Ồ, uống ngon!

Rau xanh mà Đồng Thư làm hoàn toàn không có mùi bùn đất mà Giản Đan ghét nhất, Giản Đan uống hết sạch bát canh. Đồng tiểu diên lúc này mới vừa lòng cầm bánh mì lên ăn.

– Anh đi chợ sớm mua đồ, tiền thừa anh để trên bàn.

Đồng Thư chỉ chỉ lên bàn trà.

– Ồ.

Giản Đan không có khái niệm gì về việc nên dùng bao nhiêu tiền để mua thức ăn, chẳng qua hai năm nay không đủ tiền tiêu mới biết chút chút. Cậu nghĩ là nên đưa cho Đồng Thư ít tiền mua đồ ăn. Không đúng! Tên này làm sao có thể như người bình thường đi chợ mua thức ăn???

Giản Đan cảm thấy đúng là vẫn nên mang Đồng Thư đi khám, đầu óc Đồng Thư cứ lúc rõ ràng lúc hồ đồ, giống như là những kĩ năng sống bình thường thì đều còn đầy đủ nhưng kí ức lưu trữ thì như một ổ C trắng xóa.

Dựa vào việc người kia khi còn bình thường chính là một thanh niên thiện lương chính trực, nếu mình đã đem người về nhà thì cũng không thể để người ta bị hủy trong tay mình.

– Khụ, ăn nhanh đi, ăn xong chiều đi bệnh viện.

– Sao lại đi bệnh viện? Em không thoải mái sao?

– Ồm, hôm qua còn chưa truyền nước cho anh xong mà, đi truyền nước

~Bệnh viện tư nhân XX cách nhà Giản Đan khá xa, Giản Đan ở trên taxi ngủ thêm một giấc. Đến bệnh viện, đưa Đồng Thư đi phòng truyền dịch xong thì cậu trộm chạy đến chỗ đăng kí khám.

– Xin chào, tôi muốn đăng kí khám ở khoa thần kinh.

Giản Đan cảm thấy rất rõ ràng sau khi mình nói câu đó, hộ sĩ đăng kí cùng những người đăng kí xung quanh mang ánh mắt sai lệch. Giản Đan rất muốn rút gào, Các người gặp người bệnh tâm thần chính mình đến đăng kí khám ở khoa thần kinh chưa? Gặp chưa? Gặp chưa? Các người thật sự gặp qua rồi sao?

Kết quả là Giản Đan mặt mày xám xịt cầm sổ khám và thẻ đăng kí trốn mất, để lại một đám người đăng kí rồi việc thảo luận về việc bé trai còn trẻ thế mà lại là bị bệnh thần kinh.

Khoa tâm thần không có người, chỉ có một bác sĩ mặc blu trắng ngồi trước bàn làm việc, cầm trong tay một cái di động không biết đang làm gì.

– Xin lỗi, quấy rầy một chút.

Bác sĩ thoát nhìn còn chưa qua hai mơi bị Giản Đan làm giật mình, hoảng sợ, rầm một cái đứng lên đem ống bút trên bàn cùng với chén nước đều đổ. Vội vội vàng vàng dọn lại làm cái ghế dựa đổ, thật là vất vả nâng được cái ghế lên thì lại đá mất cái bút máy xuống gầm bàn, xoay người cúi xuống tìm thì lại đụng đầu.

Giản Đan nhìn mà ghen hòng trần trối. Ấn tượng đầu tiên thấy vị bác sĩ này thật không đáng tin tưởng lắm.

– Không, không, ngại quá! Anh đến đây xem bệnh sao, ngồi xuống đi

~Bác sĩ nhỏ hai mắt sáng lấp lánh như sao, giữ cái trán u cười với Giản Đan. Loay hoay mãi mới ngồi được lên ghế, tìm nửa ngày mới thấy kính mắt, đeo kính lên thì ánh mắt bác sĩ này lại càng nhỏ.

– Bác sĩ Vương Thế đúng không?

Giản Đan đưa phiếu khám cho bác sĩ.

– Đúng đúng. Anh Đồng Thư phải không? Xin hỏi anh có bệnh gì?

Có bệnh gì... Có bệnh gì... Có bệnh gì... Giản Đan thật muốn nói con mẹ nó anh mới là có bệnh, tôi đây nếu không phải vì tên diên kia thì đời này cũng sẽ không bao giờ bước chân vào đây.

– Khụ, tôi không phải Đồng Thư, tên tôi là Giản Đan.

– À ~ Vậy người bệnh ở đâu?

– Đang trong phòng truyền dịch tiếp nước, cái chính là anh ta không biết mình bị bệnh. Tôi không biết có nên mang anh ấy lại đây khám không.

– Bệnh trạng của anh ấy thế nào?

Giản Đan thuật lại bệnh trạng của Đồng Thư một lần, bác sĩ nhỏ hỏi Đồng Thư có bệnh án hay không. Giản Đan nghĩ là chưa bao giờ nghe thấy chuyện anh ta bị bệnh nên nói là không có.

– Căn cứ vào những gì anh miêu tả thì tôi cho rằng anh ấy bị kích thích quá độ nên gây ra chứng ngại về trí nhớ, anh nói đầu anh ấy bị thương nên có khả năng là còn có triệu chứng hoang tưởng, nhưng không khám trực tiếp cho bệnh nhân thì tôi không thể cho kết luận, không thì để tôi cho đơn thuốc là được.

– Lý Bách Đồng, cậu kê đơn cho ai?

Giản Đan nghe được một giọng nam truyền từ cửa vào, có vẻ đang nghiêng răng nghiêng lợi. Ngay sau đó một người đàn ông sải bước đi tới, trực tiếp xách cổ áo thấy thuốc nhỏ lên.

– Tôi không nhìn cậu một tẹo cậu đã chạy ra đây! Tôi chỉ vừa đi ra ngoài có vài giây! Gan cậu đúng là càng ngày càng lớn! Quần áo này là ở đâu ra? Di động này không phải của tôi à? Cậu bản lĩnh quá nhỉ? Có tin tôi cho cậu vào viện tâm thần luôn không?

Giản Đan thấy một ngày hôm nay thật là đáng giá, giờ có trò vui để xem. Đây là nháo loạn cái kiểu gì a! Mình đây chỉ muốn im lặng xem bệnh thôi mà.

Người xách cổ bác sĩ nhỏ khá là đẹp trai, nhưng trên khuôn mặt thì gân xanh bạo phát cực kì dữ tợn. Anh ta quay đầu nở nụ cười miễn cưỡng với Giản Đan, dọa cho Giản Đan thiếu tí nữa không có tiền đồ mà tông cửa lao ra ngoài.

– Ngại quá, tôi mới là bác sĩ Vương Thế. Đây là người bệnh của tôi, không có việc gì làm thì thích đi đóng giả bác sĩ.

... Hóa ra là náo loạn đến mức này cơ, đừng để người ta hoài nghi đạo đức nghề nghiệp cùng trình độ quản lí của bệnh viện các anh chứ.

Bác sĩ nhỏ nước mắt lưng tròng bị Vương Thế bạo lực lôi ra ném tới cửa, Giản Đan hoài nghi bác sĩ này trước đây có liên hệ với xã hội đen.

Kính gọng vàng mà bác sĩ nhỏ đeo là của bác sĩ Vương Thế thật, Vương Thế chỉnh kính một chút, trông anh ta có vài phần thư sinh.

– Anh Đồng Thư phải không? Ngại quá, tôi không trông chừng người bệnh cẩn thận, đã làm anh gặp phiền toái rồi. Cậu ta bị tâm thần phân liệt và chứng hoang tưởng nặng nên thỉnh thoảng sẽ đóng vai bác sĩ, nhưng mà anh yên tâm, nếu không có chữ kí của tôi thì hiệu thuốc sẽ không bán thuốc tâm thần đâu.

... Đây rốt cục là loại bệnh viện gì... Loại bệnh viện gì... Loại bệnh viện gì... Bây giờ tôi hối hận muốn dẫn người đi có kịp không?

– Theo những gì anh miêu tả thì quả thật là người kia có chứng ngại trí nhớ. Những thứ khác thì chưa thấy người bệnh, dựa vào miêu tả của anh cũng chưa đủ để kết luận. Anh không định dẫn anh ấy đến đây à?

– Tôi thấy anh ấy không ý thức được mình có bệnh nên...

– Được rồi, thật ra bệnh này có thể không khám cũng được, chỉ cần anh ấy không có hành vi ảnh hưởng đến cuộc sống là ổn. Bệnh này chủ yếu cần người nhà chú ý nhiều, chỗ tôi có chút tư liệu, anh có thể lấy về xem, chú ý quan sát hành vi và ngôn ngữ của người bệnh. Nếu được thì tôi hi vọng anh có thể tìm được bệnh án cũ của anh ấy. Bây giờ tôi kê tạm một ít thuốc cho anh mang về.

– Đúng rồi, đây là danh thiếp của tôi, có chuyện gì thì gọi cho tôi. Căn cứ theo những gì anh miêu tả thì bệnh không nghiêm trọng, chỉ cần chú ý nhiều là được.

– Vâng, cảm ơn bác sĩ.

Wang Thế kê ba loại thuốc, Giản Đan đưa đơn cho cô gái trong hiệu thuốc, cô ta lấy vài hộp thuốc lớn ra, lấy mấy vỉ rồi cho vào túi giấy, tiếp đến dùng bút bi viết lên trên uống như thế nào, một ngày mấy viên.

Được rồi, thế này là có thể lừa Đồng Thư đây là thuốc cảm.

Giản Đan cứ như thế trôi qua hai tiếng đồng hồ, đến phòng truyền dịch đón Đồng Thư thì nước đã sắp truyền hết. Phòng truyền dịch toàn là trẻ con, tranh cãi ầm ĩ, Giản Đan đi vào suýt nữa điếc tai.

Lăn lộn trong một đồng phụ huynh và trẻ con mới tìm được Đồng Thư, Đồng Thư đang tiêm, y tá tiêm cho anh bỏ cái khẩu trang xanh lam ra, then thùng vô cùng, không sợ bị lây à?

Đồng Thư thấy Giản Đan, cười đến tí nữa thì mù luôn đôi mắt cầu hợp kim của Giản Đan. Giản Đan vỗ vỗ đầu anh:

– Đi, ăn cơm nào

~Bên cạnh bệnh viện không bao giờ thiếu quán hàng, vừa lúc ăn cơm chiều, quán nào quán nấy đều tấp nập. Giản Đan chọn một quán mì thịt dê, gọi hai bát mì làm thủ công.

Gọi là thủ công nhưng thực ra toàn là làm bằng máy cả, thịt dê cũng chỉ có vài miếng mong manh, nước dùng hương vị thật bình thường. Nhưng mà Giản Đan cũng đã vừa lòng, bốn đồng một bát to thì có gì là không tốt đâu.

Khách đông nên quán thật bận, Giản Đan dù nói nhiều lần là mì không cho hành ớt vẫn vô dụng. Hai bát nước dùng tất cả đều có hành và ớt. Đồng Thư lấy nước sôi rửa đĩa thìa một lần rồi mới dùng thìa nhỏ từng chút từng chút một vớt hành và ớt ra, rồi lại thổi cho nguội.

Giản Đan ngáp nhìn Đồng Thư, trong lòng nói người này ăn bát cơm mà cũng thật phiền toái. Cho đến khi Đồng Thư đem bát mì đó đưa cho cậu, Giản Đan:

– Cho tôi?

– Ủ, anh thổi nguội rồi, ăn được.

Giản Đan nở một nụ cười thật tươi:

– Cảm ơn, anh bạn.

Đồng Thư cười, xoay người đi tới cửa quán mua hai chai nước khoáng. Nước khoáng được đặt trong bình nước âm để giữ nhiệt, Giản Đan muốn uống nước lạnh nhưng Đồng Thư đã mua rồi thì cũng uống vậy.

– Mùa đông uống lạnh không tốt, hỏng dạ dày.

Đồng Thư thấy Giản Đan nhú mày, chủ động giải thích.

– Ủ, tôi biết.

Biết là một chuyện thôi, điện thoại di động vẫn là nguyên nhân thứ hai gây ung thư mà, cái này phải xem bản thân thế nào. Giản Đan thể chất khô nóng, nếu mùa này không uống chút nước lạnh có khi lục phủ ngũ tạng đều bốc hỏa mất.

– Em thích ăn mì làm thủ công?

– Ủ, thích, mẹ tôi cũng chả bao giờ làm, chưa bao giờ nếm qua hàng thật.

Mì và bánh mì là mãi đến khi đi học ở phương bắc mới được ăn. Mẹ Giản Đan là con gái phương nam, sở trường là đồ ăn Giang Nam, đồ ăn phương bắc dù một chút cũng không biết làm.

– Mai anh làm cho em, lúc nữa đi siêu thị mua nguyên liệu.

– Được, đừng chờ đến mai, tối làm luôn đi, ăn khuya cũng được mà.

Bạn nhỏ Gian Đan đúng là người ăn hàng tiêu chuẩn.

Đồng Thư đã nói là tối sẽ làm, vậy là Giản Đan chẳng còn hứng thú gì với bát mì thủ công “dỏm” này nữa, tùy tiện ăn vài miếng rồi lôi kéo Đồng Thư đi siêu thị.

Giản Đan rất hứng thú với đồ ăn nhưng lại không hề có hảo cảm với nguyên liệu chế biến mì thực, bởi lẽ cảm giác này rất giống khi xem một bức tranh hồ sen trong ánh trăng xong, lại phát hiện ra rằng đúng là nơi bắt đầu nghệ thuật chính là cao hơn nghệ thuật.

Đồng Thư chọn rau dưa cùng một đồng các bác gái, Giản Đan “không cẩn thận” chạy đến khu bán kẹo, chảy nước miếng nửa ngày chọn được một đồng chocolate to dùng mới vừa lòng.

Đợi đến lúc chocolate của Giản Đan bị giảm đi một nửa, Đồng Thư không nhìn được nữa nên tịch thu hết. Giản Đan ăn no rồi nên cũng không có ý kiến gì, dù sao về nhà cũng sẽ có mì ăn.

7. Chương 7

Edit: Vi

Beta: Blue

Chương 7: Kì nhân Bạch Nguyễn

Đồng Thư rửa tay đi nhào bột, Giản Đan nhàm chán chạy tới xe, Đồng Thư đầu tiên là đặt bột ở cái bồn lớn, bỏ vào một thìa muối rồi đánh thêm hai quả trứng gà. Giản Đan ngạc nhiên:

– Còn thêm trứng gà à?

– Ừ, thêm trứng gà ăn ngon.

Đồng Thư tìm đũa chậm rãi đánh bột, rồi làm mì, trông thật là đẹp. Giản Đan thử sờ cái tấm trên tay, ở trên mặt bột chọc đến chọc đi, chọc đến cuối cùng chính cậu cảm thấy sợ hãi vì cậu có hội chứng sợ những thứ dày đặc, run rẩy xoay người đi lục tủ lạnh.

Đồng Thư bao mì bằng màng giữ thực phẩm, Giản Đan lại tiện tay ấn thật hăng hái qua lớp màng. Đồng Thư đối với hành động vô cùng ngây thơ của Giản Đan cũng không chê bai gì, xoay người đi nấu nước dùng.

Đồng Thư mua thịt gà làm nước dùng, trước tiên trần thịt gà qua nước sôi, sau đó đem thịt bỏ vào trong nước lạnh rồi đun sôi. Chờ nước nổi bột thì lấy thìa hớt bột bỏ đi. Cho hành, gừng xắt thành đoạn, rượu, gia vị vào rồi để lửa nhỏ đun từ từ. Giản Đan nghe nói phải nấu đến tận mấy tiếng lập tức dài mặt ra.

– Hôm nay chỉ dùng nước sôi thêm chút hành, tỏi và gừng nấu mì, trưa mai sẽ làm mì chính tông cho em.

Bột làm mì nở vừa phải, Đồng Thư lấy một phần cắt thành những sợi mì mỏng manh, từng tầng từng tầng đều cắt thành sợi mì thật tinh tế. Cắt xong, Đồng Thư lấy bột mì khô rắc nhẹ lên mặt, cuối cùng thành công.

Đồng Thư nấu nước chờ sôi, Giản Đan nhìn mà ngứa ngáy, xung phong nhận việc. Đồng Thư đưa cây cán bột cho Giản Đan còn mình đi nấu nước, kết quả tất nhiên là vô cùng thê thảm. Cây cán bột trên tay Đồng Thư là cây cán bột, còn cây cán bột trên tay Giản Đan thì là chày gỗ, mặt bột gập ghềnh, hình thù kì quái, vất vả cắt xong thì lại dính thành một cục không gỡ ra được.

Giản Đan cuối cùng là mang mì loạn thất bát tao của mình ném hết vào nồi, mì của Giản Đan và mì của Đồng Thư khác nhau rõ ràng.

Mì sợi mỏng manh nhanh chóng chín, Đồng Thư tìm đĩa vớt ra. Giản Đan vô sỉ tất nhiên chỉ cần mì Đồng Thư làm, quăng cục bột của mình ra một góc chẳng thèm nhìn.

Đồng Thư tốt tính, đem phế thải của Giản Đan vớt ra, ném đi rồi đem phần còn lại làm thành mì. Giản Đan ăn liền ba bát, ăn no rồi thì lên mạng, Đồng Thư ăn nốt phần nước dùng còn lại và phải rửa bát.

Đồng Thư còn bốn bức vẽ phải làm, Giản Đan sẽ đưa máy tính cho Đồng Thư dùng. Về phần cậu thì dù sao biên tập cũng đã quá quen với thói chày cối rồi, ôi, Giản Đan, cậu có nghe được biên tập đang khóc oa oa không?

– A, anh hôm nay chưa uống thuốc!

Giản Đan chơi di động một lúc rồi mới nhớ tới thuốc Vương Thế kê còn chưa cho Đồng Thư uống, nhanh như chớp rót một chén nước, cầm thuốc đưa cho Đồng Thư.

– Thuốc gì đây?

– Thuốc cảm, buổi chiều tôi mới lấy cho anh, mau uống mau uống

~~ Nhưng mà...

– Không có nhưng mà!

– Nước này là nước mới đun sôi, anh không uống được.

– ...

Đêm khuya, Đồng Thư lại bị Giản Đan đá tỉnh, Giản Đan tứ chi rộng mở ngủ rất say sưa. Đồng Thư thu hồi tứ chi Giản Đan lại trong chăn, nhẹ nhàng hôn lên trán Giản Đan một cái rồi ôm cái tên không thành thật kia ngủ.

“Trời mệnh mông thiên nhai là của ta~”

– Alô? Alô alô? Ai đấy? Sáng sớm gọi điện thoại mà lại không nói câu nào...

Vươn tay nửa ngày mới chạm đến thứ cứng rắn gì đó, đại não thì chưa khởi động, Giản Đan không kiên nhẫn nói chuyện.

– Giản Đan, đây là điều khiển, đây mới là điện thoại...

Đồng Thư cầm lấy tay Giản tiểu ngốc đêm điều khiển thay thành điện thoại.

– Ai? Alô... alô alô alô...

– Giản Đan, cậu đã rời giường chưa?

– A? Vì sao phải rời giường?

– Giản Đan! Cậu quả nhiên không rời giường! Bấy giờ rồi cậu còn đang làm gì? Những gì anh nói hôm qua cậu đều quên rồi phải không? Cậu đã quên phải không?

Cơn tức của người bên kia điện thoại rất lớn, thanh âm to đến mức ngay cả Đồng Thư cũng cảm nhận được tranh cãi.

– Hả?

Giản tiểu ngốc hỗn loạn vò đầu.

– Hả mợ cậu! Hôm nay đến phỏng vấn! Đến phỏng vấn a!!!! Tám rưỡi, anh nói rồi mà? Không phải nói gì hết! Cậu cái con rùa chết này đã quên! Đã quên có đúng không?

– Tiểu Bạch mất trật tự quá...

– Cậu dám chê anh? Tôi vì ai mà con mẹ nó đi tìm việc? Là vì ai?!!!

– A...

– A a a... Cậu cần bản chẳng thèm nghe tôi nói gì! Đầu óc cậu hoạt động thế nào? Thanh tỉnh một chút cho tôi!

Đồng Thư dùng một tay ôm lấy Giản Đan lúc này đã hoàn toàn rơi vào giấc ngủ, tay kia rút điện thoại ra:

– Alô. Ngại quá, cậu ấy lại ngủ rồi. Cậu có chuyện gì nói với tôi là được.

– Dựa vào! Lại ngủ! Sao không ngủ chết luôn đi? Chết luôn đi! Quên đi quên đi! Anh chuyển lời với nó giúp tôi, phỏng vấn buổi sáng từ tám rưỡi, đến XX phỏng vấn! Không thì muộn mất!

– Được, tôi sẽ chuyển lời. Đã làm phiền cậu rồi.

– Không cần cảm ơn... Chờ chút! Giản Đan ở nhà không?

– đương nhiên?

Đây là điện thoại bàn, không ở trong nhà chẳng lẽ là nghe ở bên ngoài được sao? Đúng là quái nhân.

– AAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!! Cúp!

Đồng Thư xoa lỗ tai bị hét đến chấn thương:

– Quái nhân.

Giản Đan cảm thấy hình như có động đất, giường của mình tựa hồ như cứ lắc lư lắc lư không ngừng. Nhưng mà chắc là không có vấn đề gì nhỉ? Đồng Thư không tỉnh lại thì hẳn không phải đại chấn gì, cứ ngủ tiếp một giấc là được, nếu phải chạy thì hẳn là Đồng Thư sẽ khiêng mình ra ngoài...

– Giản Đan? Giản Đan, em tỉnh, tỉnh, chúng ta sắp đến nơi rồi.

Tới rồi? Tới chỗ nào?

– Tiên sinh, tổng cộng là bốn mươi tám đồng.

– Được.

Bốn mươi tám đồng? Cái gì bốn mươi tám đồng... Đưa thức ăn sao?

Chúng ta cần xem lại chuyện của một tiếng trước. Đồng Thư lay như thế nào Giản Đan cũng không tỉnh, bị lay mãi cũng thấy phiền nên Giản Đan ôm chặt có chết cũng không buông tay. Đồng Thư đành phải thay quần áo cho Giản Đan, đem Giản Đan tiểu ngốc đang ngủ đến không biết trời đất kéo lên taxi.

Đến nơi Giản Đan vẫn không hoàn toàn tỉnh táo được, Đồng Thư đành nửa kéo nửa ôm lôi cậu ra, vừa xuống taxi thì thấy một người vọt từ trong tòa nhà ra.

– Giản Đan! Giản Đan cậu tỉnh cho tôi! Cậu là đồ con heo!!!!

Người vừa tới bắt lấy bắp vai Giản Đan mà lay điên cuồng, nghiêng răng nghiêng lợi như hận mình không thể kéo xuống một miếng thịt trên người Giản Đan.

Đồng Thư đau lòng nhìn Giản Đan bị lay đến đầu tóc rối tung, lấy tay ngăn cách người có âm thanh rất quen thuộc kia:

– Cậu đừng lay cậu ấy như vậy.

– Anh anh anh anh anh! Anh là ai? Tại sao lại ôm Giản Đan nhà chúng tôi làm gì? Lui ra cho tôi, lui ra!

Người đó mặc đồ hip-hop, buộc tóc đuôi ngựa, cả khuôn mặt ghen đỏ bừng.

– A, là Tiểu Bạch nha

~~ Tiểu Bạch mơ cậu! Gọi anh là Bạch Nguyễn!

– À, Tiểu Nguyễn...

– Giản Đan chết tiệt! Tỉnh lại cho tôi! Nói! Người đàn ông này là ai?

Em gái Bạch Nguyễn... À, không đúng, chàng Bạch Nguyễn hóa thân thành ngựa rít gào, chỉ vào Đồng Thư.

– Ai cơ? À ~ Anh ấy à... Tôi kiếm về...

Giản Đan hí hóp mắt với hi vọng khôi phục sự vận động của đại não.

– Kiếm... kiếm! Giản Đan cậu sa đọa! Còn tùy tiện kiếm dã nam nhân về nhà?!

– Dã mơ anh...Tiểu Bạch, sao anh lại ở nhà em?

Chúc mừng đại não Giản Đan khởi động thành công.

Bạch Nguyễn tuy rằng đã khắc sâu hoàn toàn rằng thằng bạn mình có bao nhiêu yêu nữ, biết bao nhiêu ngốc nghếch nhưng mà không nhận được nổi lên hai sợi gân xanh. Bàn tay không bị khống chế liền nắm lấy thịt trên mặt Giản Đan bắt đầu véo.

– Cậu nhìn kĩ cho tôi, đây là trước cửa công ty tôi, cảm ơn đầu óc cậu, cậu có thể có một chút thông minh hay không?

Giản Đan dựa hẳn vào trên người Đồng Thư nhìn quanh bốn phía:

– A? Vì sao tôi lại ở đây? Tôi không phải đang ngủ ở nhà à?

Đồng Thư sờ sờ đầu cậu:

– Em muốn đi phỏng vấn, anh đưa em đi.

– Nga? Thử cái gì?

– ... Giản Đan

– A?

– Cậu chết đi cho tôi nhờ!

Do thời gian cấp bách, bạn nhỏ Giản Đan cứ như thế mơ hồ nhanh chóng bị đẩy lên đoạn đầu đài, à không, là phỏng phỏng vấn. Bạch Nguyễn và Đồng Thư thì mắt to trừng mắt nhỏ đứng ngoài.

– Anh đừng thấy Giản Đan nhà tôi đầu óc không tốt mà lừa gạt cậu ấy, tôi sẽ không cho anh thực hiện được đâu.

– A?

– A cái gì? Anh vì sao mà đến ở nhà Giản Đan nhà tôi?

Đồng Thư nghiêng đầu nghĩ nghĩ:

– Cậu ấy là vợ tôi mà.

– A a ai ai a a!?!

– Bạch Nguyễn, cậu hét cái gì? Có để cho người ta làm việc không?

– Thật là xin lỗi ~!

Mặc kệ hai người đàn ông đang loạn thất bát tao bên ngoài, Giản Đan ở bên trong phòng phỏng vấn cũng đang luống cuống tay chân. Vừa mới khởi động có đôi chút hỗn loạn nên cho đến lúc đi ra Giản Đan vẫn không biết rốt cục là mình đã làm cái gì.

Vừa lảo đảo ra khỏi cửa thì ngay lập tức nhìn thấy Bạch Nguyễn đang nhảy lên máng Đồng Thư, Đồng Thư ngơ ngác cứ tùy ý để Bạch Nguyễn mắng qua mắng lại. Giản Đan đi qua, đem Bạch Nguyễn cao hơn mình nửa cái đầu đẩy sang một bên.

– Tiểu Bạch, anh làm gì, làm gì thế? Bắt nạt người khác đúng không?

– Anh bắt nạt hần? Hần lớn như vậy anh có thể bắt nạt sao?! Anh còn chưa hỏi đến cậu đâu! Người này là thế nào?

Bạch Nguyễn toàn tâm toàn ý cho rằng Đồng Thư lừa con gái Giản Đan nhà mình, kết quả là Giản Đan lại đi che chở cho cái tên “dã nam nhân” này!

– Bạch Nguyễn! Cậu mang bạn ra hành lang nói chuyện đi!

– Xin lỗi! Giản tiểu ngọc cậu theo anh! Anh đừng qua đây, chính anh đấy, đứng đó thôi!

Đến đây chúng ta cần phải giải thích một chút cho rõ vì sao bạn Bạch Nguyễn lại cho rằng Đồng Thư và Giản Đan thông đồng, bởi vì bạn nhỏ Giản Đan là một Gay, đúng vậy, là một Gay.

Bạn nhỏ Giản Đan khi ở trung học đã phát hiện mình không có cảm giác với mỹ nữ ngực bự nhưng nhiều năm như vậy rồi cậu cũng không gia nhập thế giới Gay, người bạn duy nhất biết Giản Đan thích nam giới chính là Bạch Nguyễn.

Bạch Nguyễn lớn hơn Giản Đan hai tuổi, là hàng xóm nhà Giản Đan. Từ nhỏ anh đã cùng Giản Đan ăn trộm gà hái trộm đào, tóm lại là bạn tốt cùng nhau làm mọi chuyện xấu xa, quan hệ rất mật thiết. Bởi vì Bạch Nguyễn lớn hơn Giản Đan, lại luôn cùng Giản Đan học từ tiểu học, trung học rồi đại học nên anh thấy mình có nghĩa vụ chăm sóc cho Giản Đan, phòng cháy phòng trộm phòng sư ca. Giản Đan không có biện pháp gì với tên có tổ chức thân kinh không bình thường này, lâu dần cũng tạo thành thói quen với việc anh “xen vào chuyện của người khác”.

Cho nên gián tiếp mà nói, tạo nên một Giản Đan ngọc như bây giờ có một phần công lao rất lớn của Bạch Nguyễn.

8. Chương 8

Edit: Vi

Beta: Blue

Chương 8: Tôi không phải vợ anh

Ở đại học tuy Bạch Nguyễn thường mắng Giản Đan, có khi còn đánh Giản Đan tơi bời nhưng lần nào cũng giúp Giản Đan luôn ngủ quên nào điểm danh, nào mang cơm, nào nghe bài tập, ví dụ như...

Bạch Nguyễn (một cước đá văng cửa ký túc xá của Giản Đan):

– Giản Đan! Anh nhớ rõ hôm nay cậu có tiết của lão chết tiệt kia mà! Cậu dậy cho anh!

Giản Đan xoay người:

– Em không đi... Tiểu Bạch, anh điểm danh cho em đi

~Bạch Nguyễn nổi gân xanh:

– Cậu dậy ngay cho anh!

Giản Đan:

– Em chỉ nằm được thôi... Không dậy được

Bạch Nguyễn cầm lấy chân của Giản Đan:

– Dậy cho anh!

– Em không muốn đứng lên ~~ Tiểu Bạch, anh tìm người điểm danh hộ em là được...

Bạch Nguyễn cốc một phát lên đầu Giản Đan:

– Dậy! Có dậy hay không?

Giản Đan cuộn chân kín mít:

– Em không cần... Đau quá...

– Anh không tìm người điểm danh cho cậu đâu! Cậu chết tâm đi! Anh đi đây!

– Mang cơm trưa cho em... Em muốn đùi gà...

Bạch Nguyễn bạo phát:

– Cậu con mẹ nó đừng có mà quá đáng!!! Cậu có biết đùi gà đã bị cướp từ lâu rồi không?

– Cảm ơn Tiểu Bạch...

– Giản Đan!!!

Đến giữa trưa Giản Đan vẫn như ước nguyện có được cơm đùi gà, cho đến tận năm tư cũng chưa thiếu lần điểm danh nào. Bởi Bạch Nguyễn có tốt nghiệp rồi cũng vẫn nhờ đàn em của mình giúp đỡ Giản Đan, giúp Giản Đan mua cơm, giúp Giản Đan chiếm chỗ, điểm danh...

– Rốt cuộc thế này là sao?

Bạch Nguyễn túm Giản Đan đến hành lang không người, bắt đầu đặt ra nghi vấn.

– Cái gì mà sao lại thế này, đây là bạn cùng phòng của em mà. Anh nghĩ em anh có nhiều tiền đến mức thuê đứt được một cái phòng à?

Giản Đan ngáp một cái, cho đến giờ cậu vẫn còn chưa lấy lại được tinh thần, ngày hôm nay không biết như thế nào đã bắt đầu rồi.

– Đó là bạn cùng thuê phòng với em, anh biết chưa? Tên kia gọi là Đồng Thư.

Bạch Nguyễn oanh một tiếng, phát hỏa:

– Mợ cậu! Anh có phải là anh cậu không? Có phải hay không? Cậu dám giấu anh? Anh vì cậu làm nhiều hay ít việc? Anh từ nhỏ đến lớn vì cậu làm bao nhiêu chuyện a! Anh cẩn thận coi chừng cho cậu! Anh tốt nghiệp còn phải nhờ người trông cậu a! CHính là sợ cậu dốt nát bị người ta bắt mất! Hiện tại cậu vì một thằng đàn ông mà lừa anh! Giản Đan, cậu thật có lương tâm mà! ABCXYZ

~~~ Dừng! Anh nói gì đấy Tiểu Bạch, em một câu cũng không hiểu được.

– Cậu dám nói cậu không hiểu! Hắc! Chính là hắc! Vừa rồi chính mồm hắc nói cậu là vợ hắc! Anh đến bây giờ cũng không trông cậy cậu có thể công! Nhưng mà có thể 0,5(*) được mà! Giản Đan cậu cứ như thế liền thành thụ...?!

Giản Đan bị sét đánh ngang tai, Giản Đan trợn mắt há hốc mồm, Giản Đan treo máy. Thật xin lỗi, bạn nhỏ Giản Đan khởi động lại, bạn nhỏ Giản Đan cố gắng khởi động lại, bạn nhỏ Giản Đan thất bại, bạn nhỏ Giản Đan lại khởi động lại...

– Giản Đan cậu thừa nhận đúng không? Cậu thành thật khai báo cho anh! Quen biết từ lúc nào? Còn ở tận trong nhà cậu nữa!

Bạch Nguyễn đem bộ dáng treo máy của Giản Đan trở thành chấp nhận, không nhin được nắm tay lại cốc cho Giản Đan một phát.

Giản Đan bị một cốc lên đầu. Khởi động thành công...

– Anh vừa nói gì, anh ấy nói em là vợ anh ấy?

– Còn giả vờ!

– Không phải, Tiểu Bạch anh buông tay em ra~ đau!

– Cậu còn biết đau? Cậu còn dám cùng hắc ngủ chung một giường!

– Thế thì sao? Em là nam, cũng không mất miếng thịt nào mà!

Giản Đan vốn có hỏa rời giường, giờ bị biểu hiện có tố chất thần kinh của Bạch Nguyễn khơi lên.

– Cậu là đồ ngốc!

– Em không phải! Em mang ai về nhà thì liên quan cái rắm đến anh a!

– Cậu dám nói thế! Giản tiểu ngốc chết tiệt!

– Bạch Nguyễn! Như thế đau lắm! Đồ khốn, buông tay cho em, buông tay

~!

– Vì sao anh phải buông tay? Trong đầu cậu có cái gì? Anh muốn mở ra nhìn xem!

Bạch Nguyễn cao một mét tám, ngoài giờ học lại thích chơi bóng rổ. Bạn nhỏ Giản Đan, người lười nhất từ ngày Đảng cộng sản Trung Quốc thành lập đến giờ chỉ cao có mét bảy mốt, hoàn toàn thất bại, hoa tay múa chân cũng không đánh tới Bạch Nguyễn, bị Bạch Nguyễn đánh đập đến mức đầu nổi đầy u.

– Bạch Nguyễn! Đủ rồi!

Bạch Nguyễn đang nổi nóng, mặc kệ Giản Đan nói thế nào thì nói, vốn là đùa giỡn đánh nhau, kết quả lại trở thành đánh thật. Tuy không có đòn hiểm nào nhưng cuối cùng Giản Đan ở khóe miệng, đuôi mắt vẫn bị tím.

– Tiểu Bạch ngu ngốc! TM sao xuống tay ác vậy? Đồ khốn đồ khốn đồ khốn!

– Cậu còn không biết xấu hổ mà mắng anh? Cậu vẽ tranh thì để móng tay dài thế làm gì? Cậu là đàn bà sao? Nhìn cánh tay anh đi!

– Em quên không cắt! Anh mới là đàn bà!

Đồng Thư thấy đã lâu mà Giản Đan còn chưa về liền đi tìm, vừa ra khỏi cửa thì thấy mặt Giản Đan bị thương. Đồng Thư không hiểu vì sao Giản Đan ra ngoài một lúc đã trở thành gấu mèo, sứt ruột định sờ mặt cậu. Giản Đan nghe Bạch Nguyễn nói Đồng Thư coi mình là vợ nên trong lòng có chút khó chịu, quay đầu đi thẳng.

Bạch Nguyễn nghiêng rằng nghiêng lợi xoa vết thương trên tay do Giản Đan cào, hung tợn trừng mắt với Đồng Thư. Ai biết được Đồng Thư từ nãy đến giờ không rên một tiếng thể mà lại trực tiếp đi tới, nắm lấy áo Bạch Nguyễn:

– Cậu đánh?

– Thế thì sao? Người nhà tôi tôi đánh thì liên quan gì đến anh! Tôi còn chưa hỏi vì sao anh lại thông đồng với Giản Đan nhà tôi đâu!

Bạch Nguyễn không hề ý thức được rằng người trước mặt mình đang tức giận.

– Đồng Thư anh làm gì? Buông tay! Tôi gọi anh, Đồng Thư, con mẹ nó buông tay!

Giản Đan không ngờ con thú ngơ ngác cũng động thủ đánh người, cũng không nghĩ Bạch Nguyễn khỏe như thế lại bị Đồng Thư đánh cho mà không thể đánh trả.

– Cậu ta bắt nạt em.

– Không phải! Bọn tôi đùa giỡn thôi! Đây là bạn tôi, thật đấy, thật mà! Buông tay! Anh không buông tay tôi đuổi anh ra ngoài!

Giản Đan đá một phát vào chân Đồng Thư mới khiến cho Đồng Thư tiểu điền ngừng tay, nhưng mà Bạch Nguyễn cũng đã bị đánh cho vô cùng thâm.

– Tiểu Bạch anh không sao chứ? Còn sống không?

Bạch Nguyễn chớp hai mắt gấu mèo, vô cùng khô héo:

– Cậu, ai da ~ Cậu thử bị đánh như tôi xem! Rất dọa người!

– Ai bảo anh đánh em, đáng đời anh, phốc

~Bạch Nguyễn hai mắt gấu mèo thật sự là vô cùng buồn cười, Giản Đan không nhịn được bật cười.

– Cậu dám cười! Cậu còn dám cười? Ai da~ Đau chết mất! Cậu tự hỏi xem anh đánh cậu có dùng đòn hiểm nào không? Nhiều năm như vậy, ai da~ tôi lần đầu tiên bị đánh nặng tay như thế này. Cậu dám bảo chồng cậu đánh anh?

– Em bảo anh ta đánh anh lúc nào? Ai con mẹ nó là chồng em? Đừng có làm loạn... Quên đi, không thể nói rõ ràng được, anh nghĩ sao thì nghĩ.

Đồng Thư lấy khăn trong túi lau mặt cho Giản Đan, hoàn toàn không nhìn đến Bạch Nguyễn bị mình đánh thành gấu mèo. Giản Đan bóp một phát vô đầu Đồng Thư một cái:

– Anh làm cái gì? A? Ai bảo anh lộn xộn? Anh em đánh nhau thì có sao? Cần anh ra mặt lung tung sao?

Đồng Thư không nói chuyện, tiếp tục lo lắng sờ sờ khóe miệng Giản Đan. Bạch Nguyễn nhìn bộ dáng yên lặng kia, lại thấy có cảm giác mình đánh Giản Đan thật sự nghiêm trọng.

Bạch Nguyễn sờ sờ mặt mình, chỉ cảm thấy mình đúng là đứa nhỏ số khổ, hai cái mắt gấu mèo này chỉ có thể mang kính râm mới che được, nhưng mà mùa đông ba ngày không thấy nắng thì mang kính râm làm cái gì???

Phỏng vấn xong Giản Đan cũng không có việc gì làm, Bạch Nguyễn liền đưa ra ý kiến đi cửa hàng ăn nhanh ăn uống gì đó, lí do là vừa hiểu lầm rất nghiêm trọng, mọi người uống một chút giáng hỏa.

Giản Đan duy trì thái độ hoài nghi với cách nói này:

– Hai mắt gấu mèo mà anh còn muốn rêu rao? Anh có thể ra khỏi cửa không?

– Câm miệng! Là ai làm hại? GIản Đan cậu đi mua kính râm cho anh đi

– Mùa đông chạy đi đâu mua? Anh đừng có mà ra yêu sách!

Cuối cùng là Bạch Nguyễn dùng mũ áo gió trùm kín đầu rồi mới ra khỏi cửa công ty, sau đó ba người cùng đi mua kính râm. Đồng Thư còn kiên trì đi xuống quầy thuốc mua thuốc bôi ngoài da cho Giản Đan.

Bạch Nguyễn không chịu nổi:

– Vết thương như thế thì bôi thuốc cái gì? Có thể tự khỏi cơ mà!

– Chính cậu có thể khỏi, cái này cho Giản Đan.

Đồng Thư cầm băng dán vết thương cẩn thận dán lên mặt Giản Đan, không thèm liếc Bạch Nguyễn lấy một cái.

Bạch Nguyễn:

– ....

Công ty ở một con phố buôn bán thật sầm uất, ngay cạnh là một cửa hàng đồ ăn nhanh. Bạch Nguyễn thường ăn trưa ở đây, sau buổi trưa còn có rất nhiều các loại trà chiều, vì thế ba chàng trai quý dị này đành ngồi đây uống trà sáng.

Bạch Nguyễn:

– Giản Đan, uống coca lạnh không? Anh gọi hai cốc?

– Được, cho em nhiều đá một chút nhé.

Đồng Thư:

– Coca lạnh không tốt cho dạ dày.

– ... Quên đi, em uống cacao nóng.

Bạch Nguyễn:

– ...

Giản Đan thầm nghĩ anh trưng cái mặt đầy ít thôi, cái tên thú ngơ ngác kia là người chấp nhất, anh chưa từng thấy đâu. Nếu uống coca lạnh vào rồi đảm bảo anh ta sẽ uống hộ em, thuốc ở viện đắt lắm, em không muốn trả thêm lần nữa đâu.

Bữa trà sáng quý dị đã theo tiếng nhai đá răng rắc rắc rắc của Bạch Nguyễn mà bắt đầu. Đồng Thư lấy cacao nóng đến rồi vội vàng thổi nguội cho Giản Đan, Bạch Nguyễn lấy ra một viên đá, nhai răng rắc... răng rắc... Ống hút của Giản Đan rơi, Đồng Thư đi lấy ống hút mới cho Giản Đan, Bạch Nguyễn lại gặm một viên đá, răng rắc... răng rắc.... Giản Đan ăn chocolate dính đầy tay, Đồng Thư đưa khăn tay, Bạch Nguyễn lại răng rắc...răng rắc...răng rắc...

Đến lúc ăn xong viên đá cuối cùng, Bạch Nguyễn cũng không nhịn được nữa:

– Anh, chính anh, anh đang làm gì?

– A?

Giản Đan trộm uống của Bạch Nguyễn:

– Anh ấy cũng là kiến trúc sư, giống như Tiểu Bạch.

– Làm ở đâu?

Giản Đan sắc:

– Ngạch... Tạm thời bỏ việc, không có việc làm.

Bạch Nguyễn nổi giận:

– Bây giờ là cậu nuôi hần?

– Bạch Nguyễn, anh nói nhỏ cho em, em làm gì mà nuôi anh ấy được. Chính anh ấy có tiền, anh cho là anh ấy tiền tháng nào tiêu hết tháng đấy giống anh sao?

– Giản tiểu ngốc, cậu vì chồng làm tổn thương anh!

– Anh câm cái miệng lại!

Vì có cả Bạch Nguyễn nên đến lúc hai người về đến nhà đã là hai rưỡi chiều, Giản Đan lúc trưa còn chưa ăn gì, chỉ lo nói chuyện tào lao với Bạch Nguyễn. Đồng Thư lấy canh hôm qua trong tủ lạnh ra, làm mì thịt dê cho Giản Đan.

Mì thịt dê quan trọng là lúc cho thịt dê vào, quá tái quá chín đều không ăn được, Đồng Thư còn bỏ thêm đồ ăn và nắm kim châm để lên trên thịt dê.

Giản Đan thái độ khác thường, nhìn thấy đồ ăn mà không hề lao đến, cậu túm một nắm tóc nhìn Đồng Thư đang cười si ngốc.

– Đồng Thư.

– A? Giản Đan, sao em không ăn? Rau cải thảo này anh đã chán qua rồi, không khó ăn đâu.

– Không phải chuyện này...

– Buổi sáng uống coca lạnh không tốt, anh không phải cố ý không cho em uống...

– Đồng Thư.

Giản Đan đánh gãy lời Đồng Thư đang lải nhải:

– Tôi không phải vợ anh.

9. Chương 9

Edit: Vi

Beta: Blue

Chương 9: Giản tiểu ngốc ăn đau bụng

Đồng Thư đang cầm bát mì rau ngây ngốc chớp mắt mấy cái, vẻ mặt tỉnh tỉnh mê mê. Giản Đan lấy cái bát trong tay anh đặt lên bàn, chăm chú nhìn vào mắt anh:

– Tôi không phải vợ anh.

Đồng Thư nghiêng đầu, tóc trên đầu cũng theo động tác của anh mà lay động:

– A?

– Tôi không biết vì sao anh nghĩ thế, tôi là nam nên không có khả năng là vợ anh.

– Vì sao?

Đồng Thư đứng đo không biết làm sao, muốn đi qua cầm lấy cánh tay Giản Đan, lại bị Giản Đan gạt ra.

Giản Đan đầu to như cái đầu, vốn dĩ đem một người sống túm về là có chút hối hận, khó khăn lắm mới nghĩ thông suốt lại bị đồ khốn Bạch Nguyễn kia đẩy dưng.

Lúc sáng đánh với Bạch Nguyễn là phải miễn cưỡng thừa nhận Đồng Thư là cái gì kia của mình, bởi cậu hiểu rõ cá tính của Bạch Nguyễn. Bạch Nguyễn mà biết Đồng Thư là do cậu nhặt về, nhặt về còn không tính, đầu óc lại không bình thường. Kết quả cuối cùng là Đồng Thư sẽ bị Bạch Nguyễn đá đi, thuận tiện sẽ mang đầu cậu mở ra xem có phải trong đó toàn đậu phụ hay không.

Cậu không thể vô trách nhiệm mà quăng Đồng Thư đi, hướng chỉ người là do chính mình mang về. Nhưng điều này không có nghĩa là mình phải làm vợ Đồng Thư, Giản Đan vốn nghĩ Đồng Thư đối tốt với mình là vì nghĩ mình là bạn bè, cho nên cậu nhận. Kết quả không ngờ là cái tên thú ngơ ngác này nhận mình làm vợ.

– Anh hiểu không?

– ...

– Quên đi tôi còn có chút việc. Anh ở nhà suy nghĩ một chút, tôi không phải vợ anh.

Giản Đan vừa ra khỏi cửa liền gọi xe đi thẳng đến viện XX, cậu phải nhanh chóng đi hỏi bác sĩ. Cái này cuối cùng là làm sao? Cái loại cảm giác lẫn lộn đó là gì? Chúng ta đã nói là làm bạn bè mà?

Đến bệnh viện, đi đăng kí khám ở khoa thần kinh, vừa quay đầu đã thấy Vương Thế đứng gần đó nói chuyện với một cô gái. Cô gái mặt đỏ như tôm luộc, cúi đầu vô cùng thẹn thùng

Vương Thế cười thật ôn nhu nhưng lại bị Giản Đan nhìn thấy trán nổi gân xanh. Giản Đan thấy rõ là Vương Thế rất chán ghét cô em này mà, khéo mắt Vương Thế vừa thấy cậu, nụ cười lập tức có thêm ba phần chân thành.

– Ô, là Giản Đan. Cậu đến để hỏi về người bệnh nhà cậu sao? Phiên cậu đến phòng làm việc của tôi, tôi sẽ đến ngay.

Vương Thế nói liền tù tì với Giản Đan, quay đầu nói với cô bé kia:

– Tiểu Manh, cô về trước được không? Tôi có việc rồi.

Trong mắt cô gái liền hiện lên nước mắt:

– Anh như thế... là chán ghét em sao? Anh phải đuổi em đi sao?

Giản Đan bị giọng nói kia làm cho run lấy bầy, bỏ chạy nhanh như chớp, cậu không thể chịu nổi mấy cô nàng nói chuyện như thế.

Vào văn phòng lại thấy bác sĩ nhỏ kia, vẫn là mặc blu trắng. Lúc Giản Đan vào, cậu ta đang cúi xuống loay hoay cạy cái ngấn kéo.

Giản Đan vào cửa dọa bác sĩ nhỏ sốc, cậu ta lập tức đứng lên định nhét mảnh dây thép vào trong túi:

– Tôi, tôi không có nghịch ngắc kéo của anh... A, là anh, anh muốn xem bệnh à?

– Tôi vừa thấy Vương Thế đi về hướng này đấy...

– Lý! Bách! Đồng! Cậu vừa mới nghịch ngắc kéo của tôi?!

Giản Đan vừa định cảnh cáo bác sĩ nhỏ thì Vương Thế đã đến mất rồi, vừa mới nói được một câu thì anh ta đã vào, xem ra là nghe được lời nói vừa nãy của Lý Bách Đồng.

Bác sĩ nhỏ bị dọa, run run:

– Tôi, tôi, tôi, tôi không có!

– Trong tay cậu là cái gì? Lý Bách Đồng, cậu càng ngày càng có tiền đồ, bây giờ còn dám nghịch ngắc kéo của tôi? Ngày hôm qua đánh cậu không hề oan uổng! Tôi bội phục dũng khí của cậu! Cậu cút ngay sang phòng bên cho tôi!

– Tôi, tôi, tôi không cần

– Cậu nói gì?

Vương Thế híp mắt, gân xanh cách cách nổi lên.

Giản Đan yên lặng, xê dịch ra phía cửa, quý trọng sinh mệnh rời xa bạo lực cuồng, ừ, đúng thế.

Bác sĩ nhỏ run run lặp lại:

– Tôi nói, tôi không cần!

Vương Thế nở nụ cười, cởi blu trắng ra ném lên salon. Bác sĩ nhỏ run rẩy lùi về sau, Vương Thế chậm rãi tiến về phía trước. Giản Đan tự nhủ đây là đánh thật rồi, không biết ngoại khoa cách đây có xa không. Nhờ đầu đánh chết người có khi phải trực tiếp kéo đến nhà xác?

Bác sĩ nhỏ ngồi chồm hổm trên mặt đất, quyết tâm ôm đầu. Vương Thế chậm rãi giơ tay... đẩy mắt kính gọng vàng, sau đó quay người lại ngồi trên ghế.

– Được rồi, Giản Đan, chúng ta nói về chuyện người bệnh Đồng Thư nhà cậu đi, đã xảy ra chuyện gì sao?

Bác sĩ nhỏ đợi nửa ngày cũng không thấy người đau ở chỗ nào, trộm ngẩng đầu lên thì phát hiện Vương Thế đã sớm không để ý đến mình. Bác sĩ nhỏ đứng lên, hít sâu nửa ngày, xem xem xét xét Vương Thế, rồi xem xem xét xét người đứng ở cửa xem cuộc vui là Giản Đan.

– Anh, anh... việc này vốn là anh sai...

Bác sĩ nhỏ chuẩn bị tâm lí đến nửa ngày, cuối cùng nghẹn ra một câu như thế.

Vương Thế:

– Giản Đan, đến đây ngồi đi, đứng đó làm gì?

Giản Đan hôm nay tâm tình không tốt, nếu là ngày khác thì sẽ có tâm trí mà nhìn người ta nháo loạn. Đáng tiếc bây giờ cậu chỉ muốn biết vị kia nhà mình là đang có tật xấu gì.

Giản Đan:

– Tôi thấy được Đồng Thư không chỉ có một tật xấu, nói thế nào đây, tôi thấy được anh ấy đem tôi làm...

– Anh, anh đừng không để ý tới tôi! Tôi mỗi lần, mỗi lần nói anh đều không để ý đến tôi! Chính là, chính là anh không đúng!

Bác sĩ nhỏ không cam lòng bị Vương Thế xem nhẹ, lập tức chạy đến bên Giản Đan, đối mặt với Vương Thế rống lên.

Vương Thế bộp một cái quăng cái bút lên trên bàn:

– Bây giờ tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, cậu ngay lập tức trở về phòng nghỉ, tan tầm tôi tính sổ với cậu.

– Vương Thế, anh là đồ khốn!

Không biết bác sĩ nhỏ lôi đầu ra được sợi dây thép, ném về phía mặt Vương Thế rồi nhanh chân bỏ chạy.

– Anh không đuổi theo à? Tôi có thể chờ anh.

– Đuổi theo cái rắm! Lần nào bỏ chạy cũng trốn ở thùng rác thứ ba bên phải trên hành lang, có gì mà phải đuổi theo! Cậu tiếp tục nói đi, đừng để ý đến nó.

Giản Đan nói qua tình hình rằng Đồng Thư bây giờ coi cậu như vợ anh, Vương Thế suy nghĩ một lúc:

– Tôi thấy đây là do bị kích thích quá lớn trở thành chứng vọng tưởng, loại bệnh này khiến người bệnh kết hợp những gì mình đã trải qua với những gì họ phán đoán ra. Họ không phân biệt rõ ràng giữa sự thật và phán đoán, loại bệnh thể này rất khó để trị tận gốc bởi vì nó giống như là trí nhớ của họ có chỗ sai sót.

– Ở đây tôi có chút tư liệu, cậu về quan sát hành động của anh ấy, nếu phù hợp với câu nào thì đánh dấu vào. Không làm rõ được tình hình trước kia cũng đừng kích thích anh ấy, tóm lại là có chuyện gì thì gọi điện cho tôi.

Giản Đan cảm ơn Vương Thế rồi ôm sách đi ra, quả nhiên tới cái thùng rác thứ ba bên phải hành lang thì nhìn thấy bác sĩ nhỏ đang ngồi chồm hổm, ôm đầu gối nhìn nhìn về hướng văn phòng của Vương Thế.

Giản Đan cảm thấy thú vị, cúi người xuống vỗ vỗ đầu bác sĩ nhỏ. Bác sĩ nhỏ ngẩng đầu nhìn Giản Đan, cậu ta lớn lên nhìn ngoan ngoãn xinh xinh, nhìn mặt cùng lắm mới mười sáu tuổi.

– Sao em không đổi chỗ trốn đi? Trốn chỗ này liếc mắt là thấy rồi còn gì?

– Không được, em đổi chỗ trốn Vương Thế sẽ không tìm thấy em, hơn nữa nếu anh ấy không tìm được thì sẽ không tìm nữa nên em phải trốn ở chỗ liếc mắt một cái là nhìn thấy được.

Thế thì trốn có ích gì, thiếu niên à, em thực sự biết chính xác hàm nghĩa của từ “trốn” chứ? Giản Đan cảm thấy đứa nhỏ này thật thú vị.

Đùa giỡn xong bác sĩ nhỏ, Giản Đan thấy đói bụng. Vừa nãy bực bội với Đồng Thư nên bát mì không hề động đến, bây giờ nghĩ lại thấy thật không đáng, dù sao thì cũng phải ăn xong mì đã rồi nói sau a!

Giản Đan chạy đến phố ăn vặt ăn một đồng linh tinh nào sushi nào thịt xiên nướng, nào đậu phụ chao, lại đến KFC gọi một phần trà chiều, cả buổi chiều Giản Đan uống hết tám cốc coca đầy đá, cuối cùng ợ một cái lên cổ họng.

Ăn đến mức không nuốt thêm được cái gì nữa, Giản Đan mới lảo đảo về nhà. Đi xe thì tốn nhiều tiền a! Cậu đây là phải tiêu thực, không phải là sợ gặp Đồng Thư!

Cho dù có chậm rì rì thế nào đi chăng nữa thì đến bảy rưỡi tối Giản Đan cũng về đến nhà, Giản Đan do dự nửa ngày ở cửa cuối cùng cũng quyết chí: sợ cái rắm a! Đây chính là nhà mình mà!

Giản Đan vừa vào cửa Đồng Thư liền tiến lên định đón lấy sách trong tay cậu, Giản Đan không đưa cho anh. Đồng Thư cứng người một chút, lập tức treo lên nụ cười lấy lòng:

– Em đã về, anh làm cơm, đều là món em thích, ăn một chút?

Giản Đan nghĩ bụng anh mới đến đây vài ngày làm sao biết tôi thích ăn cái gì chứ? Giản Đan là kiểu đã ăn no là chẳng muốn ăn gì nữa, bây giờ có cho cậu ăn nguyên một bàn tiệc cậu cũng không thêm.

– Không cần, tôi ăn rồi.

– Nhưng mà...

– Đã nói là tôi ăn rồi anh có hiểu không!

Giản Đan ghen một bụng tức không phát được, Đồng Thư rõ ràng là biểu tình lấy lòng nhưng cậu nhìn lại thành bộ dáng gọi đòn. Không ai thích bị xem như người khác, nếu Đồng Thư đối tốt với chính Giản Đan, Giản Đan sẽ cảm động đến rơi nước mắt. Nhưng mà bây giờ Đồng Thư là thương vợ anh ta, không phải thương Giản Đan.

Giản Đan từ bé tới lớn không thể nói là nhân duyên không tốt, ai cậu cũng có thể xem như bạn bè, cũng vì thế mà không thể coi ai là bạn. Thật lòng tốt với cậu và cậu cũng thật lòng đối xử tốt chỉ có Bạch Nguyễn, nhưng Bạch Nguyễn càng giống một người anh trai hơn. Vất vả lắm mới coi như là có bạn, kết quả cuối cùng lại phát hiện chỉ có mình tự coi như thế.

Đồng Thư bị quát thì sưng sốt vô cùng, Giản Đan cũng không để ý đến anh, ném sách lên salon rồi đi ngủ. Đồng Thư sau khi bị quát có phản ứng gì thì mặc kệ anh ta.

Kế hoạch của Giản Đan là ngủ thẳng một giấc ngon lành đến trưa hôm sau nhưng thế giới tàn khốc sẽ không cho cậu thực hiện mong muốn. Vì thế Giản Đan tỉnh dậy vào một giờ sáng, bị đau bụng đến tỉnh.

Cũng đúng thôi, buổi chiều cậu ăn bao nhiêu thứ lung tung như thế lại uống nhiều coca đá, nếu bụng mà không đau thì đúng là không phải người.

Người chưa đau bụng sẽ không bao giờ hiểu được nỗi khổ của Giản Đan, nếu mà đau bụng đi WC thì đã tốt, đằng này lại không phải loại đau cần vào WC, cảm giác này giống như có người ở trong bụng đặt một cái máy đánh trứng vậy

Giản Đan lặn lội, lặn lội rồi rơi xuống đất, đau đến mức muốn kêu to mà không kêu được. Đầu óc vốn mơ màng màng lại càng không nghĩ được gì.

Đồng Thư bị Giản Đan quát thì rất khó hiểu, anh không biết vì sao Giản Đan nổi giận. Anh cảm thấy trong đầu mình là một khoảng không, làm chuyện gì cũng không biết là để làm gì, anh suy nghĩ xem Giản Đan thích gì nhưng nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra. Trí nhớ của anh thật hỗn loạn, thậm chí anh cũng không nghĩ ra là mấy hôm nay anh làm sai chuyện gì, cả người đần độn không thể làm rõ ràng mọi chuyện được.

Có phải vì thế mà Giản Đan tức giận không? Giản Đan nói mình bệnh, nhưng mà là bệnh gì mới được? Đồng Thư ngồi trên sofa suy nghĩ lâu thật lâu cũng không hiểu được, cuối cùng đầu đầu đến mức không thèm nghĩ gì nữa.

Tuy rằng không thể rõ ràng mình làm sao nhưng Đồng Thư biết bây giờ Giản Đan tuyệt đối không muốn thấy mình. Anh không dám vào phòng ngủ, cứ thế ngồi trên salon đến quá nửa đêm.

Đến nửa đêm Đồng Thư nhớ ra Giản Đan thích đá chăn, Giản Đan ngủ say như chết, bây giờ đi vào đắp chăn cho cậu rồi lập tức đi ra, chắc là sẽ không bị phát hiện đâu.

10. Chương 10

Edit: Vi

Beta: Blue

Chương 10: Hành trình khám bệnh của Giản tiểu ngốc

Đồng Thư lén lút đi vào phòng ngủ, không dám bật đèn. Vừa tiến vào hai bước đã đá phải cái gì đó mềm mềm, Đồng Thư vội vàng bật đèn thì phát hiện đó là Giản Đan.

Giản Đan cuộn chăn cong người như con tôm, trên đầu toàn mồ hôi. Đồng Thư hoảng sợ, lập tức ôm Giản Đan lên:

- Đây là làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào?
- Bụng, tôi đau bụng quá... Đau chết mất...
- Bụng? Làm sao mà đau bụng? Để anh sờ xem, là chỗ này?
- Chỗ nào cũng đau...

Giản Đan đau đớn khó chịu, chảy nước mắt. Cậu từ bé đã sợ đau, vì vậy trèo cây cũng không dám, chỉ sợ rơi xuống sẽ đau đến chết.

Đồng Thư cuống cuống, sờ trán Giản Đan cũng không thấy sốt nhưng đau đến thế này cũng không thể mặc kệ được.

- Ngoan, anh mang em đi khám, không có việc gì, không có việc gì.
- Đồng Thư mặc áo khoác lông, đội mũ, quàng khăn cho Giản Đan, công Giản Đan ra ngoài tìm bác sĩ.
- Từ nhà Giản Đan đến phòng khám của khu chung cư đi mất mười phút, trên lưng Đồng Thư có người nên không thể đi nhanh. Giản Đan ở trên lưng Đồng Thư rên rỉ:
- Ô ô ô... Đau quá ~ đau chết mất...

Đồng Thư xốc Giản Đan lên:

- Không sao, không sao, đến bệnh viện bây giờ đây, không sao, không sao.
- Ô ô ô, tôi sắp chết ô ô ô
- Nói lung tung cái gì thế, đau bụng làm sao mà chết người được, ôm cổ anh chặt vào, anh đi nhanh hơn.
- Đi nhanh đi chậm cuối cùng cũng đến phòng khám, Đồng Thư vừa buông Giản Đan xuống, cậu liền nôn. Người phụ trách ở đây là một bác gái lớn tuổi, giọng nói rất to liền ồ ào:
- Ai ôi! Sao lại thế này! Làm bản hết phòng khám của tôi rồi!

Đồng Thư đặt Giản Đan lên ghế:

– Ngại quá! Một lát nữa cháu sẽ dọn dẹp sạch sẽ, phiền bác khám cho cậu ấy, bụng cậu ấy đột nhiên bị đau.

Bác gái kiểm tra một lát rồi đi đến kết luận: viêm dạ dày cấp tính.

– Người trẻ tuổi các cậu bây giờ! Cứ thích ăn loạn những thứ lung tung, đồ ăn trên đường có thể ăn bậy sao? Đúng là không biết thương tiếc thân thể chính mình...

– Xin hỏi là bệnh gì?

– Viêm dạ dày cấp tính! Không nghiêm trọng. Tiêm một mũi là được, đến đây, cởi quần cậu ta ra. Tôi tiêm cho cậu ấy... Giữ chặt đùi để cậu ấy giãy.

Giản Đan phun hết những thứ trong dạ dày ra thì thấy dễ chịu hơn một chút, đầu óc thì vẫn mơ mơ màng màng. Thanh âm bác gái thao thao bất tuyệt trong lỗ tai cậu cứ như thanh âm đoạt mệnh, đầu cậu chôn trong lồng ngực Đồng Thư không chịu bỏ ra.

– Về lấy khăn nóng chườm lên. Đây là do ăn quá nhiều đồ lạnh, chườm khăn nóng có thể giảm đau. Tôi kê cho chút thuốc, nếu sau khi trở về cậu ấy sốt thì cậu cho cậu ấy uống, mấy loại này dùng trong hai ngày liên tục. Mấy ngày này cho cậu ấy ăn nhẹ một chút, tốt nhất là ăn thức ăn lỏng, dễ tiêu hóa. Nếu cậu ấy còn nôn thì cậu cho uống thuốc màu vàng này. Nhớ kĩ đừng cho cậu ấy ăn thức ăn nhiều mỡ và thịt. Người trẻ tuổi luôn ỷ vào thân thể tốt nên không biết yêu quý bản thân, đến lúc già sẽ phải hối hận. Được rồi, cậu cũng đừng lo lắng, không phải nghiêm trọng gì.

Đồng Thư lúc này mới yên tâm, lấy tiền từ trong áo định trả tiền thuốc. Bác gái xua xua tay:

– Về nhanh đi! Sàn nhà tự tôi lau dọn một chút là xong. Cậu xem cậu mặc ít như thế, có sốt ruột mấy cũng phải mặc lấy cái áo chứ! Hơn nữa đêm lạnh như thế, đây không phải là tự chuốc thêm phiền phức sao?

Đồng Thư chỉ mặc một bộ quần áo ở nhà chạy đến đây, vừa rồi chỉ lo lắng cho Giản Đan có bị lạnh hay không còn chính mình thì anh quên mất. Đồng Thư công Giản Đan lên, cảm ơn bác gái rồi về nhà.

Giản Đan trên đường lẩm bẩm than thở không biết là đã nói những gì. Đồng Thư vừa an ủi cậu vừa đi về nhà, lúc này sốt ruột đi nhanh, bây giờ thư thả hơn mới phát hiện mình một thân đầy mồ hôi.

Gió đêm rất lớn, Đồng Thư bị gió thổi cho rét run. Khó khăn lắm mới về đến nhà, Đồng Thư đặt Giản Đan lên giường trước, sau đó thay quần áo bị Giản Đan làm bẩn ra, mặc áo lông vào.

Đun nước ấm cho Giản Đan uống thuốc, Đồng Thư cầm khăn mặt nóng chườm bụng cho Giản Đan. Mùa đông khăn lạnh đi rất nhanh, Đồng Thư một lúc lại phải ngâm khăn vào nước nóng. Lẽ ra có thể dùng túi chườm nóng nhưng cái túi chườm duy nhất trong nhà Giản Đan đều đã hỏng từ đời nào rồi.

Giản Đan đến ba giờ sáng thì đúng là phát sốt, Đồng Thư đỡ nửa ngày mới uống hết thuốc. Vừa uống xong thì Giản Đan liền nôn hết ra. Đồng Thư cởi quần áo bẩn của Giản Đan ra, lại cho cậu uống thuốc chống nôn và hạ sốt, kết quả đồ thể nào Giản Đan cũng không chịu uống, bắt đầu mè nheo như trẻ con.

– Ngoan, há miệng uống thuốc.

– Tôi không uống... Uống, lại nôn...

– Ngoan, uống đi, không ỏi ra đâu.

– Anh gạt người, uống rồi vẫn nôn... Đồng Thư anh là đồ khốn... Ô ô ô, thật khó chịu...

Giản Đan vừa bị bệnh tính nết sẽ y hệt trẻ con, không chịu phối hợp còn hay phát giận lung tung. Lúc còn ở nhà mẹ cậu vì thế mà rất quan tâm đến cậu, thật ra Giản Đan nháo loạn mà không để ý đến cậu thì cậu sẽ chỉ rậm rì một lúc, sau đó tự đứng lên ăn cơm uống thuốc. Nếu như càng để ý đến cậu thì cậu lại càng làm loạn. Bình thường bệnh nhẹ thể này Bạch Nguyễn sẽ đánh Giản Đan vài cái, đánh xong cậu sẽ tự đi uống thuốc.

Nhìn biểu hiện bình thường của Đồng Thư thì cũng biết anh sẽ không thể làm như thế, không ốm anh đã không thể không quan tâm, nói gì đến lúc cậu đang sinh bệnh thể này, cậu muốn gì anh cũng theo. Vì thế Giản Đan càng quan trọng hóa vấn đề hơn.

Giản Đan náo loạn một đêm cuối cùng cũng xem như yên tĩnh, uống thuốc giảm sốt rồi ngủ. Đồng Thư đáng thương bị Giản Đan nháo cho đôi mắt thâm quầng, tuy đã mệt chết nhưng lại sợ Giản Đan đói bụng, yên lặng chỉnh chăn cho cậu rồi đi nấu cơm.

Giản Đan ngủ a ngủ a ngủ a, ngủ thẳng một mạch đến hai rưỡi chiều, vận mình, vung tay, đá chân ngay lập tức hồi máu sống lại. Nắm lấy cái đầu tóc loạn xạ đi rửa mặt rồi mới nhớ đến chuyện ngày hôm qua.

Dựa vào, thật dọa người! Giản Đan ngao một tiếng, vùi mặt vào bồn rửa. Cậu nhớ rõ ràng hôm qua mình không biết điều thế nào, không nghe lời thế nào, như thế nào mắng chửi người, như thế nào lẩn qua lẩn lại còn không chịu uống thuốc. Cậu còn nhớ cả chuyện cuối cùng mình đã đem chén nước đổ lên đầu Đồng Thư thế nào nữa!!!

Nhưng chuyện này lỗi hoàn toàn không phải ở mình tất cả đúng không? Nếu Đồng Thư không đem mình làm vợ anh ta, mình sẽ không đi ăn nhiều đồ linh tinh như thế, không ăn nhiều như thế sẽ không sinh bệnh. Cho nên xét đến cùng tất cả lỗi lầm đều tại Đồng Thư. Đúng vậy, chính là như vậy!

Nguy biến hoàn tất, lúc này Giản Đan mới cảm thấy mình thoải mái hơn một chút. Rửa mặt xong phải xuống bếp tìm đồ ăn ngon thôi, ngày hôm qua nôn đến dạ dày trống không, bây giờ bụng đang cầu nhàu cầu nhàu kêu gào.

Đồng Thư đang ngủ trên salon, sắc mặt so với Giản Đan đang sinh bệnh còn tệ hơn. Giản Đan có chút áy náy vò đầu, tìm một cái chăn nhỏ rón ra rón rén đắp lên cho Đồng Thư.

Đồ ăn hôm qua Đồng Thư làm ra nhưng không hề đụng đến, tất cả dùng màng bảo quản đặt trong tủ lạnh. Giản Đan sờ soạng ra đĩa cá rán đã đủ vàng chuẩn bị ăn.

– A... Giản Đan, em tỉnh rồi à?

Đồng Thư ngủ không sâu, lại lo lắng mình ngủ say thì Giản Đan bên kia có việc gì mình sẽ không nghe được. Lúc này Giản Đan vừa mở tủ lạnh thì Đồng Thư cũng tỉnh luôn.

– Ủ, tôi ăn một chút, anh cứ ngủ tiếp đi.

Đồng Thư gấp lại chăn nhỏ rồi đem cất. Anh đến phòng bếp lấy mất đĩa cá chiên vàng đang làm Giản Đan thèm chảy nước miếng mang đi. Giản Đan không vui:

– Anh làm gì thế?

– Viêm dạ dày không thể ăn những thứ này, mấy ngày này tốt nhất là em nên ăn thức ăn lỏng, anh nấu cháo cho em.

Đồng Thư lấy màng bao thực phẩm gói kĩ cá, cất vào tủ lạnh, cầm lấy bát múc cho Giản Đan một bát cháo gạo còn đang nóng hôi hổi.

Giản Đan giương mắt nhìn cá chiên cứ như thế bị giam vào tủ lạnh một cách lạnh lùng, biết là Đồng Thư vì tốt cho mình, cho dù có tham ăn cũng đành ngồi ăn cháo trắng trước mặt.

Ô ô ô ô, coi như là cháo trắng vị cá chiên vàng giòn thì được rồi!

Đồng Thư cũng đói bụng, hôm qua về nhà làm Giản Đan tức giận bỏ đi, anh cũng không dám ăn gì. Bây giờ Giản Đan không thể ăn đồ dầu mỡ nên chính anh cũng chỉ có thể uống cháo gạo trắng theo cậu.

Cháo nấu rất nhuyễn rất nhuyễn, Giản Đan đang đói ăn gì cũng ngon. Cuối cùng vẫn là Đồng Thư sợ cậu ăn đến bội thực mới thu lại bát, cậu đành không tình nguyện đi gặm táo.

“Trời mệnh mông thiên nhai là của ta

Điện thoại điện thoại

”

– Alô, ai thế? Răng rắc răng rắc răng rắc

— Anh đây, Giản tiểu ngọc, cậu có nhìn thông báo trên điện thoại cho anh chưa?

– À, Tiểu Bạch hả, chuyện gì thế?

Giản tiểu ngọc ghé vào trên salon, rôm rốp rôm rốp cắn táo. Đồng Thư cảm nhiệt kể ý bảo Giản Đan nâng tay.

– Công việc của cậu, được nhận rồi. Bội phục anh cậu đi. Cảm ơn anh thế nào đây?

Giản Đan được nhận vào làm, Bạch Nguyễn tâm tình không tồi, ngữ khí cũng tốt.

Giản tiểu ngọc đưa lõi táo cho Đồng Thư, thay đổi một tư thế thoải mái:

– Cảm ơn cái gì cơ chứ, em bệnh nặng còn chưa khỏi còn bắt em tạ ơn, anh có lương tâm không hả?

– Sinh bệnh?! Từ khi nào? Giản tiểu ngọc sao cậu không gọi cho anh?

– Đêm qua, cũng chẳng phải chuyện to tát gì, chỉ có nôn ra vài lần rồi sốt cao thôi.

Giản Đan là kiểu người vừa khỏi vết sẹo đã quên đau, vừa khá lên đã quên mất hôm qua lăn lộn đầy đất thế nào.

– Dựa vào! Cái này mà gọi là không to tát gì?! Anh qua ngay đây! Tít...

– Alô? Alô, alô? Tiểu Bạch anh không cần sang? Alô?

Vào lúc Bạch Nguyễn lạch cạch mở cửa, Giản Đan đã đắp chăn nằm ngủ trên salon, Đồng Thư đang giặt quần áo bồn hôm qua.

– Đồng Thư! Giản Đan đâu? Mới được vài ngày mà anh chăm sóc người ta như thế à?

Bạch Nguyễn là như vậy, con mình bị đánh thế nào, ở trong tay mình mà ốm đau ra sao đều không thành vấn đề. Một khi đã giao cho người khác thì xước da anh cũng đau lòng.

Giản Đan đang ngủ ngon như cún con no sữa, Bạch Nguyễn sờ sờ trán cậu, thấy không sốt cao, sắc mặt cũng tốt liền thả lỏng. Vừa thả lỏng thì lập tức nhớ đến đi tìm Đồng Thư để tính sổ.

– Nói đi, sao lại thế này?

Bạch Nguyễn nhìn trái nhìn phải đều thấy Đồng Thư không vừa mắt, chúng ta có thể lí giải đây là tâm tình của mẹ vợ muốn gây sự khi con gái mới kết hôn.

– Ngày hôm qua có thể là do ăn quá nhiều đồ lạnh, viêm dạ dày cấp tính. Nhưng tôi đã cho em ấy uống thuốc, hiện tại không có chuyện gì.

Đồng Thư hoàn toàn thành thật giải thích, quên mất người trước mặt mới hai mươi ba tuổi, nhỏ hơn mình tới bốn tuổi.

Bạch Nguyễn trừng mắt:

– Anh cho cậu ấy ăn nhiều đồ lạnh?

– Tôi không biết, chính em ấy ra ngoài ăn.

– Nhất định là do anh làm đồ ăn không thể ăn, Giản Đan nhà chúng tôi thân thể không tốt sao lại tùy tiện ra ngoài ăn.

Bạch Nguyễn đã quên mình mỗi lúc rảnh rỗi đều mang Giản Đan ra ngoài ăn, ra ngoài chơi, những thứ linh ta linh tinh cũng đều chui vào bụng hết.

Đồng Thư vẩy vẩy nước trên tay, có hơi áy náy:

– Đúng vậy, là tôi không tốt, tôi sẽ học nấu cơm.

Bạch Nguyễn hừ một tiếng:

– Anh quen Giản Đan nhà chúng tôi từ lúc nào?

Đồng Thư:

– Không nhớ rõ.

Bạch Nguyễn nổi điên:

– Không nhớ rõ?!

Thanh âm Bạch Nguyễn quá lớn đã đánh thức Giản Đan, Giản Đan giật giật người rồi rơi bịch xuống đất. Bạch Nguyễn vội vàng nâng cậu lên, Giản Đan vuốt mặt, đầu óc vẫn không tỉnh táo lắm.

– Tiểu Bạch? Tiểu Bạch anh ở nhà bọn em làm gì?

– Giản tiểu ngốc có đôi khi anh thực sự con mẹ nó muốn tấn cậu, cậu nói xem, cậu vốn đã dốt nát, đập đầu thêm vài lần thì không phải sẽ thành quả dưa chuột ngốc à?

Bạch Nguyễn cảm nhận được Giản tiểu ngốc nhà mình ngốc đến mức độ nào, giao cho người khác thực sự là lo lắng.

11. Chương 11

Edit: Vi

Beta: Blue

Chương 11: Bạch Nguyễn nhuyển muội tử

Tuy rằng Giản Đan có chút khuyết điểm như vậy (tác giả: nhầm to!) nhưng xét cho cùng vẫn là một thanh niên muốn bằng cấp có bằng cấp, muốn gia thế có gia thế, nếu không phải cậu không thích nữ nhân thì anh đã sớm đề cử các em gái ABCXYZ trong tay mình cho cậu rồi. Nhưng mà kể cả cậu thích đàn ông cũng không thành vấn đề! Bạch Nguyễn anh đây là người nào? Anh giao tiếp đủ rộng ~ Vì Giản Đan nhà mình mà anh đã góp nhặt tư liệu biết bao người là gay chung tình biết săn sóc người khác!

Anh sẽ chờ cậu lớn hơn chút nữa rồi giới thiệu những người đó cho cậu mà! Thích thế nào có thể đấy! Chủ yếu không phải là biết thương vợ sao? Anh là vì để Giản tiểu ngốc không bị đàn ông hư hỏng lôi kéo, ở trung học đã canh phòng cẩn mật như thế nào cơ chứ! Chỉ ít Giản tiểu ngốc từ nhỏ đã không thích náo nhiệt không thích ra ngoài, ba năm đại học đều là để phòng cẩn thận! Không một tên đàn ông không rõ lai lịch nào có thể đến gần Giản Đan!

Kết quả bây giờ là thế này đây! Thế này đây! Thế này đây! Không phải mình mới tốt nghiệp vài năm sao? Không phải chỉ là vài năm nay mình bận một chút không có thời gian để mỗi ngày đem kẻ ngốc này dặt vào lưng quần mang theo, thế nào mà đã bị người ta bắt đi mất rồi?

Bạch Nguyễn thấy được Đồng Thư không tốt thế nào, không đủ đẹp trai, được rồi, là có chút đẹp trai; không đủ cao, được rồi, cao hơn mình; công việc không tốt, được rồi, mình cũng giống thế; không biết cách săn sóc người khác chút nào, được rồi, cái ổ chó của Giản Đan so với vài lần trước mình đến đều sạch sẽ hơn một chút; chăm Giản Đan mà để nó sinh bệnh, được rồi, là do Giản Đan tự ăn thành bệnh.

Nhưng tất cả đều không ảnh hưởng đến việc anh chán ghét Đồng Thư, làm sao anh lại đem quả dưa chuột ngốc mình nuôi mười mấy năm trời tặng không cho người ta! Dựa vào cái gì!

– Cuối cùng thì làm sao cậu lại thành như thế này hả? Cậu ăn bao nhiêu mới có thể viêm dạ dày được hả?

Rốt cuộc vẫn cứ là đau lòng vì Giản Đan, Bạch Nguyễn sờ sờ cái đầu xù lông của Giản tiểu ngốc. Này, xem đi, mặt trắng bệch thế này! Còn gầy nữa!

Thật lòng mà nói thì sắc mặt Giản Đan hiện tại rất tốt, còn hồng hào hơn cả Bạch Nguyễn.

– Có thể là vì uống nhiều côca quá, không việc gì đâu. A... ui... Hôm qua đến phòng khám tiêu rồi.

Giản Đan cảm thấy hiện tại mình chẳng có chỗ nào không thoải mái, cậu cào cào tóc rồi đứng lên vắn vẹo thất lạng.

- Đến phòng khám? Sao không đi bệnh viện?
- Hơn nửa đêm rồi, đợi đến bệnh viện có khi em nghèo luôn.
- Hơn nửa đêm? Cậu phát bệnh lúc nửa đêm?
- Vâng, Đồng Thư đưa em đi phòng khám.
- ...

Bạch Nguyễn hoàn toàn có khả năng tưởng tượng được trình độ làm âm ỉ của Giản Đan. Trước đây, khi còn chưa biết tật xấu vừa bị bệnh liền trở nên già mồm cãi láo của Giản Đan, tiểu Bạch Nguyễn từng dựa trên nguyên tắc bệnh nhân là lớn nhất mà chăm sóc cậu. Kết quả tất nhiên thê thảm vô cùng, tiểu Giản Đan cả đêm khóc nháo đủ kiểu, cuối cùng đến khi tiểu Bạch Nguyễn không nhịn được nữa, cũng không cần nhịn nữa mà cho tiểu Giản Đan một đám thì thế giới mới trở về yên tĩnh.

Giản Đan đập Đồng Thư một phát:

- Đi giặt quần áo, đi giặt quần áo đi, ở trong này làm gì?
- Đồng Thư cười nhẹ:
- Uống thuốc đi đã, anh lấy thuốc cho em được không?
  - Không uống thuốc... Chết tiệt! Tiểu Bạch anh sao lại đập đầu em?
  - Không uống cái con khỉ! Giản tiểu ngốc cậu đừng cho tôi cơ hội? Có tin tôi tấn cậu không?

Bạch Nguyễn rất hiểu biết thằng nhóc này, nhẹ nhàng với nó là nó lập tức lên mặt.

Dưới chính sách bạo lực của Bạch Nguyễn, Giản Đan đem thuốc uống sạch. Có thể tin tưởng rằng nếu không có Bạch Nguyễn của chúng ta thì chỗ thuốc này Giản Đan có thể uống đến sáng mai mới xong.

Giản Đan uống thuốc xong, Đồng Thư tiếp tục đi giặt quần áo. Mặc dù có máy giặt nhưng anh vẫn thấy giặt tay sạch hơn. Giản Đan đã bị Bạch Nguyễn lôi vào phòng ngủ có điều hòa “tâm sự thân mật” về Đồng Thư.

- Nói đi.

Bạch Nguyễn ngồi trên ghế, bày ra tư thế bắt đầu thẩm vấn. À không, là nói chuyện.

Giản Đan vò đầu:

- Nói cái gì?
- Nói về vị Đồng Thư kia của cậu. Ở đâu? Đang làm gì? Bằng cấp ra sao? Bối cảnh như nào? Đúng rồi, cậu với hắn làm sao quen nhau mà hắn đến nhà cậu ở? Được lắm Giản Đan, công tác giữ bí mật thật tốt. Lừa cả anh cậu. Cậu đừng học mĩ thuật làm gì, đi làm ở cục tình báo đi.
- Em khó chịu
- ~Từ nhỏ Giản Đan chưa bao giờ nói dối được Bạch Nguyễn. Cậu cũng chẳng nghĩ ra cái thân phận nào cho Đồng Thư bởi lẽ Bạch Nguyễn chẳng đến mấy ngày sẽ biết cậu lừa anh ta, đến lúc ấy thì có là tổ tông tám đời nhà Đồng Thư cũng bị đào ra. Bây giờ cậu chỉ có thể kéo dài thời gian. Dù sao cũng vừa ốm, hiện giờ có giả vờ cũng có độ tin cậy hơn.
- Đừng có giả vờ!
- Khó chịu thật mà...

Giản Đan ôm bụng ngồi xuống để tăng độ tin cậy. Giản Đan âm thầm véo đùi một cái, kết quả là quá mạnh tay, véo đến độ nước mắt chảy ra. Giản Đan thầm nghĩ: anh không tin là tôi lừa ra đây cho xem này.

- Giản Đan, cậu không sao chứ?

Bạch Nguyễn bị lừa rồi, sốt ruột sờ sờ trán Giản Đan.

– Bụng đau ~ Đau chết mất

~Giản Đan nằm úp sấp trên giường, ôm bụng lăn qua lăn lại.

– Ôi ôi ôi ~ Em đau chết mất thôi ~ Tiểu Bạch anh là đồ không có lương tâm ~ oa oa oa

~Bạch Nguyễn cũng không biết chăm bệnh nhân, nếu hôm qua người ở cùng Giản Đan là Bạch Nguyễn thì có khi Giản Đan đau đến chết Bạch Nguyễn cũng chẳng tỉnh dậy. Nhìn Giản Đan vừa gào vừa khóc lăn qua lăn lại, Bạch Nguyễn luống cuống một hồi rồi quyết đoán đi gọi Đồng Thư.

Đồng Thư dựa theo biện pháp hôm qua, cầm khăn mặt nóng chườm lên bụng Giản Đan, Giản Đan bị hun nóng đến đầu đầy mồ hôi, trong lòng lặng lẽ gào thét: Bạch Nguyễn anh biến mau đi! Lượn nhanh đi! Tôi sắp bồng chết rồi đây này!

Lời cầu nguyện của Giản Đan rất linh nghiệm. Bạch Nguyễn có điện thoại từ công ty nói là có việc gấp, chỉ dặn dò Đồng Thư hai câu rồi vội vàng vàng đi mất.

Bạch Nguyễn vừa ra khỏi cửa, Giản Đan đã nhảy dựng lên, Đồng Thư cầm khăn nóng ngậy ngốc nhìn. Giản Đan ngượng ngùng:

– Anh ấy thật đáng ghét. Ha ha, tôi giả vờ thôi.

Đồng Thư làm ướt khăn, đặt lên bụng Giản Đan lần nữa:

– Cứ chườm thêm lúc nữa, tốt cho thân thể em.

Nhìn Đồng Thư cười tủm tỉm, Giản Đan chỉ đành tiếp tục lên giường chườm bụng.

Dù bệnh của mình là thế nào đi nữa thì cái nợ ân tình này với Đồng Thư, mình nợ rất nhiều. Nếu hai người đổi vị trí cho nhau, cái khác chưa nói đến, chỉ nói đến việc thức trắng đêm chăm sóc là mình đã chẳng làm nổi rồi.

Vốn muốn nói chuyện rõ ràng với Đồng Thư, giờ thì lại thấy ngượng không biết phải nói sao. Cậu nhìn mấy cuốn sách Vương Thế đưa cho mình, trên đó nói nếu như bị kích thích quá lớn, người bệnh có thể trở thành tâm thần phân liệt, thậm chí bởi không tin tưởng vào cuộc sống mà chuyển hóa sang tự tử.

Giản Đan thở dài. Vợ thì vợ, dù sao cũng chẳng cần thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, quen là được, quen rồi là được.

– Đồng Thư, anh cũng đừng làm gì nữa. đêm qua anh cũng chưa ngủ. Ngủ một lúc đi chứ?

– Không sao, lát nữa anh ra sofa ngủ một lát, em mệt thì cứ ngủ đi.

Đồng Thư sờ trán Giản Đan một chút, nói.

– Bệnh này cũng chẳng lây, anh ngủ trên giường không sao đâu.

Đồng Thư ngậy ra một lúc, cẩn thận dò hỏi:

– Em không giận anh à?

– Ồ... không đâu.

Cái loại đối thoại kì quái này là thế nào? Loại không khí mập mờ này là ra sao?

Đồng Thư cười. Nụ cười suýt nữa làm mù đôi mắt chó làm từ vàng trắng 24k của Giản Đan. Ngay sau đó, cậu bị Đồng Thư ôm.

– Không giận thì tốt rồi.

Đồng Thư cọ cọ cổ Giản Đan. Giản Đan cứng đờ người mặc niệm không ngừng: Đây là cách bạn bè ở chung với nhau thôi, không phải vợ, không phải vợ, không phải vợ...

Đồng Thư thực sự mệt lắm, anh ngủ ngay lập tức. Giản Đan sau một hồi rồi rầm cũng ngủ mất. Giữa hai người chính là “rào chắn”- một cái chăn.

Xem nhẹ sự rối rắm chẳng có tí kí lô nào của Giản Đan, Bạch Nguyễn bên kia đã chính thức giúp Giản Đan bắt đầu đi làm rồi.

Ngày đầu tiên đi làm của Giản Đan:

7:00 sáng

– Giản Đan? Giản Đan, dậy đi! Bảy giờ rồi. Đi tàu điện ngầm đến cơ quan em mất một tiếng đấy! Giản Đan!

Sau khi nấu xong bữa sáng, Đồng Thư đào Giản Đan từ trong ổ chăn ấm áp ra. Giản tiểu ngốc tiếp tục nướng, không chịu chút ảnh hưởng nào.

7:05 sáng

– Giản Đan, em dậy nhanh đi có được không?

– Ngủ tiếp năm phút thôi...

– Giản Đan...

– Phiền quá đi... Tránh ra!

7:20 sáng

– Giản Đan, rời giường đi em! Hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm mà!

Đồng Thư “hung ác” lôi cái chăn Giản Đan đang cuộn chặt ra, lúc vỗ lên mặt Giản Đan bị Giản tiểu ngốc cắn phập cho một phát.

Đồng Thư rút tay đầy nước bọt ra, nhìn thời gian đã muộn đến không thể muộn hơn, đành phải thay quần áo cho tên đang ngủ ngon lành kia, lại đỡ dành cậu ăn cháo, thuê taxi đưa Giản Đan đi làm.

Đến nơi là 8:20. Bạch Nguyễn đã đoán trước được Giản Đan sẽ không tỉnh nổi, nhưng anh không nghĩ đến là cậu có thể bị Đồng Thư lôi đi.

Cuối cùng Đồng Thư đi tàu điện ngầm về, Giản Đan đầu mọc thêm hai cục u thì bị Bạch Nguyễn lôi đi làm.

Hôm sau Giản Đan đi làm, ngày thứ ba Giản Đan đi làm, Giản Đan đi làm ngày thứ tư... ngày nào cũng lặp lại quá trình của buổi sáng đi làm đầu tiên.

Tiền lương tháng không tính thưởng của Giản Đan là một nghìn, mỗi buổi sáng đi taxi, buổi tối ngồi tàu điện ngầm rồi cả tiền Đồng Thư về nhà, mỗi ngày là hơn 60 đồng. Chưa tính ăn uống, riêng tiền xe mỗi tháng hết veo một nghìn tám.

Bạch Nguyễn dùng mọi biện pháp để Giản Đan từ bỏ thói xấu buổi sáng này nhưng vì Đồng Thư đã quá nuông chiều cậu, Giản tiểu ngốc càng ngày càng kiêu ngạo hơn.

Thực ra nếu ở một mình thì Giản Đan chỉ thỉnh thoảng đi muộn mà thôi, bởi lẽ mình chẳng dậy được thì sẽ chẳng ai gọi mình, đi làm không thể như đi học, đến muộn là muốn bị đuổi việc rồi.

Nhưng hiện tại có Đồng Thư, ngủ lâu hơn chút cũng không lo muộn, không lo đói. Giản tiểu ngốc lười từ trong xương cốt vì thế tất nhiên sẽ không có chuyện thức dậy đúng giờ.

– Tiểu Giản à, cầm mấy thứ này làm giúp tôi, bốn giờ tôi dùng đến.

– Vâng, được ạ.

Giản Đan lúc đi làm cũng tính là nghiêm túc, mặc dù thỉnh thoảng cũng sẽ sờ đông sờ tây, chơi chút trò chơi. Xong việc, Giản Đan hơi đói, lấy điểm tâm tình yêu Đồng Thư chuẩn bị ăn.

Đồng Thư thường làm chút đồ ăn vặt, lần này anh làm cho Giản Đan bánh gạo nếp. Bánh ngoài hàng đương nhiên không thể so sánh với bánh tự làm, Giản Đan cầm một cái ăn vui đến quên trời đất.

– Ui, tiểu Gian mang theo đồ ngon à? Ăn mảnh là không được đâu!

Ngồi kế bên Giản Đan, cũng là một người được Bạch Nguyễn chọn lựa kĩ càng, một người đàn ông ổn trọng đã kết hôn, cười tủm ló đầu sang.

Giản Đan đem hộp đưa sang:

– Chút điểm tâm thôi, anh cũng ăn một cái đi.

Đồng nghiệp nam ăn một cái, thấy rất ngon bèn trêu Giản Đan:

– Không ngờ tiểu Giản còn biết nấu ăn, ai gả cho cậu đúng là có phúc đấy.

Giản Đan cười:

– Không phải em làm... Là, là bạn cùng phòng làm.

– Ui cha, tiểu Giản mang đồ điểm tâm theo sao? Bạn cùng phòng gì chứ? Bạn gái phải không?

– Đúng vậy, đúng vậy, bạn gái chứ gì? Tiểu Giản da mặt mỏng quá đi.

– Bao giờ kết hôn? Tiểu Giản mà không đơn giản tí nào.

Đám đồng nghiệp sắp tan tầm chẳng có việc gì, ngửi được mùi thơm đều vây đến trêu đùa Giản Đan. Bạch Nguyễn càng nghe mặt càng đen thui, cuối cùng ngoài cười mà trong không cười đoạt mắt hộp nhỏ của Giản Đan.

– Bạn gái gì, bạn cùng phòng thôi. Đến đây, mọi người đến ăn đi!

Cuối cùng dưới tâm lí vắn vẹo khó hiểu của em gái Bạch Nguyễn, bánh gạo nếp thơm ngon do Đồng Thư làm cho Giản Đan đã bị đám đồng nghiệp ăn hết.

Giản Đan vác bụng đói về nhà, vừa lúc Đồng Thư làm xong cơm. Bởi vì viêm dạ dày nhẹ, Đồng Thư mấy tuần này đều làm đồ ăn không dầu mỡ. Kể cả rau xanh cũng chẳng có dấm chua, thịt thì đem luộc hết.

– Tôi muốn ăn thịt nướng!

Giản tiểu ngốc khua khoắng đũa kháng nghị. Kháng nghị một bàn toàn rau xanh thịt luộc!

– Được, mai làm cho em.

Đồng Thư lập tức đáp ứng.

12. Chương 12

Edit: Vi

Beta: Blue

Chương 12: Bị phát hiện

Tối hôm sau đúng là Đồng Thư làm thịt nướng, nhưng chẳng qua là chỉ có hai miếng con tẹo, rưới chút dấm chua lên, nhìn rất kì công. Giản Đan khóc không ra nước mắt, kháng nghị không có hiệu quả, Giản tiểu ngốc đành ngậm ngùi ăn hai miếng thịt xiu xiu.

Đồng Thư dù nấu đồ ăn nhẹ cũng rất ngon, hơn nữa công ty có lò vi sóng. Giản Đan trưa nào cũng mang theo hộp cơm tình yêu, vì Bạch Nguyễn cũng ở đó nên Đồng Thư làm luôn cho anh ta một hộp. Lúc đầu em gái Bạch Nguyễn không chịu ăn đồ ăn của “kẻ địch”, nhưng có lẽ do cơm căng tin khó ăn còn đắt, Đồng Thư làm lại vừa sạch vừa ngon, sau rồi Bạch Nguyễn cũng cam chịu luôn cảnh mỗi sáng Giản Đan xách hai hộp cơm đến công ty.

Vì hai người đều chung một phòng, giữa trưa luôn cùng ăn cơm. Kế hoạch chén một bữa ngon ngon giữa trưa của Giản Đan thất bại.

- Oái ~ Tiểu Bạch anh đừng cản em! Em muốn ăn thịt! Em muốn ăn đùi gà! Em muốn ăn!
- Không phải cậu có cánh gà rồi đấy thôi? Đấy không phải thịt gà chắc?
- Em muốn ăn gà rán! Cả tháng rồi em không có thịt gà mà ăn đây!
- Ăn gì mà ăn! Nửa đêm đi viện vinh quang lắm hả? Ngoan ngoan ăn cái này đi!

Đến ngày nghỉ, Giản Đan không phải đi làm liền ngủ đến khi trời đen kịt, thức dậy thì lên

game luyện cấp. Đồng Thư hoàn thành danh sách công việc được giao rất nhanh, Giản Đan lại liên hệ với biên tập cho anh mấy việc khác, còn cậu cũng thỉnh thoảng nhàn hạ mà đưa việc của mình cho Đồng Thư sửa chữa.

Vết thương do giá rét trên tay Đồng Thư cũng ngẫu nhiên được Giản Đan nhớ đến liền bôi ngáp thuốc mỡ. Không ai nghĩ tới, dưới tình huống tự sinh tự diệt, mấy vết thương ấy cũng chậm rãi lành gần hết. Lúc Giản Đan về thường bắt Đồng Thư bày ra đủ kiểu đáng bàn tay để tham khảo, phần khởi đến mức suýt làm tay Đồng Thư rút gân.

Để tránh việc tiền lương của Giản Đan đổ hết cho hãng taxi, Bạch Nguyễn ngày nào c

ũng đúng sáu rưỡi sáng gọi đến, nếu Giản Đan dám cúp máy, đến công ty đầu cậu sẽ mọc thêm ba cái u.

Mặc kệ phí tiêu dùng của Bạch Nguyễn có gia tăng vì điện thoại không, tốt xấu gì bây giờ

Giản Đan cũng có thể mang theo bữa sáng mà đi tàu điện.

Cứ thế qua một tháng, Giản Đan lĩnh được một nghìn tiền lương và hai trăm tiền thưởng

Bạch Nguyễn đòi Giản Đan khao. Giản Đan lập tức đồng ý mời Bạch Nguyễn về nhà ăn cơm. Đồng Thư nấu ngon hơn cả khách sạn, có tiền ăn khách sạn làm sao bằng cơm mình nấu ở nhà được. Quan trọng nhất là trừ đi tiền xe và tiền mua những thứ đồ linh ta linh tinh, Giản Đan còn phải lấy ra không ít tiền tiết kiệm trong ngân hàng của cậu nữa.

Bởi lẽ cũng hơn một tháng Giản Đan chưa được ăn mặn, Đồng Thư làm một bàn cơm thật ngon. Bạch Nguyễn cùng Giản Đan, hai tên tham ăn không khác gì càn quét chiến trường.

- Chết tiết! Giản Đan, cậu dám cướp cánh gà của tôi?!
  - Trên đó có ghi tên anh hả? Không có! Chết tiết! Đồng Thư anh xem, tiểu Bạch đánh vào đầu tôi, giúp tôi đánh trả anh ta đi!
  - Giản Đan cậu đừng có dọa người! Cậu đưa cá sốt chua ngọt cho tôi.
- Đồng Thư cười ha ha nhìn hai người như hai đứa trẻ đánh tới đánh lui, thừa dịp hai người bọn họ đánh nhau mà gấp chút trứng gạch cua ăn.
- Sau khi ăn cơm xong tốt nhất là tráng miệng bằng hoa quả, tiếp đến hai người đã thỏa mãn ăn đến mức bụng tròn vo ngồi trên sofa mà nắc.
- Bạch Nguyễn anh không biết điều. Đến ăn cơm còn không giúp người ta rửa bát nữa.
  - Tôi là khách, Giản tiểu ngốc cậu hiểu không hả?

Khó có dịp Bạch Nguyễn không châm chọc Đồng Thư hay hỏi này hỏi nọ, Giản Đan còn tưởng tên kia đã bỏ cuộc. Cuối cùng là lúc tối trước khi đi ngủ tìm chi phiếu thì phát hiện chứng minh thư của Đồng Thư để cùng chỗ với đám thẻ đã không cánh mà bay.

Lòng Giản Đan trùng xuống. Biết mình hay đặt những thứ quan trọng như chứng minh thư, chi phiếu bỏ ở ngăn kéo thứ hai ở tủ đựng tivi, còn kẹp trong quyển nhật kí mua từ ngày xưa, chỉ có Bạch Nguyễn.

Bạch Nguyễn vẫn không từ bỏ ý định điều tra về Đồng Thư. Toi rồi, không quá ba ngày Bạch Nguyễn sẽ biết mọi điều về Đồng Thư một cách cực kì rõ ràng, rồi sau đó sẽ nhanh chóng tìm mình tính sổ.

Bảo sao bỗng dưng Bạch Nguyễn đột xuất có hứng thú đến nhà mình ăn cơm, hóa ra là đã có âm mưu từ trước.

Ngày hôm sau Giản Đan phấp phỏng đi làm, buổi sáng cũng chẳng cần Đồng Thư gọi, làm Đồng Thư tưởng cậu sinh bệnh, lo lắng mất một hồi lâu. Giản Đan đến công ty quan sát một hồi mới thấy dường như Bạch Nguyễn chưa có động tác khác lạ gì.

Lo lắng đi qua hai ngày nữa, rốt cuộc vào thứ năm khi Giản Đan về nhà nhận được một cuộc điện thoại của Bạch Nguyễn. Giản Đan có thể khẳng định Bạch Nguyễn đã biết lai lịch của Đồng Thư. Anh ta từ nhỏ đã thế, làm chuyện gì cũng phải điều tra thật rõ ràng, ngay cả trước khi đánh nhau cũng phải mang tám đời tổ tông con nhà người ta ra điều tra kỹ lưỡng.

– A lô?

– Giản Đan, cậu nói rõ ràng cho tôi Đồng Thư kia cuối cùng là làm sao? Cậu còn nói dối được nữa không?

– Em nói dối đâu? Tiểu Bạch, động tác của anh thật nhanh, còn biết lên vào cây khóa?

– Đừng hòng qua mắt tôi. Bây giờ tôi sang, cậu dọn dẹp cho tên kia một chút đi.

Giản Đan có chút nhúc nhích đầu:

– Anh định làm gì?

– Làm gì? đương nhiên là đá tên kia ra ngoài! Hắn là kẻ điên!

– Anh mới điên! Người ta là có chứng ngại về trí nhớ...

– Thôi đi! Tôi điều tra rồi, hắn ta có bệnh trầm cảm và cố chấp! Tôi nói này Giản Đan, cậu lập tức đuổi hắn ra ngoài đi!

– Bạch Nguyễn...

– Giản Đan, tôi biết lo lắng của cậu, cứ giao cho tôi, tôi sắp xếp người đưa hắn về nhà. Cậu với hắn không thân cũng chẳng quen...

– Tiểu Bạch, việc này anh để em tự mình quyết định đi.

– Quyết định? Phòng ở là cậu tìm! Tôi muốn tìm cho cậu thì cậu không đồng ý, kết quả là thế nào? Một chuyện lớn như vậy! Hắn dính đến án hình sự! Cậu có biết chính cậu cũng sẽ gặp nguy hiểm không? Tôi biết Đồng Thư tốt, tôi cũng hiểu hắn không làm gì sai, nhưng người này không thích hợp với cậu.

– Thích hợp hay không tự em biết, không cần anh lo!

– Giản Đan! Tít.. tít... tít...

Giản Đan dập điện thoại. Bạch Nguyễn muốn nói gì cậu biết, nếu còn nghe tiếp cậu sẽ dao động. Mặc kệ thế nào đi nữa, nhiều năm như vậy rồi, lần này cậu muốn tự mình quyết định.

Từ bé đến lớn làm gì cậu cũng rất ít đưa ra quyết định bởi vì trước khi cậu kịp quyết thì Bạch Nguyễn đã làm rất tốt mọi thứ cho cậu rồi. Cậu vốn lười biếng chẳng có gì ham thích, học mỹ thuật cũng là vì Bạch Nguyễn học nên cậu học theo. Làm nguyện vọng thi đại học, vào đại học, ngay cả bây giờ là đi làm đều là Bạch Nguyễn sắp xếp cho cậu. Bạch Nguyễn thông minh hơn cậu, biết phân tích hơn cậu, mỗi lần nghe Bạch Nguyễn phân tích cậu lại có cảm giác nếu không làm theo lời anh thì đúng là việc ác tày trời.

Nhưng cậu không muốn đuổi Đồng Thư. Đồng Thư nhìn thật bình thường nhưng lại có chút bất bình thường. Nếu như có một con vật chết bên đường thì người ta chỉ có chút xót thương, nhưng nếu con vật ấy là từ bên mình ra đi rồi chết bên ngoài, tuyệt đối sẽ là áy náy khôn nguôi.

Thật xin lỗi, Tiểu Bạch.

Giản Đan về đến nhà chẳng còn tâm tình gì, ngay cả hoa quả thích ăn cũng chẳng thèm ngó ngang, đi thẳng vào phòng nằm ngay đơ. Đồng Thư bưng đĩa hoa quả đến nhìn Giản Đan tiều tụy gốc gỏi.

– Giản Đan, anh gọt hoa quả, em ăn không?

– Không ăn...

Đồng Thư suy nghĩ một lát:

– Em cãi nhau với Bạch Nguyễn à?

Giản Đan thì thầm hai tiếng, lòng nói: căn bản là anh chẳng biết gì, tôi là vì anh đấy!

Đồng Thư sờ sờ tóc Giản tiểu ngốc. Giản tiểu ngốc cũng mặc kệ cho anh ta mân mê tóc mình.

– Anh làm cơm rang Dương Châu, em ăn không?

– Hừ...

– Còn có???

– Hừ...

– Anh làm bánh ngọt, vị dâu tây?

– ...

– Lấy vào đây cho em nhé?

– ... Hai miếng bánh ngọt.

Cuối cùng bạn nhỏ tham ăn Giản Đan ăn đồ ngon đến vô cùng hạnh phúc, cứ thế quẳng Bạch Nguyễn vào thùng rác.

Cuối cùng bạn nhỏ Giản Đan suy nghĩ đơn giản lại tham ăn vô cùng hạnh phúc ăn đồ ngon, cứ thế quẳng anh chàng Bạch Nguyễn ra thùng rác.

Nhưng chàng trai Bạch Nguyễn không có khả năng mãi ở trong thùng rác, hôm sau vừa bước vào văn phòng, Giản Đan cảm thấy cả người ớn lạnh.

Giản Đan cứng ngắc nhìn về hướng Bạch Nguyễn, Bạch Nguyễn hung tợn cắn cái bánh rán trong tay, cắn một cái lại liếc Giản Đan một cái. Giản Đan cảm thấy Bạch Nguyễn không phải cắn bánh rán mà là đang cắn thịt mình...

Vì vậy một ngày của Giản Đan, dưới sự thị gian của Bạch Nguyễn (tác giả: nhầm to rồi!) cứ thế bắt đầu, dù làm gì đi chăng nữa cũng có thể cảm thấy cái nhìn thấu xương của Bạch Nguyễn, ngay cả đi WC cũng có cảm giác như có người đang nhìn mình chằm chằm.

Thật vất vả mới đến tan tầm, Giản Đan vất chân lên cổ bỏ chạy, để lại chàng Bạch Nguyễn đang phát ra luồng oán hận thật xa phía sau.

Như thế cả năm sáu ngày liền, Giản Đan như đánh du kích mà trốn tránh Bạch Nguyễn, lại không dám nói với Đồng Thư là mình và Bạch Nguyễn đang giận nhau. Mỗi ngày yên lặng ăn hai phần cơm trưa, Giản Đan béo dần lên trong thống khổ.

– Này, Đồng Thư, mỗi ngày lúc anh làm cơm trưa...

– Ủ? Giản Đan, em ăn không đủ no à? Anh làm cho em nhiều hơn chút, hôm nay là hamburger.

– A, cảm ơn...

– Ủ, nhớ kĩ phải ăn nhiều một chút, anh còn làm thêm cho hai người chút điểm tâm, hôm nay làm thêm rất nhiều.

– A...

Làm ơn đừng có làm nhiều như thế được không? Giản Đan đầy đau đớn mà độc thoại nội tâm.

Ngày nào cũng trốn tránh Bạch Nguyễn là chuyện không thể, bởi lẽ Giản Đan là sinh viên thực tập đi theo Bạch Nguyễn, cho dù giữa trưa có tránh được thì lúc làm việc sao tránh khỏi.

Vì thế vào một ngày nào đó, Giản Đan ngay ở lúc tan tầm đã bị Bạch Nguyễn túm trở về nhà anh.

Bạch Nguyễn cũng thuê nhà, có hai phòng ngủ một phòng khách, vốn dĩ tính cho Giản Đan tới ở cùng nhưng rồi vì quá xa trường học nên đành thôi.

Bạch Nguyễn mua đồ ăn làm sẵn, Giản Đan ăn vào miệng có cảm giác như đang ăn sáp. Giản Đan ăn thịt bò quá nhiều muối, yên lặng nghĩ Đồng Thư đã nói buổi tối làm cho mình?

Ăn xong là thời gian hồi cung của Bạch Nguyễn. Bạch Nguyễn ngồi xuống sofa, Giản Đan hạ quyết tâm câm nín.

– Nói đi, rốt cuộc cậu muốn làm gì?

– ...

– Cậu đừng tưởng không nói lời nào mà xong, lần này khác rồi.

Bạch Nguyễn lấy túi hồ sơ từ trên bàn trà ném cho Giản Đan:

– Nhìn xem, tôi đã nhờ bạn làm ở cục cảnh sát lấy cái này về.

Trong túi hồ sơ ngoại trừ tư liệu về vụ án tai nạn xe cộ Giản Đan đã biết, mấy bệnh án, còn có chút tư liệu trông đã cũ. Giản Đan xem, phát hiện ra đó là hồ sơ từ mười tám năm trước.

Là vụ án của cha mẹ Đồng Thư.

13. Chương 13

Edit: Vi

Beta: Blue

Chương 13: Đồng tiểu diên có việc làm

Tuy nói rằng hạnh phúc với mỗi người là giống nhau nhưng mỗi kẻ lại có nỗi bất hạnh của riêng mình. Nhưng nếu liên lụy đến cha mẹ thì chính là những chuyện cũ rích như cha mẹ bất hòa linh tính, nói tóm lại thì chính là đánh nhau quá tay rồi diễn ra một hồi bi kịch.

Quá trình câu chuyện không người biết rõ, chỉ biết kết quả là người mẹ thất thủ (1) giết chết người ba rồi đâm vào xe mà tự sát, Đồng Thư từ năm 13 đến 17 tuổi có bệnh án bốn năm điều trị chứng tự kỉ.

Giản Đan nhìn đi nhìn lại, nhìn đến nửa ngày cũng không phát hiện ra những điều này thì có gì quan trọng, lặng lẽ đem bệnh án của Đồng Thư rút ra, định mang đi. Bạch Nguyễn nhìn bộ dáng như con thú ngốc của Giản Đan thì hận đến nghiến răng nghiến lợi:

– Tôi vừa nhìn mặt cậu thì tôi chỉ biết đầu óc cậu căn bản là chẳng để ý, là tự kỉ! Biết không? Đứa trẻ lớn lên từ một gia đình như thế có thể bình thường được hay không hả?

– Đây là án kiện mà anh nói là liên quan đến mạng người đấy hả? Làm em sợ chết khiếp, em cứ nghĩ là Đồng Thư giết người cơ.

– Thế này còn không nghiêm trọng?! Những người như thế đều có tâm lí biến thái! Nhỡ ngày nào đó hấn giết cậu thì làm sao?

– ... Anh xem nhiều phim trinh thám quá rồi đấy.

– Tôi nói thật đấy.

Giản Đan rút di động ra, thoáng nhìn giờ, sau đó đem bệnh án của Đồng Thư nhét vào túi. Bạch Nguyễn nghiến răng nghiến lợi cũng không thể kiềm chế được nữa, Giản Đan thuận tay gõ đầu anh một chút:

– Em nói thật, ở cùng nhiều ngày như vậy rồi, Tiểu Bạch anh đừng nghĩ nhiều quá thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả, em về nhà đây.

Bạch Nguyễn xoa thái dương, phát tay:

– Biến đi.

Lúc Giản Đan về ấy thế mà Đồng Thư lại chẳng có ở nhà, trên bàn là bữa tối cùng một tờ giấy. Giản Đan đọc thấy đại ý là Đồng Thư đi siêu thị mua đồ ăn, bữa tối bỏ vào trong lò vi sóng hâm lại một chút là được, Giản Đan lười làm mà cũng không đói, trở về phòng gọi điện cho Vương Thế.

Mặc dù đã hơi muộn, nhưng Vương Thế cho mình số di động thì hẳn là mình có thể gọi cho anh ta nhỉ.

– Tít... tít... tít...

– A lô, a lô ~ xin hỏi tìm ai?

Âm thanh này rất quen tai, Giản Đan khụ một cái:

– Tôi tìm Vương Thế.

– À, à... Anh ấy không ở đây.

Giản Đan nghĩ thầm: đương nhiên tôi biết, nếu anh ta ở đó làm sao đến lượt cậu nghe điện thoại. Ở đầu dây bên kia, bác sĩ nhỏ vẫn đang không ngừng lẩm bẩm:

– Tôi có thể nhắn lại với anh ấy, nhưng tôi cũng không biết bao giờ anh ấy về nhà, rồi sau đó là tôi sẽ không thể nhắn lại với anh ấy... Anh ấy hẳn sẽ đánh tôi... A! Đau quá!

– Ngại quá, tôi là Vương Thế đây. Giản Đan phải không?

– Vâng, tôi có chút chuyện cần anh tư vấn một chút, không biết... có phiền hay không?

– Không phiền, tất nhiên là không phiền! Lý Bách Đồng, rút ra thư phòng cho tôi, lúc nữa tôi xử lí cậu!

Hai người kia lúc nào cũng có thể trình diễn phim chưởng được... Giản Đan cùng Vương Thế nói về mấy tình huống mới, sau đó hẹn Vương Thế chiều mai đến viện đưa bệnh án.

Lăn lộn một hồi, Giản Đan mở sưỡi rồi đi ngủ. Hơn 8 giờ tối, Đồng Thư về. Sắp xếp tốt đồ ăn và hoa quả, vào phòng ngủ anh lại thấy con bạch tuộc đã rơi trên mặt đất.

Đem Giản Đan về giường là một quá trình đầy gian khổ, không chỉ vì thể trọng của Giản tiểu ngọc mà còn vì Giản tiểu ngọc cứ cuộn cuộn rồi lại lăn lăn.

Nghĩ rằng Giản tiểu ngọc sau khi rơi khỏi giường sẽ không xoay nữa là một sai lầm ngầy thơ, Giản Đan từng lần vào tận gầm giường người đối diện trong kí túc xá đấy. Cho nên Giản tiểu ngọc sẽ cứ lăn trên sàn, nếu muốn đỡ cậu, sẽ giống như đuổi theo quả táo đang lăn trên con dốc nghiêng 60 độ.

Vất vả mãi mới đem Giản Đan trở lại giường, vừa dính vào gối thì Giản Đan tỉnh. Cậu mang vẻ mặt ngu ngốc bị tóc dính cả vào mắt, dụi mắt, trên đầu vừa tỉnh ngủ là những ông sao nhỏ bay bay.

– Tôi đói...

– Anh hâm nóng bữa tối cho em nhé? Em chưa ăn tối đã ngủ à?

– Ừ, không muốn ăn đồ có dầu mỡ... Muốn ăn bánh canh.

Bánh canh là thức ăn phổ biến với người phương bắc, được gọi là mì mắt cá hoặc mì viên. Có thể dùng như bữa chính hay ăn như bữa phụ đều được, nếu làm ngon thì ăn hết mấy bát rồi người ăn vẫn có thể rơi vào tình trạng “no bụng đói con mắt”.

Cách làm rất đơn giản, phần bánh chỉ cần đổ chút nước vào bột mì, quấy lên thành những viên to nhỏ khác nhau. Phần nước dùng có thể là nước trắng hay canh thịt gà, thịt dê đun sôi lên rồi cho bánh vào, nấu lên. Tùy vào khẩu vị từng người mà cho thêm trứng, rau hay thịt. Khi ăn còn có thể cho thêm dấm, xì dầu, dầu mè là xong.

Đồng Thư chuẩn bị nguyên liệu rất tốt, bánh canh không có mùi bột. Giản Đan ăn tới ba bát nước lớn, ăn xong thì ngã ngay lên sofa giả chết.

– Trưa mai em muốn ăn gì? Anh mua xương, ăn sườn chua ngọt thì thế nào?

Đồng Thư mở tivi, đến bên cạnh Giản Đan, sờ sờ tóc của Giản tiểu ngọc.

Giản Đan xoa xoa mũi:

– Được... Tôi còn muốn có đồ ăn thêm là ngô chiên.

– Ừ, được.

– Tiểu Bạch rất đáng ghét... Không mang đồ ngon cho anh ta nữa...

– Được.

– Đồng Thư...

– Ừ.

– ...(khò khò ~)

Đồng Thư cầm tấm chăn lông bao Giản Đan thành một gói, mang lên giường, hôn một cái vào khuôn mặt hồng lên vì ngủ của Giản tiểu ngọc.

Thôi, vốn là có chuyện muốn bàn bạc, ngày mai nói cũng được, đi chuẩn bị xương trước đã.

Bảy rưỡi sang, gọi mãi mới làm cho Giản Đan tỉnh ngủ, trong lúc Giản Đan chậm rì rì ăn bánh rán, uống sữa ngũ cốc, Đồng Thư cũng mang chuyện hôm qua mà mình muốn nói ra.

– Mua xe?

– Ừ, anh kiểm tra lại tiền gửi trong ngân hàng, hẳn là đủ để mua trả góp một chiếc xe.

Đến lúc này Giản Đan mới nhớ tới mình đã quênđòi lại ví của Đồng Thư. Nhưng vì sao lại muốn mua xe? Đồng Thư lại không mấy khi ra khỏi nhà. Chẳng lẽ anh ta muốn lái xe đi mua đồ ăn à?

– Mua xe làm gì?

Giản Đan cầm một cái bánh rán, chớp chớp mắt, nhồm nhoàm hỏi.

– Vì đi tàu điện buổi sáng có vẻ tốn thời gian, hơn nữa em không dậy sớm được. Đúng rồi, em xem này.

Đồng Thư rất vui vẻ đi lấy một chiếc túi đưa cho Giản Đan xem.

– Công ty này đã nhận anh vào làm, anh bắt đầu thử việc rồi.

– Một tháng sáu nghìn tiền lương?!

Đối với một người mà toàn bộ tiền lương đều dùng để đi xe, còn phải bù thêm tiền cơm mà nói, lương cơ bản gấp sáu lần so với mình thật sự là một chuyện kì diệu.

– Ừ, là lương cơ bản. Nếu được vào biên chế thì sẽ có thêm ít tiền thưởng. Anh cũng biết việc làm này không tốt lắm, nhưng anh định làm trong một thời gian ngắn.

– ...

Không... Anh không cần khách khí mà.

Giản Đan ăn bữa sáng trong tình huống bị đả kích, ăn xong mới nhớ đến việc Đồng Thư đã đi tìm việc vào lúc nào? Vì sao mình không hề nhận ra?

Đồng Thư mừng rỡ, vội vàng chuẩn bị cặp lồng, sắp xếp tốt cặp của Giản Đan rồi thúc giục cậu đi làm.

– Đồng Thư này, anh bắt đầu đi làm rồi hả?

– Đúng thế, hai hôm trước đã bắt đầu rồi.

Đồng Thư bao kín Giản Đan bằng khăn quàng cổ, lại dùng kem dưỡng da xoa lên mặt Giản Đan, nói:

– Anh nhớ là đã nói với em rồi, chẳng qua dạo này em có vẻ lơ đãng nên không nghe thấy thôi.

Loại chuyện thế này chẳng lẽ anh không thể nói lại lần nữa à?! Chẳng lẽ anh không thể nói lại lần nữa hay sao?!

Đến công ty, phát hiện Bạch Nguyễn chưa tới, Giản Đan hỏi vài người thì đều nhận được câu trả lời là không biết vì sao Bạch Nguyễn xin nghỉ phép. Cứ thế đến chiều, khi Giản Đan đến bệnh viện, Bạch Nguyễn cũng không đến.

Đến viện lại là một hồi vật vã, Vương Thế nói tràng giang đại hải một đồng để rồi cuối cùng đi vào đầu Giản Đan chính là một câu: Quá phiền. Tự kỉ vốn dễ tái phát, cũng rất phức tạp. Vương Thế nói tốt nhất là tìm được bác sĩ trị liệu ban đầu của Đồng Thư, nhưng đã qua mười năm, biết đi đâu mà tìm?

Giản Đan ủ rũ mang theo thuốc Vương Thế mới kê về công ty, vừa vào phòng đã bị gõ đầu:

- Sao thế? Bị người ăn?
- Tiểu Bạch, anh đến lúc nào đấy?
- Đến lâu rồi, cậu đi viện làm gì? Khó chịu trong người?
- Không, là Đồng Thư... Không, không có chuyện gì đâu.

Bạch Nguyễn không bình luận:

- Tan tầm theo anh đi uống một chút đi, không được trốn... A, thơm quá, cậu mang theo món gì, cho anh xem nào.
- A!!! Bạch Nguyễn, anh dám cầm hết đi? Trả lại em!

Tan tầm, quán trà bên cạnh công ty chật ních. Bạch Nguyễn đặt trước một bàn ở góc quán, trong oán niệm của mọi người, thật sáng khoái mà cùng Giản Đan sưởi ấm từ hệ thống sưởi hơi và uống coca.

- Cho cậu.
- Cái gì thế? Thẻ ngân hàng?
- Ủ, mặt mã như cũ, trong thẻ có một vạn.

Bạch Nguyễn cầm ống hút, chọc chọc vào viên đá trong cốc coca:

- Anh dạo này cũng không có tiền dư, giờ cho cậu từng này trước, không đủ thì tính sau. Tiêu tiết kiệm một chút.
- Giản Đan đẩy thẻ lại:
- Em không cần, cho em nhiều thế làm gì?
- Cậu không cần? Chẳng lẽ dựa vào một nghìn của cậu mà nuôi hai người? Cậu có nhiều tiền để mua sườn xào chua ngọt thế à? Tôi cũng không hi vọng cuối tháng cậu lại mang thêm người tới nhà tôi ăn chực.
- Em có thăm thế đâu? Gì? Hai người?

Giản Đan bị sắc coca.

Bạch Nguyễn nhìn bộ dạng ngu ngốc của Giản Đan tới nửa ngày, nhần nhịn lắm mới không tang cho cậu một phát:

- Khụ, đương nhiên tôi bảo trì thái độ phản đối... Nhưng không mấy khi cậu kiên trì như thế, tôi đành giúp cậu thôi.
- Tiểu Bạch

Giản Đan hai mắt lấp lánh ánh sao.

- Lượn đi, đừng dùng ánh mắt ghê tởm đó nhìn tôi. Đúng rồi, chiều nay tôi vừa ghé qua cục cảnh sát.
- Đến cục làm gì?

Răng rắc...

– Đá cứng quá (=.=)

– Vì thế giới có những tên ngu ngốc như cậu nên mới bị ô nhiễm. Kẻ bị tình nghi trong vụ án của Đồng Thư chẳng phải trốn rồi à? Đút lót cho người ra một ít để người ta tra án cho tử tế chứ! Chẳng lẽ đến đây uống trà nói chuyện phiếm à?

Không nhìn đến vẻ mặt oán niệm của chàng Bạch Nguyễn đang hận rên sất không thành thép, Giản Đan như chẳng có chuyện gì mà cầm lấy ống hút thổi bong bóng. Cuối cùng cậu bị Bạch Nguyễn cốc một cú vào đầu.

– Đừng có làm cái bộ dạng ngu xuẩn này. Tiền đút lót cậu phải trả tôi!

– Nhưng em không có tiền, em còn muốn mua xe nữa cơ.

– Mua xe? Dựa vào tiền lương của cậu? Mua xe gì? Xe đạp hả?

– Anh đừng xem thường em! Hơn nữa không phải em muốn mua, là Đồng Thư.

Bạch Nguyễn rút ra một điều thuốc, nghĩ thế nào lại thả vào chỗ cũ:

– Hắn có tiền mua xe? Mua làm gì?

– Đừng xem thường người ta, cho dù diên cũng có bản lĩnh ~ Anh ấy có hơn mười vạn tiết kiệm, hơn nữa không biết đi tìm việc từ lúc nào, thử việc một tháng là sáu nghìn lương. Hứ!

– Hắn là đại học nổi tiếng ra? Không phục người ta thì Giản tiểu ngốc cậu cũng có thể thi lên cao học đi.

– Người ghen tị rõ ràng là anh chứ? Nhân viên chính thức rồi còn có mỗi tí tiền lương.

– Giản tiểu ngốc cậu nói gì? Không muốn sống nữa hả? Dem cái mặt lại đây cho tôi!

– Chết tiệt! Tiểu Bạch! Bỏ ngay móng vuốt của anh ra! Lạnh quá! Lạnh! lạnh!

Về món sữa đậu nành thập cẩm:

Lam: người TQ có kiểu trộn nhiều loại đậu vào để làm sữa đậu, từ đậu đỏ, đậu đen, đậu xanh, đậu nành... món này mình chưa gặp ở nên cũng không biết chính xác nó gọi là gì

14. Chương 14

Edit: Vi

Beta: Blue

Chương 14: Bị hôn rồi! Bị hôn rồi!

Chàng Bạch Nguyễn hiếm lắm mới nhượng bộ, khiến cho cả thể xác và tinh thần của Giản Đan thoải mái hẳn, đi theo Bạch Nguyễn đến phố ăn vặt.

Bạch Nguyễn là một người sành ăn, từ khách sạn lớn đến quán ven đường anh đều biết rõ. Vào đại học rồi, Giản Đan toàn là đi theo Bạch Nguyễn ăn vặt ở khắp nơi. Chính vì thế mà mới nhìn qua thì sẽ thấy Giản Đan gầy thế nhưng thực chất cậu chính là một cái bánh bao thịt.

Giản Đan ăn no rồi nhưng không quên tận dụng gói đồ còn lại về, cậu mang theo một đồng chiến lợi phẩm về nhà cho Đồng Thư. Đến nhà, Giản Đan nhận thấy việc mình đi phố ăn vặt hôm nay là một chuyện cực kì sai lầm.

Đồng tiểu diên hôm nay làm cả một bàn toàn đồ ăn vặt, còn có cả bạch tuộc viên chiên giống trong túi Giản Đan mang về nữa. Khác ở chỗ cái Đồng Thư làm ánh vàng rực rỡ, thơm ngon ngào ngạt được xếp trên đĩa, còn trong túi nilon của Giản Đan thì vừa lạnh vừa mềm nhũn, ngay cả tương cũng chảy ròng ròng.

– Em về rồi? Hôm nay anh mua thêm chút dụng cụ nhà bếp, thử làm những món này, nhanh lại đây ăn cơm đi.

Đồng Thư còn chưa thay quần áo ở nhà, anh chỉ cởi mỗi chiếc áo lông ra mà thôi.

– A...

– Hôm nay anh làm bạch tuộc viên chiên, bánh rán kiểu Nhật, sữa hai lớp. À, anh còn làm cơm chiên Dương Châu nữa.

Tuy trong lòng rất muốn, rất muốn ăn nhưng sức chứa của dạ dày là hữu hạn, Giản tiểu ngọc chỉ có thể lệ rơi hai hàng nhìn đồ ăn lần lượt đi vào tủ lạnh, những thứ mình mang về tất nhiên là trực tiếp ném vào thùng rác.

Áo lông của Đồng Thư đã bẩn, Giản Đan thấy anh ngồi xổm trong WC lấy bàn chải chà chỗ bẩn mới nhớ ra hình như mình chỉ mua cho anh mỗi chiếc áo khoác này. Nói vậy anh mặc nó đã hơn một tháng rồi.

– Lát nữa chúng ta đi siêu thị nhé?

– Ồi? Cũng được, có thể mua đồ ăn thêm.

– Tôi muốn ăn sô cô la.

– Ừ.

Giản Đan cứ nhớ mãi chiếc áo gió nâu sẫm kia. Khi đến Wal-mart cậu liền túm Đồng Thư đến cửa hàng quần áo nam mà ngay cả biển hiệu cũng mạ vàng kia.

– Chào mừng quý khách.

– Chào mừng quý khách.

Hiệu quả của quần áo trên mỗi người khác nhau đều lộ rõ sự khác biệt rất lớn, có người thì chọn quần áo, có người lại được quần áo chọn. Đồng Thư rõ ràng là một cái móc treo quần áo điển hình, quần áo sau khi mặc trên người anh có hiệu quả thẩm mỹ thật tốt.

Tế bào háo sắc của Giản Đan lặng lẽ nhảy nhót, nữ nhân viên thì hết lời khen Đồng Thư mặc bộ quần áo này đẹp ra sao.

– Anh đây mặc bộ quần áo này nhìn rất đẹp! Quả là như may cho riêng anh vậy! Hàng mới về bây giờ giảm còn 88% giá gốc, anh đây mặc đẹp như vậy tôi sẽ giảm còn 80%. Còn tặng thêm thẻ VIP bạch kim nữa.

Cho dù giảm còn 80% thì quy ra tiền mặt vẫn rất đắt, Đồng Thư cười cười:

– Tôi còn muốn xem những cái khác, làm phiền các cô.

– Không, cái này!

Giản Đan thật hào hùng rút thẻ, sớm quẹt thẻ sẽ sớm hết đau lòng.

Mãi đến khi ra khỏi cửa hàng rồi, Giản Đan vẫn giữ bộ dáng suy sụp. Đồng Thư xoa xoa đầu cậu. Giản tiểu ngọc ngắc ngắc đầu liếc mắt nhìn bộ quần áo dường như được mạ vàng phát sáng kia, nghiêng răng nghiêng lợi:

– Mặc cẩn thận cho tôi, đất chết người!

– Ừ.

– Mặc bẩn một chút là tôi xử anh.

– Được rồi. Đi mua sô cô la hạnh nhân về ăn?

Đồng Thư chỉnh khăn quàng cổ cho Giản Đan, tươi cười dịu dàng khiến cho những cô bé ngang qua không ngừng ngoái đầu nhìn.

– Tôi muốn ăn một hộp to!

Toàn bộ lực chú ý của Giản Đan lập tức bị sô cô la hạnh nhân hấp dẫn.

– Ủ

~Giản Đan thích sô cô la có nhân, quả phỉ và hạnh nhân là thích nhất, cũng vì thế mà hồi còn trung học cậu sâu mất 12 cái răng. Đồ ăn vặt mỗi tháng 90% là sô cô la.

Giản Đan vui mừng hơn hở chọn sô cô la, chọn tới gần ba cân, Đồng tiểu diên ôn tồn khuyên nửa ngày không có kết quả đành phải lôi cậu đi. Đương nhiên bạn nhỏ Giản tiểu ngốc rất không tình nguyện rồi làm ầm ĩ lên nhưng vì chiều cao và thể lực đều kém người ta nên không có khả năng phản kháng thành công.

Khu bán rau quả với Giản Đan chỉ là nơi mua hai quả cà chua ăn vặt, cậu chả thể phân biệt rõ rau chân vịt với rau xanh dù đã có nhãn hàng. Đồng Thư nhờ cậu đi chọn hai quả cà, kết quả cậu chọn hai quả già khú để răng cắn không đứt đưa cho anh.

– Thôi, Giản Đan, em qua kia đứng đi, anh chọn là được rồi.

Đồng Thư đem cà “cụ” thả lại chỗ cũ, xắn tay áo lên chọn đồ.

– A! Cẩn thận tay áo! Cọ vào dưa chuột rồi kìa!

– Giản Đan, đó là mướp mà...

– Á...

Một anh chàng cao to mặc áo gió đứng chọn đồ ăn với các bác gái đã là cảnh lạ, bên cạnh còn có một cái bánh bao Giản tiểu ngốc chít chít kêu sai tên đồ ăn, lần mua đồ này đúng là phần khích vô cùng.

Mãi tới lúc về nhà Giản Đan mới nhớ ra mình đã quên cái gì, cậu quên mua di động và bảng vẽ cầm ứng cho Đồng Thư! Ở nhà bây giờ chỉ có máy tính, cậu và Đồng Thư đều phải dùng, điện thoại bàn cũng chỉ có một cái. Cậu thường sang chỗ bán đồ điện tử có bạn của Bạch Nguyễn, chiết khấu nhiều, đợi ngày nghỉ đi thôi.

Vừa vào nhà còn chưa kịp thay quần áo, Giản Đan đã nhận được điện thoại của Bạch Nguyễn nói rằng đơn hàng mà lẽ ra một tuần nữa mới phải giao yêu cầu phải trả sớm, Giản Đan choáng váng cả người.

– Khốn nạn! Tại sao lại nộp sớm? Em còn chưa làm xong mà!

Giản Đan cào đầu thành cái ổ rơm, gần đạt tới cảnh giới tự bạo, hung hăng gõ bàn phím.

Đồng Thư tắm rửa, giặt quần áo xong Giản Đan vẫn còn điên, hoa quả cậu cũng không ăn miếng nào, xem ra chuyện lần này nghiêm trọng đây.

– A~ Tôi muốn chết! Cái này là nhà thế nào? Thiết kế cái gì?

– Để anh xem nào. Được rồi, đừng nắm tóc, em nắm rụng tóc thành trọc bây giờ.

Đồng Thư xoay người cầm lấy chuột của Giản Đan, cả người choàng qua Giản Đan, Giản Đan vừa quay đầu thì suýt nữa đã hôn lên mặt Đồng Thư.

– Em nhìn này, bên này làm một cái vách ngăn là được, chỗ này cũng sửa lại...

– Biết rồi! Đừng đứng gần thế! Nóng chết mất!

Dưới sự bảo vệ nghiêm mật của Bạch Nguyễn, ngoại trừ anh chị em ra thì bạn nhỏ Giản tiểu ngốc rất hiếm khi ở bên cạnh người khác trong khoảng cách gần. Cho dù thần kinh thô thể nào đi nữa nhưng cái khoảng cách vô cùng ái muội này cậu vẫn không thích ứng được. Nâng tay định đẩy Đồng Thư qua một bên, vừa nâng thì Đồng Thư đã tránh ra, Giản Đan bị hành động của Đồng Thư làm cho khựng lại.

– Ủ, em từ từ làm, có gì không hiểu cứ hỏi anh.

Đồng Thư giúp Giản Đan vẽ xong những nơi cần ngăn cách, cúi đầu xuống hôn môi Giản Đan một cái. Thật ra Đồng Thư muốn hôn trán, nhưng chính lúc ấy Giản tiểu ngốc lại ngẩng đầu lên khiến cho nụ hôn rơi trúng hồng tâm.

..... Bị hôn rồi, bị hôn rồi, bị hôn rồi!!!

Đồng Thư ngoài ý muốn lại có được ngọt ngào, lâng lâng đi vào bếp làm bữa sáng ngày mai, lưu lại Giản Đan ngơ ngác ngồi bên máy tính, trong đầu là ba chữ lặp đi lặp lại.

Không tính một lần đánh nhau với Bạch Nguyễn bị cắn, lần này xem như là... nụ hôn đầu! Mẹ nó!

Giản Đan sớm quên thân phận mình trong mắt Đồng Thư chính là vợ, lần này cậu đã hoàn toàn nhớ lại. Cậu không chán ghét Đồng Thư, nói đúng ra thì chính là thích.

Trừ cha mẹ ra, rất ít người có thể bao dung mình như thế, hơn nữa tính tình rất tốt, lại đẹp trai, quan trọng nhất là biết nấu nướng. Đã ở cùng nhau lâu như vậy, nếu như nói không có một chút, một chút tình cảm nào thì chính là nói dối.

Thế nhưng đối tượng mà Đồng Thư yêu cầu phải Giản Đan, chính là “vợ”, cậu có lý do để tin rằng cho dù trong phòng này không phải cậu mà là một người khác, Đồng Thư cũng sẽ đối xử tốt như vậy.

Bởi vì chưa từng thích ai, cũng như chưa có ai thích mình cho nên ngay từ đầu cậu đã không muốn có cái gai găm ở trong lòng, nếu có thì thà không cần còn hơn.

Giản Đan cố gắng nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra cái gì, lau lau miệng tiếp tục làm việc, những chuyện phức tạp như thế không cần nghĩ nhiều, ngày mai hỏi Bạch Nguyễn hoặc thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

Làm tới ba giờ thì cảm thấy khó chịu, Giản Đan tắm rửa qua loa rồi vọt lên giường ngủ. Không biết mơ màng đã bao lâu, cậu nghe thấy tiếng máy tính khởi động, mở to mắt thì thấy Đồng Thư đang ngồi bên bàn máy tính, mở ra chiếc đèn nhỏ tiết kiệm năng lượng chẳng biết được mua về từ khi nào.

– Đồng Thư, anh làm gì đấy?

– Làm em thức à? Xin lỗi, anh xin lỗi, anh sẽ khê thôi, em ngủ tiếp đi.

– Không sao... Tôi muốn uống nước...

– Anh lấy cho em.

Uống nước xong đầu óc Giản Đan vẫn không rõ ràng lắm, nhưng cậu vẫn nhớ phải hỏi Đồng Thư:

– Hơn nửa đêm anh làm gì...

Đồng Thư nhét tay Giản Đan vào trong chăn:

– Anh làm việc, anh đều dùng máy vào lúc này mà.

– Sao buổi tối... anh không bảo tôi... khò khò...

– Tối em dùng mà, thôi, ngủ đi, ngày mai lại không dậy được mắt.

Hôm sau quả nhiên Giản Đan không dậy được vì từ khi đi làm đồng hồ sinh học của cậu đã được điều chỉnh lại, chỉ thức đêm một hôm là không chịu được. Đến công ty vẫn buồn ngủ díp cả mắt, cậu nhờ Bạch Nguyễn rồi gục lên bàn ngủ không biết trời trăng gì nữa.

Đến chiều Giản Đan cũng tỉnh hơn chút, vừa tỉnh đã bị bao phủ bởi cả đồng quảng cáo. Giản Đan cầm lên mấy cái, hỏi Bạch Nguyễn:

– Gì đây?

– Quảng cáo xe, các cậu muốn mua xe còn gì? Tôi xem qua rồi, cái này 21 vạn là có thể mua được, có vẻ hợp với hai người. Đúng rồi, đăng kí xe viết tên Đồng Thư à? Vậy thì không thể dùng tên cậu để vay tiền, cậu xem thích màu nào.

– Có phải em mua đâu, anh hỏi em làm gì...

– Đồng Thư không phải bắt cậu về làm vợ à. A, có khi anh ta đăng kí xe bằng tên cậu cũng nên.

– Bạch Nguyễn, cái này đùa chẳng vui gì cả.

Giản Đan cầm quảng cáo úp lên khuôn mặt hóng chuyện của Bạch Nguyễn, xoay ghế dựa về trước bàn máy tính, định tiếp tục ngăn người.

Bạch Nguyễn xoa xoa tóc cậu:

– Sao thế, đùa chút mà đã không vui.

– Hừ...

– Đừng nói với tôi cậu thích tên kia nhé.

– Biến

~ Không phải chứ, Giản Đan nghe anh nói này...

– Bạch Nguyễn, qua đây chút!

– Đến đây! Giản Đan, lúc nữa nói rõ ràng với tôi!

Bạch Nguyễn vì vài đơn hàng bận đến sát đầu mẻ trán, vội vàng nói với Giản Đan xong liền chạy đi, cuối cùng đến tan tầm cũng chẳng nói thêm với Giản Đan được câu nào.

Trên đường về có rất nhiều sạp bán khoai lang nướng, Giản Đan mua một củ của một ông cụ. Khoai lang ba đồng, được trả lại bảy đồng.

Đầu tiên Giản Đan ném tiền lẻ vào thùng rác, suy nghĩ một lúc lại ném khoai lang vào, cuối cùng cầm túi giấy đựng khoai chờ ra.

Đến nhà mới phát hiện khó có dịp mình về sớm hơn Đồng Thư, Giản Đan vụng trộm cầm coca lạnh mà bình thường vẫn bị cấm uống đi làm việc.

Mở tài liệu trong máy tính ra, cậu phát hiện có mấy thư mục của Đồng Thư, không ngoài dự đoán, thời gian sửa chữa là nửa đêm. Giản Đan nhớ tới kí ức mơ màng đêm qua, trong lòng dâng lên một loại cảm giác không thể nói thành lời.

15. Chương 15

Edit: Vi

Beta: Emerald

Chương 15: Ba mẹ đến

Giản Đan nghĩ một lúc rồi gọi cho Bạch Nguyễn.

– A lô, Tiểu Bạch, anh nói là anh phải đổi máy tính hả? Cái cũ cho em đi.

– Cậu lấy máy cũ làm gì? Được rồi, ngày kia người ta mang máy mới sang cho tôi, tôi sẽ bảo người ta tiện đường mang cho cậu. Còn gì không?

Ở đầu dây bên kia hơi ồn ào. Có lẽ là anh còn ở ngoài đường, thanh âm có chút đứt quãng.

– A, em muốn cả bàn để máy tính. Cả bảng vẽ cảm ứng anh cũng muốn đổi phải không? Đừng nhỏ mọn thế, cái cũ cho em đi ~ Cho em đi

~Giản Đan khua tay múa chân một hồi ở chỗ trống trong phòng ngủ, cậu cảm thấy chỗ này có thể để được thêm một cái máy tính.

– Được rồi, cho cậu hết, ngày kia mang tất cho cậu. Vừa lòng chưa?

– Cảm ơn Tiểu Bạch, mai em mời anh ăn.

– Mai không được, tôi có việc rồi. Có thằng con nhà giàu muốn trang hoàng nhà cửa, không biết là đầu hấn bị đập vào đầu mà nhất định cứ đòi tìm tôi. Tôi còn phải tiếp hấn đây, thôi nhé.

- Tốt quá còn gì, chém đẹp hẳn đi!
- Sao không? Có tiền không kiếm chỉ có đồ ngu thôi. Không nói chuyện với cậu nữa, mai đừng sang mượn.
- Không đâu.

Thế là máy tính và bảng vẽ cảm ứng đã không thành vấn đề, tuy là đồ cũ nhưng thật ra cũng mới mua chưa tới một năm. Bạch Nguyễn là người có mới nới cũ, thích kiểu mới rồi sẽ chẳng thèm để ý cái cũ nữa.

Đã hơn tám giờ rồi mà Đồng Thư còn chưa về. Giản Đan chưa mua di động cho Đồng Thư, không biết giờ này anh đang làm gì nữa. Cũng may trong tủ lạnh còn đồ ăn, Giản Đan một mình ở nhà uống coca lạnh đến high. (từ “high” là tác giả dùng)

Mãi đến khi Giản Đan uống đến lon coca thứ ba, Đồng Thư mới về. Ngay lúc ấy Giản Đan trái cầm một đồng hoa quả, tay phải cầm một đồng đồ ăn vặt, miệng còn đang ngậm coca lạnh đi ngang qua cửa, Đồng Thư vừa mở cửa đã thấy ngay bộ dạng ăn vụng ngớ ngẩn của Giản tiểu ngốc.

Đồng Thư cầm một cái máy tính bảng đứng ở cửa nhìn Giản Đan ngu ngốc bị sặc coca rồi vụng tay vụng chân suýt thì làm rơi hết mọi thứ trên tay.

- Khốn! Xem cái thí ~ Lại đây giúp đi chứ!
- Được được, em lại uống coca lạnh, em uống bao nhiêu rồi hả?
- Đồng Thư đặt máy tính bảng và áo khoác ở tủ giày, đón lấy mấy thứ trên tay Giản Đan.
- Không nhiều, không nhiều lắm đâu. Đúng rồi, sao anh về muộn vậy?

- Tối nay phải họp, là đột xuất, rồi anh mượn máy tính bảng của đồng nghiệp. Xin lỗi, về muộn mà anh lại không gọi điện cho em, em đói chưa? Anh nấu cơm luôn đây.

Giản Đan nhỏ nước miếng:

- Tôi muốn ăn bắp cải xào.
- Ủ, em chờ một chút. À này, không được uống coca lạnh nữa.

Đồng Thư mặc vào chiếc tạp dề mua về từ siêu thị, thuận tiện triệt tiêu ý tưởng vụng trộm lấy hoa quả và coca của Giản tiểu ngốc.

Cơm nước xong, Giản Đan bảo với Đồng Thư ý định thứ sáu này đi mua di động cho anh, Đồng Thư cười cười:

- Thế thì mua cái vừa tiền thôi là được.
- Nói thừa, ai định mua cái đắt tiền cho anh đâu!
- Ủ, vừa vừa thôi.

Đồng Thư hôn nhẹ một cái lên trán Giản Đan, ngữ khí cưng chiều khiến cho Giản tiểu ngốc nổi cả da gà.

“...” Kệ đi, hôn một cái thôi, không sao, không sao hết!

Bạch Nguyễn thực sự bận bịu, cùng trong công ty mà từ sáng đến chiều Giản Đan cũng không nhìn thấy anh đâu. Giản Đan ba chân bốn cẳng thu dọn giấy tờ chuẩn bị tan tầm, ra đến cửa gặp ngay Bạch Nguyễn cùng cái tên nhà giàu mà Bạch Nguyễn từng kể.

- A... Anh là người học cùng trung học với Bạch Nguyễn mà...

Giản Đan nhìn thấy người đàn ông phía sau Bạch Nguyễn, dường như cậu đã gặp anh ta ở đâu đó rồi.

- Ôi ~ Tiểu Giản Đan thế mà còn nhớ rõ anh này! Đúng thế, anh là bạn học với Bạch Nguyễn, Lí Kiên Hiền.

Mặc tây trang bảnh bao, người đàn ông vô cùng phong tao vươn tay ra nhưng mới được nửa đường đã bị Bạch Nguyễn gạt đi.

– Người như cậu không nhớ rõ mới là lạ. Tiểu Giản, em qua đây!

Bạch Nguyễn trừng mắt lườm Lí Kiêm Hiền một cái, lôi kéo Giản Đan nắp sau bồn hoa.

– Cách xa tên kia càng xa càng tốt cho anh, biết chưa? Đúng rồi, cho cậu số điện thoại này, anh tìm được mấy cửa hàng ô tô giảm giá, chủ nhật cậu nhớ đi xem đấy.

– Được rồi, anh từ trung học đã nói cho em biết phải tránh người kia rồi, ha ha, tâm lí thù hận của anh quả đúng là vụn vẹo.

– Cút qua một bên đi, đồ ngốc nhà cậu!

– A, Tiểu Giản Đan muốn mua xe sao? Trùng hợp quá, anh có một nơi quen biết, hay là bây giờ đi xem một chút đi?

Lí Kiêm Hiền bỗng từ đâu lướt ra, dọa cả Bạch Nguyễn và Giản Đan giật nảy.

– Không cần đâu, cảm ơn! Buổi tối Giản Đan còn phải về nhà! Giản Đan à, Đồng Thư nhà cậu còn chờ cậu phải không?

Bạch Nguyễn nghiêng răng nghiêng lợi thêm vào vài chữ “Đồng Thư nhà Giản Đan”.

Giản Đan bị Bạch Nguyễn bạo lực nhéo tay, ngây ngốc “A” lên một tiếng.

Lí Kiêm Hiền nhìn thấy Bạch Nguyễn lên cơn thần kinh bao che cho con thì bật cười:

– Ha ha, Bạch Nguyễn, từ trung học tới giờ cậu đều thú vị như vậy. Ha ha, cậu yên tâm tôi chẳng có ý đồ gì đâu. Tôi xem nào, a, là xe này sao, thật may là nơi bán mà tôi biết đang giảm giá đặc biệt, tôi có thể giúp nha

~Lí Kiêm Hiền cười vô cùng chân thành (tác giả: nhầm to rồi), Bạch Nguyễn hoài nghi nhìn anh ta một cái, rồi lại nhìn Giản Đan ngốc. Thôi vậy, mình cần gì phải bắt bẻ mấy cái chuyện tiền bạc này, dù sao cũng chẳng phải mình tiêu.

– Giản Đan, đi xem một chút cũng được, thương lượng giá xong rồi về ngay, biết chưa?

Giản Đan hoàn toàn không biết giữa hai người kia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cứ hồ đồ bị kéo đi, cuối cùng Bạch Nguyễn cò kè mặc cả xong, lại thương lượng được luôn cả ngày giao xe.

Lí Kiêm Hiền quả là không chém gió, cả xe cả nội thất giảm được tận hơn 3 vạn. Tuy là mặc cả xuống tận 3 vạn là rất tốt, nhưng mà Giản Đan hình như chỉ mới nghe Đồng Thư nhắc tới một lần, rồi nói lại cho Bạch Nguyễn. Cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì để câu chuyện biến thành như bây giờ?

– Được rồi, Giản Đan nhớ rõ thứ sáu cùng Đồng Thư đến làm thủ tục. Còn nữa, đăng kí và biển số cũng làm luôn, anh nghĩ là...

– Ồ... Tiểu Bạch...

– Hả?

– Không có gì...

Ngây ngây ngốc ngốc trở về nhà, Giản Đan vẫn không rõ ràng vì sao mình muốn mua xe, nhìn thấy Đồng Thư đang nấu cơm trong phòng bếp mới nhớ tới thật ra là Đồng Thư muốn mua! Kết quả là mình cùng Bạch Nguyễn chẳng thèm hỏi Đồng Thư đã quyết luôn kiểu dáng xe rồi.

– Này, anh nhìn cái xe này xem.

Cơm nước xong xuôi, Giản Đan rón rén mang tư liệu xe cho Đồng Thư xem.

Đồng Thư cầm lấy nhìn một chút:

– Ô tô màu đen, em thích cái này à?

– Là thế này, chiều nay tôi và Bạch Nguyễn có xem qua cái này, có thể giảm giá 3 vạn, tôi thấy thực là có lời...

– Được, em thích cái này thì mua cái này.

– Ủ...

Chủ nhật, ba người chạy nguyên ngày từ trung tâm đồ điện tới tiệm ô tô rồi lại từ tiệm ô tô đến nhà Bạch Nguyễn lấy máy tính. Qua một ngày lại đem giấy tờ sở hữu làm xong hết, Bạch Nguyễn thực sự rất bận, mang máy tính đến nhà Giản Đan rồi lắp ráp xong xuôi, nước bọt còn không kịp nuốt đã lại chạy mất.

Vì điều hòa trong thư phòng hoạt động không tốt lắm cho nên máy tính mới vẫn được đặt trong phòng ngủ. Hai máy tính được đặt trong phòng ngủ nhỏ, ngoại trừ lối đi thì không thể thêm cái gì vào nữa.

Đồng Thư mua miếng dán mềm mại trông vô cùng đơn giản rẻ tiền đem tất cả các cạnh bàn đều bao kín lại; sau đó lại cầm bút chọt tới chọt lui một lúc.

– Bọc vào làm gì? Nhà mình làm gì có trẻ con.

– Không cẩn thận đụng vào cũng đau, mà bọc vào cũng là một kiểu bảo hộ cho bàn thôi.

Đồng Thư cũng không phải là không biết xấu hổ mà nói thẳng cho Giản Đan rằng anh sợ lúc cậu ngủ thì cộc đầu vào cạnh bàn.

Quả nhiên là đến lúc ngủ Giản Đan cộc đầu vào cạnh bàn, làm cái bọc bị méo đi một chút. Đồng Thư đem Giản Đan vẫn ngủ say như cún con no sữa về lại gối đầu, thầm nghĩ may mắn là có bọc cạnh bàn, không thì lần này khẳng định đầu Giản Đan mọc thêm cái u.

Cuối tuần không cần dậy sớm, Giản Đan ngủ đến không biết trời đất gì, mơ mơ màng màng nghe thấy có người gọi mình dậy.

– Tiểu Giản? Thằng nhóc này, ngủ lâu thế sao, Tiểu Giản! Dậy đi!

– Ủ... Đồng Thư, tôi muốn ngủ thêm 5 phút mà...

Giản Đan rúc đầu vào trong chăn, cuộn rồi lại cuộn chăn, bọc mình thành một cái nem rán.

– Năm phút? Có bao giờ sau năm phút mà chịu đứng lên đâu? Đứng lên ngay!

– Ủ... Lạ quá, Đồng Thư, hôm nay ngữ khí anh giống mẹ tôi như đúc ấy

~Giản Đan xoay người, cuộn chăn kín hơn.

– Mẹ mày đây! Tiểu Giản! Dậy ngay cho mẹ! Nhanh lên!

Ồ, mẹ mình, làm gì? Mẹ mình?!!!! Giản Đan bị choáng, mơ mơ màng màng thò đầu ra khỏi chăn xem xét, vừa thò ra thì đã bị véo tai.

– Thằng nhóc lười! Hơn mười hai giờ còn ngủ?

Gọi Giản Đan dậy hóa ra đúng là mẹ cậu, bà vẻ mặt nghiêm túc véo tai Giản tiểu ngốc.

Giản Đan mở mắt ra nhìn ngay thấy mẹ Giản, lấy tay dụi dụi mắt rồi lại nhéo mắt mình:

– A... Đau thật à? Là mẹ thật à? Không phải con nằm mơ à?

– Thằng nhóc ngốc này, đúng thật là, dậy ăn cơm thôi! Ba con sắp chết đói rồi kia kìa!

Lúc mặc quần áo và rửa mặt Giản Đan mới xác nhận đây đúng là nhà mình, thế nghĩa là ba mẹ đến đây thăm mình? A, ra là như thế.

Ra đến phòng khách, thấy Đồng Thư đang cùng nói chuyện với ba mình trên sofa, Giản tiểu ngốc dựng hết cả tóc gáy. Nguy rồi! Quên mất cái tên Đồng Thư này!

– Tiểu Giản, giờ này mới dậy hả?

Ba Giản uống một ngụm trà, cười tủm tỉm hỏi Giản Đan đầu óc vẫn còn mơ hồ.

Mẹ Giản không vui:

– Con mệt, ngủ lâu một chút thì sao?

- A, thế ngủ nhiều chút cũng không sao.
- Ngủ lâu thế làm cái gì, ngủ đến ngốc cả đi.
- ...

Thật là, bao nhiêu năm rồi mà sao hai bố mẹ già miệng lưỡi vẫn như cũ vậy? Giản Đan cào cào tóc, cảm thấy có chút đau đầu.

- Giản Đan em đứng lên đi, ăn cơm được rồi. Anh không biết hôm nay ba mẹ đến chơi, cũng chẳng biết ba mẹ thích ăn gì.

Đợi đã, ba mẹ... Đồng Thư, anh gọi như thế hả? Từ lúc ba mẹ tới anh đều gọi thế sao? Anh giải thích lí do anh ở đây như thế nào hả? Anh giải thích quan hệ của hai chúng ta là gì hả?

Đồng Thư cũng như ba mẹ Giản đều không cảm ứng được nội tâm đang gào thét của Giản Đan, ba người hòa thuận vui vẻ đã tự ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm.

- Tiểu Giản mau tới ăn cơm, tay nghề Tiểu Đồng thật khá, nhìn đã muốn ăn luôn rồi.

Ba Giản tươi vui hơn hỏ cầm đũa, gọi Giản tiểu ngốc còn đang ngơ ngác.

- Vậy ý ông là tôi nấu thì khó ăn? Thật đúng là khổ cho ông!

Mẹ Giản trừng mắt lườm ba Giản. Ba Giản sờ sờ mũi, chìa đũa đến gần chân gà.

Mẹ Giản chặn đũa ba Giản:

- Làm gì thế hả? Ông tham ăn thế?

Thế là ba Giản chẳng làm gì nữa, cầm đũa ngồi im. Mẹ Giản vẫn cứ mất hứng:

- Thằng bé làm nhiều đồ ăn vậy, ông cứ cầm đũa không ăn, ông khó hầu hạ quá đấy.

Đồng Thư vội vàng hòa giải:

- Canh đậu hũ này rất thích hợp khai vị. Ăn thôi, ăn thôi, ba, con múc cho ba một bát.

Ba Giản vội vàng đưa bát sang:

- Đúng đúng, khai vị ăn canh là đúng, ăn canh là đúng.

Đồng Thư đến bên cạnh Giản Đan, đẩy cậu về chỗ mình rồi múc cho cậu một bát canh. Giản Đan lặng lẽ nói thầm với Đồng Thư:

- Chuyện này là sao?
- Sáng nay lúc em còn ngủ, ba mẹ đột nhiên tới chơi, hình như là đến thăm bạn bè gì đó.

Đồng Thư cũng nhỏ giọng nói.

Giản Đan cốc đầu anh:

- Không được gọi lung tung, đó là ba mẹ tôi biết chưa!

16. Chương 16

Edit: Vi

Beta: Emerald

Chương 16: Giản tiểu ngốc đúng là đồ ngốc

- Khụ khụ khụ

Ba Giản vừa ho hai, ba tiếng, Giản Đan chớp mắt Đồng Thư đẩy ra thật xa.

– A, đúng rồi, ba mẹ thế nào lại tới đây?

– Dì Trần con có đưa con gái làm bên công ty du lịch, mẹ với ba con nghe nói là đoàn của nó tới đây nên nhờ nó tiện thể đưa ba mẹ cùng đi.

Mẹ Giản miệng nói nhưng tay không nghỉ, đem chân gà cùng với sườn xào chua ngọt gấp vào bát Giản tiểu ngốc và Đồng Thư.

Giản Đan luống cuống chặn lại:

– Mẹ, không ăn hết nhiều thế được đâu, thế ba mẹ đi bằng gì đến?

– Máy bay, con bé ở đây ba ngày, ba mẹ thì mai về. Bỏ đĩa ra cho tôi! Ăn rau đi!

Vốn là ba Giản định thừa dịp mẹ con Giản Đan nói chuyện mà vụng trộm gấp sườn xào chua ngọt, không ngờ mẹ Giản tinh mắt, chỉ bằng một đĩa liền gấp hết sườn đi.

Cứ ăn thế một lúc, tục ngữ nói “bàn chuyện trên bàn ăn” đúng là chuẩn, người Trung Quốc thích nhất là vừa ăn vừa hỏi han tin tức.

– Này, Tiểu Đồng, giờ cháu đang làm gì?

Mẹ Giản rất cuộc không nhịn được nữa, bắt đầu điều tra.

– Con giờ đang làm thiết kế, cùng ngành với Giản Đan.

– Một tháng bao nhiêu?

– Giờ đang thử việc, không nhiều lắm, một tháng sáu ngàn. Mẹ, mẹ ném cái này đi.

– Mẹ, mẹ hỏi người ta tháng kiếm bao nhiêu làm cái gì! Anh ấy kiếm bao nhiêu có liên quan gì mẹ đâu, thật là.

Giản Đan trừng mắt, chân hung hăng đá Đồng Thư một cái: Đã bảo đây là mẹ tôi! Không có quan hệ gì với anh hết!

Đồng Thư chẳng có phản ứng, ba Giản thì lại phì một cái phun rau ra. Mẹ Giản cầm đĩa gõ:

– Làm gì thế! Ông già bần thủ này có muốn người khác ăn cơm nữa không?

Trong sự hòa hợp êm ả (tác giả:nhằm to!), gia đình Giản Đan cuối cùng cũng ăn xong bữa cơm. Cơm nước xong thì Đồng Thư rửa bát, Giản Đan lười chảy thây nằm trên sofa ăn hoa quả đã gọt sẵn.

– Con còn không biết đường đi rửa bát, chỉ biết ăn!

Mẹ Giản cũng chỉ nói cho có, không hề có ý đuổi Giản Đan đi rửa bát. Vốn là đứa được yêu chiều nhất nhà, bình thường mình chẳng bao giờ cho nó làm việc nhà, ngoài miệng thì mắng con lười nhưng nếu để nó đi rửa bát thật thì ngược lại mẹ Giản lại càng không thoải mái. Đây là tâm lý người mẹ đó!

– Không có gì đâu mẹ, con quen làm những việc này rồi.

Đồng Thư từ trong bếp lớn tiếng trả lời, khiến cho ba Giản thực uất ức.

Mẹ Giản rất vừa lòng ngồi bên cạnh con, thăm thì hỏi:

– Con quen nó bao lâu rồi?

– Mẹ ~ con với anh ta không có quan hệ gì hết

~~ Đừng có lừa mẹ, không quan hệ mà chúng ta vừa vào cửa đã gọi ba mẹ?

– ... Không có thật mà! Không nói với mẹ nữa. Đồng Thư! Hết hoa quả rồi!

– Được rồi, rửa bát xong anh gọt cho em!

Mẹ Giản vỗ đầu Giản tiểu ngốc:

– Không quan hệ mà con sai người ta như thế! Người ta cũng không phải người điên gặp ai cũng gọi ba mẹ! Nói thật cho mẹ nghe!

... Mẹ sáng suốt, thật sự tên này không bình thường mà. Giản Đan thật sự muốn lớn tiếng mà nói rằng: Mẹ! Mẹ sáng suốt! Đó chính là một tên điên!

Ở đây chúng ta cũng cần giải thích một chút, vì sao mà bậc làm cha mẹ như ba mẹ Giản khi vừa vào cửa liền thấy một người đàn ông nói con trai mình là vợ anh ta vậy mà cũng không lên cơn đau tim.

Nguyên nhân chính là bạn nhỏ Giản Đan trong một năm học cấp ba kia đã come out, đương nhiên là không cần nghĩ nhiều, dựa vào cá tính ngớ ngác cùng với thân mình mỏng mảnh của bạn nhỏ thì không thể nào tự mình come out thành công đâu.

Giản Đan có một anh trai và một chị gái. Mẹ Giản sinh anh trai năm mười chín tuổi, thời điểm Giản Đan sinh ra thì Giản đại ca đã hai mươi mốt. Bé Giản Đan vừa năm tuổi thì cháu của bé cũng đã biết nói rồi.

Cho nên vấn đề người thừa kế vốn luôn cản trở việc come out đã được giải quyết xong xuôi từ lúc bạn Giản Đan còn chưa biết cái gì là tính hướng rồi.

Chị gái Giản Đan là năm mẹ Giản hai mươi mốt thì sinh ra, chị Giản Đan thực sự khủng bố, mười mấy tuổi đã hút thuốc uống rượu yêu đương, làm cho Giản Đan có một đứa cháu gái còn hơn mình một tuổi (con bé chẳng biết cha là ai). Nhưng mà chị gái nhà họ Giản cũng khủng bố là năm hai mươi tám tuổi còn mang theo con gái gả cho một anh CEO, hơn nữa còn yêu chị đến chết đi được.

Cho nên đã có một chị gái khi vị thành niên chưa lập gia đình mà đã có con làm vật hi sinh, tâm lý thừa nhận của ba mẹ Giản đã thật sự vững chắc, kiên cố. Cho nên đến tận khi bạn nhỏ Giản Đan come out thì cũng chẳng còn xi nhê gì nữa rồi.

(betadángyêu: toát mồ hôi hột =.=""")

Nói đến chuyện Giản Đan come out thì không thể không nhắc đến đứa cháu gái kia, hiện đã hai mươi hai tuổi, nó chính xác là một hủ nữ tiêu chuẩn. Xin hãy lùi lại năm học cấp ba kia của Giản Đan.

Năm ấy, cách kì thi vào đại học vô cùng quan trọng còn có một trăm ngày, đứa cháu gái nhà họ Giản, lúc ấy đã vào một trường đại học nổi danh nào đó, lén lút chuồn về nhà ông bà ngoại, trước lúc đi còn không cẩn thận cầm nhầm túi nylon, đem đám DVD kinh kịch mà ông ngoại xem giết thời gian đi mất, để lại một túi to tướng toàn phim BL không lâm li bi đát thì cũng là hài hước.

Vì thế hai ông bà già đã xem qua cả đồng những câu chuyện tình yêu đồng tính, ví như “Lam Vũ”, ví như “Make the Yuletide gay”(1). Còn có mấy quyển sách “Không nên kì thị đồng tính luyến ái”, “Tôi là gay, nhưng tôi cũng có quyền lợi như mọi người”, “Đồng tính không phải là một loại bệnh” các kiểu.

Mẹ Giản xem xong hai mắt đầm lệ, khiến vai áo ba Giản đều ướt nhẹp. Ba Giản chỉ có thể cười cười an ủi vợ, cứ thế nội tâm của hai ông bà già cũng đã lặng lẽ xảy ra thay đổi.

Sau đó bạn nhỏ Giản Đan thật đúng dịp (?) come out. Đúng thế cậu ấy come out, come out đấy!!! Hãy vì sự dũng cảm của cậu mà vỗ tay đi nào!

Bạn nhỏ Giản Đan cũng đã chuẩn bị tư tưởng đầu rơi máu chảy, ai ngờ hai vị phụ huynh mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, mẹ Giản lau nước mắt được ba Giản dìu về phòng hai người thở vắn than dài với nhau.

Cho nên, bạn nhỏ Giản Đan come out thành công, tuy là đến cuối cùng Giản Đan không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng kết quả thành công là tốt rồi.

Trong chuyện này chúng ta phải cảm ơn cháu gái Giản gia, cô đã không hề hay biết mà lập công lớn trong việc come out oanh oanh liệt liệt của ông cậu đồng tính, là chiến công không thể xóa nhòa mà một hủ nữ suốt đời luôn theo đuổi! Thật sự là một chuyện đáng uống coca chúc mừng

Được rồi, thời gian lại quay về lúc này, tại phòng khách nhà Giản Đan. Đồng Thư còn đang rửa bát trong bếp, ba Giản ra ban công hút thuốc, Giản Đan thì vẫn bị mẹ hỏi đông hỏi tây như lúc này.

Bị tra khảo không còn cách nào, Giản Đan tùy tiện bịa ra vài lí do cùng quá trình, miễn cưỡng thừa nhận Đồng Thư là bạn trai mình. Mẹ Giản lại hỏi thêm vài vấn đề, biết được kế hoạch mua xe, mẹ Giản liền gọi Đồng Thư từ trong bếp ra.

Đồng Thư đặt đĩa trái cây đã cắt gọt sẵn lên bàn trà, chà xát tay, ngồi xuống cạnh Giản Đan. Giản Đan đột nhiên có dự cảm không tốt, nơi phát ra dự cảm này chính là từ biểu tình nghiêm trọng của mẹ.

– Mẹ nghe Tiểu Giản nói gần đây muốn mua xe?

– A, vâng, vì chỗ làm có hơi xa.

– Thực ra cũng không nhất thiết phải mua...

Giản Đan yếu ớt nhấc tay, bị mạnh mẽ bỏ qua.

Mẹ Giản trừng mắt nhìn con mình một cái:

– Đã quyết định xong rồi?

– Vâng, đã xong, mấy hôm nữa đi làm đăng kí và bảo hiểm.

Đồng Thư đứng lên đưa hóa đơn cùng vài biên lai cho mẹ Giản xem.

– Là bạn của Giản Đan giúp, được lợi rất nhiều.

– Ồ, là Tiểu Nguyễn hả?

Giản Đan bắt an nhét hoa quả vào miệng:

– Vâng, chẳng anh ấy thì còn ai.

– Khi nào làm đăng kí?

Cuối cùng mẹ Giản đã hỏi tới trọng điểm rồi.

– Tuần sau ạ.

– Đăng kí tên ai?

– Đồng Thư mua! Đăng kí tên Đồng Thư!

Giản Đan đã cân nhắc rồi, hẳn mẹ không thấy có hôn nhân đảm bảo, sợ mình chịu thiệt nên làm tốt công tác đề phòng trước đây mà!

Đồng Thư mang Giản Đan kích động đến mức nhảy dựng lên ngồi lại sofa, cười cười nói với mẹ Giản:

– Không không, con mua cho Giản Đan, định viết tên em ấy.

Mẹ Giản thở phào nhẹ nhõm, từ trong túi xách của mình lấy ra mấy xấp nhân dân tệ.

– Không nghĩ sẽ lợi dụng của con, chỗ này là bẫy vạ, định đưa cho Giản Đan mua xe.

Giản Đan:

– Mẹ! Con không thiếu tiền mà!

– Im ngay, mẹ hỏi anh mày rồi, tiền của anh mày không để mày tiêu thì ai tiêu? Mẹ định cho mày mua của công ty BYD Đài Loan, bây giờ tiền này để hai đứa góp chung với nhau càng tiện.

Giản Đan thực buồn lòng, cậu chẳng có việc gì tiêu đến tiền, nhưng mà chẳng lẽ mọi người nghĩ cậu kiếm tiền kém vậy sao? Anh trai cũng thế, chị gái cũng thế, Bạch Nguyễn cũng vậy, giờ thì cả ba mẹ cũng bay vài tiếng đến đây đưa tiền cho mình.

– Tùy mọi người, con mệt, đi ngủ đây.

– Cái thằng nhóc này thật là! Xin lỗi nhé, Tiểu Đồng, thằng nhóc này do ba mẹ làm hư...

– Con cứ thế đấy! Không muốn con thì đuổi con đi luôn cũng được! Đây là nhà con! Có đuổi thì cũng là con đuổi anh ta!

Giản Đan đóng sầm cửa phòng ngủ, dọa cho ba Giản từ ban công chạy như chớp vào.

– Làm sao thế? Làm sao thế? Động đất à? Mau đỡ Tiểu Giản chạy đi!

– ....

– ....

Đưa hai ông bà tới khách sạn, sau khi về Đồng Thư lập tức bưng sữa ấm, gõ cửa phòng Giản Đan.

– Giản Đan? Giản Đan em mở cửa đi, anh đưa ba mẹ tới khách sạn rồi.

– Giản Đan, mở cửa được không?

– .... Cái cửa đều này khóa vào được từ khi nào thế?

Sau khi Đồng Thư vô cùng kiên trì mà gõ cửa mười phút, Giản tiểu ngốc rớt cuộc rầu rĩ nói. Đồng Thư tất nhiên biết cửa không khóa được, nhưng nếu cứ đi vào thì ai mà biết được Giản Đan có lại nổi cáu hay không.

Vừa vào cửa đã thấy Giản tiểu ngốc cuộn trong chăn như một cái nem rán, Đồng Thư đặt bánh kem lên bàn, ngồi xuống bên giường.

– Anh đưa ba mẹ đi khách sạn rồi, tiền anh không lấy, đừng giận được không?

– Hừ.

– Mẹ rất lo cho em, ngày mai anh đưa em tới chỗ họ được không?

– ...

– Mẹ nói không phải không tin vào thực lực của em, là vì tiền của anh trai em dù sao cũng để đó lãng phí đi, có sẵn sao lại không dùng?

– Gạt người, mẹ không nói thế đâu. Mẹ chần chẫn nói tôi vừa tham lại vừa lười, trước đây còn chiều tôi ăn uống, không cho tôi tiền tôi sẽ đói chết, còn nói tôi sẽ diện đến chết, rõ ràng không làm được còn không cho người khác ý kiến, ngoài miệng thì nói hay lắm nhưng đến cuối cùng lại muốn cả tiền lẫn mặt mũi. Nhất định là mẹ nói vậy!

Giản Đan nói hoàn toàn chính xác, Đồng Thư bị vạch trần chỉ đành xấu hổ cười ha ha. Thấy Giản tiểu ngốc lại bắt đầu cáu, Đồng Thư nhẹ nhàng trùm chăn lên cậu, kết quả lại bị phản ứng khoa trương của Giản tiểu ngốc dọa.

– A!!! Đau quá! Đau đau đau!

Đồng Thư hoảng hốt, vội vàng đào Giản tiểu ngốc từ trong chăn ra. Lôi ra mới thấy cái tay phải đáng thương của Giản tiểu ngốc, hóa ra khi nãy tên ngốc này lúc sắp cửa thì sắp phải tay, vì khí thế của bản thân nên sống chết nhịn tới giờ.

Tay phải Giản Đan thực sự thê thảm, bị kẹp sừng đồ hai ngón tay không nói, trong đó còn có một cái móng tay gãy nứt đến hai phần ba nhưng chưa rơi ra hẳn, nhìn rất dọa người.

Bị kẹp đau thế mà còn nhẫn nhịn được tới giờ, nếu như cái sự nhẫn nhịn này của bạn nhỏ Giản Đan có thể dùng ở những trường hợp khác thì hẳn Giản Đan đã sớm thành đạt rồi.

(1): Betađángyêu chú thích: Tên Đài Loan là “Ái tại đồng chí lễ Giáng Sinh” (xin lỗi nhưng tên này bựa quá, mình dịch không nổi =))))). Link giới thiệu phim

17. Chương 17

Edit: Vi

Beta: Emerald

Chương 17: Cha mẹ

Đồng Thư hoảng sợ, vội vàng để Giản Đan tự nâng tay phải lên, lại đến tủ lạnh lấy đá rồi bọc khăn mặt, cẩn thận chườm cho hai ngón tay bị thương kia.

Bởi vì đã qua thời gian dài, cho nên tay đã sưng vù lên, chườm đá chẳng ăn thua mấy, lúc viên đá vừa chạm vào tay, Giản Đan đã kêu ầm ĩ.

– Đau chết mất! Anh nhẹ chút được không! A a a!!!

Giản Đan đau chảy nước mắt, tên gốc vốn sợ đau này ban nãy nhịn đau, nếu mình không hỏi thì chắc chắn cậu ta vì tự làm đau mình mà sẽ không khóc. Giờ có người an ủi lập tức không nhịn được, mang theo cả tủi thân cùng đau đớn khóc hết ra.

– Được được, anh nhẹ nhàng, anh nhẹ nhàng, em đừng nhúc nhích.

Đồng Thư cầm cổ tay Giản Đan, không cho cậu lộn xộn, anh lấy ngón trỏ và ngón cái nhéo ngón tay Giản Đan một cái.

Giản Đan bị ấn đau muốn chết, suýt thì nhảy dựng lên, khóc càng to:

– Ô ô ô ô, cả anh cũng bắt nạt tôi! Đau chết mất!

– Anh sai rồi anh sai rồi, anh chỉ muốn kiểm tra tay em có gãy xương không thôi. Được rồi được rồi mà! Không gãy xương, không gãy xương! Anh không động vào nữa!

Tuy không gãy xương nhưng chỗ móng tay thì rất khủng khiếp, toàn bộ phần thịt dưới móng đều xanh tím rồi biến thành màu đen. Đồng Thư định cắt hết móng đi để tránh thương tổn lần thứ hai, nhưng vừa động vào một cái Giản Đan đã khóc to hơn nên đành thôi.

Các bệnh viện lớn đều đóng cửa vào buổi tối, Giản tiểu gốc khóc đến rối tinh rối mù thế này căn bản là không thể đưa đi viện. Đồng Thư cầm đá, kiên trì bắt Giản Đan giữ ở đầu ngón tay, chờ sáng mai đưa Giản Đan đi viện xử lí.

– Ô ô ô, tôi vô dụng, ô ô ô, chê tôi vô dụng còn sinh tôi ra làm gì! Anh trai có ích, anh rể cũng có thể kiếm tiền, chỉ cần có họ là được rồi. Ô ô ô, đau quá đau quá!

– Ừ ừ ừ.

– Một mình tôi, hức, một mình tôi cũng sống tốt được, hức, tôi không cần bọn họ quản đâu!

– Ừ, phải, chúng ta tự kiếm tiền.

– Hức, anh cũng, hức! Khăng định là anh khinh thường tôi! Ai thèm cùng anh, hức. Anh nhất định cũng khinh thường, hức, tôi.

Lúc cấu kính chỉ số thông minh của Giản tiểu gốc hoàn toàn bằng không, trên cơ bản là đã tiến vào trạng thái cổ tình gây sự, đặc biệt là đối phương càng bao dung chuyện mình cấu kính thì cậu càng tùy hứng.

Đồng Thư tốt tính, lấy chần chập thật kĩ cho Giản Đan, thật cẩn thận để tay phải cậu không chạm vào chân. Chần có sợi, nhờ đầu mắc vào cái móng tay kia thì sẽ chính là thảm kịch mang tầm cỡ thế giới.

Giản Đan cứ cằn nhằn liên miên gì đó, khóc xong thì mơ mơ màng màng nhắc tới Đồng Thư đáng ghét nhất.

Chuyện Giản Đan hay lộn lộn lúc ngủ Đồng Thư đã trải đầy kinh nghiệm, vì tránh cho nửa đêm Giản Đan đè lên tay, Đồng Thư nghĩ mãi rồi đem cậu ôm vào trong lòng, giữ lấy tay Giản Đan.

Thật vất vả tới sáng hôm sau, ngón tay Giản Đan vẫn sưng thật to, phải nhanh đưa tới viện. Bác sĩ nhìn một chút, thấy ngón tay không bị vỡ móng lại hơi nứt xương một chút, may mà không đến mức phải bó bột. Sau khi bôi thuốc chữa nứt xương cho ngón này xong, bác sĩ đề nghị nhổ móng tay bị thương, Giản Đan vừa nghe đã chạy biến.

– Tôi không cần nhổ!

Trong góc nào đó của bệnh viện, Giản Đan ôm ngón tay, khua khua chân.

– Nhổ mới nhanh khỏi.

– Không! Anh không thấy trong TV hay có cực hình nhổ móng tay hả? Nhất định rất đau!

– Sẽ có thuốc tê, không đau vậy đâu.

Đồng Thư xuất toàn lực trấn an Giản tiểu ngọc đang xù lông.

– Tôi không cần!!!

Cuối cùng tất nhiên vẫn là nhổ móng, bôi thuốc, vì trước mặt là bác sĩ, là người lạ nên bạn nhỏ Giản Đan buộc phải dũng cảm, rốt cuộc cũng không khóc, cũng có thể là do tác dụng của việc đã mãnh liệt yêu cầu dùng nhiều thuốc tê.

Bởi vì bị thương ngón trỏ và ngón giữa nên Giản Đan tạm thời không thể dùng đũa và bút, ngay cả bàn phím và chuột có lẽ cũng phải rời xa một thời gian.

Sau khi kiểm tra xong ngón tay đáng thương, Đồng Thư đề nghị đi khách sạn thăm ba mẹ Giản. Giản tiểu ngọc sụt sịt không phản đối cũng chẳng đồng ý, Đồng Thư lôi kéo Giản tiểu ngọc, vui tươi hớn hở đi khách sạn.

Nhìn thấy bảo bối yêu dấu nhà mình bị thương, ba Giản và mẹ Giản đau lòng lắm, hồi nửa ngày mới biết là vì cậu cáu kỉnh mà làm chính mình bị thương thì hai người lại có điểm dở khóc dở cười.

Giản tiểu ngọc dỗi nhanh mà hết cũng nhanh, bị mẹ Giản dỗ ngọt cũng xuôi bảy tám phần, xung phong nhận việc dẫn hai người đi ngắm cảnh.

Tạm thời không đề cập đến hai ngón tay của Giản Đan, chỉ dựa vào việc Giản tiểu ngọc là đứa mù đường còn không biết xem bản đồ cũng đủ để ba mẹ Giản cự tuyệt đề nghị của cậu.

Giản tiểu ngọc gọi cho Bạch Nguyễn báo rằng mẹ Giản tới, Bạch Nguyễn nhanh chóng tới khách sạn. Không có gì bất ngờ, anh cầm ngón tay của Giản Đan hô to gọi nhỏ một lúc, đương nhiên lại càng không ngoài dự đoán là sau khi biết nguyên nhân, anh hung hăng đập Giản Đan vài cái.

Buổi chiều, Giản Đan ôm theo vài cục u trên đầu cùng Đồng Thư về nhà dưỡng thương, Bạch Nguyễn đưa hai cụ đi ngắm cảnh và ăn vặt.

Bạch Nguyễn đánh thì đánh đấy nhưng đau lòng thì vẫn cứ đau, anh sử dụng mạng lưới quan hệ cường đại của mình để xin cho Giản Đan được nghỉ phép một tuần. Giản Đan về nhà ăn hoa quả rồi gọi cho biên tập báo tin mình bị thương ở tay phải, mặc kệ tiếng kêu thảm thiết của biên tập viên than tác phẩm cuối tháng phải làm sao đây, lập tức cúp máy.

Vốn dĩ Giản Đan thấy rằng nghỉ phép là một chuyện không tệ lắm, hơn nữa bởi vì tay phải bị thương không thể cầm đũa, Đồng Thư còn đặc biệt làm hamburger vào bữa trưa. Nhưng sự thật là thuốc tê không thể nào có hiệu lực vĩnh viễn, sau khi sức mạnh của thuốc tê không còn thì việc nhổ móng tay lập tức thể hiện uy lực của mình.

Nguyên cả chiều, Giản Đan đều quay cuồng đủ kiểu, kêu rên đủ loại trên sofa, dù đã uống thuốc giảm đau nhưng mà vẫn đau muốn chết. Tự mình làm mình bị thương, có muốn tìm người trút giận cũng không được, cuối cùng Giản tiểu ngọc tính tình bộc phát, biến thân thành tiểu quái thú không thể nói chuyện.

Tay phải bị thương không chỉ đau mà làm chuyện gì cũng bất tiện. Ví như ăn cơm, ví như online, ví như lấy đồ, Giản Đan vài lần quên tay mình bị thương, tự đi lấy đồ. Kết quả tất nhiên chẳng cần nói nhiều.

Làm gì cũng bất tiện, Giản Đan phát điên ăn hết 3 cân chocolate, đến mức sau đó ăn gì cũng cảm thấy mùi vị ngọt ngấy. Đồng Thư nấu nướng xong, cầm đũa đến dứt, vốn Giản tiểu ngốc sẽ không chịu mất mặt như vậy nhưng tay trái không cầm được đũa, đến thìa cũng chỉ có thể dùng đâm đâm chọc chọc, làm cho đồ ăn ngon thành như bị chó gặm.

Trước khi đi ngủ, Giản Đan dùng một bàn tay rửa mặt nên còn sót sữa rửa mặt, Đồng Thư cầm khăn lông ướt đến lau cho cậu.

– A a a~ Tôi chết mất! Tôi không muốn sống nữa!

Giản Đan mặt đầy bọt trông vô cùng ngớ ngẩn để kệ cho Đồng Thư cầm khăn mặt lau cho mà hỏn hển gào thét.

– Tay không được dính nước, buổi tối không cần tắm.

– Hừ...

– Tay em lấy bàn chải đánh răng được không?

– Anh dùng ngón áp út lấy bàn chải đánh răng cho tôi xem!!!

– Dùng tay trái đi, anh bóp kềm đánh răng giúp em.

– Chẳng lẽ dùng chân chặc!

Đồng Thư bị Giản Đan hành suốt một ngày cũng không mất kiên nhẫn, tính tình tuyệt đối miễn chê. Như tên Giản Đan vô lí, lúc nào cũng đòi được quan tâm, còn thêm ba phần tính tình thối nát này, mẹ Giản còn nhiều khi còn muốn đập nữa là.

Ngón tay nứt xương đau đến khó tả, nằm kiểu gì cũng thấy đau. Giản Đan bọc chăn nằm trên giường, thay đổi đến mười mấy tư thế vẫn không ngủ được, bĩu môi lầm bầm không ngừng.

Đồng Thư cẩn thận để Giản tiểu ngốc đang lăn lộn không đụng vào tay, anh nghĩ cách an ủi Giản Đan.

– Làm điểm tâm ngon cho em ăn được không?

– Không ăn...

– Uống nước nhé?

– Không ăn! Cũng không uống nước! Anh đừng có mà đáng ghét!

Làm loạn đến nửa đêm mới ngủ, kết quả là sáng hôm sau Bạch Nguyễn đưa hai cụ nhà tới thăm Giản Đan, Giản Đan còn đang mở rộng tứ chi, dãi chảy giàn giụa.

Mẹ Giản đắp lại chăn cho Giản Đan, đau lòng cầm tay con lên chẳng biết làm sao. Hôm qua Đồng Thư nói là bị kẹp cửa, hôm nay mới biết là nứt xương.

– Ôi, có thể nào lại không hoàn toàn khỏi không?

Ba Giản lẩm miệng nói một câu.

– Ông đừng có nói bừa! Bớt nói một tí có chết người đâu?

Mẹ Giản vừa nghe liền nổi nóng, đôi mắt đỏ hoe.

– Tiểu Giản nhà mình học thiết kế, ngón tay bị thương thì phải làm sao đây?

Bạch Nguyễn nhanh chóng an ủi:

– Không sao, không sao, mấy tuần nữa là khỏi hẳn thôi, thể chất Tiểu Giản mau lành lắm.

– Tiểu Nguyễn à, con ở công ty nhớ giúp đỡ nó nhiều một chút, nó tuổi nhỏ lại hay giận dỗi.

Mẹ Giản đặt tay Giản Đan lại trên chăn, thật là đau lòng quá.

– Con biết, dì cứ yên tâm.

– Nếu không có con ở đây thì dì cũng chẳng an tâm cho nó đi đến nơi xa thế này. Nó cứ mơ mơ màng màng lại còn lười biếng, thật sự làm dì lo lắng.

Các cụ luôn lo lắng con cái ở bên ngoài, mỗi ngày đều chẳng nghe thấy tiếng, chẳng nhìn thấy mặt. Trong ba đứa con của mẹ Giản, đứa út Giản Đan cũng chính là đứa mà bà chẳng thể nào bớt lo được.

Anh trai Giản Đan đang định cư và làm việc ở Mỹ, chị gái cậu vì anh chồng CEO đã đi Los Angeles. Hai đứa lớn có đi lâu đến mấy bà cũng không lo, ít nhất là bên cạnh chúng nó cũng còn có người quan tâm.

Chín rưỡi sáng máy bay cất cánh, sau khi tới đây thì hai người phải đi luôn. Mẹ Giản bảo Đồng Thư không cần đánh thức Giản Đan, để cậu ngủ nhiều một chút, còn dặn Đồng Thư đến lễ mừng năm mới phải về thăm nhà cùng Giản Đan.

Lúc Giản Đan dậy, trong nhà không một bóng người, khi cậu theo thói quen giơ tay phải cào tóc liền kêu rên một trận. Nhưng không có Đồng Thư ở nhà thì kêu đau cũng chẳng ai an ủi, Giản Đan rầm rì cảm khái một tẹo rồi đi rửa mặt.

Dùng nước xoa mặt qua loa vài cái, Giản Đan đến phòng bếp lục ăn. Trong nồi có mì còn đang ấm, Giản Đan dùng đũa gấp nửa ngày đều trượt, cuối cùng nhất quyết lấy tay cầm luôn.

Lúc Đồng Thư về, Giản Đan đã ở sofa ăn đồ ăn vặt, trên TV đang chiếu hài kịch, Giản Đan cười lên cười xuống cuối cùng động vào tay, đau đến kêu một tiếng rồi sau đó lại tiếp tục cười.

– A, Đồng Thư anh về rồi à? Anh đi mua đồ ăn à? A ha ha ha, anh xem, cái này buồn cười lắm. Ai u, tay tôi!

– Ba mẹ về, anh đi tiễn họ.

– A?! Về nhà? Sao anh không gọi tôi?

Giản Đan ném đồ ăn vặt xuống bàn, vừa kêu vừa nhảy dựng lên.

Đồng Thư thay giày, cởi áo khoác, xoa đầu Giản Đan:

– Mẹ nói tay em đau, để em ngủ thêm một chút.

Giản Đan trề môi:

– Cũng nên bảo với tôi chứ...

– Lỗi của anh, đúng rồi, mẹ bảo tết nhớ về nhà.

– Đúng, sắp tết rồi...

Giản Đan đã xin phép nghỉ, Đồng Thư vì đang thử việc, không nên nghỉ nhiều, hôm qua anh đã xin nghỉ nên hôm nay phải đi làm. Đồng Thư không ở nhà, Giản Đan xem TV một lát thấy nhàm chán liền về phòng ngủ lên mạng.

Không đánh được chữ, không dùng được chuột, không muốn xem phim, muốn vẽ cũng không được. Giản Đan tức giận đập bàn lại tự làm đau mình, lăn lên giường cắn gối cho hả giận.

Cầm gối lên thì có một cái túi rơi ra, Giản Đan nhặt lên thì phát hiện đó là túi mua đồ ở siêu thị của mẹ Giản, trong túi to là mấy vạn đồng mẹ Giản mang tới.

Giản Đan vuốt vuốt mấy tờ tiền, mắt cay cay. Mẹ Giản đã lớn tuổi, không biết dùng thẻ ngân hàng, mỗi lần bà đến ngân hàng đều cầm kính lão nhìn nửa ngày. Sinh hoạt phí đều do anh chị ở Mỹ gửi về, mẹ Giản sợ thiệt thòi, thế là hai nhà đều phải gửi trước phí sinh hoạt cho cậu. Cả nhà và tiền gửi ngân hàng cũng đã di chúc lại cho cậu cũng vì sợ cậu chịu thiệt.

Ba mẹ đều lớn tuổi thật rồi.

18. Chương 18

Edit: Vi

Beta: Emerald

Chương 18: Đồng Thư sinh bệnh

Ở nhà một mình là chuyện rất nhàm chán, TV đang phát quảng cáo giữa phim, xem một lúc cũng chẳng có gì hay. Ra tủ lạnh mò đồ ăn Giản Đan cũng lười dọn lại, tìm mãi chẳng thấy coca của mình đâu nhưng cậu phát hiện ra mẫu giấy có dòng chữ nhỏ đặt dưới chai sữa.

“Coca lạnh anh tịch thu, em nhớ cho sữa vào lò vi sóng hâm nóng trong một phút rồi hăng uống, tối anh về muộn.

Đồng Thư”

Giản Đan cầm thù đến tận xương tủy tất cả mọi việc phải dùng tay, không có coca lạnh thì uống sữa đá cũng thế, dù sao cậu cũng chỉ cần lạnh là được.

Ở nhà cả ngày, cuối cùng đến tối cũng có người, không phải Đồng Thư mà là Bạch Nguyễn. Bạch Nguyễn xách một túi to xương còn đang đỏ máu với vài thứ ăn vặt như khoai chiên, coca đá, bia và chocolate đến thăm bệnh.

– Xương này hầm canh mà uống có thể bổ xương, cậu bảo Đồng Thư hầm cho, đúng rồi, dì vừa gọi điện cho anh.

– Sao không gọi cho em?

Giản Đan gơ tay về phía Bạch Nguyễn, anh vừa ném cho cậu một cái nhìn khinh bỉ vừa giật túi coca tránh ra.

– Cậu quên là đứa nào đã làm loạn cả một ngày rồi hả? Dì nói dù sao cũng sắp sinh nhật cậu, tiền này coi như quà sinh nhật, cậu muốn cũng phải lấy, không muốn cũng phải lấy.

Giản Đan không nói chuyện, chăm chú lục lọi túi đồ ăn vặt. Bạch Nguyễn xoa xoa cái đầu tổ quạ của cậu:

– Cậu có biết mẹ cậu lo cho cậu thế nào không? Hơn nữa cha mẹ cậu lại chẳng phải nuôi con nữa, cho cậu nhiều tiền thì có gì không tốt?

– Hừ...

– Được rồi, được rồi, anh biết cậu gom góp chút thì cũng đủ tiền rồi, bây giờ đi vay ngân hàng chút tiền có gì khó khăn chứ. Nhưng có khi cha mẹ muốn đưa tiền, đỡ cho cậu có mua cũng không dám mua xe tốt.”

Giản Đan cầm cốc coca khác đưa cho Bạch Nguyễn, nhìn biểu tình khó tả của Bạch Nguyễn, cậu có chút khó hiểu:

– Sao em cảm thấy anh không thích gặp anh trai em?

– Hả? Không, không. Anh có ghét anh trai cậu đâu.

– Thật không?

– Thật mà! Lại đây lại đây, uống coca, uống coca. Đúng rồi, TV nhà anh hỏng rồi, hôm nay ở nhà hai người xem nhờ trận đá bóng!

Đồng Thư tan ca muộn, xách theo đồ ăn mua ngoài về. Vừa mở cửa anh đã ngửi thấy trong nhà nồng nặc mùi bia rượu. Vào đến bên trong mới phát hiện ra Bạch Nguyễn và Giản Đan đang vui tươi hơn hớn xem đá bóng.

Trên bàn trà đầy đồ ăn vặt và bia, chẳng hiểu Bạch Nguyễn mò đâu ra một cái gạt tàn, trên mặt đất bừa bãi toàn rác như cái chợ.

– A! Đồng Thư, anh về rồi? Tốt quá, đang đúng lúc phấn khích! Bóng đẹp! Ai ui, đau chết mắt!

– Bóng đẹp bóng đẹp! Lên lên lên!!!

Đồng Thư dở khóc dở cười nhìn hai đứa thần kinh xô bàn đẩy ghế, vỏ lon bia lăn lóc trên bàn. Giản Đan phần khích, không tự chủ được lấy tay đập bàn, đau cũng chẳng để ý.

Trận bóng kéo dài quá nửa đêm, Bạch Nguyễn và Giản Đan uống đến đỏ nghiêng đỏ ngửa, Đồng Thư dọn sắn, lại vác Bạch Nguyễn lên nằm ở sofa rồi đắp chăn cho anh.

– Tít tít tít...

Sắp xếp cho Bạch Nguyễn xong, Đồng Thư chuẩn bị khiêng Giản Đan về phòng ngủ, bỗng anh nghe thấy trong phòng vang lên tiếng chuông lạ, tìm một lúc mới phát hiện ra là tiếng di động bị Bạch Nguyễn nằm đè lên.

– Alô?

– Alô ~ Tiểu Bạch à ~ Cậu vừa xem bóng đá phải không? Có muốn xem phim đêm khuya với tôi không?

– À, Bạch Nguyễn uống say rồi, anh là... anh Lí?

Trong ấn tượng của Đồng Thư, giọng nói này chỉ có thể là Lí Kiêm Hiền mà mấy hôm trước đã từng gặp thôi, rõ ràng giọng nói rất hay nhưng lại cứ muốn nói chuyện theo kiểu cà lơ phát phơ.

– A? Là anh Đồng Thư à, Bạch Nguyễn ở chỗ anh sao?

Phát hiện người nghe điện thoại không phải Bạch Nguyễn, Lí Kiêm Hiền lập tức khôi phục chế độ “bình thường”.

– Anh ấy tới xem đá bóng, giờ đang ở nhà tôi, sao? Anh muốn tới đón anh ấy? Được, tất nhiên là được.

Giày vò cả đêm, đến khi mọi thứ ổn thỏa thì trời cũng gần sáng, vậy là Đồng Thư thức trắng đi làm. Giản Đan tiểu ngốc vô tâm ngủ thẳng đến sáng bánh mắt, sau đó thoải mái đi ăn sáng.

Cứ thế qua ba bốn ngày, ngón tay Giản Đan không có việc gì nhưng Đồng Thư thì sinh bệnh. Mùa đông là mùa cảm cúm, Đồng Thư cố gắng đi làm được vài ngày, cuối cùng sốt cao không chịu nổi được nữa.

– Để tôi xem nào, ngày uống ba lần, mỗi lần hai viên. Đây là gì? Cảm cúm à? Kệ đi, đây chắc là thuốc hạ sốt...

Đồng Thư sốt đến 40 độ, một mình Giản Đan không đưa anh đi viện được, đành phải tìm trong tủ thuốc ở nhà xem có thuốc gì thì cho anh uống trước. Lật tung một lúc, Giản Đan cầm một đồng thuốc chả biết có tác dụng gì hay không cùng với một li nước ấm đi vào phòng ngủ, vừa đặt lên bàn thì lập tức đổ mất.

– Oái!!! Nóng quá nóng quá!

– Anh xem nào, khụ khụ, nhanh đi xả nước đi, khụ khụ khụ, có bóng tay không?

Đồng Thư từ trên giường đi xuống, túm tay Giản Đan.

Nước là từ hôm qua đun nên không nóng quá, xả nước lạnh một chút thì vết đỏ cũng hết. Đồng Thư xuống giường bị lạnh lại càng ho, nắm chặt lấy bàn tay đang nóng của Giản Đan.

– Anh lên giường đi, tôi không sao, để tôi lấy li nước khác cho anh.

– Không sao, khụ khụ, anh tự rót được mà, khụ, em xả nước thêm một lúc đi.

Đồng Thư sờ tóc Giản Đan, định tự đi lấy nước.

– Nóng đến thế rồi còn kêu không sao? Anh lên giường nằm cho tử tế đi, nhanh lên, nhanh lên.

– Khụ khụ, thế em cẩn thận một chút, khụ khụ khụ...

Cuối cùng thì lần này cũng không làm đổ nước, Giản Đan nhìn một đồng hướng dẫn sử dụng thuốc, rót cục lấy ra hai loại thuốc kháng sinh có thể tin tưởng được đưa Đồng Thư uống.

Uống xong Đồng Thư ngủ ngay, quàng mắt xanh lộ rõ vẻ mệt mỏi. Giản Đan đắp kín chăn cho Đồng Thư, Đồng Thư mơ màng nhắm mắt.

– Không thì anh ngủ sofa cũng được, đỡ lây sang em...

– Im, ngủ!

Lấy cái gì mà lây, chính mình ốm đến thế rồi còn lo lây bệnh với chả truyền nhiễm nữa. Giản Đan sờ tóc Đồng Thư, trong lòng có chút chẳng biết là tâm tình gì, sao anh ta tốt với mình vậy, mình làm loạn quá đáng thế mà còn có thể tốt tính mà bỏ qua. Bị ốm còn muốn tránh lây cho mình, rõ ràng là mình gây sự còn cười tủm tỉm làm theo lời mình nói.

Giản Đan nhẹ nhàng hôn lên trán Đồng Thư, càng ngày càng thích anh ta, làm sao bây giờ?

Khi còn đi học, Giản Đan nhớ là thầy giáo có nói dùng chất cồn lau người có thể giảm nhiệt độ, cứ thử xem sao. Trong nhà không có rượu nguyên chất nhưng còn nửa bình rượu đế, là rượu lần trước Bạch Nguyễn đi ăn cưới cầm về.

Lấy chiếc khăn tay nhỏ thấm rượu giống như trong phim truyền hình vẫn làm, Giản Đan cẩn thận đặt khăn lên trán Đồng Thư. Kết quả là khăn chưa vắt kĩ, rượu đế chảy vào mắt Đồng Thư khiến anh đau mà tỉnh dậy.

– Ôi? Đau quá... Sao thế? Khụ khụ khụ.

– Không sao không sao, để tôi lấy khăn mặt khô lau sạch, anh đừng dụi.

Có bài học vừa xong, Giản Đan biết phải vắt kĩ khăn rồi mới đặt lên, cứ thế một lúc thì ngủ mất, cũng chẳng nhớ là Đồng Thư đã hạ sốt chưa.

– Giản Đan, Giản Đan?

– A... Mệt quá... Cho tôi ngủ lúc nữa...

Chăn ấm quá, không muốn rời giường đâu.

– Khụ, hôm nay anh phải đi làm, khụ khụ, anh nấu cơm cho em rồi, đặt trên bàn ấy.

– Ủ... Hả?

Giản Đan nghe thấy hai chữ “đi làm” mới phản ứng lại được, ló đầu ra từ trong chăn.

Đồng Thư quả nhiên đã thay quần áo xong, chẳng qua sắc mặt vẫn rất khó nhìn. Giản Đan đứng lên sờ trán Đồng Thư thấy còn nóng lắm, xem ra hôm qua uống thuốc với đắp khăn không có tác dụng.

– Anh còn sốt mà!

– Bây giờ, khụ, là thử việc, xin nghỉ nhiều quá không tốt.

Đồng Thư đẩy Giản Đan ra xa một chút, tránh cho khi mình nói thì mang vi khuẩn truyền cho cậu.

– Anh tan làm rồi đi truyền nước là được, khụ, thôi nào, em quần chăn kỹ một chút.

– Anh đưa di động cho tôi.

– Sao?

– Nhanh lên!

Đồng Thư từ trong cặp lấy di động ra đưa cho Giản Đan, Giản Đan bọc chăn bấm bấm một hồi, gọi cho cấp trên của Đồng Thư.

– Chào ngài, tôi là em trai Đồng Thư, vâng, vì anh ấy sốt cao quá, tôi muốn xin cho anh ấy nghỉ hai ngày.

– Vâng, cảm ơn ngài, cảm ơn.

Giản Đan gờ di động quơ quơ, trông có chút giảo hoạt.

– Xin được rồi!

Đồng Thư kéo chăn lên cao cho Giản Đan, cũng cười:

– Nhưng bị trừ tiền thưởng đấy.

– Mặc kệ, anh chờ tôi một lát, tôi thay quần áo rồi chúng ta đi viện.

Giản Đan định nhân lúc Đồng Thư truyền nước thì đến chỗ Vương Thế, hai hôm trước Bạch Nguyên đã nhờ đồng nghiệp mang theo bệnh án và phim âm bản của Đồng Thư cho anh ta, ai ngờ lúc truyền nước lại tình cờ gặp cậu bác sĩ nhỏ kia.

Bác sĩ nhỏ đứng trước bình truyền nước của Đồng Thư, Giản Đan nhủ thầm đúng là không ngờ gặp phải, chỉ mong thằng nhóc này đừng có nói lung tung là được rồi.

– A! Là anh Giản Đan à? Anh cũng ốm hả?

–... Không, tôi khỏe lắm, tôi không ốm.

Bác sĩ nhỏ này cũng lạ, làm gì có ai vừa gặp người ta đã hỏi người ta có ốm hay không.

– Lí Bách Đồng! Đồng Thư! Tới lấy thuốc!

Bác sĩ nhỏ nghe thấy hộ sĩ gọi tên, vẻ mặt bừng tỉnh:

– A! Anh chính là...

– A! Đi lấy thuốc đi lấy thuốc ~ Đi đi, anh đi trước đi.

Tranh thủ lúc Đồng Thư lấy thuốc, Giản Đan ghé vào tai bác sĩ nhỏ, cảnh cáo thầm:

– Cậu không cần nhiều lời, nếu không tôi sẽ nói với Vương Thế là cậu can thiệp vào kế hoạch điều trị của anh ta, cẩn thận anh ta tấn cậu.

Dùng Vương Thế để cảnh cáo bác sĩ nhỏ có hiệu quả vô cùng rõ ràng, từ lúc bắt đầu tới khi cầm được thuốc bác sĩ nhỏ đều im thin thít. Giản Đan sợ bác sĩ nhỏ nói lỡ lời, cũng chẳng dám để Đồng Thư một mình ở chỗ truyền nước.

Đồng Thư mệt muốn chết, ngồi trên ghế một lúc thì ngủ mất, Giản Đan hỏi mượn hộ sĩ một cái chăn mỏng đắp cho anh.

Dù Giản Đan không đi tìm Vương Thế thì Vương Thế cũng tự mò đến, bác sĩ nhỏ vừa thấy Vương Thế đến liền sợ tới mức phải bám vào sau Giản Đan mà trốn, chẳng qua ai cũng thừa biết là với cái thân hình 1m71 của Giản Đan thì chắc chắn kế này bất thành.

– Lý Bách Đồng!

Vương Thế cầm theo một cái túi nhựa trên tay, tiêu sái sải bước đến gần, biểu tình bình tĩnh thậm chí còn mỉm cười, Giản Đan nhìn thấy mà nổi da gà đầy mình.

– Tôi, tôi tôi tôi không cố ý làm vỡ bình hoa của anh, tôi... tôi đền anh là được!

Bác sĩ nhỏ vội vội vàng vàng rút ví, tội nghiệp lấy ra dăm ba đồng tiền, cổ tay truyền nước lộ ra một mảng băng gạc lớn, Vương Thế nhìn cái bộ dáng này của cậu ta thì cười càng âm hiểm.

– Giản, anh Giản, anh cho tôi mượn ít tiền được không? Tôi, tôi sẽ trả lại cho anh sớm thôi.

Bác sĩ nhỏ bị Vương Thế dọa cho đến mức lạnh run, lúc trốn còn làm rơi cả kim truyền.

Vương Thế đặt “bộp” túi nhựa bên cạnh ghế ngồi, bác sĩ nhỏ sắp khóc đến nơi,

– Đưa tay đây.

– Tay, tay tôi bị thương rồi. Không thể đánh chỗ khác được sao?

– Tôi nói lần cuối: đưa, tay, đây!

Vương Thế lấy từ trong túi ra một cuộn băng dính, sau đó hung tợn “rẹt” một cái dán trên tay bác sĩ nhỏ. Bác sĩ nhỏ muốn thu tay về nhưng không dám, đành để Vương Thế tùy ý chà đạp tay mình.

- Cậu bản lĩnh thật nhỉ, bị cảm ngủ trong phòng tôi mà còn có thể làm vỡ bình hoa của tôi, đã làm vỡ lại còn ngu như lợn lấy keo dán cao su dính lại?
- Dính không được thì thôi đi, cậu ngốc không thể tả được nữa, còn có thể bị mảnh vỡ của bình hoa làm đứt tay thì tôi cũng bội phục cậu. Nói, khâu mấy mũi?
- Ba, ba mũi.
- Ba mũi?!
- Tám mũi... Được rồi, mười hai mũi.
- Mười hai mũi?!

19. Chương 19

Edit: Vi

Beta: Emerald

Chương 19: Có giấy phép không?

Hộ sĩ đi ngang qua lập tức hướng về phía Vương Thế làm một dấu hiệu trật tự:

- Suyt! Bác sĩ Vương, anh nói nhỏ thôi!
- Wương Thế nở nụ cười miễn cưỡng với hộ sĩ rồi quay đầu lại hung tợn trừng mắt nhìn bác sĩ nhỏ một cái. Bác sĩ nhỏ quay đầu nhìn Giản Đan, Giản Đan im lặng quay đầu dịch chân cho Đồng Thư.
- Ai khâu cho cậu?
- Không biết...
- Không biết? Cậu là lợn à? Đúng là... Biết thế đã dặn người ta khâu cho dễ nhìn một chút.
- Wương Thế tuy ngoài miệng hung tợn nhưng động tác tay rất nhẹ nhàng, cẩn thận đem tay áo bác sĩ nhỏ kéo xuống che miệng vết thương, còn xoa xoa cái đầu bù xù của cậu ta.
- Tôi, tôi tôi tôi, tôi có thể bồi thường tiền...
- Chẳng mấy khi Vương Thế không đánh người, nhưng bác sĩ nhỏ lại cứ lấp ba lấp bấp nói không ra câu.
- Wương Thế hừ một tiếng:
- Đó là bình hoa cổ thời Thanh, tất cả tiền trên người cậu đều là của tôi cho cậu tiêu vặt, cậu tính bán một quả thận cho tôi để bồi thường à?
- Bán thế nào? Tôi có hai quả thận phải không?
- ... Câm miệng, đồ ngốc này!
- Khóe miệng Giản Đan run rẩy nhìn hai người kia như đang diễn hài, vì sao mỗi lần mình đến đây đều có thể gặp phải chuyện có một không hai. Cuộc sống của hai người này luôn “phong phú” như vậy sao?
- Không xem được thêm nữa, Giản Đan quay đầu thì nhìn thấy cạnh Vương Thế có cái túi nylon, chất lỏng bên trong nhỏ từng giọt từng giọt dọc theo ghế dựa, rơi xuống sàn. Giản Đan háng giọng, chột chột cánh tay Vương Thế:
- Bác sĩ Vương, túi của anh.
- A, bắt cần quá, đồ tiện lợi đều không tiện lợi tí nào!

Vương Thế nhanh tay nhấc gói to lên, mỡ vẩn nhỏ giọt tí tách, suýt chút nữa đã dính lên cả quần áo anh, bác sĩ nhỏ ở bên cạnh định lau giúp.

– Cậu định làm gì? Muốn làm móng giò lăn mỡ đấy à? Sang bên kia đi!

– Nhưng anh không thích giặt quần áo... Bẩn rồi là vứt đi, rất lãng phí...

– Có tốn tiền cậu đâu, sang bên kia sang bên kia.

Dọn sạch sẽ mọi thứ, Vương Thế bực mình đem tất cả những thứ đồ tiện lợi kia ném vào thùng rác, bác sĩ nhỏ nhìn theo, vụng trộm nuốt nước miếng, từ sáng đến giờ cậu chưa có cái gì vào bụng đâu.

– Cảm ơn cậu đã giúp. Đúng rồi, sao cậu lại ở đây?

– À, Đồng Thư cảm lạnh, tôi dẫn anh ấy đến khám.

Trong lòng Giản Đan nghĩ: cuối cùng anh cũng nhìn đến tôi, tôi còn nghĩ anh lơ đi luôn rồi chứ. Trong lòng nghĩ loạn xạ nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười tủm tỉm mà chào hỏi với Vương Thế.

– Tôi, tôi biết! Đồng Thư chính là tên... Đau quá!

Vương Thế thu lại nắm đấm đang đặt trên đầu bác sĩ nhỏ, sửa sang quần áo mình một chút:

– Cầm miệng, cậu không nói lời nào thì sẽ không ai cho cậu là thằng ngốc đâu.

Giản Đan nhìn Đồng Thư còn đang ngủ, lấy bao phim âm bản ra đưa cho Vương Thế, nói khẽ:

– Đây là phim âm bản bệnh trạng của Đồng Thư, tôi mang đến cho anh xem.

Vương Thế cũng nói khe khẽ:

– Tôi sẽ xem, sau khi xem xong sẽ gọi điện cho cậu.

Bác sĩ nhỏ vung tay:

– Tôi cũng muốn xem!

– Nhìn gì mà nhìn! Về văn phòng!

– Tôi, tôi còn hai chai nước chưa truyền...

– Cầm về văn phòng rồi truyền!

Giản Đan tràn ngập đồng tình nhìn hai người đi xa, Vương Thế rõ là không phải truyền nước mà là định thất cổ bác sĩ nhỏ, quả nhiên đến bệnh viện này sẽ luôn có trò hay để xem, xem hai tên dở hơi kia còn phần khích hơn cả đoàn hài kịch ấy chứ.

Đồng Thư rất mệt, truyền nước xong mà vẫn không tỉnh lại, Giản Đan sờ trán anh, thấy hạ sốt rồi mới yên tâm.

– Đồng Thư, Đồng Thư dậy đi, chúng ta phải về.

– Ừ? ... Ừ.

Đồng Thư ốm chẳng thể nấu cơm, Giản Đan đành mang theo Đồng Thư đi ăn cơm tiệm. Giữa trưa, nhà hàng đều chật ních, tìm ba bốn phố mới có một quán còn chỗ ngồi.

– Ừm... Cho tôi một phần cháo rau, hai bát cơm, súp lơ xanh xào là được rồi.

– Khụ khụ khụ, em không thích ăn rau mà, khụ khụ, đổi một món canh đi.

Đồng Thư đeo khẩu trang, giọng nói có phần rầu rĩ, anh không ngừng ho khan khiến Giản Đan nghe mà lồng ngực phát đau.

Giản Đan hỏi người bán hàng một ly nước khoáng cho Đồng Thư uống thuốc:

– Trước đây khi tôi sốt thì mẹ sẽ cho uống cái này, rất tốt cho cơ thể, uống thuốc nào.

– Lấy thêm một cái thìa đi, khụ khụ, tránh lây sang cho em, khụ khụ khụ khụ.

– Nhìn anh thế kia còn lắm chuyện, cầm miệng uống thuốc cho tôi!

Cho đến khi bệnh của cả Giản Đan và Đồng Thư đều khỏi thì cũng đến sinh nhật Giản Đan. Bé Giản Đan chào đời là vào mùa đông, Bạch Nguyễn từng lầm lời nói rằng lúc Giản Đan sinh ra hẳn là đầu óc đã bị đông lạnh đến hỏng, cho nên hành động hay tư duy đều chậm mất nửa nhịp.

Khi ở nhà, sinh nhật Giản Đan cũng chỉ có ba mẹ và Bạch Nguyễn, lúc ra trường cũng chỉ có Bạch Nguyễn mua bánh ngọt, tặng quà, sau đó nhận vài lời chúc mừng sinh nhật.

Giản Đan vừa đến chỗ làm, Bạch Nguyễn đã ném một cái chìa khóa cho cậu, Giản Đan không đỡ được còn sưng cả đầu.

– Sao cậu lại ngốc như thế cơ chứ?

Bạch Nguyễn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép néo mặt Giản Đan, xoay người nhặt cái khóa lên quơ quơ:

– Cái xe của cậu xong rồi, anh đã mang đến đây cho cậu

— Mang cho em làm gì? Em có bằng lái đâu? Anh xem em thế này sẽ lái xe được hả?

– Biết cậu sẽ không lái, anh lái về cho là được chứ gì? Cái này là quà sinh nhật anh đưa cậu nhé!

Giản Đan chẳng thèm khách sáo:

– Anh giúp được gì? Người giúp hẳn là anh Lí chứ? Hay chưa kìa!

– Cậu có thể không nhắc đến cái con rùa ấy được không hả? Cậu nhắc đến hẳn anh sẽ nổi khùng!

Bạch Nguyễn niết niết cái chìa khóa trong tay phát ra tiếng ken két. Giản Đan vươn tay đoạt lại chìa khóa, ân oán cá nhân tự đi mà giải quyết, chìa khóa của cái xe đắt tiền mà hỏng thì làm sao bây giờ hả?

Bạch Nguyễn tốn hơi thừa lời cả nửa ngày mới nhớ đến một vấn đề to đùng, ghé vào tai Giản Đan thầm thì:

– Chờ chút, cậu không biết lái xe, thế thì Đồng Thư có lái được không?

– ... Hẳn là có?

– Hẳn là?!

Bạch Nguyễn hắng giọng, nói chậm rãi, lại véo tai Giản Đan:

– Nếu hẳn không thể thì làm sao bây giờ?

Giản Đan hất tay Bạch Nguyễn, xoa xoa cái tai đáng thương của mình:

– Hẳn là không sao, chính anh ấy muốn mua, chắc chắn là lái được.

– Không phải, cậu nghĩ lại xem, hẳn bị hoang tưởng mà! Nhớ đâu hẳn tưởng rằng mình lái được thì sao? Cậu có hỏi bác sĩ Vương kia không?

– Em hỏi qua rồi, anh ấy nói bệnh này rất khó trị tận gốc, nếu dùng tâm vật lí trị liệu thì cũng được, nhưng em không muốn để Đồng Thư cảm thấy anh ấy là người bị tâm thần.

– Cái này anh không định quản! Rốt cuộc hẳn lái xe được không? Nếu không thì sao?

Bạch Nguyễn cướp thanh chocolate Giản Đan vừa lấy ra, há mồm cắn một miếng thật to như để trút giận, anh quên mất Giản Đan to đầu thế rồi nhưng chưa học lái xe! Chẳng lẽ xe lấy về rồi để bên đường cho bụi phủ à?!

Bạn nhỏ Giản Đan làm gì có chuyện để miếng ăn ngon của mình rơi vào miệng người khác, hai tên hơn hai mươi tuổi vì một miếng chocolate năm đồng mà cướp đến cướp đi, làm cho mặt mày đều dính chocolate.

– Ui ~ Tiểu Bạch Bạch ~ Xem ra cậu thật chăm chỉ làm việc, đối đến mức cùng Giản Đan tranh cướp đồ ăn vặt

— Shit! Lý tiện.... tiên sinh, anh tới làm gì? Tôi nhớ rõ chúng ta có hẹn là vào buổi chiều ở nhà mà!

Bạch Nguyễn kéo Giản Đan về phía mình, giống như là mèo đang bảo vệ đồ ăn, Giản Đan tay cầm chocolate, hung hăng hất cánh tay Bạch Nguyễn.

Lí Kiêm Hiền dường như lơ đãng quét qua Bạch Nguyễn đang ôm tay Giản Đan, lập tức giờ bao đồ gì đó trong tay lên:

- Tôi đến thăm thôi ~ Anh mua cho tiểu Giản Đan đồ ăn ngon này, muốn nhìn không?
- Thật là cảm ơn “ý tốt” của cậu! Không cần khách khí! Chúng tôi không cần!
- Đừng nói thế, em xem này, là chocolate nhập khẩu từ Pháp đấy, đến ăn một miếng đi ~ Mọi người cùng đến ăn luôn!

Thừa dịp đồng nghiệp trong tổ đều đến ăn, Bạch Nguyễn lôi Lí Kiêm Hiền lại rồi vụng trộm hỏi:

- Tôi đã nói là Giản Đan nhà tôi đã có chốn rồi! Anh bây giờ còn mang đồ ăn ngon sang làm gì?
- Anh cũng đã nói từ trước là anh thích em, Giản Đan là bảo bối của em, đương nhiên anh muốn lấy lòng rồi.”

Lý Kiêm Hiền lấy một miếng chocolate đưa cho anh, lại bị Bạch Nguyễn đập tay đi.

- Anh cho là tôi tin hả?
- Tin hay không anh vẫn thích em. Chủ nhật sau có rảnh không? Chúng ta đi ăn được chứ?

Bạch Nguyễn đang cười lập tức xụ mặt:

- Không đi! Tuần sau Giản Đan nhà tôi sinh nhật, tôi muốn làm sinh nhật cho nó, cậu cứ từ từ mà ăn, ăn chết luôn đi!

Lý Kiêm Hiền chẳng thèm để ý, nhún nhún vai, quay đầu sang chỗ người còn đang chọn đồ ngon chuẩn bị mang về nhà là Giản Đan, vẫy tay:

- Tiểu Giản Đan ~ Lại đây lại đây

~~ Nghe nói chủ nhật sau là sinh nhật em, em xem anh với Bạch Nguyễn thân nhau vậy, đến sinh nhật em bảo anh một tiếng, được không?

Giản Đan nhìn qua Bạch Nguyễn với bộ dáng tức đến sắp nổi cả gân, tự nhủ thầm: tôi mà gọi anh thì Bạch Nguyễn còn không phát điên? Trong lòng nghĩ thế nên tất nhiên lời ra miệng là cự tuyệt:

- A, ngại quá, anh Lý à, vốn không định mời bạn bè tới sinh nhật, chỉ là người trong nhà tụ tập ăn một bữa cơm nên không thể bảo anh, thật có lỗi.
- Không sao đâu. Đúng rồi, nếu đã biết sinh nhật em thì hẳn nên bày tỏ chút lòng thành. Như thế này đi, anh sẽ đem quà tới cho em, sinh nhật vui vẻ nhé!
- Cảm ơn.

Đến tối tan ca, Bạch Nguyễn giúp Giản Đan đem xe đỗ ở bãi đỗ gần nhà, lúc chiều Giản Đan đã gọi về bảo Đồng Thư làm nhiều món, Bạch Nguyễn đứng lí hợp tình đi ăn chục cơm.

- Mọi người về rồi? Anh làm cơm xong rồi, hai người rửa tay xong là ăn được luôn.
- Ừ, được, có làm cá chiên cho tôi không?

Giản Đan cầm dép lê đưa cho Bạch Nguyễn, Bạch Nguyễn thuận tay móc chìa khóa ra đưa cho Giản Đan, nháy nháy mắt ý bảo Giản Đan hỏi Đồng Thư xem anh có lái được xe không.

- A, đúng rồi, Bạch Nguyễn đã lái xe về đây, giấy phép lái xe của anh ở đâu?

Đồng Thư đặt món canh cuối cùng xuống bàn, nghĩ một lát:

- Hẳn là ở dưới đệm, để lát anh tìm.

Giản Đan chọc chọc tay Bạch Nguyễn: Thấy chưa, em nói có bằng lái mà!

Bạch Nguyễn lè lưỡi: Sao anh biết được hẳn có thể lái xe.

Cơm nước xong xuôi, Đồng Thư cầm một hộp quà đưa Giản Đan, nói là buổi chiều có người đưa qua. Giản Đan mở ra, là một hộp chocolate cỡ lớn, tất cả đều là ngoại ngữ mà cậu nhìn không hiểu.

– Hừ, con nhà giàu thì giỏi lắm hả? Chocolate đắt tiền thế này là muốn người ăn bốc hỏa luôn à?

– Sao anh cứ nhắm vào anh Lý thế? Hơn nữa đây là của anh cả em gửi về có được không? Nhìn kĩ cái thiệp mừng sinh nhật này đi!

Giản Đan đem thiệp đi kèm quà đưa Bạch Nguyễn, quả nhiên trên đó kí tên Giản Mạch.

Bạch Nguyễn vẫn không hài lòng:

– Sinh nhật hai mươi tuổi của cậu mà tặng một hộp chocolate? Điện thoại cũng không thèm gọi một cuộc?

Anh em rút cuộc là chọc anh cái gì hả? Một hộp chocolate anh cũng nói được nhiều thế? Anh ăn hay không? Không ăn em ăn một mình!

20. Chương 20

Edit: Vi

Beta: Emerald

Chương 20: Anh yêu em

Bạch Nguyễn lia tấm thiệp mừng sinh nhật mỏng manh lên bàn, tay cầm lấy một viên chocolate nhân rượu nhét vào miệng Giản Đan còn miệng nói:

– Tức cũng no rồi, anh không ăn đồ của anh ta, cậu tự đi mà ăn.

Giản Đan lườm quần Bạch Nguyễn, có ăn mà không muốn, chẳng biết lại bị cái gì chọc cho phát điên.

– Giản tiểu ngọc, cậu có thể có chút tiền đồ được không? Một chút chocolate thôi mà đã bị mua chuộc rồi sao?

Bạch Nguyễn hờn dỗi một lúc, thấy Giản Đan chẳng thèm để ý đến mình mà ăn thật high, rút cuộc không nhịn được.

– Để làm gì? Anh cả em cuối cùng chọc tức anh ái gì, đồ của Lý Kiêm Hiền anh cũng vẫn ăn mà.

Bạch Nguyễn không biết phải nói với Giản Đan thế nào, ghen nửa ngày mới phun ra một câu:

– Anh ta vốn chẳng phải người tốt.

Giản Đan vươn tay đem chocolate bôi lên mặt anh, Bạch Nguyễn lau đi, sau đó dí dí đầu Giản Đan:

– Bao giờ thì đầu óc cậu mới dùng được?

– Vậy anh nói em nghe anh cả em làm sao mà chọc đến anh?

– Hắn chọc tới anh cái rắm ấy! Hắn mà chọc tới anh là anh đã đập hắn rồi!

– Em nói anh biết đừng tùy tiện mắng anh em! Anh ấy có thể nào cũng là anh của em!

Tuy rằng lúc Giản Đan còn nhỏ, anh trai đã đi Mỹ nhưng tâm lí Giản Đan đương nhiên vẫn khó chịu khi thấy người khác nói những câu về anh mình. Giản tiểu ngọc có chút bức mình khi nghe Bạch Nguyễn nói linh tinh.

Bạch Nguyễn phát điên:

– Quên đi quên đi! Thế nào đi nữa tôi cũng là người ngoài, cậu cùng anh cậu thì tương thân tương ái! Tôi mặc kệ cậu!

– Bệnh thần kinh à! Bạch Nguyễn, anh lên cơn điên cái gì chứ?!

Tiếng đóng cửa quá lớn, Đồng Thư nghe thấy liền đi từ phòng ngủ ra thì thấy Bạch Nguyễn đã đi rồi.

– Sao thế? Sao Bạch Nguyễn đã về rồi

Giản Đan bực mình đưa chocolate cho Đồng Thư:

– Lên cơn điên phải về nhà uống thuốc! Không cần để ý tên vương bát kia!

Bé Giản Đan tức giận ngồi trên sofa cắn gối ôm, Đồng Thư pha một li sữa đưa qua. Giản Đan chôn đầu trong gối ôm chẳng thèm để ý đến Đồng Thư, Đồng Thư tốt tính xoa xoa tóc của bạn nhỏ ngốc đang hờn dỗi.

– Bạch Nguyễn mắng bừa anh trai tôi, không biết là lại phát điên cái gì.

Một lát sau, Giản Đan rầu rĩ mở miệng, tóc tai lười biếng lay động.

– Bạch Nguyễn không phải loại người bịa đặt, em biết mà.

– Vì biết nên tôi mới tức, tôi không biết vì sao hai người họ làm loạn thành như vậy. Hai người, một là anh trai, một là bạn tốt, tôi ở giữa phải làm sao bây giờ?

Đồng Thư lúi đầu Giản Đan từ gối ôm ra:

– Vậy em nghĩ xem có phải hai người họ cãi nhau hay không?

Giản Đan ghé đầu lên cánh tay Đồng Thư suy nghĩ một lát, uể oải lắc đầu:

– Lúc tôi năm tuổi thì anh trai đã đi Mỹ, lúc đó anh ấy đã hơn hai mươi, Bạch Nguyễn lúc ấy mới bao nhiêu tuổi mà có thể tranh cãi được chứ.

– Vậy anh trai em cũng có lúc trở về chứ, hay là lúc về cãi nhau?

– Anh tôi chỉ có lúc mừng năm mới thì về, nhà chúng tôi với nhà Bạch Nguyễn cùng nhau mừng năm mới, nhưng anh trai tôi giờ đã bốn mươi rồi, làm sao có thể cãi nhau?

Tranh thủ lúc Giản Đan còn đang phát điên, Đồng Thư bắm riết không tha đem sữa tới bên miệng cậu, Giản Đan liếc mắt nhìn anh, nhưng vẫn ngoan ngoãn uống cho hết cốc sữa ấm.

– Mai hỏi Bạch Nguyễn là được mà. Được rồi, đừng tức giận, anh làm cho em một cái bánh trứng.

– Phải ba cái

~– Được, ba cái.

Ngoài miệng thì đồng ý hỏi, nhưng ngày hôm sau đến công ty, Giản Đan chỉ hừ một tiếng rồi lướt qua Bạch Nguyễn bắt đầu làm việc, Bạch Nguyễn tức chết, cũng chẳng thèm để ý Giản Đan.

Hai người không ngừng bắn ra ánh sáng lạnh, khiến cho đồng nghiệp rét run. Bạch Nguyễn tâm tình không tốt không tập trung làm việc được, Giản Đan bực mình đến đồ ăn vặt cũng chưa thèm nhấm, tổ hóng hớt bị ngược đãi đã phải ra cô nương Số Một dừng cảm đến hỏi Giản Đan.

Cô nương hóng hớt Số Một:

– Tiểu Giản Đan, sao em lại cùng Tiểu Bạch cãi nhau?

Giản Đan:

– Không ạ.

Cô nương hóng hớt Số Một:

– Nói một câu thôi, chị giúp em với Tiểu Bạch làm hòa được chứ?

Giản Đan:

– A! Chị Lan Lan, bên phải chị có con gián!

Cô nương hóng hớt Số Một:

– Cái gì?! Ở đâu ở đâu?!

Giản Đan:

– Em phải đi mua mấy thứ với người khác. Em đi trước đây.

Cô nương hóng hớt Số Một thất bại, tiên sinh hóng hớt Số Hai long trọng tiếp nối.

Tiên sinh hóng hớt Số Hai:

– Tiểu Giản Đan ~ Anh mua xiu mại em có ăn không?

Giản Đan:

– Dạ? Được, cho em một cái.

Tiên sinh hóng hớt Số Hai:

– Đây là tư liệu của Bạch Nguyễn, em mang cho nó đi.

Giản Đan:

– Anh tự mang đi, em còn có việc.

Tiên sinh hóng hớt Số Hai:

– Em với nó có vẻ thân thiết mà, em giúp anh đi, giúp anh thì hộp xiu mại này cho em hết.

Giản Đan:

– Em có bánh trứng người nhà làm cho rồi, thế nào, anh ăn xong rồi mang cho Bạch Nguyễn nhé.

Tiên sinh hóng hớt Số Hai bị đồ ngon quyến rũ, thất bại.

Cứ thế tiếp tục, thành viên Số Một, Hai, Ba của tổ hóng hớt toàn bộ đều thất bại, đành tiếp tục trải qua một ngày nước sôi lửa bỏng không thể không có đồ ăn vặt.

Chiến tranh lạnh vẫn còn tiếp tục tới tận thứ sáu, lúc Đồng Thư lái xe đưa Giản Đan đi làm còn ngàn vạn dặn dò cậu phải nói chuyện với Bạch Nguyễn, tối mai mời anh qua dự sinh nhật. Bạch Nguyễn bị Lí Kiêm Hiền mang đi thành phố X chọn đồ nội thất. Giản Đan đợi tới chiều cũng không thấy Bạch Nguyễn về, nghĩ mãi cũng gửi cho Bạch Nguyễn một tin nhắn.

– Mai sinh nhật em, bây giờ tối bắt đầu, anh có thời gian thì qua đây đi.

– Ủ, anh mua cho cậu mô hình, ngày mai gọi người mang sang.

Trước kia bánh sinh nhật đều do Bạch Nguyễn mua, năm nay cãi nhau giận dỗi đến ngày cuối cùng, Giản Đan cũng không biết Bạch Nguyễn có mua không. Đồng Thư để cho chắc ăn đành mang Giản Đan đi chọn bánh ngọt. Cuối cùng Giản Đan chọn một cái bánh ngọt hoa quả có hai chú gấu nhỏ tựa vào nhau.

Chủ nhật Đồng Thư bận túi bụi, buổi sáng mua đồ ăn, lấy bánh ngọt, chọn quà, buổi chiều chuẩn bị đồ làm tiệc. Bạn nhỏ Giản Đan ngủ một mạch tới chiều, chỉ có tiếp điện thoại, nhận đủ các loại chúc mừng sinh nhật.

Buổi chiều nhận được vài hộp quà, chị gái gửi tặng máy tính bảng mới nhất và màu vẽ, ba Giản và mẹ Giản thì gửi đồ ăn vặt phương nam tự làm, Lí Kiêm Hiền và anh trai Giản Đan giống nhau, gửi đến một hộp chocolate.

Xem xong quà sinh nhật, Giản Đan rảnh rỗi nên đi quẩy rầy Đồng Thư. Trong bếp, Đồng Thư đang toát mồ hôi, Giản Đan thì trộm mở tủ lạnh ăn vặt.

– Giản Đan, em đi xem TV đi được không? Trong này anh đang bận, em vào làm gì.

– Tôi mang bánh quy ra ngoài ăn.

– Không được, buổi tối có nhiều đồ ăn lắm, em ăn bánh thì no mất.

Đồng Thư tịch thu chocolate Giản Đan cầm trên tay, đi đến định mở tủ lạnh. Mở tủ ra mới phát hiện chỗ đồ ăn vặt đã bị Giản Đan ăn mất một nửa, anh dở khóc dở cười, nhẹ nhàng gõ đầu tên quỷ tham ăn.

Chuẩn bị xong hết đã là sáu giờ, vì ba người đều uống được rượu nên chuẩn bị rượu đế, còn bánh ngọt hoa quả siêu bự được đặc biệt đặt ở giữa bàn.

Giản Đan ăn vụng bên này một tí, bên kia một tẹo để chờ Bạch Nguyễn, Đồng Thư hết cách đành rán cho cậu một đĩa cá nhỏ để cậu nhấm nháp, không thì lúc Bạch Nguyễn đến đây hẳn là cả bàn đồ ăn đều không còn dấu vết. Đến tám rưỡi mà Bạch Nguyễn vẫn chưa đến, Giản Đan bảo Đồng Thư gọi cho Bạch Nguyễn hỏi xem sao.

– Em tự gọi, anh bấm số cho em?

– Anh gọi! Tôi không thêm gọi cho anh ấy đâu!

Giản Đan ôm đĩa cá trốn ở đầu bên kia sofa, Đồng Thư cầm bánh trứng vầy vầy trước mặt Giản Đan.

– Được rồi, ăn một cái bánh trứng rồi không giận nữa, anh bấm số cho em nhé

~ Xin lỗi, số quý khách vừa gọi hiện ngoài vùng phủ sóng...

Đồng Thư:

– Có khi là Bạch Nguyễn có việc, em nhắn tin cho anh ấy?

– Lắm chuyện!

“Tiểu Bạch, anh chết chỗ nào rồi, anh không đến em ăn hết bánh ngọt!”

“Tiểu Bạch! Chín giờ rồi! Anh đi đâu thế?”

“Tiểu Bạch! Nhận được tin nhắn thì gọi cho em, nhanh lên đây!”

“Tiểu Bạch! Nhận được tin thì trả lời em.”

– Chết tiệt! Tiểu Bạch chết bầm! Đồng ý đến rồi mà bây giờ còn thay đổi! Không để ý anh ấy nữa, chúng ta cắt bánh ngọt đi.

Đồng Thư cầm nến định cắm lên bánh ngọt, Giản Đan chọn một ngọn nến dài cắm ở cạnh hai chú gấu, châm lửa sau đó “phù” một cái, thổi tắt nến.

– Thế là được rồi, đâm nhiều đến nỗi chỗ nào cũng là lỗ thủng khó coi chết đi được. Được rồi! Sinh nhật đã xong giờ có thể ăn bánh ngọt! Ta da

Với loại thái độ qua loa cho xong chuyện của Giản Đan, Đồng Thư thật bất đắc dĩ. Anh cầm bật lửa châm nến lần nữa, kéo Giản Đan lại, chấp tay cậu thành chữ thập:

– Gì thì cũng phải ước chút, ước nguyện xong lại cắt bánh?

Giản Đan lười biếng tựa vào người Đồng Thư:

– Cầu cho tôi được sớm ăn bánh ngọt, được chứ?

Đồng Thư bó tay với cái tên tham ăn ngơ ngác này, cắt một miếng bánh to đặt vào cái đĩa Giản Đan đã sớm cầm trong tay. Giản Đan ngốc khăng khăng muốn ăn một con gấu nhưng không muốn làm hỏng con còn lại, làm hại Đồng Thư tổn bao nhiêu công sức tách hai con gấu ra.

Ăn bánh ngọt xong, Giản Đan mở rượu đế cùng uống với Đồng Thư. Giản Đan vỗ ngực nói mình có thể uống được, nhất định là có thể uống thắng Đồng Thư, nhưng mà bạn nhỏ Giản đã quên mình vừa uống bia, hơn nữa Đồng Thư đi làm đã nhiều năm không hề uống ít rượu xã giao.

Kết quả là Giản Đan một chén đã say, cầm chén đuổi theo Đồng Thư đòi uống thêm, Đồng Thư giấu bình rượu ở phía sau, không để Giản Đan mượn rượu làm càn.

– Cho tôi cho tôi, uống thêm chén nữa!

– Em say rồi, uống coca được không, cho em thêm cả đá nữa.

Giản Đan chẳng nghe Đồng Thư nói gì, bỏ nhào vào lòng Đồng Thư tìm bình rượu, Đồng Thư bị bạn nhỏ ngốc kia nhào đến làm cho đứng không vững, vất vả lắm mới có thể dựng cả Giản Đan lẫn bình rượu để lên.

– Anh với cái tên vương bát đản Bạch Nguyễn kia đều cùng một loại, đều bắt nạt tôi!

Cùng Bạch Nguyễn cãi nhau một trận, bây giờ Đồng Thư lại không chiều theo ý mình, tâm tình Giản Đan phải nói là vô cùng không tốt.

Đồng Thư bưng nước sôi để nguội dỗ Giản Đan uống, con thú nhỏ cầu kinh ngơ ngác bĩu bĩu môi lăm bầm:

– Tiểu Bạch là con rùa, đã nói đến rồi còn không đến, anh cũng là đồ con rùa nốt...

– Uống rượu không tốt, uống nước được không?

– Ai nói uống rượu? Tôi nói anh!

– Anh chọc giận em cái gì thì anh sửa được không, đến đây, uống một ngụm nước đi.

Giản Đan chụp lấy mặt Đồng Thư mà véo:

– Sửa cái rắm! Đầu óc anh còn chẳng bình thường

~Đồng Thư để Giản Đan véo đến mức méo mặt, cẩn thận dùng tay xoa xoa mặt, cũng không để ý đến lời Giản Đan, trong tình huống này đầu óc ai không rõ ràng thì chỉ cần nhìn là biết.

– Anh đừng, đừng có nhìn tôi! Tốt với tôi đều là giả! Anh rõ ràng không thích tôi!

– Không thích tôi còn tốt với tôi, anh chắc chắn cố ý, hức, tuyệt đối cố ý! Anh thích ai thì phải đối xử tốt với người ta!

Đồng Thư vô duyên vô cớ bị oan uổng tội “ngoại tình”, lập tức lấy ra quà sinh nhật mình mua cho Giản Đan để biểu đạt tấm lòng, món quà được mở ra, là một đôi nhẫn bạch kim.

– Vì có anh Lí giúp nên giảm được tiền xe, nên quyết định mua cái này, em đeo trước đi. Tháng sau nếu được chuyển biên chế, cuối năm anh sẽ có tiền thưởng, đến lúc ấy anh mua nhẫn kim cương em thích được không?

Đơn Giản nghiêng nghiêng đầu, cầm nhẫn quơ quơ:

– Tôi, tôi nói thích nhẫn lúc nào? A, có khắc chữ này.

Đồng Thư lấy một chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của Giản Đan, xoa xoa tóc cậu:

– Lần trước lúc xem tạp chí, em thích một cái nhẫn kim cương kiểu nam còn gì?

– Nói đùa thôi, đeo cái này vương lắm, tôi không thèm.

Ngoài miệng nói không cần nhưng Giản Đan cũng không tháo nhẫn xuống.

– Anh thực sự thích em, Giản Đan.

21. Chương 21

Edit: Vi

Beta: Emerald

Chương 21: Tôi không muốn nhẫn

Giản tiểu ngốc nhìn chăm chăm cái nhẩn trong ba giây, ngay lúc Đồng Thư tưởng cậu muốn nói cái gì, Giản tiểu ngốc thật bình tĩnh ngã xuống sofa...ngủ. Đồng Thư thâm tình thổ lộ nửa ngày trời, giờ đối tượng được thổ lộ lại lăn quay ra ngủ, anh cầm tay Giản Đan đỡ khóc đỡ cười, ôi đỡ khóc đỡ cười.

Đồng Thư mang Giản tiểu ngốc đến phòng tắm lau người một chút rồi bọc kĩ đặt lên giường, chưa kịp thay quần áo thì nhận được điện thoại của Bạch Nguyễn, điện thoại gọi từ bệnh viện, Bạch Nguyễn bị tai nạn xe.

Giản Đan ngủ say như chết, gọi kiểu gì cũng không tỉnh, Đồng Thư nhìn đồng hồ thấy không kịp nữa đành viết giấy để lại, mang ví cùng giấy tờ ra ngoài.

Bạch Nguyễn và Lí Kiêm Hiền gặp tai nạn trên đường về, trên đường cao tốc có xe chạy từ chiều ngược lại đâm mạnh vào xe bọn họ, Bạch Nguyễn và Lí Kiêm Hiền bị kẹt trong xe tận mấy tiếng đồng hồ, vừa mới được đưa ra.

Bạch Nguyễn có vẻ may mắn, chỉ bị thương nhẹ và chấn động não nhẹ, người bị thương nghiêm trọng là Lí Kiêm Hiền, khi cứu ra ngoài thì anh đã lâm vào hôn mê sâu, được đưa ngay vào phòng ICU theo dõi.

Đồng Thư giúp hai người làm giấy tờ và nộp viện phí, rồi ở cùng Bạch Nguyễn lúc anh khai khẩu cung cho cảnh sát. Bạch Nguyễn không muốn nằm nghỉ trong phòng bệnh mà nhất quyết phải đến cửa ICU nhìn Lí Kiêm Hiền. Y tá để Đồng Thư trông Bạch Nguyễn, nếu có việc gì thì lập tức báo cho họ.

– Còn phải nhờ anh rồi, đồ của chúng tôi đều ở trong xe, tôi cũng không có tiền trả viện phí.

– Không có gì, anh đừng quá lo, tôi mua gì đó cho anh, hẳn anh cũng đói rồi.

Bạch Nguyễn cầm trà sữa nóng Đồng Thư mua cho, ngồi trước cửa ICU mà còn chưa hoàn hồn. Vốn là đang vui vẻ trở về ăn sinh nhật Giản Đan, ai ngờ có người đâm vào xe mình. Lí Kiêm Hiền lúc ấy không hề cử động, vất vả lắm mới đưa đến bệnh viện, nhưng không có tiền thì bệnh viện sẽ không chữa trị.

Bạn bè anh thì rất nhiều, nhưng không có điện thoại, anh chỉ nhớ số của Giản Đan. Hôm nay là sinh nhật Giản Đan, anh không muốn chuyện rủi này làm phiền cậu, cuối cùng có người giúp nên không cần lo lắng.

Đồng Thư lấy nhiệt kế từ chỗ y tá đưa cho Bạch Nguyễn để anh đo thân nhiệt:

– Anh đừng quá lo lắng, y tá nói nếu qua giai đoạn nguy hiểm là có thể chuyển sang phòng bệnh thường, hẳn sẽ không để lại di chứng đâu.

Bạch Nguyễn miễn cưỡng nở nụ cười:

– Hẳn ta khốn nạn thế, sẽ không dễ chết như vậy. Đúng rồi, tôi không tới, Giản Đan bực lắm phải không?

– Anh hiểu cậu ấy mà, còn nói về sau không thêm để ý đến anh nữa. Nhưng cuối cùng cậu ấy vẫn phần một miếng bánh ngọt cho anh.

– Tôi cũng mua bánh ngọt cho nó, nhưng đáng tiếc bây giờ thành bùn cả rồi.

Thanh âm Bạch Nguyễn khàn khàn, anh ở trong xe gọi Lí Kiêm Hiền tới vài giờ đồng hồ, nếu Lí Kiêm Hiền chết thì anh đây mất trắng vài giờ à. Anh không có cách nào khác, chỉ có thể cầu nguyện cho tên hỗn đản kia trăm ngàn lần đừng chết.

Đồng Thư lấy di động đưa cho Bạch Nguyễn để anh gọi cho người nhà Lí Kiêm Hiền. Bạch Nguyễn lắc đầu cự tuyệt, anh không biết số điện thoại người nhà Lí Kiêm Hiền, giờ chỉ có thể chờ cảnh sát thông báo đến gia đình anh ta.

– Giản Đan đâu?

Bạch Nguyễn bình tĩnh lại mới nhớ ra, hỏi vì sao Giản Đan không tới.

– À, em ấy thấy anh chưa tới nên uống chút rượu, uống xong thì ngủ, tôi ... không gọi dậy được.

Bạch Nguyễn có thể tưởng tượng được cảnh Giản Đan ngủ giống hệt như lợn chết, nhưng cũng may là tên thú ngơ ngác không đến, không thì lại phải trông nom tên ngu ngốc kia, nhất định đã cuống lại càng cuống.

Đồng Thư ngồi cùng Bạch Nguyễn chờ Lí Kiêm Hiền tỉnh lại, bác sĩ vào vào ra ra bao nhiêu lần thì lòng Bạch Nguyễn cũng phập phồng bấy nhiêu lần. Đồng Thư thấy Bạch Nguyễn chờ thì liền cùng anh tâm sự.

– Người nằm trong kia lẽ ra là tôi, cái xe kia là hướng chỗ tôi mà đâm. Tôi cũng chẳng hiểu sao hán lại đột nhiên đánh tay lái. Nếu không phải né thì đã không bị đâm rồi.

– Nếu giờ cậu ta chết, cả đời tôi cũng không thanh thản được. Tôi ở trong xe gọi cậu ta liên tục vài giờ liền, mắng cậu ta cũng không cãi. Tôi thà cùng tên tiện nhân này tiếp tục cãi nhau còn hơn.

– Anh nói xem cậu ta có thể chết không? Nếu cậu ta chết thì là do tôi hại chết, nếu không vì tôi muốn cậu ta đưa tôi tới cửa hàng mô hình, sẽ không đi muộn như vậy, rồi lại không tình cờ mà bị tai nạn.

Đồng Thư nhìn Bạch Nguyễn càng nghĩ càng tệ, đến mức chẳng còn chút tinh thần nào, vội vàng an ủi:

– Không sao, bác sĩ đã nói qua hai mươi tư giờ sẽ tỉnh, sẽ không có việc gì.

– Nếu vẫn chưa tỉnh thì sao?

Đồng Thư cũng không biết phải an ủi Bạch Nguyễn thế nào, anh không thể cam đoan Lí Kiên Hiền có thể không sút mẻ gì mà đi ra từ phòng ICU kia, vừa rồi bác sĩ đã lên nói cho anh biết tình huống thực, bảo người nhà chuẩn bị tâm lí. Nhưng tình huống này anh không biết làm sao nói cùng Bạch Nguyễn.

Chờ đến rạng sáng Lí Kiên Hiền cũng chưa tỉnh, nhưng chờ được một tên Giản tiểu ngốc vội vàng vàng vàng chạy đến.

Giản Đan tỉnh sớm như vậy là vì ở nhà ngủ đến nửa đêm thì lăn xuống đất, rạng sáng lạnh quá mà tỉnh, nhìn tờ giấy Đồng Thư lưu lại thì vội vàng vàng thay quần áo chạy đến bệnh viện, khăn không quàng, mũ cũng không mang, cả người lạnh đến hồng lên.

– Tiểu Bạch anh không sao chứ? Anh bị thương chỗ nào?

Giản Đan khẩn trương giữ lấy vai Bạch Nguyễn nhìn trái nhìn phải, tí nữa thì khiến cánh tay vừa băng bó của Bạch Nguyễn bị thương thêm lần nữa.

Đồng Thư gỡ ma trảo của Giản Đan trên người Bạch Nguyễn ra, xoa xoa đám tóc rối tung của cậu, an ủi:

– Không sao, không sao, Bạch Nguyễn chỉ bị thương nhẹ thôi, anh ấy không có việc gì.

– Không sao là tốt rồi. Chết tiệt, anh là đồ rùa rụt cổ, không sao thì thôi, còn không gọi lại cho em là sao? Có biết em lo lắng không hả?

– Giản Đan.

Đồng Thư lôi Giản Đan đến một bên, nhỏ giọng giải thích cho cậu:

– Lúc Bạch Nguyễn và Lí Kiên Hiền về thì bị xe khác đâm vào, bị kẹt trong xe mấy giờ, bây giờ Lí Kiên Hiền còn ở phòng ICU chưa ra đâu.

Giản Đan hoảng sợ:

– Anh nói Bạch Nguyễn bị nhốt trong xe vài giờ?!

Đồng Thư vội che miệng Giản Đan, quay đầu nhìn Bạch Nguyễn một chút, cũng may vừa có bác sĩ đi vào phòng ICU, lực chú ý của Bạch Nguyễn đều dồn về phía đó.

– Anh không biết đấy thôi, Bạch Nguyễn có chứng sợ không gian hẹp, anh ấy sợ nhất những nơi nhỏ, để lái xe được anh ấy đã phải rèn luyện nhiều năm.

Giản Đan kiễ chân, kề sát vào tai Đồng Thư mà nói thầm.

– Tại sao?

– Tên ngu ngốc kia hồi bé không biết vì sao ở trong ngăn tủ, cuối cùng bị nhốt trong đó hai ngày mẹ tôi mới phát hiện ra.

Đồng Thư và Giản Đan ghé vào tai nhau nói nửa ngày toàn chuyện vô nghĩa, cuối cùng cũng chẳng thảo luận được cái gì. Ba người đợi tới chín giờ sáng mà Lí Kiên Hiền vẫn chưa tỉnh lại.

Bạch Nguyễn bảo Đồng Thư đưa Giản Đan về, giúp anh xin nghỉ phép rồi tới nhà anh lấy quần áo và tiền. Bây giờ vẫn chưa liên lạc được với người nhà Lí Kiêm Hiền nên không có người chăm sóc anh ta, Bạch Nguyễn muốn ở lại.

Vài ngày gà bay chó sủa, lời thổ lộ của Đồng Thư bị Giản Đan ném lên chín tầng mây, cho đến khi chuyện của Bạch Nguyễn đã đầu vào đấy, Giản Đan mới nhớ đến chuyện mấy ngày trước đó.

Cậu bị tỏ tình, còn là bị Đồng Thư tỏ tình.

A a a a a!!! Lớn đến thế này còn chưa bị đàn ông tỏ tình lần nào đâu! Thật ra thì con gái cũng có mấy người, nhưng mà cũng làm gì có cô gái nào cầm nhẫn nói “Tôi thích cậu” đâu!

Giản Đan ưỡn ra sofa, gơ tay lên, nhìn cái nhẫn bạch kim kia cả nửa ngày. Kiểu dáng phóng khoáng, cực kì đơn giản lại vừa vặn. Bên trong nhẫn Đồng Thư còn khắc cả tên viết tắt của Giản Đan.

Cho đến bây giờ, chưa bao giờ Giản Đan nghĩ rằng trên ngón tay mình sẽ có ngày mang thứ đồ chơi cao cấp thế này, cậu vẫn cảm thấy khả năng lớn nhất cuộc đời mình chính là độc thân, sau đó đi theo Bạch Nguyễn ăn chực cơm cả đời.

Giản Đan cứ tháo nhẫn ra lại đeo nhẫn vào, đeo vào rồi lại tháo ra đến mức đỏ cả ngón tay. Nhẫn này có phải thực sự dành cho cậu hay không, chỉ sợ rằng bản thân Đồng Thư cũng không thể biết.

Vương Thế nói chứng hoang tưởng là đem những chuyện mình đang thật sự trải qua đan xen vào những gì đã xảy ra trong quá khứ. Cậu là thứ đang tồn tại, còn cảm tình Đồng Thư đối với cậu là giả, hoặc Đồng Thư lấy tình cảm của anh ta với Tô Tiểu Tiểu và sự tồn tại của cậu lồng vào nhau? Bên trong chiếc nhẫn này là tên cậu, hay nó cũng chỉ là một cái tên?

Có ai lại không muốn được đeo nhẫn ở ngón áp út chứ, chính vì cậu vốn không nghĩ mình sẽ có cơ hội đeo nên nó lại càng trở nên thiêng liêng hơn. Trong mắt Giản Đan, đôi nhẫn năm đồng và nhẫn bạch kim chẳng có gì khác nhau, quan trọng là nhẫn thể hiện tâm ý.

Chiếc nhẫn này, cậu không muốn.

Gần đây công ty Đồng Thư phải tăng ca rất nhiều, Bạch Nguyễn lại thỉnh thoảng tìm anh giúp, Đồng Thư bận rộn nên cũng chẳng có thời gian nấu cơm cho Giản Đan, cậu có muốn tìm Đồng Thư nói chuyện thì anh cũng không có thời gian.

Ngày qua ngày, cuối cùng cũng là cuối tuần. Phía Bạch Nguyễn dù tốt dù xấu cũng đã ổn định, Đồng Thư nhớ tới thú nhỏ ngơ ngác ở nhà gần đây bị bỏ rơi nên cố tình mua rất nhiều đồ ăn về nấu cho Giản tiểu ngốc.

– Giản Đan? Giờ cơm trưa rồi, rời giường đi.

– Tôi không muốn đứng lên... Cho tôi ngủ thêm một lúc đi...

Giản Đan vầy vầy tay, không thèm để ý tên hỗn đản quấy rầy giấc ngủ của mình. Đồng Thư tỉnh mắt nhìn thấy tay trái Giản Đan không đeo nhẫn, anh cầm tay cậu nhẹ nhàng hỏi:

– Giản Đan, nhẫn anh đưa em đâu? Sao lại không đeo?

Giản Đan bị hỏi đúng vấn đề mình đã rối rắm vài ngày, lập tức tỉnh táo hẳn, rút tay ra khỏi tay Đồng Thư, theo bản năng cầm lấy ngón áp út:

– À... cái đó, tôi đánh răng rửa mặt trước, lát nói với anh.

Phải tỉnh táo mới có thể nói mọi chuyện ra được! Đúng vậy, đúng là như thế!

– Tôi ăn cơm trước! Cơm nước xong chúng ta nói sau!

Phải no bụng mới có thể đàm phán! Đúng là như thế!

– Chiều nay tôi muốn đến bệnh viện thăm anh Lí, anh cũng biết gần đây Bạch Nguyễn rất bận rộn mà.

Anh em tốt gặp nạn phải quan tâm nhiều hơn một chút, chuyện của mình để sau đã làm sao?

Trốn mãi, cuối cùng đến tối khi ăn xong ba bát cơm, ăn đến ăn không nổi nữa, trốn cũng không trốn được nữa, Giản Đan để Đồng Thư ngồi trên sofa, chuẩn bị nói ra tình huống rối rắm hiện tại.

Giản Đan đưa nhãn cho Đồng Thư. Đồng Thư khó hiểu:

- Sao thế? Em không thích kiểu này?
- Không phải, không liên quan gì đến kiểu dáng.
- Thế thì vì sao?
- ...

Đồng Thư không hiểu nổi vì sao Giản Đan không muốn nhận nhãn của anh, tự giác kiểm điểm lời ăn tiếng nói và hành động cử chỉ của mình gần đây, anh tự nhận mình không làm gì khiến Giản Đan bực tức cả.

Giản Đan cũng không muốn giải thích nhiều với Đồng Thư, dù sao giải thích cũng vô dụng, nói cho anh ta biết trí nhớ gần đây của anh ta đều là giả thì anh ta cũng không tin. Nhưng cậu không muốn vì giúp chữa bệnh cho Đồng Thư mà mơ hồ nhận lấy thứ này.

Giản Đan nhét nhãn vào tay Đồng Thư, nhìn vào mắt Đồng Thư, nói:

- Tôi không cần chiếc nhãn này.

22. Chương 22

Edit: Vi

Beta: Emerald

Bệnh viện là nơi toàn mùi thuốc sát trùng, trang trí nơi nào cũng không khác gì nhau, Giản Đan mang theo một đồng hồ, tìm mãi mới thấy được phòng bệnh đơn mà Lí Kiêm Hiền mới chuyển vào.

Lúc vào thì thấy Bạch Nguyễn đang bón cơm cho Lí Kiêm Hiền, Giản Đan lấy đồ ra, phân loại tùy tiện rồi chào hỏi Bạch Nguyễn.

- Em mang canh gà đến, anh uống một chén trước rồi cho anh ấy uống. Hôm nay thế nào?
- Vẫn thế, nói chuyện với anh ấy phải năm sáu phút sau mới thấy trả lời, còn chẳng biết là trả lời câu nào.

Sau nửa tháng hôn mê, cuối cùng Lí Kiêm Hiền cũng tỉnh. Nhưng não bị tổn thương nên hành động và tư duy đều trở nên chậm chạp. Giản Đan cũng không biết cụ thể thế nào, dù sao chắc là đầu óc không rõ ràng lắm hay đại loại thế.

Cảnh sát nhanh chóng liên hệ được với cha mẹ đang ở nước ngoài của Lí Kiêm Hiền, kì lạ là bọn họ cũng không quan tâm gì đến anh, lâu như vậy cũng không tới thăm anh lấy một lần. Bọn họ chỉ gọi vài cú điện thoại cho Bạch Nguyễn, chuyển khoản cho Lí Kiêm Hiền rất nhiều tiền, nhờ Bạch Nguyễn tìm người chăm sóc, rồi đưa cho anh vài số điện thoại, nói là của bác sĩ nổi tiếng rồi sau đó cũng chẳng hỏi thăm gì nữa.

Bạch Nguyễn tức muốn chết, gọi điện qua mạng họ một bài rồi cũng chẳng tìm họ nữa. Bạn bè Lí Kiêm Hiền thì Bạch Nguyễn không biết, hỏi Lí Kiêm Hiền thì chắc chắn là chẳng nhận được câu trả lời, vậy là anh xin nghỉ dài hạn, tự mình chăm sóc.

Bạch Nguyễn uống một ngụm canh gà, chẹp chẹp miệng:

- Oái, khó uống thế?
- Có là tốt rồi, anh còn lựa chọn cái rắm. À, quần áo của anh giặt xong rồi đây.

Giản Đan đem các loại túi đặt lên giường, sau đó móc một gói thuốc lá ném cho Bạch Nguyễn:

– Hôm qua em đi đám cưới, tiện tay lấy về.

Bạch Nguyễn uống canh xong, xoa đầu Giản Đan rồi nhét bát vào tay cậu:

– Ủ, cảm ơn. Không có thuốc lá thì anh đã sớm suy sụp rồi. Cậu trông cho anh một lúc, anh ra ngoài hút một điếu.

– Này! Em không cho anh ta ăn cơm đâu đấy, lần trước em bón suýt tí nữa khiến anh ta chết ngẹn anh quên rồi à?

Bạch Nguyễn khoát tay không thèm để ý đến Giản Đan. Giản Đan nhìn Lí Kiêm Hiền, cho tới giờ vẫn không có phản ứng, phải làm sao đây? Ày, để tránh cho Lí Kiêm Hiền không bị ngẹn chết sặc chết, mình vẫn không nên cho anh ta ăn cơm. Tốt nhất chờ Bạch Nguyễn về cho ăn.

Quá nhàm chán, Giản Đan tự múc một chén canh uống, uống một ngụm tí nữa nhổ ra. Chết dẫm, đúng là quá khó uống, canh nặng mùi như này, đúng là làm khó Bạch Nguyễn rồi.

– Oa, rốt cuộc cũng cảm thấy mình đã hồi sinh. Cậu không đến thì anh cũng chẳng biết bao giờ mới có thể nghỉ ngơi một chút.

Bạch Nguyễn chờ cho mùi khói thuốc bay hết mới lại trở về phòng bệnh, đúng lúc Giản Đan đang ăn vụng táo của Lí Kiêm Hiền, suýt bị tiếng nói của Bạch Nguyễn làm cho ngẹn.

Bạch Nguyễn vò vò tóc tên quỷ tham ăn:

– Cậu tới đây có phải định cho anh thêm phiền phức không hả? Quần áo này không phải là giặt ở tiệm đấy chứ?

– Sao lại thế được, là, là Đồng Thư giặt.

– Đồng Thư mở tiệm giặt là à? Hiệu giặt XX, tờ danh sách còn trong túi kia.

Bạch Nguyễn cầm lấy bát cơm vừa nãy dứt cho Lí Kiêm Hiền, mặc kệ Giản Đan hoang mang rối loạn muốn đi hủy diệt chứng cứ.

– Nói rõ xem, cậu cãi nhau với Đồng Thư?

– Em với hắn cãi cái rắm ấy, đầu óc không bình thường.

Bạch Nguyễn lườm Giản Đan một cái, ý tứ rõ ràng là không thèm nói. Giản Đan cắn táo một lúc, cuối cùng vẫn không nhịn được:

– Được rồi, em không cãi nhau với anh ấy, nhưng mà cũng chẳng có quan hệ gì, cùng lắm là bạn thuê cùng phòng, không nhất thiết bắt người ta giúp chúng ta nhiều thế.

– Cậu không phải thích hắn sao?

– Thích cái đầu anh, em thích anh cũng không thèm thích hắn.

– Này! Sao lại đi so anh với hắn? Anh kém cỏi thế hả? Nhưng thế cũng tốt, cậu với hắn ở chung khẳng định là rối tung rối mù chết luôn.

Giản Đan đá Bạch Nguyễn một phát, Bạch Nguyễn suýt bôi đầy cơm lên mặt Lí Kiêm Hiền. Bạch Nguyễn nổi giận:

– Cậu làm gì thế hả?

Giản Đan nhìn trời:

– Làm cái gì là làm cái gì cơ?

Bạch Nguyễn không có thời gian để ý Giản Đan, cầm khăn mặt lau cơm, đồ ăn dính trên mặt và quần áo Lí Kiêm Hiền. Giản Đan múc canh đưa Bạch Nguyễn:

– Cho anh ấy uống một bát.

– Đây mở thế này mà cho anh ta uống, cậu định để anh ta nhồi máu cơ tim luôn hả?

Bạch Nguyễn ghét bỏ đẩy cái bát ra xa:

– Canh này cậu mua ở đâu? Ở trên phủ cả đồng dầu mỡ.

Giản Đan nhìn canh béo ngậy dầu mỡ quả thật không còn khẩu vị, nhưng cũng không muốn canh mình mua bị chê bai, không thèm phân rõ phải trái:

– Không uống thì thôi, em đi đây. Anh không đi làm nhưng em phải đi, xe công cộng đông muốn chết.

– Bảo Đồng Thư đón đi, không làm người yêu thì làm bạn, cậu náo loạn cái rắm, có tiện nghi là phải chiếm.

– Chiếm cái con khỉ! Em thà đi xe công cộng còn hơn, không nói với anh nữa, đi làm cô bảo mẫu nhỏ đi.

– Giản Đan cậu muốn chết hả? Hôm nay thứ sáu cậu đi làm cái quái gì?

– Em tăng ca không được à?

Đương nhiên không có khả năng Giản Đan chịu khó tăng ca như vậy, không có Bạch Nguyễn cùng cậu chơi, cậu cũng chẳng biết đi đâu. Cuối cùng Giản Đan dùng chín đồng, uống trà chiều ở KFC.

Sau lần trước nói chuyện rõ ràng với Đồng Thư, Giản Đan không để Đồng Thư đón nữa. Mỗi buổi sáng sáu giờ cậu đều tự đi tàu điện ngầm, ở công ty ăn sáng, giữa trưa và buổi tối đều ăn ngoài. Phía bên bệnh viện cũng cự tuyệt mọi hỗ trợ của Đồng Thư.

Trước đây Giản Đan cũng là tự lo thân, chẳng qua sống một mình thì chất lượng sinh hoạt giảm sút một cách nghiêm trọng, nếu ăn kẹo một đồng mãi thì đương nhiên không biết nó khó ăn, thế nhưng nếu đã nếm qua chocolate, viên kẹo một đồng kia thậm chí chẳng còn tư cách mang đi dỗ trẻ con.

Ở bên ngoài lắc lư cả ngày cũng phải về nhà, Giản Đan cầm theo đồ mua ở ngoài, lựa chọn phương tiện giao thông chậm nhất: đi bộ.

Nhưng cho dù Giản tiểu ngốc biến thành ốc sên thì cũng sẽ về đến nhà, vừa về nhà đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm ngào ngạt. Thứ sáu Đồng Thư tăng ca, anh để lại một bàn đồ ăn cùng một tờ giấy.

Giản Đan chẳng thèm đọc tờ giấy, vo nó thành một cục rồi quẳng vào thùng rác. Sau đó cậu mang đồ ăn cất vào tủ lạnh, đồ của người ta không thể tùy tiện đổ vào thùng rác, cất vào tủ lạnh là tốt nhất.

Thật ra bạn nhỏ Giản rất dễ bị quyến rũ. Trước đây Bạch Nguyễn cãi nhau với Giản Đan cũng chỉ mua bánh ngọt dâu tây, Giản Đan liền than thở, “miễn cưỡng” làm hòa. Nhưng nếu bị đau chân, Giản Đan vốn hay náo loạn lại có thể nhịn được cả gãy xương. Giản tiểu ngốc chính là đứa luôn để tâm vào chuyện vụn vặt, là con thú ngơ ngác cổ chấp. Đồng Thư lại đụng vào đúng cái điểm cổ chấp kia của Giản Đan.

Lúc Đồng Thư về nhà, Giản Đan vừa ăn xong, đang rửa bát. Đồng Thư buông đồ trong tay xuống định giúp, Giản Đan loảng xoảng một tiếng, vội cất cái bát cuối cùng vào tủ bát.

– Tôi rửa xong rồi, không phiền anh.

– Anh mua bánh trứng...

– Tôi no rồi, đi làm việc đây. Đồ anh làm để trong tủ lạnh, nếu anh đói có thể lấy ra ăn.

Đồng Thư bắt lấy cánh tay Giản Đan:

– Chúng ta nói chuyện.

Giản Đan lấy tay chặn lại cái miệng đang cong lên kia:

– Hắc hắc, ngại quá, tôi không muốn nói chuyện với anh.

– Giản Đan, anh làm sai chuyện gì em cứ nói, em như thế làm anh không hiểu được em muốn gì.

Đồng Thư bị Giản Đan làm cho phát cáu, đã nhiều ngày rồi Giản Đan đều vậy, cơm anh nấu không ăn, tan tầm thì đi tàu điện ngầm về. Quần áo cũng tách riêng ra để giặt, anh muốn giúp thì tìm đủ cớ cự tuyệt, buổi tối anh ngủ giường cậu liền ngủ sofa, tìm đủ mọi biện pháp cũng không muốn ở một chỗ với anh.

Cho dù bị thất cổ cũng phải cào cào được một hơi thở cuối, muốn phán tội chết cũng phải có bản án, bây giờ không rõ ràng mà treo cổ anh, anh không tiếp thu được.

– Anh cần gì phải biết tôi nghĩ gì. Tôi với anh có quan hệ gì đâu? Chúng ta không có quan hệ, anh buông ra!

– Em nói vậy là có ý gì?

– Buông tay! Thả tôi ra!

Giản Đan dùng sức đẩy tay Đồng Thư, hít sâu vài cái:

– Anh muốn biết chứ gì, tôi nói rõ ràng cho anh, tôi và anh không có quan hệ gì cả. Từ trước đến giờ đều là sai lầm của tôi, bây giờ tôi muốn anh hiểu rằng chúng ta không có quan hệ gì hết.

– Không có công thì không nhận lộc, tôi hiểu không thể vô duyên vô cớ anh lại tốt với tôi, vốn chúng ta chỉ là bạn cùng phòng thôi. Anh nghĩ lại xem anh có thể không, chuyện gì anh cũng không rõ ràng. Hai chúng ta, ngay từ đầu đã không có quan hệ gì, ok? Đừng kéo tôi, tránh ra!

Giản Đan nói hết, cảm thấy thoải mái hơn một chút, đẩy Đồng Thư ra, trở về phòng ngủ. Lúc về phòng mở máy tính mới thấy trên cổ tay bị Đồng Thư giữ đã tụ máu.

Khốn kiếp, lúc chưa ngờ lời muốn lấy mình về làm vợ thì giữ như bảo bối, giờ vừa nói thì đã hạ thủ, đây mới là sự thật phải không? Giản Đan tuyệt đối không thừa nhận da mình mẫn cảm, chỉ dùng một chút lực cũng đủ làm tụ máu.

Về phác mấy bản sơ đồ mãi không xong, tuy khát nước lắm nhưng Đồng Thư ở bên ngoài không có ý định rời đi, khi này nóng giận mà không kìm chế được đã nổi cáu với anh, bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Dựa theo trí nhớ của Đồng Thư thì anh không làm sai chuyện gì cả, anh chỉ dựa vào trí nhớ của mình mà thương người mình yêu. Chỉ là cậu dễ tâm vào những chuyện vụn vặt, không thể dứt ra được, cậu cũng thích Đồng Thư, nhưng người Đồng Thư thích không phải là “Giản Đan”.

A!!!! Sao lại mang vấn đề phức tạp thế này ra mà khảo nghiệm cậu? Xem đi xét lại cậu cũng không hiểu mình rồi rắm cái gì nữa! Tại sao mình lại giống một đứa ngu ngốc giận dỗi không chịu phân rõ phải trái như thế chứ!

Chờ đã, Vương Thế nói không được kích thích Đồng Thư, không nên vội vàng vạch ra những điều Đồng Thư tự dựng lên trong kí ức của anh. Những lời lúc này của mình... sẽ không kích thích Đồng Thư phát bệnh chứ?

Giản Đan đang trên ghế vội đứng lên vọt ra cửa, đúng lúc cửa bị đẩy ra, bước một bước liền mặt đối mặt với Đồng Thư.

– Khụ, anh chỉ mang nước vào cho em thôi, nước là chúng ta cùng đun mà, hoa quả là của em mua, anh chỉ cắt ra thôi.

Đồng Thư giơ chén nước và hoa quả trong tay ra cho Giản Đan xem:

– Cho anh vào một chút được không?

Giản Đan nghiêng người cho Đồng Thư vào, Đồng Thư đặt khay hoa quả xuống rồi đưa nước cho cậu, lúc Giản Đan nâng tay thì vết bầm trên cổ tay lộ ra.

– Vết thương này... Là do anh ban nãy?

Đồng Thư sừ sút vuốt vuốt cổ tay Giản Đan, không biết phải nói gì.

Giản Đan thu tay lại, kéo kéo ống tay áo mặc ở nhà:

– Thế chất tôi là vậy, chỉ cần bị giữ mạnh một chút là tím bầm, không phải tại anh.

Đồng Thư vào phòng bếp lấy dầu vừng, để Giản Đan ngồi xuống, sau đó dùng bông thấm dầu xoa bóp xung quanh chỗ tụ máu. Giản Đan nhìn biểu tình áy náy của Đồng Thư, cậu có cảm giác như cổ tay mình bị chặt đứt chứ không phải chỉ là tụ máu.

– Không sao thật mà, sẽ hết nhanh thôi, anh đừng xoa nữa.

– Xin lỗi em, anh không nên tức giận với em, đều là do anh sai.

Đồng Thư quỳ phía trước, nhẹ nhàng ấn lên chỗ tụ máu, anh không ngẩng đầu:

– Anh biết mình có nhiều chỗ không tốt, em cáu giận cũng phải, nếu em không thích anh, anh cũng không ép em, em thích anh làm thế nào anh cũng có thể sửa được hết.

– Đồng Thư...

– Em để anh nói hết đã, em có không thích anh thì cũng đừng bạc đãi mình, dù là bạn bè đi nữa anh cũng muốn mình chăm sóc cho nhau. Xe em cũng góp tiền, chỉ mình anh lấy tên là không công bằng, anh không trả tiền nhà cho em, anh nấu cơm cho em để thay tiền thuê nhà được chứ? Bạch Nguyễn cũng là bạn anh, bây giờ anh ấy không khỏe thì để anh cùng giúp đi.

23. Chương 23

Edit: Vi

Beta: Emerald

Chương 23: Hai khách hàng

Dạo này tóc Đồng Thư có hơi ngắn quá, có lẽ là do thợ cắt tóc lỡ tay cắt ngắn lên, từ góc độ của Giản Đan vừa vặn nhìn được thái dương của anh. Chỗ đó chính là vết thương ngày cậu mang anh về, là vết sẹo do cậu đánh.

Giản Đan rút tay mình ra khỏi tay Đồng Thư, lúc rút ra có thể thấy rõ ràng anh uể oải hẳn đi, Giản Đan vỗ vỗ đầu anh:

– Quỳ xuống làm gì? Cầu hôn à? Ngồi bên kia cho tôi, tôi còn có việc phải làm đây.

– À...

– Mai không phải đi làm, sáng tôi muốn ăn bánh quẩy, phải là loại mới ra lò.

Giản Đan cào cào đầu, biểu tình có chút mất tự nhiên, tự động bỏ qua biểu tình vui sướng hẳn lên trong nháy mắt của Đồng Thư.

– Được, cùng sửa đậu nành được không? Trưa anh sẽ làm cá sốt chua ngọt cho em nhé?

– Được hết, đều được hết! Tôi muốn làm việc anh đừng làm phiền nữa, khách hàng lần này đúng là hành chết tôi! Hử? Là táo à, tôi muốn ăn dưa Hami.

– Em chờ chút, anh đi cắt ngay!

Lần này Giản Đan giận lâu như thế, thật ra cũng là có phần giận chó đánh mèo, công ty dạo này có một khách hàng lớn, cần phải thiết kế nội thất cho một biệt thự ở khu biệt thự đại gia.

Khách hàng chi rất rộng rãi, phòng ở lớn đến hơn 500 mét vuông nên tiền hoa hồng cũng nhiều. Vốn dĩ là vụ làm ăn lớn này chẳng có quan hệ gì với cái tên Giản Đan thực tập sinh nhỏ bé, nhưng trên đời này thật sự có nhiều chuyện phải dùng đến chữ “ngờ”, vào một cái chuyện này rơi vào đúng đầu Giản Đan.

Đáng tiếc cái bánh này lớn đến mức Giản tiểu ngốc ăn không tiêu. Khách hàng hào phóng quá cũng rất khó chiều, yêu cầu không thể dùng mấy từ “ngạc nhiên” và “cổ quái” là có thể hình dung được.

Quản lý đã tính toán tốt lắm rồi, trường hợp tốt thì coi như thực tập sinh giúp công ty kiếm tiền, trường hợp xấu thì bảo là do thực tập sinh chưa có kinh nghiệm, không hiểu việc. Lúc đầu quản lý nhìn trúng một

cô gái lớn hơn Giản Đan, nhưng cô ấy quá nhất gan, thấy công việc có vẻ không dễ làm liền tặng quà cho quản lí, Bạch Nguyễn không ở đây nên Giản Đan lọt hố.

Công ty của khách hàng kia vốn có tiếng là độc nhất vô nhị, xa hoa số một; Giản Đan cầm bản vẽ, vừa nhìn đã thấy đúng là “xa hoa vô đối” và “độc nhất vô nhị” thật.

Không biết kiến trúc sư có phải là đầu bị úng nước hay không, nơi cần lớn thì không thiết kế lớn, nơi cần nhỏ thì không thiết kế nhỏ, thiết kế không có một chỗ nào hợp với chữ “bình thường”, Giản Đan nhủ thầm cái đám này đúng là một lũ ngớ ngẩn.

Khách hàng giục gấp, yêu cầu phải xong trước năm mới, giờ chỉ còn vài ngày là đến năm mới khiến Giản Đan sút đầu mẻ trán. Bạch Nguyễn chăm sóc Lí Kiêm Hiền đã mệt chết rồi, Giản Đan không muốn làm gì cũng phải dựa vào người khác.

Quá nhiều chuyện rồi rầm quẩn vào nhau khiến Giản Đan rối loạn, cùng chuyện trước đó của Đồng Thư, vậy là trút giận hết lên đầu anh. Giản Đan vốn nghĩ mình quá đáng vậy chắc chắn Đồng Thư sẽ nổi giận, ai ngờ cuối cùng Đồng Thư lại xin lỗi mình.

Làm sao lại có người tốt tính đến thế chứ, ngược lại mình cứ lòng dạ hẹp hòi như vậy thật khó coi, hẳn là sẽ chẳng có ai có thể bao dung mình như Đồng Thư nữa đâu, phải làm sao đây?

Giản Đan gục mặt trên bàn, phát sầu. Đồng Thư cắt dưa hami mang đến cho Giản Đan, nhìn thấy bản vẽ trên máy tính, tò mò hỏi:

– Đây là biệt thự của ai? Thiết kế kì quái thế?

– Anh cũng thấy kì quái phải không? Chết tiệt, tôi đã nói là thẩm mỹ của tôi không có vấn đề mà! Tôi sắp chết, tôi sắp chết!

Giản Đan đập đầu vào bàn cơm cốp, một bộ “anh đã thắng rồi, cần liên hệ cứ hóa vàng mã”.

– Nhưng kì quái cũng vẫn thiết kế được mà? Làm vài cái vách ngăn ở đây này?

Đồng Thư đem hoa quả đã cắt sẵn đưa đến bên miệng Giản Đan nhằm ngăn cản hành vi tự ngược của cậu, sốt sắng đưa ra ý kiến.

Giản Đan khoát tay:

– Anh xem hình sau đi, anh sẽ biết...

Đồng Thư nâng tay định xoa đầu Giản Đan, nghĩ lại ần chuột chuyển sang hình tiếp theo, trên màn hình hiện ra một cái thứ nhìn mãi cũng chẳng ra cái hình thù gì hết.

– Cái này... Là tượng gỗ điêu khắc hả?

Đồng Thư quan sát một hồi rồi chần chừ hỏi.

Giản Đan gặm miếng dưa hami như đang trút giận, gặm gặm gặm:

– Đúng! Tượng đại phật đấy!

– Đại phật!? Cái phía dưới không phải là bệ gỗ lim điêu khắc đấy chứ?

– Anh nhìn đúng rồi đấy, nếu không có cái bệ đấy thì anh thấy có ai nhìn được vị đại phật kia không hả? Tôi thì tôi không thấy! Khốn kiếp!

Giản Đan cực kì kích động, quăng miếng vỏ dưa lên bàn, gân xanh sắp nhảy ra đến nơi rồi.

– Anh con mẹ nó có biết không? Khách hàng muốn đặt cái này trong phòng khách! Mẹ nó, đối diện cửa ra vào ấy hả? Muốn dọa chết người hả?

Giản Đan dùng sức túm lấy con chuột trước mặt, cổ sổng cổ chết mà ần ần ần:

– Anh xem dưới này đi này! Mấy cái hầm bà lằng gì đây anh nhìn đi! Mấy thứ hình thù kì quái này đều phải đặt vào nhà hết! Bọn họ mua đồng đồ nội thất này để xem tôi chơi xếp hình đúng không! Sàn nhà phải là đá granite! Anh đã gặp qua cái kiểu thiết kế dùng đá granite làm sàn chưa hả???

Đồng Thư nhấc tay:

- Ủ ừ ừ, anh biết rồi, em bình tĩnh đi được không?
- Bình tĩnh cái bà nó ấy! Bạch Nguyễn đi vắng thì lập tức bắt nạt tôi! Muốn hành hạ tôi à! Tôi không làm!
- Được được được, mặc kệ, mặc kệ.
- Ngủ! Để ý làm gì cho to đầu!

Thực ra thì đương nhiên không thể nói mặc kệ là mặc kệ được, đến đầu tuần Giản Đan vẫn gọi điện thoại cho khách hàng đến để xem nhà.

- Tít... tít... A lô? Là ai đấy ạ?

Nghe điện thoại không phải ngài Tôn mà là một cô gái, thanh âm nhẹ nhàng êm tai.

- A, vâng, tôi là Gian Đan ở công ty XX, tôi...
- Ngại quá, tôi là robot của ngài ấy, tôi nói chuyện rất chậm, anh nói chậm một chút.

Giản Đan đã quên rằng thế giới này tồn tại thứ gọi là máy trả lời tự động, thế mà cậu còn ngốc ngốc trả lời lại nó.

- Mẹ nó, sớm thế này ai con mẹ nó gọi điện thoại? A lô? Con rùa nào?

Điện thoại được kết nối, thanh âm ngái ngủ của một người đàn ông truyền tới.

Giản Đan nâng tay nhìn đồng hồ: Mười giờ hai mươi sáu phút. Lòng nhủ lúc này mà còn kêu sớm quá, thời gian của anh tính theo nước Mĩ hả? Trong lòng nghĩ thế nhưng tất nhiên không thể nói thế.

- Khụ, tôi là Giản Đan của công ty XX, tôi tìm ngài Tôn.
- Đờ mờ, tìm được con rùa nhà mày rồi! Sao mày lại lưu số tao?
- Lấy nhầm máy rồi, đây là điện thoại của anh, được chứ? Đây mới là của em.
- Ai u, này này của anh đây! Sáng sớm gọi điện cái mông ấy!
- Hơn mười giờ rồi, còn nữa, em lại đổi chuông của anh đấy hả?
- Ngày hôm qua anh lần tôi đến nửa đêm mà còn không biết tại sao à? Ông đây dậy đây! Tránh ra tránh ra, ông phải đi giải quyết!
- Em định khóa thân ra ngoài hả?
- Trong nhà chỉ có hai chúng ta, làm sao phải bao kín cả người vào làm gì? Nói nhiều!
- Vậy em nhớ rửa đi, để ở bên trong sẽ tiêu chảy đấy.

Ở đầu dây bên này, Giản Đan được nghe kịch truyền thanh trực tiếp, khóe miệng run rẩy. Sao dạo này toàn biết những người kiểu thế nhỉ, cứ thế này thì nhân sinh của cậu xem chừng bị hủy diệt mất.

Bên kia bắt đầu có màn thiếu nhi không nên nghe, Giản Đan thấy lãng phí tiền điện thoại vào cái việc này là rất vô ích, có nên nhắc nhở hai người họ rằng bên đầu dây này còn có một người không nhỉ.

- Khụ, ngại quá, ngài Tôn?
- A, xin lỗi, xin hỏi có việc gì?

Giản Đan nhìn danh sách trong tay:

- Tôi muốn hỏi khi nào ngài có thời gian rảnh, tôi muốn xem nhà của ngài một chút, phải đi thực địa.
- Được, nhưng tôi chỉ có chiều mai là rảnh thôi, như thế này đi, chúng ta hẹn vào ba giờ chiều nhé.

Mãi cũng đến ba giờ chiều hôm sau, vì biệt thự kia cách nhà Giản Đan cực xa nên Đồng Thư nghĩ phép lái xe đưa Giản Đan tới.

– Thật ra tôi đi taxi được mà, anh xin nghỉ còn bị trừ tiền lương.

Giản Đan nói vậy nhưng vẫn rất vui vẻ ôm gói khoai tây to tướng ăn ra tiếng rôm rốp, vụn văng bừa bãi.

Đồng Thư lái xe không quay đầu lại:

– Anh đưa em đi thì nhanh hơn, với lại anh cũng muốn nhìn thử cái biệt thự kia.

– Rôm rốp... Không biết là tên ngu ngốc nào đã thiết kế, biệt thự kia có cái gì đẹp chứ, rôm rốp... rôm rốp...

– Rất hay.

– Hừm ~ Sở thích kì quái!

Đến cổng khu dân cư, xe bị chặn lại. Bảo vệ khu nhà hỏi Đồng Thư và Giản Đan đến cả nửa ngày mới chịu thả đi, vất vả lắm mới vào được rồi còn vì thiết kế khu dân cư lòng và lòng vòng nên mãi hai người không tìm được đường ra, xe vòng đi vòng lại khiến Giản Đan suýt nữa nôn cả khoai vừa ăn ra.

– Cái khu dân cư kiểu gì thế? Xanh hóa nhiều thế? Anh có thể tìm được đường không hả?

– Tìm được ngay mà, em đừng sốt ruột.

Khu dân cư quá lớn nên lái xe tới hơn mười phút họ mới tìm thấy biệt thự ở trung tâm, trước biệt thự có hai người đàn ông đang đứng, một người mặc âu phục, một người mặc ba lỗ quần đùi chân đạp tông.

– Ngại quá, vừa này không tìm thấy đường nên tới chậm.

Giản Đan bị xoay vòng vòng không nói nên lời, Đồng Thư chủ động giúp cậu giải thích với ngài Tôn.

Không có gì bất ngờ, người mặc âu phục là ngài Tôn, anh ta rất lễ phép cười cười:

– Không sao, nơi này thực sự hơi khó tìm, cho hỏi anh là anh Giản?

– Không không, tôi là cộng sự của cậu ấy, tôi là Đồng Thư.

– Tôi, tôi là Giản Đan, xin chào ngài Tôn.

– Máy người nói xong chưa? Chết tiệt, rầm rầm rì rì cái rầm hả? Tôi là Lưu Dịch, ok? Có thể nhanh vào trong không, vào sớm xem sớm?

Nhìn ba người họ khách sáo qua lại, lằng nhằng đến mức cuối cùng người đi tông mất kiên nhẫn, bắt lấy cánh tay ngài Tôn, hướng cửa mà lôi đi, Giản Đan nhún vai ý bảo Đồng Thư đuổi theo.

Vào nhà rồi Giản Đan mới thấy rõ sự biến thái của kiến trúc sư, không tự đi xem thì đảm bảo không thể lĩnh hội được nơi “kì lạ” này.

– Ấy, tôi đến khu này, liếc mắt một cái liền ưng luôn nhà này, cái nhìn của tôi không tồi chứ hả?

Lưu Dịch loẹt quẹt loẹt quẹt lết dép lê, đưa Giản Đan đi xem khắp nơi, còn siêu cấp tự tin về thẩm mỹ của mình.

– A, thật sự... thật sự rất có thẩm mỹ.

Có cái quỷ!!!

Giản Đan lấy thước ra:

– Làm phiền, tôi muốn đo nơi này một chút, Đồng Thư anh cầm một đầu đi sang kia đi.

Vì căn nhà có thiết kế rất cổ quái, những góc nhỏ rất nhiều, đo đạc khó muốn chết, Giản Đan và Đồng Thư phải đo cả sáng mới xong.

Phải tốn thời gian như vậy, không chỉ có nguyên nhân kia, mà còn có một nguyên nhân cực kì quan trọng khác, đó chính là Lưu Dịch. Lưu Dịch luôn đi bên cạnh Giản Đan và Đồng Thư ríu ra ríu rít nói về chuyện đặt cái gì vào đâu.

– Đây! Chỗ này! Tượng phật tôi cầu khai quang từ Hoa Sơn kia nhất định phải đặt ở đây! Anh phải lưu ý cho tôi đấy, tôi còn phải đặt một cái bàn thờ ở đây này.

- A a a! Đây đây! Chỗ này tôi muốn đặt một bao cát còn giường thì cứ đặt chỗ nào cũng được.
- Sàn phòng khách nhất định phải dùng đá granite đấy, đại sư nói với tôi nếu dùng cái khác sẽ không tốt.

Giản Đan áp chế ham muốn một cước đá chết tên ngốc này, chịu không được còn phải đi cắn áo khoác Đồng Thư cho hả giận, cũng may hôm nay Đồng Thư mặc áo lông chứ không phải áo gió, nếu không thì Giản Đan chắc nghẹn chết luôn rồi. Khốn khổ lắm mới nắm rõ hết các yêu cầu, trước khi họ đi Lưu Dịch còn ngồi trên xe hơi lao theo phất phất tay với họ:

- Nhớ kĩ là phải dùng đá granite nhé!

Dùng bà nội anh ấy!

Tiền thể bạn nào thích thì tìm bằng từ khóa nhé, có mấy bao cát ném ném của trẻ con đáng yêu lắm

24. Chương 24

Edit: Vi

- Khốn! Hấn mà không phải khách hàng của tôi thì tôi đập hấn rồi!

Giản tiểu ngọc đầm đầm về hướng cái xe đã khuất dạng, tức đến nỗi cả người nhăn nhó rúm rỏ lại.

Đồng Thư sắp xếp tư liệu, nhìn thấy Giản tiểu ngọc vùng chân vùng tay cũng không trách được:

- Nếu hấn không phải khách của em thì em tự nhiên đánh người ta làm gì? Được rồi, ngồi ở sau đi, chúng ta về nhà.
- Tôi muốn ngồi ghế phó lái, ngồi sau say xe mất.
- Anh có mang ô mai, ngậm rồi không say nữa. Ngồi ghế sau đi, ngồi ghế sau.
- Tôi muốn ngồi trước, anh đừng cản tôi.
- Ừ, anh lái xe.

Giản tiểu ngọc ăn hết chocolate rồi nên trên đường về nhà liền làm loạn đòi rẽ vào siêu thị mua. Tất nhiên vào siêu thị sẽ không chỉ mua chocolate, mua một đồng đủ thứ, Giản Đan lại muốn đi KFC mua bánh trứng [1] và sundae [2]

Chủ nhật tại KFC người đông nghìn nghịt, một đám người kéo dài đến có thể gọi là đủ 18 khúc quanh. Giản Đan để Đồng Thư cầm đồ lật vạt còn mình thì chen chân vào.

Trung Quốc có thói quen xếp hàng, thế nhưng xếp phía trước Giản Đan là một đôi tình nhân tự nhiên như chốn không người, anh trêu em đùa đến buồn nôn. Giản Đan đứng sau da gà rụng đầy đất, cái tên đàn ông cao to mà cứ mở miệng ra là cái giọng đồ trẻ con, nghe vào khỏi nói kinh dị thể nào.

Đợi mười phút thì cuối cùng cũng đến cái đôi phía trước, tận lúc này hai người mới bàn xem ăn cái gì, thế mà mười phút trước còn bận rộn liếc mắt đưa tình không chọn sẵn đi. Hơn năm phút sau, hết nữ ngại nhiều mỡ lại đến nam sợ khó ăn, chờ đến mức Giản Đan muốn đá bay luôn.

Mãi mới chọn xong món, thằng kia lại than phiền sao kem dâu cho ít thế.

- Thưa ngài, cái này là cố định rồi ạ.
- Cái mông ấy! Xem có tí xíu này! Cho thêm vào!
- Thực sự không được, đây là quy định chỗ chúng tôi rồi ạ.

Cô phục vụ luống cuống tay chân, vẻ mặt muốn khóc.

- Quy định cái quái gì! Ít quá! Cùng lắm cũng phải cho tao thêm gấp đôi lên mới được!

Cô bé xem chừng không dám tự tiện quyết định, thấy không đối phó nổi đành quay đầu gọi quản lý.

– Thực sự là không được ạ...Quản lý! Quản lý anh lại đây một chút!

Quản lý là một người đàn ông nhã nhặn, đi tới hỏi xong vài câu thì cũng không ăm ỹ với tên kia nữa, yên lặng cầm cái cốc đến máy cho thêm một ít vào.

– Cái này là thêm không ít rồi đấy ạ, các vị khách sau còn muốn gọi đồ, ngài làm vậy sẽ gây trở ngại cho họ.

Tên kia mặt dày cầm cái cốc nhìn nhìn, bĩu môi.

– Thêm không ít cái chỗ nào, tao thấy rõ ràng là đang ăn gian đi? Nhìn đồng này chảy hết rồi thấy chưa?

– Giờ đang là mùa hè ạ.

Cô bé khúm núm nói.

– Tao nói cho mà biết...

– Lạch cạch!

– Để hần thêm một phần kem dâu nữa, thêm phần cho hai người, chẳng lẽ bọn này thiếu một miếng thì chết à?

Giản Đan không nhịn nổi nữa đập bộp một phát hai mươi đồng lên quầy thanh toán, cô bé bán hàng ngần người, cái đôi kia cũng ngơ luôn.

Mấy người đang xếp hàng chung quanh cũng cười khúc khích lầm rầm bàn tán, một nhóm con gái đứng bên cạnh nói to.

– Mình mà có bạn trai như thế thì đã mắng chết hần từ lâu rồi! Có gì đâu, thế mà để ba cái đồng tiền làm xấu cả mặt mũi!

Mặt tên con trai phục một cái đồ bưng, chẳng biết là tức giận hay xấu hổ. Hần trừng mắt, cứ nghĩ Giản Đan cũng chỉ là nam sinh trung học mới hùng hùng hổ hổ.

– Mày rảnh quá ha? Muốn kiếm chuyện à? Có tin tao đánh chết không?

Giản Đan nghehn đầu.

– Không phải tao sợ mày nóng quá sao? Khỏi phải ngại! Tao không thiếu mấy đồng cắc, không cần cảm ơn!

Cô gái kia túm lấy tay áo bạn trai mình, nhỏ giọng nói.

– Bỏ qua đi, chúng ta đi thôi.

Tên kia giật tay ra định túm cổ áo Giản Đan, cậu lui ra sau một bước.

– Làm cái gì đấy?

Lúc này Đồng diên khùng đang ngồi chờ người thu dọn bàn, vô tình quay lại thì thấy Giản ngốc đang bị vây đánh (lầm to!), sức chiến đấu của Đồng khùng ngay lập tức cao vút! Đồng khùng phát huy kỹ năng di chuyển cực nhanh! Đồng khùng vọt thẳng đến bên cạnh bạn nhỏ giản ngốc!

Anh Đồng khùng cao 1m88 so với dáng vóc Giản Đan hiển nhiên có uy lực hù dọa hơn nhiều, đôi tình nhân gào thêm được vài câu thì mặt xám ngoét chuồn mất.

Giản Đan vỗ vỗ vai Đồng Thư, không tồi, rất có giá trị lợi dụng.

Đến khi ra ngoài thì Giản Đan đã ăn ba bánh trứng, hai viên chocolate, tay cầm một túi khoai, Đồng Thư nhìn cậu, thấy hần là cậu không ăn nổi cơm nữa, anh quyết định làm chút bánh trôi.

Bột vừng và bột gạo nếp đều mua trong siêu thị, vì Giản Đan thích ăn ngọt nên khi làm Đồng Thư bỏ thêm không ít đường. Đồng Thư rất thông thạo trong việc làm đồ ăn gia đình thế này nên cực hiếm khi mua đồ ăn đông lạnh, sủi cảo hay bánh bao đều là khi muốn ăn thì mới làm.

Giản Đan chưa từng thấy chuyện tự làm bánh trôi ở nhà, hứng thú ở bên cạnh quấy rối, à không, là hỗ trợ.

– Giản Đan, chỗ kia phải viên lại, không phải, thế thì lộ nhân ra mất.

– Cứ thế mà nặn không được hả?

Giản Đan tùy tiện đặt bột bánh lên, hai tay xoa xoa xoa, xoa xong thì mở tay ra, ngấm nhìn thử hỗn hợp đen trắng kia.

Đồng Thư nhìn mấy cái viên lả tả kia, để tránh tình trạng tẹo nữa lại phải húp canh gạo nếp bột mè, anh đành gọt một quả táo tống cho Giản Đan gặm giết thời gian. Không bị Giản Đan quấy rối nữa, à nhầm, hỗ trợ mới phải, hiệu suất của Đồng thư tăng lên nhiều.

– Ăn sáu viên được chứ?

– Ừm... Tám viên!

– Được, em lấy hộ anh rượu nếp dâng kia đi.

Giản Đan miệng thì đòi tám, nhưng thật ra ăn năm viên đã no muốn chết, nhưng vì mặt mũi mà cố sống cố chết nhét bánh vào bụng. Đồng Thư lại sợ cậu bội thực, không cho cậu ăn tiếp, vất vả lắm mới đoạt lại được tám viên bánh trôi kia.

– A ~ No chết tôi mất.

– Đã bảo em đừng ăn nhiều thế, lại đây, uống thuốc tiêu hóa nào.

Cơm nước xong Giản Đan lại ôm máy tính làm việc tiếp, bên phía ngài Tôn cứ thúc giục, vội vàng làm còn không kịp sẽ chết thảm luôn. Giản Đan nhăn nhó như quả mướp đắng suốt mấy tiếng đồng hồ, chờ đến lúc Đồng Thư vào phòng thì bạn nhỏ Giản Đan đã lăn lên giường giả chết từ lúc nào rồi.

– Sao thế? Hôm nay em ngủ sớm vậy?

– Tôi đem những yêu cầu của ngài Tôn thành bản vẽ, anh nhìn xem này...

Đồng Thư nhìn mấy bản vẽ kia, nghĩ mãi mới phun ra một câu:

– Thật ra thì phong thủy ở ngôi nhà ngài Tôn cũng không tệ, không cần phải bày ra từng này trăn đồ trừ tà chứ?

Giản Đan lấy gối ném lên đầu Đồng Thư:

– Lướt sang bên kia đi, ai có tâm tình mà nói đùa với anh.

Nếu thực sự dựa vào những yêu cầu ba lăng nhăng này mà làm thì phải nói là kết quả sẽ vô cùng thê thảm, gọi đám này là trăn đồ phong thủy đúng là đánh giá cao chúng nó.

Đồng Thư nhìn nửa ngày, đi đến kết luận:

– Như thế nào cũng mặc đi, tượng Phật cùng với đá granite là không thể được.

– Tôi không muốn cố giao tiếp với tên gốc kia nữa đâu, tôi muốn nghỉ việc, tôi mặc kệ!

– Được rồi, được rồi mà.

– Tôi mặc kệ! Họ hẳn là phải tìm người trời ấy!

– Ừ, cắt thanh long cho em nhé?

– Một quả mới được đấy!

– Được, một quả.

Đồ gà mờ Giản Đan chắc chắn không thể làm được từng này, hơn nữa thực tập lâu vậy rồi làm gì có chuyện muốn nghỉ việc là nghỉ việc được, đành phải bàn với Lưu Dịch để anh ta xem xét sửa đổi yêu cầu được không.

Gọi điện tới thì mới biết Lưu Dịch cùng ngài Tôn đã đi Úc chơi, họ nói để Giản Đan làm các góc trước, chờ họ về rồi lại bàn những cái khác sau.

Thiết kế những chỗ ấy thì coi như dễ dàng vì ngài Tôn này đã chuẩn bị đầy đủ rồi, cho nên đây là chỗ cơ bản phải trang hoàng ngay khi khởi công. Giản Đan coi như được thả lỏng, tạm thời không phải đau đầu.

Một tuần Giản Đan sẽ nhìn qua chỗ Bạch Nguyễn hai ba lượt. Bạch Nguyễn xin nghỉ không lương dài hạn, may mà Lí Kiêm Hiền cũng có tiền, không đến mức bán thận kiếm tiền mua thuốc. Bệnh tình Lí Kiêm Hiền vẫn không hề tiến triển, thuốc đã uống, khám cũng đã khám, mời các chuyên gia nổi tiếng cũng không có tác dụng gì.

– Ui, canh gà nấm.

– Lại mua ở cửa hàng kia? Anh không thèm uống đâu, trong bụng sẽ tích thêm nửa cân mỡ đấy.

Bạch Nguyễn cầm khăn tiêu độc lau tay cho Lí Kiêm Hiền, dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn cái cặp lồng giữ ấm của Giản Đan.

Giản Đan đổ canh ra, loáng một cái:

– Lợn, là Đồng Thư nấu đấy, anh ngửi được không, ngửi được không, rất thơm nhỉ?

– Cậu cùng hân làm hòa rồi hả?

– Anh nhiều chuyện gì, có ăn thì ăn đi, anh có mua cặp lồng cơm không?

– Không, cậu mang theo à?

– Nhìn này ~ Là cơm chiên Dương Châu nhé, còn có ít đồ chiên, hai phần đấy.

Bạch Nguyễn bốc một miếng thịt ăn, nhìn tên Giản tiểu ngốc nhếch đuôi, không chịu được mà đập cho cậu một đập. Giản tiểu ngốc chẳng để ý đến anh, cũng ăn vụng một bát.

– Đúng rồi, Đồng Thư nấu hơi nát một chút, anh ấy nói để bệnh nhân tiêu hóa tốt hơn. Ôi, đúng là ăn ngon thật.

Bạch Nguyễn xoa xoa đầu cậu:

– Sao bảo mang riêng cho anh? Cậu ăn nhiều thế.

– Em ăn một chút thì làm sao, Lí Kiêm Hiền sẽ chết đói mất đấy, anh mau cho anh ấy ăn đi, nhanh lên nhanh lên.

– Thằng nhóc thối, ăn nhiều thể cần thận béo chết cậu luôn.

Lí Kiêm Hiền ở lại bệnh viện tư, cách bệnh viện Vương Thế rất gần, Giản Đan định tiện đường tìm Vương Thế nhờ anh cố vấn cho một chút, vừa đến viện hỏi thì biết gia đình Vương Thế có việc, anh đã xin nghỉ dài hạn.

Giản Đan thầm nghĩ: sao lại nhiều người xin nghỉ phép vậy nhỉ? Chẳng lẽ bây giờ xin nghỉ phép dễ dàng như thế à? Cậu tính toán lúc nào đấy mình cũng phải xin nghỉ vài ngày đi du lịch mới được.

Vừa ra khỏi cổng viện thì thấy như có người đi theo mình, Giản Đan đi nhanh thì người phía sau cũng đi nhanh, Giản Đan đi chậm thì người kia cũng đi chậm, Giản Đan lòng vòng mấy vòng rồi quay phắt đầu lại.

– Oa a a a!!!

– Oái!

Giản Đan vừa quay đầu thì người phía sau sợ tới mức hét lên, Giản Đan nhìn mãi mới phát hiện hóa ra đó là bác sĩ nhỏ.

– Anh, anh Giản...

– Sao cậu theo tôi?

Bác sĩ nhỏ không tự nhiên, vịn xoắn ngón tay, mặt đỏ bừng như quả táo, lắp ba lắp bắp nửa ngày mới phun ra được một câu:

– Tôi, tôi đói...

– ....

Cuối cùng Giản Đan mang bác sĩ nhỏ đến tiệm thức ăn nhanh, không biết bác sĩ nhỏ đã bị đói bao lâu, ăn ngấu ăn nghiêng. Giản Đan thấy cậu không mặc áo khoác, dưới chân chỉ đi mỗi đôi dép lê nhưng.

– Còn muốn gì nữa không?

– Hức, vậy, có thể cho tôi thêm li trà sữa nóng không?

Giản Đan cười cười, gọi người bán hàng cho bác sĩ nhỏ một li trà sữa nóng, bác sĩ nhỏ ngượng ngừng lau lau khóe miệng.

– Xin lỗi, bắt anh mời tôi ăn cơm, chờ Vương Thế về tôi sẽ bảo anh ấy trả lại cho anh.

– Cũng chẳng đáng bao nhiêu. Phải rồi, sao cậu lại mặc thế này mà ra ngoài?

Bác sĩ nhỏ liếm liếm môi:

– Đúng ra, đúng ra Vương Thế về nhà, để lại cho tôi tiền và chìa khóa. Nhưng mà, nhưng mà tôi lại quăng khóa, tôi quên không mang khóa ra khỏi nhà, lúc ra khỏi nhà chỉ mang theo...

– Tôi biết tôi rất ngốc, anh, anh không cần xem thường tôi như vậy.

Tác giả lảm nhảm:

Máy tính lại ngạo kiêu rồi, vừa mới thân thiện tốt tính xong, đúng là

“Ba mươi lăm đồng phòng bốn lẻ một” sắp được xuất bản đây, sẽ có PR sớm thôi!

25. Chương 25

Edit: Vi

– ... Không có.

Cậu đúng là một tên ngốc!

Lúc bác sĩ nhỏ ra khỏi nhà không hề mang theo thứ gì cả, áo khoác và giày cũng bị “nhốt” trong nhà rồi, trước khi gặp Giản Đan cậu đã lang thang ngoài đường cả ngày, đói bụng đến khó chịu còn bị gió lùa cho run rẩy. Cậu cũng muốn đến văn phòng của Vương Thế để tìm khóa dự phòng nhưng cậu lại quên mất là cậu không có chìa khóa văn phòng, đang lo lắng không biết làm gì thì Giản Đan cứ thế mà nhảy vào hòng sủng.

Giản Đan hỏi cậu có muốn gọi điện cho Vương Thế không, bác sĩ nhỏ vội vàng xua tay:

– Không không không! Không cần gọi cho anh ấy đâu! Nhất định anh ấy sẽ đánh tôi!

– Thế thì phải làm sao? Tôi gọi người phá khóa cho cậu nhé?

– Nếu mà cửa bị phá, anh ấy giết tôi luôn mất!

Giản Đan chẳng còn cách nào, đành phải đem tên ngốc này về nhà. Cứ mang về là ổn nhất, để cậu ta ở ngoài đường nhớ lạc mất thì phải làm sao?

– Đồng Thư, tôi về rồi đây.

– Em về rồi à? O? Đây là?

– À, đây là bạn tôi, tên là Lí Bách Đồng.

Giản Đan lén giẫm lên chân bác sĩ nhỏ một cái:

– Cấm cậu nói lung tung!

Bác sĩ nhỏ nói khẽ:

– Vâng, làm phiền rồi, tôi là Lí Bách Đồng.

Bác sĩ nhỏ không cho Giản Đan gọi Vương Thế, nhưng không gọi cho Vương Thế thì bác sĩ nhỏ chẳng còn chỗ nào để đi, thế nên Giản Đan vẫn gọi cho Vương Thế. Vương Thế nói phải bốn, năm ngày nữa anh mới về, nhờ Giản Đan gọi người phá khóa giúp.

Vì Đồng Thư và Giản Đan phải đi làm nên đã hẹn thợ sau năm giờ chiều đến phá khóa. Giản Đan tìm cho bác sĩ nhỏ một cái áo khoác rồi mang theo cậu cùng đi làm.

Nếu Giản Đan hỏi Vương Thế trước thì cậu sẽ không mang bác sĩ nhỏ đi làm, kết quả đáng tiếc, kết quả đáng tiếc mà. Mang bác sĩ nhỏ đi cùng, đến giữa trưa Giản Đan mới hiểu vì sao Vương Thế suốt ngày tấn tên nhóc kia.

Lực phá hoại của bác sĩ nhỏ là rất mạnh. Đầu tiên là làm rơi cây tiên nhân cầu trên bàn Giản Đan, lúc nhặt lên lại đụng rơi cái chén Mark mà Giản Đan để trên bàn. Trước khi Giản Đan nổi điên, bác sĩ nhỏ tỏ thái độ ngoan ngoãn nhận sai bằng hành động là chạy đi lấy chổi.

Giản Đan sợ cậu ta rồi, để cậu ta đứng trong góc rồi tự mình dọn dẹp. Bác sĩ nhỏ lùi về sau lùi luôn vào dây điện, ngay lập tức giúp cho bốn, năm cái máy tính của đồng nghiệp Giản Đan đen thui.

– Mẹ ơi!!! Tôi còn chưa lưu lại mà! Là ai?

– Aaaaaaaa!!!! Máy tính của tôi!!!!

– Chết bầm! Văn kiện đang lưu đến 99%!!! Cuối cùng là ai làm hử?

– Tôi không cố ý mà...

Bác sĩ nhỏ giơ tay, vẽ mặt vô tội.

Mọi người: ....

Như thế mới là ác ôn.

Mấy tiếng đồng hồ liền khiến cho văn phòng của Giản Đan gà bay chó sủa, chướng khí mù mịt, quả nhiên việc bác sĩ nhỏ bị đánh chính là thiên kinh địa nghĩa, nếu không phải chẳng quen biết gì, Giản Đan chắc chắn cũng đánh tên này.

Sắp xếp xong mấy chuyện thưởng vàng hạ cám của bác sĩ nhỏ, Giản Đan cũng giảm thợ, cậu nhũ thầm Vương Thế phải giảm giá 95% cho mình vì những gì mình đã hi sinh ngày hôm nay.

Lúc về đến nhà không thấy Đồng Thư, hẳn là anh lại tăng ca, bởi vì Đồng Thư sắp được vào biên chế nên anh càng thêm cố gắng. Giản Đan mở tủ lạnh lấy mấy hộp đồ ăn ngon rồi đi chơi game, dù sao chỉ cần có đồ ngon là được rồi.

Đồng Thư là mẫu đàn ông của gia đình cho nên tủ lạnh lúc nào cũng đầy ắp, nào là đồ ăn vặt, nào là hoa quả, nào là đồ uống, chỉ cần Giản Đan thích anh đều mua về dự trữ. Tài nghệ nấu nướng thì khỏi nói, chỉ cần có thời gian sẽ nấu ăn, một ngày ba bữa mang theo, đồ ăn khuya rồi trà chiều và vân vân.

Hoa quả sẽ xắt miếng rồi cất vào hộp giữ tươi, một chồng xếp trong tủ lạnh, Giản Đan muốn ăn chỉ cần lấy ra là có thể ăn ngay, chỉ cần đã rửa và bóc vỏ, một buổi tối Giản Đan có thể ăn hết năm hộp.

Thế nên dù là sức ăn tốt, nhưng do lười ra ngoài nên tủ lạnh của Giản Đan lúc nào cũng trống rỗng, bạn nhỏ Giản Đan là người đôi khi có thể quên mất chuyện ngày ba bữa cơm, dưới sự chăm sóc cẩn thận của Đồng Thư đã béo lên 7,5 cân.

– Đồng Thư, tôi cảm thấy hình như dạo này tôi béo lên.

– Không đâu, anh đâu thấy thay đổi gì.

– Thật không? Lần sau anh đi siêu thị nhớ mua một cái cân nhé.

– Ừ, cá rán xong rồi đây, em ăn không?

– Ăn!

Dưới sự dung túng của Đồng Thư, bạn nhỏ Giản Đan đã lười ra ngoài lại không hề biết cân nặng chính xác của bản thân lại tiếp tục cuộc sống ăn uống đầy hạnh phúc.

– Giản Đan, cậu có biết cậu béo thành cái dạng gì rồi không mà còn ăn vụng hả?

Bạch Nguyễn mang theo một con cún bự ngơ ngác, à không, là Lí Kiêm Hiền đi dạo về, nhìn thấy Giản Đan đang ăn vụng đồ được tặng.

– Ưc, nhiều thế này, ừm ừm, cho em ăn một cái thì làm sao?

Giản Đan cắn một miếng bánh trứng trên tay, còn cầm thêm một cái nữa.

Bạch Nguyễn để Lí Kiêm Hiền ngồi vào sofa, đi đến véo thắt lưng Giản tiểu ngốc:

– Cậu vẫn chưa cảm thấy quần cậu mặc bị chật đi hả? Cậu xem giờ cậu béo thế nào, đúng là béo thành cái bánh bao rồi kìa!

– Ngứa! Anh đừng có nhéo!

– Không véo thì cậu có tự cảm nhận được là mình nhiều thịt không? Cậu nhìn cậu xem, mùa đông thêm được một tầng mỡ này.

Bạch Nguyễn dùng cánh tay quặp Giản tiểu ngốc vào ngực mình, sau đó cù Giản Đan.

Giản Đan rất sợ ngứa, bị Bạch Nguyễn cù thì ngay lập tức buông vũ khí đầu hàng:

– Đừng cù! A ha ha ha, ngứa! Bạch Nguyễn, anh bỏ tay ra! A ha ha ha!!!

Bạch Nguyễn làm loạn một hồi rồi cũng nhận ra bản thân như thế thật nhàm chán, lúc thu tay lại thì từ trong túi áo khoác của Giản Đan rơi ra một cái hộp nhỏ, Bạch Nguyễn nhặt lên thì phát hiện trong đó là một chiếc nhẫn.

– Đừng có tự tiện xem đồ của em, trả đây, trả đây!

Giản Đan muốn đòi lại nhẫn, Bạch Nguyễn vươn tay né mất.

– Nhẫn này không tệ, anh nhìn xem, bên trong còn có tên cậu này.

Bạch Nguyễn đề trán Giản Đan, đẩy cậu ra xa, cầm nhẫn tung vài lần:

– Đừng có nói với anh là cậu tự mua, là ai tặng cậu? Nói đi!

– Biết rồi còn hỏi! Hỏi cái đầu anh!

Vì chiều cao, dù nhảy thế nào cũng không thể với đến cái nhẫn, Giản Đan đổi không thềm đòi nữa, vợ lấy nắm bông mình mang đến gặm nhấm cho hả giận.

– Giận rồi hả? Dễ giận vậy sao?

– Anh phải tịch thu thôi.

Bạch Nguyễn bỏ nhẫn vào ví mình, xoa xoa tóc Giản tiểu ngốc đang tức giận.

Giản Đan xoay mặt đi không thềm để ý:

– Anh thích thì cho anh, anh cầm cũng được! Ai thềm chứ?

– Tặng cả nhẫn, xem ra hẳn đúng là thích cậu rồi nhỉ? Nhưng mà hẳn là trai thẳng, sẽ không coi cậu như phụ nữ đâu chứ?

– Bạch! Nguyễn!

Bị Giản Đan đá một phát đầy nham hiểm vào chân, Bạch Nguyễn thấy Giản Đan đúng là đang tức giận thật, khụ một tiếng:

– Được rồi, đừng giận, anh nói cũng đâu sai? Cậu lớn vậy rồi, mà bây giờ anh cũng bận chẳng có thời gian quản cậu đâu.

Bạch Nguyễn nói không sai, dạo gần đây anh mệt chết đi được, cha mẹ Lí Kiêm Hiền lại đưa ra yêu sách, trước đây thì mặc kệ không hỏi đến, giờ lại muốn cho người đón Lí Kiêm Hiền đi. Bạch Nguyễn vì chuyện này mà căng thẳng với họ, nhưng nói khó nghe thì Bạch Nguyễn cũng không được xem là bạn bè của anh ta, cha mẹ Lí Kiêm Hiền muốn đưa con đi thì anh thật sự không biết làm cách nào.

Bên công ty thì xin nghỉ dài quá rồi, nếu không phải vì mấy năm nay biểu hiện tốt, có khi giờ anh bị đuổi việc rồi cũng nên.

– Chuyện của cậu thì cậu nghĩ cho kĩ, đừng bị bên ngoài tác động là được. Tình cảm, thứ này chỉ có chính bản thân cậu hiểu được thôi.

Lúc về Giản Đan cũng không đòi nhậu, dù sao cũng không biết phải xử lí thế nào, thôi thì mắt không thấy tâm không phiền.

Khi Giản Đan qua hiệu thuốc thấy có cân miễn phí, cậu nhớ tới ban nãy Bạch Nguyễn bảo mình béo lên, liền cân thử.

– ....

– Tôi phải giảm béo!

Lúc ăn cơm chiều, Giản Đan đặt bát cơm lên bàn, nghiêm túc nói.

Đồng Thư nhìn Giản Đan:

– Sao phải giảm béo? Em đâu có béo?

– Không béo? Hôm nay tôi đi cân thử, tôi tăng bảy cân rưỡi, bảy cân rưỡi, bảy cân rưỡi! Anh xem bụng tôi đây này!

Giản tiểu ngốc phát điên, vạch áo lông lên cho Đồng Thư nhìn cái bụng tròn vo của mình.

Đồng Thư cầm lấy một con tôm, bóc vỏ:

– Mùa đông béo chút đâu ảnh hưởng gì, mùa hè sẽ gầy lại thôi. Lại đây, không phải là em thích nhất ăn tôm bóc vỏ nhất hả?

– Ăn bà nội anh! Tôi phải giảm béo, tôi không ăn!

– Được, giảm béo. Mai thì giảm, hôm nay cơm ngon lắm, không ăn thì rất đáng tiếc. Đây, hôm nay ăn no đi rồi mai lại giảm béo.

– Tôi phải giảm ngay hôm nay!

– Ăn một chút thôi, được không?

– ... Vậy chỉ ăn một chút thôi đây.

Giản Đan ăn ít đi, thực chất chỉ là ít đi nửa bát cơm, đồ ăn thì không hề ít đi chút nào. Giản Đan sờ cái bụng tròn vo, đặt báo thức đầy quyết tâm: Được, sáng mai chạy bộ là được rồi!

– Giản Đan! Giản Đan! Em đi làm muộn mất, dậy đi!

– Á á á!!! Sao anh không gọi tôi? Đi làm muộn mất rồi!

Kế hoạch chạy bộ sáng sớm, thất bại.

Nếu chạy bộ không được thì ăn uống điều độ, từ bây giờ không ăn đồ ăn vặt!

– Tiểu Giản, cậu xem này, mẹ tôi làm cho đó, là mẹ tôi tự làm đó, ăn một miếng đi này!

Đồng nghiệp tốt bụng cầm bánh rán thơm phức đưa cho Giản Đan, Giản Đan nuốt nước miếng, sờ sờ bụng nhỏ núc ních thịt.

– Không, em không đói.

– Rất thơm đấy, ăn đi, đừng khách sáo.

– Em không đói thật mà...

– Ăn một cái đi, lại đây nào, không ăn thì chị sẽ giận thật đấy!

Dưới sự dụ dỗ của chị gái đồng nghiệp tốt bụng, Giản Đan ăn một cái rồi lại ăn một cái, cuối cùng còn cầm thêm một gói to về nhà.

Phương pháp không ăn vặt để giảm béo, thất bại.

Đồ ăn vặt và này nọ ăn chút cũng không sao, vậy không ăn cơm chiều là được rồi!

– Giản Đan, em về rồi à? Em xem này, hôm nay anh nấu nhiều món ngón lắm, em rửa mặt đi rồi ăn cơm.

– ...

Tôi phải giảm béo, tôi phải giảm béo, tôi phải giảm béo!

Các phương pháp giảm béo đều thất bại, Giản Đan tròn càng thêm tròn, Giản Đan bực tức ngồi trên sofa quay cuồng, cậu đang phát điên.

– Giờ đang mùa đông, béo một chút cho ấm. Đến hè lại giảm béo, anh giảm cùng em được không?

Giản Đan liếc nhìn cánh tay rắn chắc của Đồng Thư, phập một cái cắn lên, tại sao tên này không làm gì cũng gầy?

Dù sao Giản Đan cắn cũng không mạnh, Đồng Thư cứ để cậu từ từ cắn đến lúc cánh tay đầy nước miếng, chuyện giảm béo cần nghị lực lắm, phỏng chừng Giản Đan sẽ quên nhanh thôi.

Lời Đồng Thư thật là chuẩn xác, sau hai ngày kêu la, kế hoạch giảm béo của bạn nhỏ Giản Đan hoàn toàn thất bại.

– Đồng Thư, tôi muốn ăn chocolate, ở nhà hết rồi!

– Được, anh đi mua ngay đây!

26. Chương 26

Trong lúc Giản Đan có việc sẽ ồn ào mà không có việc cũng ồn ào, năm mới đã lặng lẽ đến rồi.

Người Trung Quốc coi trọng lễ mừng năm mới nhất, trong một năm thì ngày bận rộn nhất, náo nhiệt nhất chính là đây, trên các ngã tư đã trang trí các loại đèn màu từ sớm, các sạp hàng nhỏ bán câu đối cùng pháo trải dài từ phố này tới phố kia. Các siêu thị thì bắt đầu quảng cáo giảm giá, các bà chủ gia đình đã bắt đầu bấm ngón tay tính toán xem làm thế nào để mua được món đồ tiện nghi nhất, thực dụng nhất.

Lễ mừng năm mới của gia đình Giản Đan đều là do mẹ Giản một tay xử lý, hai bé Giản Đan cùng Bạch Nguyễn chỉ cần chờ ăn thôi. Người trẻ cũng không hiểu biết mấy về tập tục mừng năm mới, chỉ biết giao thừa là lúc sau khi ăn ngon sẽ được nhận tiền mừng tuổi.

Ở phương bắc, vào mùa đông trên đường có rất nhiều đồ ăn vặt. Nhiều nhất là lấy thùng xăng làm thành cái lò nướng mà nướng khoai lang. Khoai lang nóng hổi là thứ Giản Đan thích ăn nhất vào mùa đông, vừa đi trên hành lang đến lớp học vừa gặm gặm rất ấm, còn có thể no bụng nữa.

Quê Giản Đan không lạnh, mùa đông cũng không có khoai lang nướng cho nên đến đây cậu rất vui vẻ ăn thật nhiều.

– Khoai nướng đây! Khoai nướng thơm phưng phức đây

!!!

– Tôi xuống dưới một lát!

Giản Đan thấy dưới lầu có tiếng rao khoai lang nướng vang vọng, không thể ngồi yên được, nói một tiếng với đồng nghiệp bên cạnh liền phi xuống.

– A! Tiểu Giản muốn mua khoai nướng hả? Mua cho chị một củ với nhé!

– Anh cũng muốn! Anh cũng muốn! Phải mua cho anh củ to đấy!

– Mua cho chị hai củ nha!

Cứ như thế, bạn nhỏ Giản Đan muốn đi mua hai củ khoai lang bỗng biến thành chín củ. Ông lão bán khoai thấy Giản Đan mua nhiều còn đặc biệt tặng cho cậu một quả lê nướng nữa.

Mùi khoai nướng thơm phức khiến cho vài đồng nghiệp không mua khoai cũng ứa nước miếng, thế là từ chỗ chỉ vài người muốn ăn đã phát triển thành cả văn phòng ai cũng cầm khoai lang, mùi khoai lang ngọt ngào cứ thể lan truyền, lan truyền mãi.

Giản Đan ăn hai củ khoai lang còn chưa đã thèm, xoay người lôi hộp đồ ăn vặt Đồng Thư đưa cho. Cái hộp này là khoai lang rán vừa làm vào buổi sáng, khoai chiên lên rất thơm, cắn còn ròn rôm rốp nữa.

Mùa đông ăn khoai lang này nọ là vui nhất đấy!

Lúc gần tan ca trời bỗng đổ mưa to, đám đồng nghiệp vốn đã dự định đi dạo phố ăn cơm và chơi bóng ai shán âm trời, Giản tiểu ngốc cầm khoai lang, vui vẻ khi người gặp họa, ngồi nhìn đồng nghiệp phát điên.

Dù gì Đồng Thư cũng sẽ đi đón mình, tuy là từ công ty đến bãi đỗ xe còn một đoạn đường nhưng cũng chẳng sao, chắc chắn là Đồng Thư sẽ mang ô theo.

– Tiểu Giản, sao em không sốt ruột chút nào vậy? Em mang ô à?

– Mang ô?! Tiểu Giản em phải biết đồng cam cộng khổ! Đưa ô cho anh đi!

– Không được! Phải ưu tiên nữ giới! Cho chị mượn, cho chị mượn!

Giản tiểu ngốc bị đám đồng nghiệp vây quanh tí nữa tắt thở, vội giơ tay hô to:

– Em không mang ô, không mang ô, không mang ô!

Chị gái đồng nghiệp mặc áo da đắt tiền mà lại gặp mưa, thở dài, chân đi giày cao gót giậm giậm chân lộc cộc. Giản Đan giơ lên miếng khoai cắn dở, nói:

– Nhưng mà em... Bạn cùng phòng sẽ đến đón em, chị ở đâu em có thể cho chị đi nhờ một đoạn.

– Thật à? Tiểu Giản em thật tốt

Chị gái đồng nghiệp vui vẻ đi trang điểm lại, lưu lại một đám anh trai đồng nghiệp u oán vây quanh Giản tiểu ngốc.

– Tiểu Giản, em trọng sắc khinh bạn!

– Đúng! Còn để em gái xinh đẹp đi nhờ!

Làm loạn rồi lại làm loạn, làm việc hay không thì cũng đã hết giờ rồi, quả nhiên lúc Đồng Thư đi đón Giản Đan có mang theo ô, chẳng qua chỉ có hai cái, Giản Đan tự nguyện giúp đỡ cho người đi nhờ sẽ không có ô.

– À, thôi để tôi cùng Giản Đan đi chung là được rồi.

Căn cứ vào nguyên tắc ưu tiên nữ giới, quý ngài Đồng Thư đưa một cái ô cho chị gái đồng nghiệp.

– Sao lại có thể không biết xấu hổ thế chứ?

Chị gái đồng nghiệp đỏ mặt, nhận lấy ô, “vô tình” cạ cạ ngón tay với móng tay sơn sửa cẩn thận vào mu bàn tay của Đồng Thư.

Đồng Thư thu tay, hướng lại gần Giản Đan:

– Không sao đâu, cũng may giờ mưa nhỏ rồi, chúng ta đi thôi.

Nói là mưa ngớt nhưng cũng chẳng ngớt được bao nhiêu, bây giờ ô gấp đều làm hơi bé, Giản Đan có thấp cũng là con trai, hai tên được rửa chui vùng một ô thì che được phía trước sẽ không che được phía sau.

Đồng Thư ôm vai Giản Đan, cố hết sức để ô che kín phía bên cậu, cho tới khi đến được bãi đỗ xe ngầm thì nửa người anh cũng đã ướt đầm.

– Thật xin lỗi, chỉ vì tôi mà anh ướt hết cả.

Cho dù đi trong mưa vẫn giữ được khuôn mặt xinh đẹp, chị gái đồng nghiệp vội vàng nói lời áy náy, rút một chiếc khăn tay từ trong túi xách ra, định giúp Đồng Thư lau nước trên người.

Giản Đan đi trước một bước, rút giấy vệ sinh trong túi ra, nhón chân đặt giấy lên trán Đồng Thư, dùng sức chà lau mặt anh.

– Để anh ấy dùng giấy vệ sinh là được rồi, khăn tay của chị hẳn là rất đắt tiền, chị dùng khăn tay lau cho anh ấy rất đáng tiếc.

– Thế ư...

Trên mặt Đồng Thư có nước mưa khiến cho giấy vệ sinh dính đầy lên, tuy là Giản Đan dùng sức chà giấy vệ sinh lên mặt mình nhưng Đồng Thư vẫn tốt tính nói lời cảm ơn.

Giản tiểu ngọc phỉ phỉ vụn giấy trên tay rồi đặt tờ giấy lên vai Đồng Thư, lên xe. Đồng Thư lịch sự mở giúp cánh cửa xe đầy bùn nước giúp chị gái đồng nghiệp, chị gái đồng nghiệp nghìn vạn quyền rũ mà nói lời cảm ơn.

– Xin hỏi nhà cô ở đâu? Tôi sẽ đưa cô về trước.

– A, làm phiền hai người, nhà tôi ở đường XX, có phải là hơi xa không?

Đâu chỉ “hơi xa”, đường kia với đường từ nhà Giản Đan đến công ty là bằng nhau, đã thế một đường ở hướng đông, một đường ở hướng tây. Nhưng đã đồng ý đưa người ta về, đâu thể nói với con gái người ta là mời chị xuống đi.

– Không, cũng không quá xa. Giờ tôi đưa cô về trước, đến chỗ rẽ cô nhớ nói với tôi.

Chúng ta cũng nói với nhau rồi đấy, Đồng tiểu diên chăm chút một tạo sẽ tuyệt đối đúng chuẩn tuần tú lịch sự, hơn nữa hôm nay phải tiếp khách nên anh ăn mặc rất lịch thiệp, cho dù trên mặt và tóc dính đầy giấy vệ sinh thì cũng vẫn đẹp trai như thường.

Chị gái đồng nghiệp xinh đẹp luôn ảo tưởng câu chuyện tình yêu, lại nhìn thấy anh chàng nam tính đẹp trai, còn thêm trời mưa đưa người về nhà, có cái tình tiết lãng mạn này, chị gái đồng nghiệp trong lòng nhen nhóm lửa hồng, còn phần Giản tiểu ngọc ở bên cạnh cắn khoai đã bị trực tiếp bỏ qua.

– Anh Đồng đang công tác về ngành gì?

– Anh ấy giống chúng ta, rôm rốp, rôm rốp, làm thiết kế ở công ty XX.

Giản Đan chẳng quan tâm hình tượng, tiếp tục gặm khoai, lăm bằm lăm bằm trả lời giúp Đồng Thư đang chuyên tâm lái xe.

Cô gái xinh đẹp trong mắt Giản Đan cũng chỉ là cô gái xinh đẹp mà thôi, nếu là anh đẹp trai thì cậu còn có thể liếc mắt nhìn lần nữa, thế nên cho dù ăn uống mất hình tượng cũng không thành vấn đề, dù sao thì mình cũng nhỏ tuổi hơn mà...

Tuy rằng không được nghe câu trả lời trực tiếp từ Đồng Thư, nhưng đã biết được kết quả, chị gái đồng nghiệp vẫn rất hài lòng:

– Ôi, công ty ấy yêu cầu cao lắm, tôi cũng muốn làm ở đó nhưng mà không qua được vòng phỏng vấn ~ Anh Đồng thật là giỏi!

Suốt đường đi, chị gái đồng nghiệp cứ hỏi bóng hỏi gió tin tức về Đồng Thư, cuối cùng lúc xuống xe còn lấy lí do muốn học tập Đồng Thư mà xin số, sau khi nháy mắt quyền rũ xong còn lưu luyến không rời, mãi mới lắc lắc eo nhỏ đi về nhà.

Đồng Thư vì có con gái trên xe nên không tiện cởi áo đã ướt sũng ra, chờ chị gái đồng nghiệp xuống xe liền lập tức cởi cả áo khoác lẫn áo lông, sau đó mặc cái áo lông dự phòng vào, lúc Giản Đan đưa áo chạm vào tay Đồng Thư, rất lạnh.

– Đáng đời, ai bảo anh giả vờ quý ông.

Bạn nhỏ Giản Đan đã quên chuyện mình mới là người đáp ứng đưa người ta về rồi.

– Ha ha, trước mặt con gái mà thay áo thì không tốt lắm. Bây giờ về nhé?

– Hừ, vừa nhìn là biết người ta coi trọng anh rồi, anh có muốn tôi làm mai không hả?

– Em ghen à?

Giản Đan đá một phát vào chỗ dựa của ghế lái:

– Bà nội anh á! Về nhà ăn cơm! Tôi chết đói rồi này!

Về nhà muộn khoảng một giờ, Giản Đan kêu đói bụng đến mức bụng sôi ùng ục luôn rồi, về đến nhà liền gục trên sofa ầm ĩ đòi ăn cơm.

– Tôi chết đói rồi, tôi chết đói rồi!

– Ủ ừ, anh nấu cơm ngay đây.

– Tôi phải ăn luôn bây giờ, bây giờ cơ. Tôi chết đói rồi!

– Ủ ừ, ăn hoa quả trước vậy nhé?

Giản tiểu ngốc náo loạn, cuối cùng đã chiếm được hoa quả đã được bóc vỏ cẩn thận, Đồng Thư cuối cùng cũng thành công ngăn chặn cái miệng của Giản tiểu ngốc để thanh tĩnh nấu cơm.

Sáng hôm sau trời vẫn mưa to, công ty không phải trường học nên không thể vì mưa to mà nghỉ, Giản tiểu ngốc làm loạn thế nào đi nữa thì cũng chỉ có thể lấy Đồng Thư ra trút giận, tổng giám đốc sẽ không quan tâm đến cảm xúc nhân viên đâu.

Bãi đỗ xe ngầm có không ít những vũng nước, Giản Đan ngủ chưa đủ, lắc lư, đi theo sau bóng Đồng Thư, không cẩn thận ngã đập mặt xuống đất, làm bắn bùn nước lên đầy người, đã thế còn tẹo luôn cả chân.

Tuy tẹo chân cũng phải đi làm thôi, bởi vì ngài Tôn đi công tác ở Úc về rồi. Lúc thiết kế Giản Đan cũng có hỏi qua ý kiến ngài Tôn, anh ta đã đồng ý sửa lại thiết kế, sàn nhà sẽ không dùng đá granite mà dùng gạch chuyên dụng. Có lẽ bản thân anh ta cũng biết không thể nào dùng đá granite, còn phần Lưu Dịch thì dĩ nhiên là do ngài Tôn giải quyết rồi.

Đã chi tiền đương nhiên hiệu suất sẽ cao, biệt thự của ngài Tôn chỉ còn một chút đồ dùng gia đình với mấy chỗ ngăn cách phải sửa, Lưu Dịch lại lấy ra một đống những thứ đồ đã được khai quang làm cho Giản Đan to cả đầu.

Thương lượng với ngài Tôn cuối cùng cũng được kết quả là không để đại phật ở ngay giữa phòng khách. Giải quyết xong phiên toái bực nhất rồi thì còn lại sẽ dễ dàng hơn nhiều, lại có Đồng Thư hỗ trợ nên rất nhanh.

Chẳng ai nghĩ đến chuyện Giản Đan có thể thành công thiết kế biệt thự này, ông chủ vui vẻ thưởng cho Giản Đan không ít tiền, dặn đi dặn lại là sau khi tốt nghiệp phải tới công ty làm.

Được thưởng tất nhiên phải chúc mừng, gọi Bạch Nguyễn cùng đi rồi sắp xếp uống rượu chúc mừng, cũng định gọi Đồng Thư nhưng anh bận họp không đến được. Còn Bạch Nguyễn vì vài ngày trước Lí Kiêm Hiền bị cha mẹ cử người đón đi nước ngoài, anh còn vài ngày nghỉ cho nên rảnh chết đi được.

– Ông chủ, cho một bình rượu đế! Đồ ăn nhanh đưa lên nhé!

– Tiểu Bạch đáng chết! Rượu ngon thế làm gì?

– Liên quan gì? Chẳng lẽ anh được thưởng sẽ mời em ăn cơm à?

– Sao lại là khó có được? Lăn sang bên kia đi!

Hai người vui chơi giải trí cũng hết không ít rượu, Bạch Nguyễn tâm tình không tốt nên uống cũng nhiều hơn, một ly lại một ly như uống nước.

– Có tiền thì thế nào, có tiền giỏi lắm à? Có thể khinh thường người khác, híc, anh, anh sẽ có ngày phát đạt!

Bạch Nguyễn cầm đôi đũa xiêu vẹo, than thở với Giản Đan.

– Đúng, kẻ có tiền đáng ghét! Nào! Chúng ta uống thêm một ly!

– Được, uống! Đều là đồ con rùa hết! Chúng ta uống nào!

Hai tên đực rựa tâm tình không tốt, uống đến mức không biết tiết chế, hai bình rượu để đã thấy đáy. Bạch Nguyễn một hơi uống hết ly rượu để, khà một tiếng:

– Tiểu Giản, có thể anh sẽ đi làm ở nơi khác.

27. Chương 27

Edit: Vi

– Gì cơ?

Giản Đan ngoáy ngoáy lỗ tai.

Bạch Nguyễn nhấn mạnh từng chữ:

– Muốn. Đến. Thành. Phố. E. Làm. Việc.

– Anh đã quyết định từ trước nhưng vì chuyện của Lí Kiêm Hiền mà phải hoãn lại, ai ngờ sau này lại xảy ra tai nạn, nếu như không có việc ngoài ý muốn này thì anh đã qua đó từ sớm rồi. Sau lần này có khi sẽ được phê duyệt chuyển sang bên kia thôi.

– ... Sao anh không nói trước với em?

– Nhiều việc lu bù quá nên anh quên mất, hơn nữa cũng không phải đi ngay, đầu năm tới anh mới chuyển mà.

– ...

– Sao lại trưng ra cái mặt người chết thế? Chẳng phải chỉ là đến thành phố khác thôi à?

Giản Đan cầm li rượu để hất lên mặt Bạch Nguyễn rồi đứng lên đi mất. Bạch Nguyễn bị hất rượu đầy mặt chưa kịp lau đã vội vàng chạy đi tìm chủ quán tính tiền rồi vén màn đuổi theo. Giản Đan uống cũng đã hơi tây tây, mới đi được vài bước đã bị Bạch Nguyễn túm được.

– Lại làm loạn cái gì thế? Cậu là thằng đàn ông to xác rồi còn bắt chước con gái bỏ chạy cái rắm!

Bạch Nguyễn vì chạy nhanh nên đứng không vững, hai người lắc lư, lắc lư. Cuối cùng anh túm Giản Đan ngồi xuống vỉa hè.

Giản Đan nhìn cái mặt sũng đỏ chết đỏ của Bạch Nguyễn mà phát khùng, túm lấy mặt anh mà véo:

– Tại sao? Giải thích đi!

– Ài..ao...ái...ì...à...ài...ao? (tại sao cái gì mà tại sao?)

Giản tiểu ngọc quơ quơ nắm đấm:

– Vì sao giờ mới cho em biết, anh giải thích đi! Chuyện này chắc chắn là anh đã sớm quyết định lừa em rồi! Anh đúng là coi em như bạn thân Bạch Nguyễn nhỉ! Em thật con mẹ nó muốn tẩn anh!

Bạch Nguyễn bị Giản tiểu ngốc mượn rượu làm càn đánh sưng cả đầu, nhưng vốn mình đuối lí nên không đánh trả, trốn cũng chẳng xong nên chỉ còn biết ôm đầu kêu rên:

– Này! Nói là được rồi, đừng động thủ mà! A a a! Đau quá!

– Đánh chết là xong! Bà nội anh đó Bạch Nguyễn, chết đi cho em!

– Đừng đánh! Buồn nôn quá! Đã bảo đừng đánh! Oái, thật mà, buồn nôn quá!

Làm loạn một hồi, bị gió đêm làm tỉnh hơn phân nửa, hai tên ngốc chật vật ngồi bên đường giống hệt như hai kẻ lang thang. May mà nửa đêm không người qua lại, không thì mặt mũi chắc bay luôn đến Nam Thiên môn rồi.

Giản Đan lạnh quá, run run tay túm lại áo khoác, vùi đầu vào hai tay, không nhìn Bạch Nguyễn:

– Muốn cút thì cút cho sớm đi, ai thèm để ý, cút sớm thì ổn định sớm.

– Tiểu Giản.

– Phải nói trước cái này, em không đi tiễn anh đâu đấy.

– Tiểu Giản.

– Toàn là đồ chết tiệt, cả một đám đều cút rõ ra.

Bạch Nguyễn gơ tay xoa xoa đầu tóc rối bù của Giản Đan, trong lòng anh cũng khó chịu. Giản Đan từ bé đã chạy sau lưng anh, chưa từng xa cách, cho dù đến đây học đại học thì cũng chỉ hai năm sau Giản Đan đã theo tới rồi. Bây giờ bị điều đến thành phố khác là nắm chắc phải định cư luôn ở đó, nơi đó cho dù là tới thành phố này hay về nhà đều rất xa. Dù cho khoa học hiện đại có thể liên lạc dễ dàng cũng đều là chuyện vô nghĩa, người không ở bên, chuyện gì cũng bất tiện.

Giản Đan mà tốt nghiệp chắc chắn phải ở lại đây, đi làm xa quê không phải tính cách Giản Đan. Hai người họ có quan niệm về sự nghiệp khác nhau, Giản Đan cũng có sự nghiệp cần phát triển, anh không thể vì lo nghĩ cho cậu mà cứ giắt cậu ở lưng quần mà tha đi được.

– Cũng có phải không gặp được anh nữa đâu, liên quan cái gì cơ chứ?

– Cút đi! ... Em hỏi thật, có phải ở bên kia lương cao hơn ở đây không?

– Đúng, là thăng chức đấy nhé, anh dành tiền chuyển phát đồ ăn về đây cho cậu.

– Anh đi chết đi! Anh dỗ trẻ con đấy chắc?

Bạch Nguyễn ôm lấy vai Giản Đan:

– Cậu chẳng phải là trẻ con còn gì? Làm sao anh yên tâm để cậu một mình ở đây chứ?

– Biến, ai bắt anh chăm sóc em? Một mình em cũng sống tốt, cần gì dựa vào anh!

– Đúng đúng đúng, là anh cần cậu chăm sóc! Anh xa cậu là anh không sống nổi! Được chưa?

– Thế nghe còn được.

– Thăng ranh chết tiệt!

Giản Đan và Bạch Nguyễn ngây ngốc cười, cười rồi hai người cũng chẳng nói chuyện, ngơ ngác ngồi bên đường nhìn ô tô xuôi ngược.

Học sinh trung học ở trường điểm gần đó tan muộn, tốp năm tốp ba đi ngang qua. Hai nam sinh cầm túi đựng giấy vẽ làm vũ khí đang cãi nhau chí chóe:

– Chết tiệt! Hôm nay ông già kia thật quá thể! Bắt anh đây vẽ tận mười lăm bức kí họa.

– Đáng đời, ai bảo mày hôm nay đứng vẽ mà cũng ngủ gật được? Bút mày đâm cả vào mũi ông ý.

- Nếu mày không phải thằng đầu tiêu cười to thì ông ấy có thể thẹn quá hóa giận như thế hả? Tao mặc kệ hôm nay mày có việc gì, vẽ nửa số tranh cho anh đây mau!
- Còn lâu, mày gọi tao là anh thì mày ra tao xem xét.
- Cút! Oa, mày xem kìa, bên kia có ăn xin đấy!
- Mày lúc đi làm chắc chắn cũng sẽ ngủ gật, bị sa thải rồi biến thành như thế cho mà xem! Ha ha ha!
- Cười gì mà cười! Đến lúc đó chắc chắn là mày cũng giống tao! Yên tâm đi, có ngục canh cuối cùng anh đây cũng sẽ bố thí cho mày.
- Chết tiệt! Mày đứng lại cho tao!

Giản Đan và Bạch Nguyễn bị xem như hai tên ăn mày, chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa. Hai đứa học sinh đã đi mất hút, Bạch Nguyễn lại xoa xoa tóc của Giản tiểu ngốc:

- Yên tâm, nếu như có ngày ấy thật thì anh giai sẽ đem mì cho cậu ăn.
- Anh á, thôi lượn đi! Chẳng biết là được thầy giao cho năm mươi bức kí họa thì ném cho em một nửa, vẽ đến em chẳng kịp ăn.
- Sao cậu có thể mặt dày mà nói thế hả? Tranh của cậu ra sao cậu còn không biết hả? Hại anh đây bị phạt thành một trăm bức! Đúng là giúp đỡ quá sức luôn!
- Bạch Nguyễn nhớ đến mấy bức tranh như gà bơi của Giản Đan khi ấy, thầy giáo liếc mắt một cái là biết nó vẽ con chim to thật to vào tranh, cuối cùng phạt anh một trăm bức kí họa, mười bức phác họa.
- Lúc ấy em mới cấp ba! Ai bảo anh để em bắt chước thay anh? Tự anh nào phăng anh còn trách gì em!
- Cậu lúc nào cũng có lí hết, sao cậu không nói trước là tranh của cậu xấu đau xấu đớn thế hả?
- Tranh của em xấu đau xấu đớn? Em xếp thứ 330 của cả thành phố đấy nhé!
- Đây là do đầu óc các thầy bị úng nước hết rồi! Đều tăng điểm cho cậu!
- Tiểu Bạch Thỏ đáng chết!

Gió lạnh thổi qua cổ họng, tí nữa thì Bạch Nguyễn chết sặc, đập bốp một phát vào sau gáy Giản Đan. Giản Đan lắc lắc ngón tay:

- Đừng có quên “chiến tích huy hoàng” của anh còn đang trong cặp em, anh mà làm em tức là em tung lên mạng luôn đấy.
- Cậu chờ đấy, đừng có để anh tìm được khuyết điểm của cậu!
- Con thỏ trắng nhỏ xinh ~ Trắng rất trắng ~ Hai cái tai dựng thẳng
- ~~ Giản! Tiểu! Ngốc!

Hai người ngồi một lúc, cảm thấy nhàm chán lại đi tới cửa hàng mua một ít bia, chẳng thèm để ý ngồi giữa trời gió đông có thể bị cảm hay không, ngồi bên đường uống đến mười hai giờ, ngồi đến mức chân tê rần. Anh giúp em, em đỡ anh đứng lên về nhà, Bạch Nguyễn và Giản Đan không ở cùng một khu, đi đến đầu đường đành chia tay.

- Muốn anh đưa về không?

Bạch Nguyễn thấy đã muộn, không yên tâm khi để Giản Đan về một mình.

- Không cần, anh còn sợ em lạc à?
- Thôi để anh đưa về đi.
- Được, sang năm mới anh còn muốn đưa về thì em để anh đưa.
- ...

Giản Đan khoát tay:

– Yên tâm, em tự lo được, đi đi.

Liều xiêu mãi cũng về đến nhà, kết quả là cầm khóa đứng trước cửa nửa ngày vẫn chưa mở được cửa, Giản Đan đang phần đầu thì bỗng nhiên cửa tự mở ra.

– Sao em về muộn thế? Không có chuyện gì chứ? Sao người em lại bần thế này?

Cho dù đã nhận được tin nhắn của Giản Đan báo tối muộn mới về nhưng Đồng Thư không nghĩ là muộn đến thế này, đã thế người còn nồng nặc mùi rượu lại bần thế này.

Giản Đan không phòng bị, mất đà lao đầu vào ngực Đồng Thư, đầu đau như búa bổ nên cậu cũng chẳng thèm để ý Đồng Thư hỏi cái gì. Đồng Thư vất vả lắm mới ném được người vào bồn tắm.

Giản Đan dù đã say nhưng không phải vừa đặt lưng liền ngủ, nhưng nếu nghĩ cậu sẽ ngoan ngoãn uống hết canh giải rượu thì nhầm rồi.

– Tôi không uống! Tôi không cần uống thuốc này!

– Không phải thuốc, là canh giải rượu. Ngoan, em uống một chút là được mà.

– Tôi không uống! A, đau đầu quá! Đau đầu quá!

Giản tiểu ngọc quơ loạn móng vuốt, suýt thì làm đổ bát canh trong tay Đồng Thư.

Đồng Thư hết cách đành đặt bát lên tủ đầu giường, ôm Giản Đan vào ngực, lấy tay ấn nhẹ huyệt Thái Dương cho cậu. Giản Đan câu được câu không lắm bầm.

– Giản Đan, mai anh đi công tác, đi ba ngày. Hơn năm giờ sáng phải đi rồi, em mua đồ ăn ngoài được không?

– Tôi không cần uống... Khò khò...

Thứ sáu là ngày có thể ngủ quên trời đất. Giản Đan ngủ đến chiều mới khoan khoái mà duỗi lưng đứng lên. Đêm qua uống rượu chẳng ăn gì, giờ cái bụng sôi ùng ục.

Đến phòng bếp phát hiện ra không có cơm ăn, Giản Đan tìm đồ ăn, cho vào lò vi sóng hâm lên để lót dạ. Đến khi đọc tin nhắn mới biết Đồng Thư đi công tác.

– Chết bầm, sao lại đi hết thế này? Chẳng ai ở cùng mình!

Giản Đan hai và ba nhai xong thì hùng hổ cầm ví ra ngoài, không có cơm ăn thì sao. Có tiền là có đồ ăn hết! So với đồ ăn ai kia làm còn ngon hơn nhiều!

Có tiền thì không ăn đồ ăn nhanh, Giản Đan đến một nhà hàng nhỏ, gọi một lúc năm món. Nhà hàng ở phương bắc đều rất thật thà, gọi năm món là đầy cả bàn.

Giản Đan ăn khỏe cũng không thể hết nổi năm món, cái gọi là ăn giỏi chính là vừa ăn vừa nghỉ, nghỉ một lát lại ăn, ăn không hết gói đem về nhà.

Cuối cùng là gói về ba món, buổi tối hâm nóng lên là ăn được. Bạch Nguyễn xin nghỉ việc nhiều quá nên công việc và xã giao đều thực phiền toái nên phải tranh thủ ngày nghỉ để hoàn thành cho kịp tiến độ công việc.

Đồng Thư đi vắng, Bạch Nguyễn cũng không ở đây, Giản Đan cảm thấy hình như mình cũng chẳng có gì làm. Bình thường còn có thể phá đám Đồng Thư giải khuây, hoặc bảo anh làm đồ ăn để vừa xem phim trình thám mới nhất vừa ăn.

Bên kia đường có một cửa hàng đồ ăn vặt không tồi, lúc Đồng Thư còn chưa xuất hiện, Giản Đan vẫn thường đến đó ăn. Có Đồng Thư rồi Giản Đan cũng lười ra ngoài mua. Giờ nhân lúc rảnh đi mua chút đồ về là được.

– A, Tiểu Giản, lâu rồi không thấy nhĩ, mới có thịt bò khô, mua một ít về ăn chứ?

Bà chủ nhìn thấy khách quen thì niềm nở hỏi thăm, đặc biệt lấy đồ mới làm ra cho Giản Đan.

– Được, cho cháu, ừm, mười lạng đi. Sa kì mấ cũng cho cháu một ít nữa nhé.

Mang một đồng đồ ăn vặt đến nhà, theo thói quen nói câu mình đã trở về, Giản Đan mang đồ ăn vặt và đồ uống đặt bên cạnh máy tính, bắt đầu chơi trò chơi. Chơi mệt thì tiện thể gọi Đồng Thư rót cho chén nước, đợi một lúc mới nhớ ra Đồng Thư đã đi công tác.

Bình thường hai người ở nhà, giờ giấc dùng máy tính không chen nhau lắm, Đồng Thư ngồi cạnh cậu, muốn ăn muốn uống đều là Đồng Thư lấy giúp. Cứ thế bao ngày cũng đã thành thói quen.

Thói quen đúng là một thứ đáng sợ, từ một người thành hai người thật tự nhiên, muốn trở về cuộc sống một mình thật khó.

28. Chương 28

Edit: Vi

Thấy máy tính của Đồng Thư ở đằng kia, Giản Đan liền nảy sinh ý đồ xấu. Dù sao thì Đồng Thư cũng không có ở đây, nhìn trộm một cái chắc được nhỉ?

Máy tính không đặt mật khẩu, chỉ mất mấy chục giây là mở được. Trong máy Đồng Thư không có thứ gì dư thừa, cái máy tính cũ của Đồng Thư chạy nhanh hơn máy tính mới đây một đồng văn kiện lung tung của Giản Đan rất nhiều.

Giản Đan xem vài file cũng chỉ có toàn về công việc, mấy trang web chỉ toàn là trang dạy nấu ăn và một ít tin tức. Giản Đan đang nghĩ có thể kiếm được thứ gì đó thú vị, hay có khi lại có mấy thứ “này kia”, ai ngờ là chẳng có cái gì cả.

Chuẩn bị tốt thì sẽ không mắc sai lầm, Giản Đan lại nhớ đến hồi trước mình hay để đồ quan trọng trong ngăn kéo tủ, Giản tiểu ngốc nhàm chán đến đau cả trứng đã bắt đầu lục tung đồ đạc lên.

Dường như sau khi Đồng Thư bị tai nạn cho tới lúc Giản Đan dọn vào, chủ nhà không hề quét tước qua căn phòng. Giản Đan lôi từ dưới đệm ra hộ khẩu, bệnh án và một ít biên lai, hóa đơn.

Lục đến đáy tủ, Giản Đan lôi ra được thứ mà bản thân cậu cũng không thể tưởng tượng nổi, là Giấy đăng kí kết hôn của Đồng Thư và Tô Tiểu Tiểu.

Giấy đăng kí kết hôn mỏng manh, cầm trên tay chẳng có cảm giác, nhưng Giản Đan lại thấy nặng trĩu. Tờ giấy này nhắc nhở cậu một chuyện: Đồng Thư kết hôn rồi, vợ Đồng Thư không phải là mình.

Tô Tiểu Tiểu là một phụ nữ nhìn rất khá, cứ nhìn cái loại ảnh thẻ khó coi này mà cũng chụp được thành dễ nhìn thì biết, kiểu phụ nữ này dù có gây họa cũng sẽ có cả trăm người đàn ông lao ra tình nguyện giải quyết hậu quả.

Giản Đan nhìn Đồng Thư trong ảnh cười dịu dàng, càng nhìn càng tức, tìm một cái bút vẽ bậy lên mặt anh mới bớt giận. Cậu định cất tờ giấy này về chỗ cũ nhưng nghĩ một lúc lại nhét nó vào túi rác, ném ra thùng ra bên ngoài mới yên tâm.

Không phải ghen đâu đấy! Nhớ đâu Đồng Thư nhìn thấy cái thứ này rồi bị kích thích thần kinh thì sao? Mình nghĩ tốt cho anh ta nên mới làm vậy! Tô Tiểu Tiểu dù có trở về cũng sẽ chỉ có thể như phế thải mà thẳng tiến sọt rác thôi, chẳng qua mình chỉ làm trước bước cho vào sọt rác mà.

Bị tờ đăng kí kết hôn làm mất hứng chơi game, Giản tiểu ngốc ôm một đồng đồ ăn vặt ghé lên giường, ngẩn người. Chán quá, chán quá, chán quá quá quá!!!

Ngày trước một mình vẫn vui vẻ mà. Chơi trò chơi, nghịch di động, trước đây vẫn thế! Cửa hàng đồ ăn kia ăn cả năm trời cũng không thấy ngấy đấy thôi!

“Trời mệnh mông thiên nhai...”

Điện thoại đột ngột đổ chuông làm Giản Đan giật mình, suýt chút nữa làm đổ cả cốc coca, cậu vội vội vàng vàng nhận điện thoại.

– A lô, a lô, a lô? Ai thế?

– A lô, Giản Đan à? Anh, Đồng Thư đây. Em ăn cơm chưa?

– Ăn rồi, giờ này chưa ăn có mà chết đói.

Hỏi ngu, chẳng lẽ anh đây còn không biết đường ăn cơm chắc!

Đầu dây bên Đồng Thư có vẻ ồn ào, xem chừng là vừa tan họp:

– Thế à? Thế thì tốt, ngày kia anh sẽ về. Hôm qua em uống rượu rồi ngủ say quá, anh nói những gì em nghe được không?

Giản Đan co cánh tay đặt lên gối, nghiêng đầu nằm lên, lười biếng ừ một tiếng.

– Mai hân là trời đẹp, em mang chăn ra phơi nắng, nhớ thu vào trước 4 giờ nhé.

– Biết rồi biết rồi, tôi đang vội chết đi được, không nói chuyện với anh nữa!

– Được được được, em bận gì cứ làm đi, nhớ cất chăn đấy.

Gọi điện thoại đường dài chỉ để nhắc phơi chăn, sợ chưa lãng phí đủ hả, nhảm chán quá đấy! Giản tiểu ngốc dùng một tay, vui vẻ bốc đồ ăn vặt.

Đồ ăn mua rồi không ăn là lãng phí, mình muốn ăn chứ không phải vì cuộc điện thoại kia, phải làm rõ vấn đề này mới được!

Chủ nhật, bác sĩ nhỏ gọi điện cho Giản Đan, nói là mời cơm để cảm ơn lần trước cậu đã giúp đỡ, Giản Đan thấy không có việc gì, đi ăn chực cũng được.

Đến quán cơm Giản Đan thấy có mỗi bác sĩ nhỏ, cậu ta nói dạo này Vương Thế bận rộn, nhưng anh cho cậu không ít tiền để mời Giản Đan ăn cơm. Giản Đan cũng không khách sao, gọi khá nhiều đồ ăn.

– Anh, anh có uống rượu không? Lần nào Vương Thế ra ngoài ăn cũng phải uống bia.

– À, không đâu.

Cảm giác say rượu không hề dễ chịu, Giản Đan đau đầu tận một ngày trời đấy.

Bác sĩ nhỏ ăn cơm rất nhã nhặn, nhìn qua có vẻ được giáo dục rất tốt, cùng với mình mọi ngày thật sự khác biệt. Giản Đan với tâm lí hóng hớt chung, tò mò hỏi thăm bác sĩ nhỏ:

– Cậu với Vương Thế là quan hệ gì?

– Tôi, hiện giờ tôi được gửi ở nhà anh ấy, anh ấy lo chỗ ngủ và chăm sóc tôi, nhưng anh ấy keo kiệt lắm, cả tuần chỉ cho tôi một trăm đồng tiêu vặt thôi...

– Một tuần được có một trăm đồng, xin thêm đi.

Ít ra cũng không phải đi bộ cả ngày trên đường với cái bụng rỗng, cuối cùng còn phải xin cơm của mình, thật đáng thương.

Bác sĩ nhỏ đỏ mặt, lí nhí:

– Nhưng mà tôi làm vợ của anh ấy ba cái bình hoa cổ, mười cái đĩa Cảnh Đức, còn làm hỏng một bộ Áo phục đặt may, nên anh ấy trừ vào tiền tiêu vặt của tôi, hiện giờ, hiện giờ chỉ còn cho có năm đồng...

Phá hỏng nhiều đồ quý giá như thế, cho dù một tuần trừ hết sạch một trăm đồng của cậu trừ hết đi, cậu mà vẫn muốn trả tiền cho anh ta thì cứ bắt đầu đi ăn xin đi là vừa.

– Hôm nay anh ấy cho tôi năm trăm đồng, nhưng mà cơm nước xong phải trả lại tiền thừa.

Giản Đan vỗ vai bác sĩ nhỏ:

– Không sao, hôm nay chúng ta ăn hết ba trăm đồng, rồi tôi bảo người ta ghi hóa đơn ba trăm rưỡi, thế là cậu thừa ra năm mươi đồng tiêu vặt.

– Thật, thật chứ? Có bị phát hiện không?

– Thế thì, thế thì tốt quá, tôi muốn mua kem ốc quế, mùa hè tôi đều không được ăn...

– ... Lát nữa anh mời cậu ăn.

Cơm nước xong, Giản Đan thật sự đưa bác sĩ nhỏ đi ăn KFC, mùa đông cũng chẳng mấy người ăn kem, người bán hàng bán cho họ rất nhiều. Bác sĩ nhỏ vui vẻ ôm kem ốc quế bị ăn đến quên trời đất.

Giản Đan tự hỏi: Ngày thường Vương Thế áp bức cậu đến mức nào hả? Một cái ốc quế thôi mà? Một cái ốc quế thôi mà?

– Ủm, có thể cho tôi ăn một cái bánh trứng không?

– ...Mua một hộp cho cậu.

Ăn xong ở KFC, Giản Đan bắt xe đưa bác sĩ nhỏ về nhà. Đến nơi, chưa kịp xuống xe thì thấy Vương Thế và một cô gái đang đứng dưới lầu, cô gái này là người Giản Đan từng gặp ở bệnh viện trước kia. Cô gái xấu hổ hôn một cái lên mặt Vương Thế. Vương Thế chẳng có phản ứng gì, họ ngồi trong xe cũng không nhìn rõ anh đang cười hay đang giận. Giản Đan nhìn thấy cảnh này, chẳng hiểu vì sao trong đầu lại hiện lên bốn chữ to tướng: bắt kẻ thông dâm.

Giản Đan thanh toán tiền rồi túm bác sĩ nhỏ ra khỏi taxi. Vương Thế thấy bác sĩ nhỏ, còn chưa kịp mở miệng thì sắc mặt cô gái đã kịp trở thành khó coi, nắm lấy tay áo Vương Thế.

– Vì sao nó còn ở đây?

Vương Thế gạt tay cô gái, thản nhiên nói:

– Chẳng liên quan gì đến cô. Lí Bách Đồng, đến đây, về nhà.

Bác sĩ nhỏ như con cún được huấn luyện cẩn thận, vù một phát chạy đến bên người Vương Thế, hai móng vuốt nhỏ níu cánh tay Vương Thế, Vương Thế cũng không gạt tay cậu ra. Bác sĩ nhỏ đắc ý, hướng về phía cô gái mà lè lưỡi.

– Vì sao anh không đuổi nó đi? Nó rõ ràng là đồ thần kinh!

– Tôi còn là bác sĩ tâm thần cơ mà, tôi muốn để ai ở nhà tôi thì là việc của tôi, cô không có quyền quản.

Cô gái lập tức cúi bỏ bộ dạng nũng nịu, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

– Tôi sắp kết hôn với anh! Vương Thế, anh đừng quên!

– Tôi đồng ý bao giờ thế?

Vương Thế lưu lại những lời này rồi không thèm để ý tới cô ta nữa, anh quay sang chào hỏi với Giản Đan. Giản Đan đang xem diễn bỗng nhiên diễn viên lại thành bản thân mình nên suýt thì không kịp phản ứng.

Nói đôi câu cảm ơn khách sáo với Giản Đan, Vương Thế liền lôi bác sĩ nhỏ vào trong, thế nhưng cô gái đã tiến lên giáng một cái tát... vào mặt bác sĩ nhỏ.

Cái tát kia tiếng rất vang, Giản Đan cũng cảm thấy rát hết cả mặt. Bác sĩ nhỏ tự nhiên ăn một cái tát thì rất sững sốt, nửa bên mặt bị tát sưng đỏ lên ngay. Vương Thế kéo cậu vào lòng, cẩn thận nhìn mặt cậu, nhìn xong thì mặt anh đổi sắc hoàn toàn.

Giản Đan suy xét đức hạnh của Vương Thế, cậu hiểu vì sao mà cô gái kia lại tát bác sĩ nhỏ rồi. Nếu cô ta mà dám cho Vương Thế một cái tát, hẳn sẽ cho cô phơi thây đầu đường luôn.

Vương Thế cười lạnh:

– Hừ, tốt nhất là cô nên làm rõ chuyện. Nếu không phải vì mẹ cô từng cứu Lí Bách Đồng thì cô nghĩ là tôi sẽ nhìn cô lâu thế à? Là mẹ cô bảo tôi dỗ dành cô thôi, bây giờ nói ra rồi thì cô cũng nên hiểu chuyện một chút. Không có việc gì thì đừng làm phiền tôi.

Cô gái không dám đi tới chặn Vương Thế nữa, nước mắt rơi lã chã. Vương Thế cùng bác sĩ nhỏ lên lầu, để lại Giản Đan đứng cùng cô gái.

Giản Đan không đối phó nổi cô gái nũng nịu kiểu này, lại nghĩ rằng mình không có quan hệ gì với việc này nên lặng lẽ chuẩn đi.

Nhưng mà mỗi lần gặp hai người kia đều có chuyện để xem, thật không uổng công mình đi mua đường!

Buổi tối, Đồng Thư gọi điện hỏi Giản Đan có phơi chăn không, Giản Đan trả lời phơi từ sáng sớm, Đồng Thư lại hỏi cậu đã cất chăn chưa, Giản Đan mới sực nhớ hình như cậu quên cất chăn rồi.

Chăn phơi qua bốn giờ chiều sẽ bị ẩm, chăn sẽ hấp thụ sương, dù có phơi nắng nhưng còn ẩm hơn cả không phơi. Giản Đan lại cố tình gây sự, nói là do lỗi của Đồng Thư mấy hôm trước đã không mang chăn ra phơi. Đồng Thư phải liên tục đồng ý khi về nhà anh sẽ mang chăn phơi cho thật khô ráo.

Thoáng cái đã tới lúc Đồng Thư về. Giản Đan quyết tâm chờ anh về rồi sẽ ăn một bữa tối thật ngon, mấy ngày nay toàn ăn đầy cạp lồng toàn đồ mỡ, sắp ngày chết luôn rồi.

Cách năm mới một tháng, tất cả mọi người đều hưng phấn thảo luận sẽ mua hàng tết gì cho năm mới, cả chị gái đồng nghiệp lần trước được đưa về lúc trời mưa cũng nói bóng nói gió, muốn hỏi xem Đồng Thư sẽ mừng năm mới thế nào.

– Tiểu Giản ơi, đây là kẹo nhà chị tự làm đấy, em lấy chút mang về nếm thử đi. Cái này của em, cái này em mang cho Đồng Thư giúp chị được không? Dù sao thì lần trước anh ấy cũng đưa chị về nhà.

– À, cảm ơn, em sẽ chuyển lời cho.

– Dạo này có rảnh không? Chị muốn mời hai người ăn cơm.

– Anh ấy dạo này đi công tác, không có thời gian. Nếu rảnh nhất định sẽ tới ủng hộ chị.

– À, ra thế...

Chị gái đồng nghiệp chưa đuổi đi được đã lại có mấy người hay buôn chuyện tới hóng hớt, muốn hỏi thông tin về anh đẹp trai lần trước từ Giản Đan.

– Tiểu Giản, nghe nói bạn cùng phòng kia của em rất đẹp trai, có phải còn độc thân không?

– Cậu xem Tiểu Lị xinh đẹp thế này, cậu mai mối đi.

– Ố ồ, Tiểu Lị đỏ mặt kìa!

Giản Đan bị một đám đồng nghiệp lăm chuyện vây quanh cả nửa ngày, cuối cùng không chịu nổi nữa, vỗ bàn:

– Anh ấy kết hôn rồi!

Đậu má! Mai mối cái gì? Anh đây còn độc thân sao không thấy ai mai mối cho anh đi? Lú ra lú rú phiền chết được!

29. Chương 29

Edit: Vi

Đồng Thư định đi mua đồ tết nhưng Giản Đan nói tết sẽ về nhà ba mẹ nên không cần mua, cuối cùng cách kì nghỉ tết hai ngày thì cậu nhận được điện thoại của mẹ.

Mẹ Giản nói anh cả và chị hai năm nay ở Mĩ không về, họ muốn đón ba mẹ Giản sang Mĩ. Ba mẹ Bạch Nguyễn cũng đi du lịch, còn hỏi Giản Đan và Bạch Nguyễn có muốn sang đó ăn tết không.

Giản Đan chúc ba mẹ và chú dì đi chơi vui vẻ, cậu sẽ không sang, bởi vì bạn nhỏ Giản Đan...say máy bay. Cậu từng đi Mĩ một lần, kết quả là ngồi trên máy bay chỉ có nôn từ lúc cất cánh tới lúc hạ cánh. Lại thêm không hợp thời tiết nên suốt một tuần ở đó chỉ nằm lì trong nhà chị hai hưởng gió điều hòa.

Còn Bạch Nguyễn thì khẳng định là anh sẽ không đi, tuy không biết anh cả đã làm gì Bạch Nguyễn nhưng việc hai người họ kị nhau như nước với lửa là sự thật.

Mẹ Giản trăm vạn dặn dò cậu phải tự biết chăm sóc bản thân, phải gọi Bạch Nguyễn cùng đón năm mới, đừng tùy tiện làm cho qua, phải làm đúng theo tập tục, hàng tết cũng đừng mua bừa mà phải chọn kĩ.

Vì cú điện thoại này mà ba người đều loạn lên, trong nhà đồ tết không có gì cả, cứ thế này thì tết chỉ có thể ăn mì ăn liền.

Siêu thị vào những ngày trước tết thật sự là chiến trường, người người chen chúc mua các loại hàng tết, ba người họ đều bị xô đẩy đến ngã trái ngã phải.

Vào dịp tết thì thịt và rau dưa sẽ được bán ra với số lượng lớn, nếu không lựa chọn kĩ sẽ vớ phải đồ không tốt. Giản Đan và Bạch Nguyễn chưa bao giờ mua nên chẳng biết chọn thế nào, Đồng Thư đành để hai người đi mua đồ ăn vặt và ít hoa quả khô, còn anh thì mua rau dưa và thịt.

Cuối cùng thì rau dưa hết một xe hàng còn đồ ăn vặt, rượu và những thứ lung tung khác thì chất vào tận đôi ba xe. Vì đã vượt dự toán nên Đồng Thư phải hao tâm tổn trí đỡ Giản tiểu ngốc bớt đi chút đồ không cần.

Giản tiểu ngốc muốn cái này, cũng lại muốn cái kia, cứ thế ôm ghì lấy xe hàng không buông. Bạch Nguyễn đi theo cũng không chịu bỏ bớt rượu. Đồng Thư mặc kệ hai tên ngốc, tự mình đi thanh toán còn phần bội chi kia cứ đi hai tên ngốc tự tính với nhau. Kết quả là Bạch Nguyễn và Giản Đan phải bỏ tiền riêng ra trả mới đủ.

Tết thì phải chuẩn bị rất nhiều, Bạch Nguyễn thuê một phòng khá lớn nên để Đồng Thư và Giản Đan tới chỗ anh mừng năm mới.

Đồng Thư phải chuẩn bị tốt đồ ăn tết, Bạch Nguyễn và Giản Đan không chỉ không giúp được gì mà còn gây phiền. Đồng Thư làm một mình đã vội chết đi được lại còn phải trông hai con chuột ăn vụng.

Món điểm tâm vừa làm xong rất thơm, Đồng Thư vừa quay ra chuẩn bị đĩa thứ hai thì đĩa đầu tiên đã bị ăn vụng hơn nửa.

– Phù phù, nóng quá!

– A, ghen rồi, ghen rồi! Tiểu Bạch lấy cho em cốc nước!

Cứ thế vài lần, Đồng Thư không nhịn được nữa, đá hai tên ngốc ra ngoài mua câu đối và pháo, cứ để hai tên đó trong nhà thì chưa đến giao thừa đã hết đồ ăn rồi.

Nếu Đồng Thư biết rằng để hai người đó ra ngoài sẽ gây ra hậu quả này thì anh tuyệt đối không cho hai người cầm tiền ra khỏi cửa, bởi vì hai tên đó mua tới hai túi to toàn những thứ linh tinh...

Nào là Song ngư Trung Quốc kết, nào là pháo hoa, câu đối dán cửa sổ, lại còn có cả tranh tết và trống bỏi. Để chứng minh với Đồng Thư những thứ này đều hữu dụng, họ đã dùng cả một buổi chiều để trang trí nhà bằng tất cả những thứ lung tung kia.

– Đây là cái gì?

Đồng Thư run rẩy khóe miệng, nhìn cửa lớn nhà Bạch Nguyễn.

– Chữ “Phúc” đấy! Anh xem, dán ngược lại chính là “phúc tới rồi”.

Bạch Nguyễn đắc ý vô cùng, triển lãm thành quả của bản thân.

Đồng Thư thở dài:

– Thế anh nói cho tôi nghe, anh dán thế này thì làm sao nhìn được mắt mèo trên cửa?

– Á...

– Đồng Thư! Đồng Thư! Anh đóng đinh treo cái này lên giúp tôi với!

Giản Đan đứng trên ghế cao, phất tay với Đồng Thư, Đồng Thư đi đến giữ lấy ghế, tránh cho Giản Đan vì động tác mạnh mà ngã xuống.

Giản Đan gơ cái kết lên:

– Tôi muốn treo cái này lên.

– Em muốn để nó ở dưới đèn hả?

– Đúng!

– Mỗi ngày đều bật đèn rất lâu, nhiệt độ cao sẽ làm cháy cái kết, nhờ đâu xảy ra hỏa hoạn thì nguy hiểm lắm.

Đồng Thư giúp Giản Đan xuống dưới rồi xoa xoa đầu cậu.

– A... Nhưng tôi treo kín phòng khách luôn rồi.

Quá trưa, gỡ xuống toàn bộ những thứ đã dán lên, câu đối xiêu vẹo rồi mấy chữ “phúc” bị dán nhãn neho cũng gỡ ra dán lại. Bạch Nguyễn dùng nhựa cao su để dán, đã dán lên là không gỡ xuống được, mấy cánh cửa và cửa sổ đều nhoe nhoét như mặt diễn viên hí kịch.

Đồng Thư nhủ thầm may không phải nhà mình, nếu nhà mình mà có cái vinh dự được trang trí thế này thì hẳn là sau tết phải dọn dẹp mất vài ngày.

Lúc ăn cơm tối, chẳng biết Bạch Nguyễn lôi ở đâu ra được cái mâm nướng, cùng Giản Đan làm loạn đòi ăn đồ nướng. Đồng Thư đem thịt bò, thịt dê cắt thành miếng, thêm ít rau dưa và bánh mật, mang bìa ra để ăn đồ nướng.

– Oa, ăn đồ nướng với bìa là thích nhất đấy!

– Tiểu Bạch, anh ăn thịt bò của em!

– Ai bảo của cậu? Mặt trên viết tên cậu chắc?

– Được rồi mà, anh nướng thêm cho em, đừng khua dũa loạn lên thế.

Bánh mật cắt mỏng rồi phết tương lên, nướng một lúc thì chín vàng óng ánh, lúc cắn thì giòn tan, ăn thật ngon. Rau nướng qua cũng có mùi vị riêng, ngay cả người bình thường không bao giờ ăn rau như Giản Đan cũng không kìm lòng được mà ăn rất nhiều.

Lúc uống rượu, Bạch Nguyễn nghĩ mọi biện pháp để chuốc say Đồng Thư, đủ mọi lí do đều được đưa ra với mục đích ép Đồng Thư phải uống.

– Nào nào nào, đây là lần đầu tiên chúng ta tụ tập ăn uống, nào, cạn li!

– Hết tết là tôi phải đi rồi, Tiểu Giản còn phải nhờ anh chăm sóc. Nào, đừng nói gì hết, uống!

– Cạn!

– Li nữa nào!

Tửu lượng của Đồng Thư đúng là không tệ nhưng cũng chẳng chịu nổi độ chuốc rượu của Bạch Nguyễn, đã thế cái tên Bạch Nguyễn này còn không biết xấu hổ, lúc Đồng Thư uống thì anh chẳng uống, thế nên đến lúc Đồng Thư uống đến mức chẳng phân biệt nổi bốn phương thì Bạch Nguyễn vẫn còn vài phần tỉnh táo.

– Mẹ nó, Tiểu Bạch, anh làm gì chuốc rượu Đồng Thư kinh thế?

Giản Đan chưa bao giờ thấy Đồng Thư uống rượu, cậu có chút lo lắng, cảm giác khó chịu khi say cậu biết, Đồng Thư còn đang say đến mức không đứng lên nổi nữa.

Bạch Nguyễn thấy Đồng Thư đúng là say thật mới buông chai rượu, vỗ vỗ đầu Giản Đan:

– Cậu thì biết quái gì! Cái này gọi là chiến lược! Đi, ra mua cho anh bao thuốc đi!

Giản tiểu ngọc bị đá ra khỏi cửa, chờ đến lúc mua được thuốc lá về thì thấy cả Bạch Nguyễn lẫn Đồng Thư đều đang dựa trên bàn mà ngủ, Giản Đan vận dụng mọi sức lực như được buff máu, đem hai người kéo lên giường, trong suốt quá trình có khiến cánh tay căng chân họ va đập vào khung cửa không thì không cần biết.

Không có các bậc bô lão, ngày tết có vẻ thoải mái hơn, với người trẻ tuổi thì chuyện giao thừa cũng chỉ là một thói quen. Đêm 30, Đồng Thư làm một bàn đồ ăn rất lớn, ba tên đàn ông ngồi ăn, uống rượu, cũng giống như hơn mười triệu người đang ngồi ăn tất niên đón giao thừa.

Tết thật ra cũng không có ý nghĩa đặc biệt gì, chẳng qua là một sự kiện sang năm mới đã quen thuộc từ nhỏ tới lớn, không có nó thì không cảm thấy một năm mới đã sang, nhìn gương mặt mình vẫn không hề đổi khác, vẫn dừng lại ở những năm tháng tươi đẹp nhất sẽ luôn là một giấc mộng tươi sáng.

Tâm sự về những kỉ niệm quá khứ cũng như những chí nguyện lớn lao trong tương lai, ba người đều vừa cười vừa nói. Bạch Nguyễn cười Giản tiểu ngọc trước đây từng muốn làm bác sĩ mà không sợ để quên đồ phẫu thuật trong bụng người ta. Giản tiểu ngọc không phục, phản kích rằng trước đây Bạch Nguyễn còn bị con sóc dọa cho phát khóc, thật không có tiền đồ! Đồng Thư ngồi nhìn hai người đang mượn rượu làm càn mà đầu vô mồm, ánh mắt nhìn Giản Đan tràn đầy yêu thương, chẳng qua Giản Đan còn đang bận cãi nhau với Bạch Nguyễn nên không nhìn thấy.

Gần 12h, người dẫn chương trình trên TV bắt đầu đếm ngược, Bạch Nguyễn ném một chùm pháo ra ngoài cửa sổ, nghe tiếng pháo bùm bùm vang lên bên ngoài, ba người giờ chén rượu lên, chạm li.

– Chúc mừng năm mới!

– Chúc mừng năm mới!

– Chúc mừng năm mới!

Bạch Nguyễn ngửa cổ, cạn hết li rượu:

– Nhanh như vậy đã lại sang một năm mới rồi! Anh đây đã biết Giản Đan chú tới tận 20 năm! Thời gian qua con mẹ nó quá nhanh!

Giản Đan cười hí hí:

– Cho nên anh già rồi, nhìn xem, có cả nếp nhăn khóe mắt rồi kia kìa!

– Quá thôi! Anh đây mà già? Cái này gọi là thành thực! Thành thực cậu hiểu không? Đây là sức hấp dẫn của đàn ông nhé!

– Cút qua một bên đi! Anh mà hấp dẫn cái gì? Hấp dẫn ruồi bọ phải không?

– Chẳng phải hấp dẫn cậu đấy thôi?

– Hức! Sao em lại muốn cho anh một trận thể này?

Hai người hi hi ha ha, Đồng Thư xoa đầu Giản Đan rồi vào bếp gọt hoa quả, Bạch Nguyễn thì ôm chầm lấy Giản Đan:

– Được rồi, không đùa với cậu nữa, nói thật, qua tết anh liền đi, phải tự chăm sóc tốt cho bản thân, anh lo lắng nhất là cậu đấy!

– ... Có thấy kinh tởm không? Cút thì cút cho nhanh đi, ai mà thèm lưu luyến anh?

– Được rồi được rồi mà, cậu thật là, anh cũng chẳng thể dất cậu theo cạp quần cả đời được. Ai bắt nạt cậu thì cứ gọi cho anh, về anh tấn nó!

– Anh đi rồi, ở công ty sẽ không ai giúp em làm đồ án.

– Cậu có Đồng Thư còn gì? Mang về nhà bảo hắn làm giúp, nếu hắn không giúp cậu hoặc bắt nạt cậu, anh đây về đập chết hắn!

– Không giống, Tiểu Bạch, không giống.

Giản Đan uống rượu xong, lại dưới không khí trầm như vậy, than thở rồi liền khóc. Bạch Nguyễn chẳng biết nói gì, chỉ có thể xoa đầu cậu.

Tuy Giản Đan có anh chị, nhưng khi cậu sinh ra thì hai người đều đã lập gia đình, em trai so với con thì tất nhiên họ sẽ chăm con mình nhiều hơn. Tình cảm giữa Giản Đan và Bạch Nguyễn lại rất tốt, tiểu học, cấp hai, cấp ba, hai người đều học cùng nhau. Ai bắt nạt Giản Đan thì Bạch Nguyễn sẽ là người đầu tiên ra mặt, nói:

– Em trai tao, chỉ mình tao được bắt nạt, chúng mày đừng hòng động vào một ngón tay nó!

Vào thời điểm ấy, lời nói của Bạch Nguyễn còn có trọng lượng hơn cả mẹ Giản, Giản Đan thấy cho dù mình làm không tốt cũng chẳng sao, Bạch Nguyễn sẽ thu dọn tàn cục cho mình.

Giản Đan khóc xong thì ngủ. Bạch Nguyễn gọi Đồng Thư ra, đẩy Giản Đan vào lòng anh:

– Em trai tôi đành giao cho anh, cứ thử bắt nạt nó xem!

– Ừ.

– Biến mau đi, cho nó đi ngủ, tôi uống một lúc nữa.

Đặt Giản Đan lên giường, cậu liền túm một góc áo Đồng Thư:

– Đồng Thư, năm... mới... vui... về.

– Ừ, năm mới vui về.

– Em... Em... yêu... anh... Khò khò.

Động tác của Đồng Thư dừng một chút, sau đó đột nhiên cúi đầu, mỉm cười. Cúi xuống hôn môi Giản Đan đã ngủ say.

– Ừ, anh cũng yêu em.

– Yêu em nhất.

Tác giả:

Một chương này đủ ngọt ngào chưa?

Tôi là mẹ đẻ đó nhá

Vì ngọt ngào này, mọi người ủng hộ tác giả đi

30. Chương 30

Edit: Vi

Lúc tối trời đổ tuyết. Sáng hôm sau Đồng Thư tỉnh dậy, vén rèm cửa sổ thì thấy bên ngoài đã ngập chìm trong tuyết, năm mới ở phương bắc phải có tuyết mới đúng không khí.

Theo phong tục phương bắc thì buổi sáng đầu tiên của năm mới phải ăn há cảo, đó là một loại thức ăn giống như bánh chèo. Trong nhà có bao nhiêu người thì bên trong từng ấy cái há cảo sẽ bỏ thêm tiền xu, người ăn được cái há cảo có tiền xu thì sẽ may mắn cả năm, đây là món ăn chúc phúc đầu năm.

Ngày đầu tiên của năm mới không được ngủ nướng, nếu không thì cả năm sẽ ngủ nướng luôn. Bạch Nguyễn và Giản Đan mơ mơ màng màng, vừa tám giờ sáng đã bị Đồng Thư lôi dậy như nhổ củ cải.

Hai người rửa mặt đánh răng xong, đi ra đã thấy Đồng Thư đã làm xong vỏ há cảo. Bạch Nguyễn và Giản Đan đều là người phương nam, phong tục đón tết không giống người phương bắc, đây là lần đầu tiên họ cảm thấy tân niên thật là mới mẻ, hai người liền rửa sạch tay, cùng Đồng Thư gói há cảo.

Vỏ và nhân đều đã chuẩn bị kĩ, chỉ cần gói lại là xong, chẳng qua chỉ đặt nhân vào giữa vỏ rồi túm bốn góc lại với nhau là xong thế nhưng hai tên ngu ngốc không có nổi một té bào bép núc vẫn có thể làm thành một đồng lộn xộn.

Nếu không phải cho nhiều nhân đến mức vừa sờ vào há cảo đã vỡ ra thì cũng là cho quá ít nhân, chỉ có mỗi Đồng Thư gói rất đẹp, há cảo cân xứng như là đã có người đóng đếm từ trước, một hàng há cảo trắng tròn, mập mập xếp hàng nhìn rất đáng yêu.

Sau khi đã lãng phí rất nhiều nhân và vỏ bánh, Bạch Nguyễn và Giản Đan cũng đã gói ra được cái há cảo miễn cưỡng gọi là nhìn được.

Biết là phải gói thêm tiền xu vào bánh, Giản Đan lại làm loạn đòi phải tự bỏ thêm tiền, cuối cùng cả ba người, mỗi người đều tự gói một cái bỏ thêm tiền xu.

Luộc một tô há cảo to, mỗi người một bát ăn đến quên trời đất, Bạch Nguyễn số rất đỏ, miếng thứ nhất đã ăn ngay được cái há cảo có tiền xu.

– Oa! Một đồng xu! Số tôi năm nay chắc chắn đỏ rồi!

– Mẹ nó! Tiểu Bạch, anh ăn gian! Em cũng muốn có tiền xu!

– Haha, thế cậu ăn thêm vài bát đi!

Kết quả là Đồng Thư ăn được cái có xu rồi Giản Đan cũng vẫn chưa ăn đến, Giản Đan ăn bốn bát đến căng bụng rồi mà vẫn còn cố ăn, Đồng Thư hết cách, đành tự ăn thêm. Cái cuối cùng của Đồng Thư lại là một cái có đồng xu.

Thế là đầu năm mới, Bạch Nguyễn ăn được một cái há cảo có đồng xu, Đồng Thư được hai cái, Giản tiểu ngọc thì chẳng có cái nào cả.

Giản Đan mất hứng, sao mà Bạch Nguyễn cũng ăn được còn mình thì không? Quá đáng!

Đồng Thư rửa đồng xu của mình, đặt vào tay Giản Đan

– Không sao, anh cho em.

– Đây là anh may mắn ăn được mà, không liên quan đến tôi.

Giản tiểu ngọc còn canh cánh chuyện mình không ăn được há cảo có tiền xu.

– Liên quan chứ, cho em, phúc khí giờ chia cho em.

Giản Đan cầm tiền xu, có hơi ngại ngùng, nghĩ một chút rồi đưa cho Đồng Thư một xu:

– Đây cho anh một xu, tất cả đều có phúc.

– Ủ.

Để tránh bị chết chìm trong bầu không khí hường phấn quái dị kia, Bạch Nguyễn đành cầm áo khoác ra ngoài đi bộ, đợi đến trưa rồi về ăn cơm.

Giản Đan cũng muốn ra ngoài mua sắm, Đồng Thư chuẩn bị khăn quàng và mũ cho cậu rồi đưa cậu ra ngoài dạo phố. Nhà Bạch Nguyễn ở ngay khu trung tâm nên không cần đi xe. Vì tuyết rơi nhiều nên trên đường có hơi trơn, thấy Giản Đan đi lảo đảo, Đồng Thư rất tự nhiên mà cầm lấy tay cậu.

Đến nơi bằng phẳng rồi Đồng Thư vẫn không buông tay, Giản Đan khụ một tiếng:

– Đường không trơn, Đồng Thư, anh buông tay ra đi.

– Liên quan gì.

Đồng Thư cười cười, đã không buông tay còn nắm chặt hơn.

Hai người cứ thế cầm tay một đoạn đường rất dài, đến trung tâm Giản Đan còn sợ người ta sẽ thấy mình kì quái, cuối cùng cậu phát hiện vì trên đường rất đông nên ai đi đường người đó thì cậu mới yên tâm.

Ngã tư vào tân niên tràn ngập không khí vui mừng, nhiều cửa hàng vẫn buôn bán như ngày thường, khi khách hàng vào quán sẽ thấy một cô gái hướng dẫn mua hàng cười tủm tỉm nói câu: năm mới phát tài.

Lúc đi qua hàng bánh ngọt, Giản Đan trông thấy một cái bánh trong tủ kính, bánh chocolate nhỏ nhắn tinh xảo, vừa nhìn là đã muốn ăn.

Đồng Thư thấy Giản Đan thích nên định vào mua, mang về làm điểm tâm ngọt.

Điểm tâm ngọt trong những ngày đầu năm thế này đều đắt hơn, lúc tính tiền, cô gái ở quầy thanh toán mỉm cười với Đồng Thư:

– Cảm ơn quý khách đã mua hàng, anh mang em trai tới mua bánh sao? Quan hệ của hai người thật tốt.

Giản Đan tự an ủi, Đồng Thư đúng là nhiều tuổi hơn mình, cô ấy nghĩ vậy cũng bình thường thôi. Bình thường...

– Em trai à, bánh của em đây. Em đang học cấp 3 hả?

– ...

Đồng Thư lôi kéo Giản Đan đang tức giận tiếp tục dạo phố, thấy Giản Đan giận đến không thêm nói lời nào thì liền an ủi:

– Em quàng khăn kín nên cô ấy nhìn không rõ thôi mà.

– Hừ...

– Đừng giận, em muốn gì anh cũng mua cho em hết, được không?

– Cút đi!

Năm mới có rất nhiều thứ lạ, Giản Đan thấy cái này cũng được, cái kia không tồi, cuối cùng vẫn là Đồng Thư tính tiền rồi mang theo một đồng lớn đồ về nhà.

Nửa đường, khăn quàng của Đồng Thư trượt xuống, hai tay anh đều đang xách đồ không thể quàng lại khăn, Giản Đan có chút không tình nguyện mà kiễng chân lên giúp Đồng Thư.

– Chẳng có việc gì mà cao thế làm chi hả? Cúi xuống, cúi xuống, tôi kiễng không đến!

– Được được.

– Siết chặt là xong!

– Chắc chưa? Giản Đan?

– Hừ.

Về nhà, Đồng Thư để Giản Đan phân loại đồ còn mình thì đi nấu cơm, Giản Đan nhất quyết đòi ăn bánh mật và bánh ngô nướng, Đồng Thư phải liên tục đồng ý.

Nấu cơm xong Bạch Nguyễn mới về, Bạch Nguyễn ra khỏi nhà vội nên chẳng mang mũ theo, bị lạnh đến tai cũng đỏ hồng lên, không ngừng dậm chân.

– Lạnh chết rồi, a, hai người nấu cơm xong rồi à?

– Anh đi bộ tận đâu? Muộn thế này mới về.

– Có buổi diễn, anh đi xem diễn, hai người không đi à?

– Hả? Đẹp không?

– Chiều vẫn diễn, anh đưa cậu đi.

– Được đấy.

Đồng Thư muốn dọn dẹp nhà Bạch Nguyễn một chút nên buổi chiều chỉ có Bạch Nguyễn và Giản Đan đi xem, Bạch Nguyễn nói đi đường nhỏ sẽ nhanh hơn nên hai người lắt lư đi trên lối nhỏ, nửa đường mới phát hiện phía trước có một khu thi công đầy bùn đất.

– ... Bạch Nguyễn.

– Khụ khụ, không sao, không sao, chỉ chút bùn đất thôi mà, chúng ta có thể qua mà.

– ...

– Á! Giản Đan! Suýt nữa là anh ngã xuống bùn rồi!

– Thế anh cứ bơi trong đó là được! Ngu ngốc!

Lần lộn mãi hai người cũng đến nơi thì buổi diễn cũng đã qua một nửa, đứng bên ngoài chẳng thấy gì còn bị gió thổi đến lạnh, dưới con mắt khinh bỉ của Giản Đan, Bạch Nguyễn mặt mày xám xịt đành đưa cậu đi ăn.

Cạnh nhà Bạch Nguyễn có một công viên nhỏ, chưa tới hẵn đã có rất nhiều người tới đốt pháo hoa và pháo, bên đường lác đác vài hàng bán đèn Khổng Minh.

– Tiểu Bạch, anh xem này, trên này còn có con lợn, rất thích hợp với anh!

Giản Đan giơ lên một cái đèn Khổng Minh có hình con lợn cho Bạch Nguyễn xem, Bạch Nguyễn cốc đầu cậu rồi cầm cái đèn dí vào mặt cậu.

– Cậu mới là đồ con lợn!

Cuối cùng hai người chọn hơn chục cái đèn Khổng Minh, chờ buổi tối ra công viên thả.

Công viên buổi tối rất đông, đa số đều là học sinh đi thả đèn Khổng Minh, mấy trăm cái đèn đủ màu sắc bay lên không trung cũng có vẻ hoành tráng.

Mười mấy cái đèn của Giản Đan và Bạch Nguyễn cũng hòa vào trong đó, rất nhanh không thể nhận ra được nữa, mấy nhóc học sinh vừa nãy bên cạnh Đồng Thư động vào anh, cười toe toét nói một câu “Năm mới vui vẻ” rồi hớn hờ chạy mất.

Học sinh của trường nào đó mua pháo hoa cỡ lớn bày ở giữa hồ, người trong công viên đều chạy tứ, Bạch Nguyễn nói gì đó cùng cô nữ sinh phụ trách mà thành công để ba người đứng vào chính giữa đám học sinh, dường như chỗ của họ là địa điểm đẹp nhất.

Những thứ pháo hoa này trên cơ bản đều giống nhau, từ bé đến lớn không biết đã xem bao nhiêu lần, chỉ có điều trong bầu không khí này thì sự nhiệt tình của mọi người đều dâng lên. Quả pháo đầu tiên vụt lên bầu trời rồi tách ra trong nháy mắt, mọi người đồng loạt hò reo.

– Năm! Mới! Vui! Vẻ!

Hai giờ sáng đầu năm, ba mẹ Giản gọi điện thoại cho cậu, Bạch Nguyễn cũng cùng cha mẹ mình nói một lúc rồi đưa điện thoại cho Giản Đan. Giản Đan nhấn nút loa ngoài nói chuyện với anh chị và các cháu trai: Họ chào hỏi, Giản đại ca chỉ nói một câu chúc mừng năm mới rồi không nói gì nữa, chị Giản Đan thì lại bô lô ba la một đống về chuyện của Đồng Thư.

Tranh thủ lúc Đồng Thư bận đối phó với chị gái Giản Đan, Bạch Nguyễn vụng trộm véo mặt Giản Đan một cái, Giản Đan đập cho tên Bạch Nguyễn rãnh rồi sinh nông nổi một đập.

Người lớn nói chuyện xong là đến đám trẻ con chào hỏi, cháu nhà họ Giản có hai đứa tất cả, chị Giản Đan một đứa, anh Giản Đan một đứa. Con gái của chị Giản Đan rất tinh quái, quan hệ với cậu mình khá tốt, lúc bình thường cũng thích trêu đùa với Giản Đan.

– Năm mới vui vẻ

Giản Đan, sao không sang đây chơi với bọn cháu?

Cháu còn định giới thiệu cho mấy thằng đẹp trai đây này!

– Phải gọi là cậu biết chưa? Cậu nói bao nhiêu lần rồi!

– Ha ha, quên mất cậu có bạn trai rồi, tiếc quá, lần trước cháu đưa hình cậu cho Jack, nó thích lắm đấy!

– Lưu Khiết!

– Có người xấu hổ rồi kìa ~ Không nói chuyện với cậu nữa, nghỉ hè cháu sẽ về nước, cho cháu gặp bạn trai đi! Cứ thế nhé... Á! Viên Viên ~ Mày lại cắn dép tao rồi!

Giản Đan tức giận rằng nghiêng lợi, lại không thể xuyên qua đường dây điện thoại mà đánh được đứa cháu một trận. Đến con trai của anh trai là Giản Được thì đỡ hơn, nó xỏ luôn một tràng tiếng Anh khiến Giản Đan sững sờ.

Sau khi Giản Đan thi xong tiếng Anh cấp bốn thì bao nhiêu chữ trả lại cho thầy hết. Giản Được nói quá nhanh, Giản Đan nghe không hiểu, bắt nó nói tiếng Trung, Giản Được lăm băm một câu tiếng Anh bị Bạch Nguyễn nghe được.

– Mày vừa nói gì đấy? Mắng ai hả?

Bạch Nguyễn kéo Giản Đan lại, cầm điện thoại lên.

Bạch Nguyễn dùng tiếng Anh nói với Giản Được một hồi lâu, hay nói đúng hơn là chửi nhau, Giản Đan nghe không hiểu, hơn nữa thái độ của Bạch Nguyễn rất bình thản, không hề có bộ dáng tức giận. Giản Đan hỏi Đồng Thư xem Bạch Nguyễn nói gì thì anh chỉ cười cười không nói, xem ra anh cũng đã nghe được câu cuối cùng của Giản Được.

Nói một lúc, Bạch Nguyễn dập máy luôn, không để cho Giản Đan cơ hội nói chuyện. Giản Đan khó hiểu:

– Tiểu Bạch, anh vừa nói gì với nó thế? Mắng chửi người gì cơ?

– Không có gì, anh nghe nhầm. Di bảo chúng ta cứ vui vẻ chơi. Đi thôi, đi ăn cơm nào!

31. Chương 31

Edit: Vi

Tết là lúc được ăn thùng uống vại, thức đêm uống rượu, cả ngày không có việc gì cần chạy đông chạy tây. Chưa nói đến việc Đồng Thư đã nấu ăn mỗi ngày, anh còn phải đề phòng hai tên ngu ngốc hoàn toàn không biết tiết chế kia đi mua sắm linh tinh.

Những ngày nhàn chán trôi qua thật nhanh, đã sắp tới ngày Bạch Nguyễn phải đi.

Bạch Nguyễn không có hành lí mang theo, đến thành phố kia đã có công ty chuẩn bị nhà ở và một ít đồ gia dụng cho. Phòng ở đây chỉ còn một tháng nữa là hết kì thuê, có thể bỏ, vậy nên chỉ cần người đi là được rồi.

Vé máy bay là chuyến buổi sáng. Sáng sớm, ba người lái xe tới sân bay.

Ở sân bay, người vui có, người buồn cũng có. Có người thương tâm vì sắp chia li thì cũng có người sung sướng vì đoàn tụ. Cái này chính là vừa bi lại vừa hài.

– Để xem nào, là ở đây nhỉ?

Bạch Nguyễn cầm vé máy bay, xem bảng hướng dẫn của sân bay. Đồng Thư ở phía sau giúp mang theo vali, lại còn phải túm lấy Giản Đan, đề phòng tiểu ngốc này lạc mất.

Đến chỗ soát vé, Giản Đan và Đồng Thư không vào theo được, Bạch Nguyễn xoa đầu Giản Đan:

– Được rồi, anh chuẩn bị lượn bây giờ đây, thế nào? Ôm anh đây một cái, coi như tạm biệt ở sân bay chứ?

Giản Đan đập một phát:

– Biển nhanh, ghê tởm chưa, ghê tởm!

Bạch Nguyễn cười hì hì lôi Giản Đan đến thực hiện “cái ôm li biệt”, sau đó Đồng Thư kéo Giản Đan ra phía sau.

– Đưa tay đây.

– Làm gì?

– Đừng hỏi, giờ móng vuốt bên trái ra đây.

Giản Đan vươn tay trái đưa cho Bạch Nguyễn. Bạch Nguyễn không biết lấy đâu ra một vật nho nhỏ, đeo vào ngón áp út của Giản Đan:

– Được rồi, vật về nguyên chủ.

Là nhẫn bạch kim bị Bạch Nguyễn cướp đi.

– Chuyện của cậu thì chính cậu hiểu rõ nhất, anh nói gì cũng không nghe được. Nhưng mà vẫn là câu nói kia, hần mà bắt nạt cậu thì anh không tha!

– ... Sao không phải em bắt nạt anh ấy? Em cũng tự giải quyết được.

– Thế hả? Sao anh thấy khả năng cậu bị bắt nạt lớn hơn nhỉ?

– Cẩn thận không em đập anh đấy! Biển mau đi ~!

Tuy ngoài miệng nói thế nhưng lúc Bạch Nguyễn vẫy tay tạm biệt, sau đó biến mất khỏi tầm mắt, Giản Đan vẫn thấy khó chịu trong lòng.

Từ năm năm tuổi, Giản Đan đứng ở cửa nhà nhìn thấy Bạch Nguyễn bảy tuổi, đây là lần đầu tiên họ li biệt thực sự.

Nhưng sự thương tâm này cũng không kéo dài lâu, Đồng Thư làm cho Giản Đan hai cái bánh nhân thịt, Giản Đan liền mang nuôi tiếc nho nhỏ trong lòng với Bạch Nguyễn ném đến tận chân trời.

Hầu như Giản Đan cũng bắt đầu buổi sáng bằng việc “ngủ thêm năm phút là được rồi”, cuối cùng là ngủ thêm tận năm mươi phút, sau đó bị Giản Đan kéo vào xe, rồi tiếp tục ngủ cho đến tận công ty.

Cứ thế sau một tuần đi làm, Giản Đan vẫn không thể chỉnh lại được đồng hồ sinh học, trong một ngày cuối tuần, Giản tiểu ngốc ôm gối không buông:

– Tôi không đi làm! Tôi muốn ngủ! Tôi phải ngủ từ thứ hai đến chủ nhật!

Vì thế, Giản Đan, trong lúc Đồng Thư đang nấu cơm, tiếp tục ngủ.

Lúc Đồng Thư vào gọi Giản Đan dậy ăn cơm, cậu đã rơi xuống đất, trong ngực còn ôm gối ngủ khò khò.

Đồng Thư tha Giản tiểu ngốc lên giường, lúc chỉnh gối, Giản tiểu ngốc ôm chặt, còn suýt nữa thì như răng ra cắn. Đồng Thư xoa tóc cậu, mặc kệ vậy. Sau đó thấy tay trái đang ôm gối của Giản tiểu ngốc.

Sau khi Bạch Nguyễn đưa cho Giản Đan cái nhẫn kia, Giản Đan cũng không tháo xuống nữa. Có thể lí giải là cậu lười, lại còn đang rối rắm không biết nên đeo hay nên tháo.

Đồng Thư nhẹ nhàng chạm vào chiếc nhẫn, nở nụ cười. Giản Đan bị sờ, tay hơi ngứa liền rút về:

– Tôi không muốn...đi làm...

– Được, không đi làm thì không đi làm.

– Sáng sớm...thật đáng ghét...

– Được rồi, không cần dậy sớm, anh nuôi em được không?

– ...Ừ...

Tất nhiên đoạn đối thoại này sau khi tỉnh dậy thì Giản Đan hoàn toàn không nhớ rõ, vò đồng tóc hỗn loạn, lết đi đánh răng rồi ăn cơm. Đêm qua Giản Đan nổi hứng muốn ăn cháo mừng tám tháng chạp, Đồng Thư liền nấu một bát cháo thật thơm. Giản tiểu ngốc ôm tô, xì xụp xì xụp ăn rất vui vẻ.

Đồng Thư được công ty tặng vé xem phim vào tết nguyên tiêu, nghe nói là phim 3D. Đồng Thư liền hỏi xem Giản Đan có muốn đi không.

– Ô, miễn phí sao không đi?

Giản Đan nghĩ một lát rồi nói.

– Ủ, đúng, em muốn xem không?

– Dù sao cũng không có việc gì, đi chút.

Miễn phí thì tất nhiên là đi xem, không thì lãng phí. Đây là lối suy nghĩ trực tiếp của Giản tiểu ngọc, hoàn toàn không sai.

Tuy rằng tết nguyên tiêu không được coi trọng như tết âm lịch, nhưng đúng lúc được nghỉ cho nên rất nhiều người ra ngoài chơi. Rạp chiếu phim ở trung tâm thành phố, xung quanh có trung tâm thương mại và khu ăn uống, mới đi được nửa đường đã phải chen chen chúc chúc.

Giản Đan bị chen, cúi kính:

– Sao nhiều người thế?

– Hôm nay là nguyên tiêu, lát nữa là ồn thôi.

Công ty Đồng Thư đã đặt vé từ sớm nên vị trí rất tốt. Giản Đan lúc đi vào nhìn thấy bàn bán vé đông đúc, âm thầm thấy may mắn, may mà không phải xếp hàng. Đội ngũ xếp hàng của Trung Quốc là không ngừng dài ra, không ngừng đông lên, nếu không có thể trạng cường tráng thì đừng mạo hiểm.

Trong rạp thật tối, đeo kính 3D vào lại càng tối, vì hệ thống sưởi hơi đã mở nên thật ấm áp, Giản Đan xem chưa đến một nửa đã ngủ mất.

Đồng Thư cẩn thận tháo kính của cậu ra, để cậu dựa vào vai mình ngủ cho thoải mái.

Hai tiếng chiếu phim, Giản Đan không xem được cái gì, chẳng khác gì mất công đến rạp chiếu phim thật xa để ngủ. Ngoài rạp chiếu phim năm tầng là một khu ăn vặt, Giản Đan sau khi ngủ dậy thì đói, nhìn cái gì cũng thấy ngon.

Vì là tết nguyên tiêu nên có rất nhiều cửa hàng ăn vặt, Giản Đan mua đồ ăn ở một cửa hàng, Đồng Thư phải chạy đi mua cho cậu thứ khác nữa. Nguyên tiêu rất lạnh, Giản Đan ăn hai miếng bánh, cảm thấy ngấy, ăn không ngon, nhân ít lại mềm nhũn, khác biệt cực lớn với đồ Đồng Thư làm.

Đồng Thư mua thêm hai xiên về, nhìn thấy trong bát Giản Đan vẫn đầy thì liền hỏi:

– Sao không ăn?

Giản Đan đặt bát sang một bên, lau miệng:

– Không muốn ăn, không ngon như anh làm, về nhà làm rồi ăn đi.

Vì muốn làm bánh trôi nên đầu tiên sẽ đến siêu thị lớn ở gần đó mua nguyên liệu. Đồng Thư định làm món bánh trôi vùng đen, Giản Đan chỉ cần có ăn đã vừa lòng, giao nhiệm vụ mua nguyên liệu cho Đồng Thư còn mình thì đi xem cá.

Bánh trôi nhà mới làm, Giản Đan có thể ăn liền mười mấy cái. Tuy là rằm tháng giêng trăng rất tròn, cảnh đêm cũng đẹp nhưng vì là mùa đông nên Giản Đan không có tâm tình ra ban công hít gió lạnh ngấm trắng. Cậu nhìn qua cửa sổ thủy tinh, cũng coi như là ăn tết.

Đồng Thư nấu một nồi chè xoài để làm điểm tâm ngọt sau khi ăn. Giản Đan từ bé đã dị ứng xoài nghiêm trọng, vì hồi trước tham ăn, ăn một miếng, kết quả là cả người sưng đỏ, giờ thấy xoài là thấy cả người đều đau.

– ... Xoài?

– Ủ, anh thấy xoài mới bán trong siêu thị rất ngon nên mua một ít, em thử một ít đi?

Giản Đan từ chối cái bát Đồng Thư đưa qua:

– ...Tôi dị ứng.

Đồng Thư sững sờ:

– Gì? Trước đây em thích nhất là ăn chè xoài mà?

– Từ nhỏ tôi đã dị ứng làm sao mà thích được, bỏ ra! Ngửi thôi tôi đã thấy đau khắp mình mẩy rồi đây!

Giản Đan không nhịn được mà gãi gãi cánh tay, nhớ tới lịch sử dị ứng bí hiểm kia.

– Nhưng mà...

Nghĩ một lúc, Giản Đan hiểu ra. Người này chắc chắn đầu óc lại có vấn đề, nếu không đoán sai thì đây tuyệt đối là món người nào đó thích ăn.

Ngực Giản Đan bốc hỏa, dùng sức dúi đầu Đồng Thư vào bát:

– Anh tự đi mà ăn! Ăn chết luôn đi!

Vương Thế từ tết đến giờ vẫn xin phép nghỉ ở bệnh viện, chẳng biết có việc gì. Chỗ thuốc Giản Đan lấy cho Đồng Thư đã hết, cậu cũng không đi lấy nữa vì biểu hiện của Đồng Thư vẫn thật “bình thường”.

Dù cho ở phương diện cuộc sống hay công việc, biểu hiện của anh đều có thể dùng từ “vĩ đại” để hình dung. Sống và làm việc còn lợi hại hơn cả người bình thường như Giản Đan, cho nên cậu đã quên mất anh có bệnh tâm thần.

Nhưng về tiểu tiết thì vẫn có thể nhìn ra. Lúc nấu cơm, thỉnh thoảng anh sẽ nấu một ít đồ cậu không thích, mua đồ trang trí cũng mua những màu rực rỡ mà con gái thích, lại càng không nói đến chuyện làm canh gà đen với nấm.

Trí nhớ của Đồng Thư đã tự động đem hiện tại hòa vào tưởng tượng, vậy thì anh sống trong hiện thực, hay là trong tưởng tượng đây? Tuy miệng thì nói không nhưng Giản Đan thực lòng vẫn để ý, nếu thật sự trí nhớ của Đồng Thư, vậy có phải trí nhớ về hiện tại anh sẽ quên hết?

Dung lượng não của Giản tiểu ngọc không thể xử lý được chuyện phức tạp, liền gọi cho Vương Thế nhờ cố vấn. Vương Thế hình như mới tỉnh ngủ, tinh tình không tốt lắm, nhưng anh điều chỉnh cũng rất nhanh.

Vương Thế nói thật rằng bệnh hoang tưởng rất khó trị khỏi, có người cả đời không khỏi, những người trị được thì cũng vẫn tái phát. Đồng Thư còn có bệnh tự kỷ, hoang tưởng là do kích thích quá độ sinh ra, cho dù trị khỏi cũng là trường hợp rất hiếm thấy. Tình huống hiện tại có vẻ như bệnh này không ảnh hưởng tới cuộc sống của anh, duy trì trị liệu là không có vấn đề gì.

Nếu Giản Đan để ý tới bệnh của Đồng Thư, tốt nhất là đưa anh đến bệnh viện để được điều trị thường xuyên. Nhưng kiểu trị liệu này phải uống rất nhiều thuốc, nên cẩn thận.

Giản Đan do dự một chút, hỏi Vương Thế vì sao trí nhớ và hành vi của anh lại như vậy, Vương Thế suy nghĩ một chút rồi trả lời:

– Tình huống hoang tưởng có rất nhiều, nếu dựa vào tình huống hiện tại của anh ấy, hẳn là còn duy trì trí nhớ của bản thân, chẳng qua là bỏ qua một phần, chính là quên đi phần không muốn đối mặt. Anh ấy nhớ những đoạn quá khứ không gây thương tổn với bản thân, sau đó kết hợp với những người và hoàn cảnh hiện tại để tạo lập trí nhớ. Đây là một cách cơ thể dùng để tự bảo vệ.

– Cậu muốn tôi nói thật, vậy thì tôi sẽ nói từ góc độ của bác sĩ. Theo cá tính thì anh ấy là một người cực kì coi trọng tình cảm, nói cách khác là anh ấy vô cùng quan tâm đến những người mình để ý. Mà vợ anh ấy lại phản bội, thậm chí là muốn giết anh ấy, như vậy khiến cho trí nhớ gặp phải đả kích mạnh, khiến anh ấy lựa chọn mất trí nhớ. Nhưng cứ như vậy thì trí nhớ không thể khôi phục, hơn nữa tình cảm không được bộc lộ, tồn tại của cậu vừa vụn cho anh ấy một cơ hội. Tôi nghĩ tôi nói vậy hẳn là cậu sẽ hiểu, cũng không khác nào hình thức kí thác cảm tình cả. Đương nhiên đây là theo phỏng đoán dựa trên tri thức nghiệp vụ của tôi, tình huống thật sự thế nào tôi không thể kết luận được. Bệnh này vốn phức tạp, anh ấy nghĩ sao tôi không thể biết, đây chỉ là cho cậu tham khảo mà thôi.

32. Chương 32

Edit: Vi

Thà rằng không gọi cho Vương Thế còn hơn. Tuy đã sớm đoán trước khả năng có thể là như vậy, nhưng cảm giác khi được nghe lời xác thực quả thật là tồi tệ.

Hồi còn học trung học, Giản Đan có đọc qua một quyển sách tâm lý, cho nên hành vi con người cậu có thể giải thích bằng lý trí. Sau đó Giản Đan không đọc nữa, vì cậu thấy như vậy sẽ mất đi nhiều cảm xúc cũng như thú vui nghiêm ngặt.

Cậu thà tin Đồng Thư yêu mình, chẳng qua là anh nhớ nhầm những gì cậu thích mà thôi. Nhưng bây giờ xem ra điều có thể này là không thể, dù cậu đã trăm nghìn phủ nhận, sự thật kia vẫn có khả năng xảy ra thật lớn.

Con người là như vậy, lúc còn chưa biết về một sự việc thì sự việc ấy có rõ ràng đến đâu cũng sẽ không phát hiện ra. Rồi đến khi chỉ có một chút manh mối thôi thì tất cả những chuyện mà mình cảm thấy là kì quái đều sẽ có câu trả lời.

Giản Đan chính là một tên ngu ngốc như vậy, rất ít khi suy nghĩ về dụng ý trong hành động của người khác, nhưng một khi đã phát hiện thì sẽ tìm hiểu rõ ngọn ngành mới thôi.

Biết thế đã không gọi điện thoại...

Lúc Đồng Thư về nhà còn đem theo bánh ngọt, Giản Đan tạm thời gạt những suy nghĩ lung tung trong đầu sang một bên. Chắc hẳn đầu óc Giản Đan không tốt lắm cũng là do máu của cậu tập trung hết về dạ dày rồi.

Đến bữa, quả nhiên lại có canh gà nấm hương, có vẻ như Đồng Thư tiện tay làm, không phải một tô lớn mà chỉ là một bát nhỏ thôi. Đồng Thư nấu cơm nhất định sẽ làm cho cậu một bát canh, trước kia cũng cảm thấy kì lạ, chẳng qua vì không khó ăn nên cậu cũng uống hết.

Hiện tại suy nghĩ một chút, mình không thích ăn thịt gà, ngoại trừ nấu canh còn miễn cưỡng có thể ăn một miếng, còn những loại thịt gà khác đều không ăn. Thịt gà nấm hương...Nếu không nhầm thì có tác dụng làm đẹp, lúc Giản Đan còn ở nhà, mẹ Giản vẫn thường hay ăn.

– Tôi không ăn cái này.

Giản Đan đẩy cái bát bên cạnh ra xa, tự nhủ mình không phải phụ nữ, uống canh làm đẹp làm quái gì.

Đồng Thư:

– Hử? Nhiều mỡ quá sao? Không đâu, anh nhớ anh đã cho thêm rất nhiều...

– Đã bảo không ăn! Chẳng vì sao hết!

Chẳng lẽ nói anh nhớ nhầm rồi, tôi không ăn cái này, đây là cô vợ suýt nữa đã giết chết anh thích à? Trời mới biết bây giờ cậu muốn ụp cái bát canh này lên bản mặt vô tội của con rùa kia như thế nào!

– Ăn cơm đi!

Đồng Thư cực kì vô tội, canh này cậu đã ăn trong ba tháng trời, bây giờ lại nổi cáu quả thật khó hiểu. Nhưng xét thấy Giản tiểu ngốc luôn gây sự, còn Đồng tiểu diên luôn thực hiện chính sách tốt tính bao dung, nên dù ngày nào Giản Đan cũng cáu một lần vẫn không sao cả.

Tuy trong lòng uất nghẹn nhưng không thể trút ra, Giản tiểu ngốc vẫn cứ mỗi ngày vô cùng uất nghẹn.

Lúc Giản Đan đi làm thì nhận được điện thoại của Đồng Thư bảo cậu hôm nay anh không có thời gian đi đón, cậu tự bắt xe về. Giản Đan “Ừ” một tiếng rồi cũng không hỏi xem anh có chuyện gì.

Chắc lại làm thêm giờ rồi, cứ như thực tập sinh mình đây, cơ hội làm thêm giờ cũng không có, người với người đúng là tức chết người mà.

Giản Đan sau khi tan làm giờ đã rất ít khi bắt xe về, từ lúc mua xe, Đồng Thư gió mặc gió, mưa mặc mưa đều đến đón, có đôi khi đón cậu về rồi lại đến công ty tăng ca.

Quá ỷ lại người khác cũng không phải chuyện tốt, nếu Đồng Thư rời đi, cho dù anh ta có để xe lại thì Giản Đan cũng sẽ không tự lái xe.

Vất vả chen chúc vào giờ cao điểm về tới nhà, lúc lấy chìa khóa mở cửa, cậu phát hiện cửa nhà không khóa. Chẳng lẽ Đồng Thư về rồi?

Trong đầu nhanh chóng loại bỏ các khả năng trộm vào nhà linh tinh, Giản Đan cẩn thận mở cửa, rón rén đi vào.

– Em về rồi?

Không có trộm, chỉ có Đồng Thư bưng mâm đồ ăn mới nấu từ trong bếp ra. Chuyện Giản Đan dự đoán không xảy ra, cậu thở phào nhẹ nhõm.

– Anh ở nhà còn gì? Sao lại bảo tôi bắt xe về? Xe hỏng à?

– Không phải, nấu ăn rất tốn thời gian, anh vừa nấu xong.

Đồng Thư đến xếp lại giày chỉnh tề, lôi tay cậu vào phòng ăn.

Trên bàn tràn đầy đồ ăn, còn có một bó hoa và một món quà đã gói kĩ. Giản Đan sợ hãi:

– Gì thế này? Hôm nay sinh nhật anh à? Hay hôm nay là ngày đặc biệt gì?

– Đừng hỏi, em đến bóc quà đi, xem có thích không?

Giản Đan bị Đồng Thư ấn xuống ghế, chẳng hiểu gì mà mở món quà không quá lớn kia ra. Hộp quà rất dễ mở, vừa mở ra đã thấy hai vé máy bay đi Vienne.

– Vienne...

– Trước đây chẳng phải em muốn đi thành phố sông nước Vienne nhất mà? Anh đã liên hệ với một công ty du lịch tour ba ngày ba đêm, còn xin nghỉ phép cho em rồi, mai chúng ta sẽ bay luôn.

– ...

Đồng Thư không phát hiện ra biểu tình kì quái của Giản Đan, tiếp tục nói:

– Em đúng là quên thật rồi, hôm nay là kỉ niệm ngày cưới của chúng mình mà.

Kỉ niệm... Ngày cưới...

– Giản Đan?

– Tôi sợ nước.

– Hử?

Giản Đan:

– Tôi sợ nước, không biết bơi. Ngay cả bể bơi tôi cũng không đi, cả qua cầu tôi cũng không dám qua, cho nên không có khả năng tôi muốn đi Vienne. Hơn nữa mũi tôi không tốt, có chút dị ứng với phấn hoa, hoa bách hợp sẽ kích thích màng mũi của tôi, ngay cả cửa hàng bán hoa tôi cũng không dám đi vào.

– Từ bé tôi đã dị ứng xoài, ăn một miếng là ngứa một tháng. Tôi không thích canh gà nấm hương, quan trọng nhất, Trung Quốc bây giờ chưa thể kết hôn đồng tính, cho nên hôm nay không có khả năng là kỉ niệm ngày cưới của chúng ta.

– Tôi mặc kệ anh đã nghĩ tôi thành ai, bây giờ tôi có thể nói rõ ràng với anh, tôi là Giản Đan, chỉ là Giản Đan thôi.

Giản Đan cầm vé máy bay nhét vào tay Đồng Thư, nhìn anh chăm chăm rồi nói một hơi tất cả những gì mình vẫn muốn nói.

– Anh không coi em là người khác.

Đồng Thư cầm tay Giản Đan, không cho cậu rút tay về.

Giản Đan nở nụ cười:

– Vậy anh nói đi, tôi là ai? Hả?

– Em là vợ anh.

– Không phải.

Giản Đan lắc đầu.

– Ít nhất tôi cũng không phải người mà anh biết. Tôi và anh quen nhau mới mấy tháng, bởi vì anh ngày ngày gõ cửa phòng trọ của tôi mà thành quen.

– Anh không hiểu.

– Tôi biết anh không hiểu, nhưng anh để tôi nói hết. Làm ơn đi, để tôi nói hết. Tôi không phải vợ anh, vợ anh tên là Tiểu Tiểu, cô ấy đã xuất ngoại rồi, giờ không rõ hành tung. Tôi không định kích thích anh, nhưng tôi cũng không muốn cứ mơ hồ hồ hồ thế này nữa. Nếu anh thực yêu tôi, tôi rất vui, nhưng tôi biết ngay cả bản thân anh cũng không hiểu rốt cuộc anh coi tôi là gì. Quên đi, dù sao nói gì đi nữa anh cũng không hiểu. Tôi ra ngoài một lát cho bình tĩnh, anh cũng bình tĩnh lại đi.

Giản Đan kệ Đồng Thư, một mình ra ngoài. Vừa ra một lát thì nhận được điện thoại của mẹ Giản. Mẹ Giản về trước tết nguyên tiêu, mang cho Giản Đan rất nhiều quà từ Mỹ.

Sao mẹ lại gọi lúc này nhỉ?

– Alo, mẹ, có việc gì ạ?

– Tiểu Giản, Tiểu Giản làm sao bây giờ? Ba con bị xe đâm! Giờ đang nằm viện!

Giản Đan thấy đầu mình như nổ tung, ổn định tâm tình một chút lại hỏi:

– Mẹ nói lại xem, làm sao cơ?

– Ba con bị xe đâm, đang ở bệnh viện gần nhà, con...

– Mẹ? Mẹ?! Sao lại hết pin lúc này cơ chứ!

Di động của Giản Đan đã ba ngày không sạc, ngay trong lúc quan trọng thì hết pin, Giản Đan vội cuống cả lên.

Đúng rồi, về nhà! Về nhà xem sao!

Vội vàng gọi xe ra sân bay, lại phát hiện vì nguyên nhân thời tiết mà nhiều chuyến bay đều bị hoãn, trong đó có chuyến về nhà, phòng vé nói phải một tuần sau mới có vé.

Về nhà cậu mà đi tàu phải mất ba ngày, vì không có tàu tốc hành nên chờ chuyển trạm cũng cực lâu, mà hôm nay chỉ có chuyến sau mười giờ.

Ba ngày ngồi tàu với Giản Đan quả thực như dài cả thế kỷ, vì di động hết pin, mà ba mẹ ở nhà mới đổi số điện thoại nên Giản Đan có muốn gọi điện cũng không được, chỉ có thể ngồi một chỗ mà lo lắng.

Xuống tàu, Giản Đan lập tức chạy đến bệnh viện mà mẹ Giản nói, hửn là còn ở bệnh viện, ngàn vạn lần đứng xẩy ra chuyện gì, ngàn vạn lần!

Giản Đan vội tới bệnh viện mới phát hiện không biết ba Giản đang ở phòng nào. Theo thói quen sờ di động thì phát hiện ra có một lỗ hổng, di động bị trộm rồi.

Giản Đan chẳng biết phải làm gì, cậu mới tới bệnh viện này, không biết lối đi, có một y tá tốt bụng hỏi cậu có chuyện gì để cô giúp.

– Tôi tìm một người tên là Giản Trì, hơn sáu mươi, ba ngày trước nhập viện vì tai nạn xe cộ.

– Tai nạn xe cộ à? Hai ngày nay không có ai tai nạn xe nhập viện, anh đừng khẩn trương vậy, tôi đưa anh đi xem sao.

Y tá thật tốt, bảo Giản Đan đến xem danh sách bệnh nhân với cô.

Vừa đi được một nửa thì thấy một bác sĩ vội vội vàng vàng chạy tới, lời cô y tá, vừa đi vừa nói:

– Sao cô còn ở đây? Nhanh lên! Bác trai hôm vừa rồi vào đây vì tai nạn xe sắp không trụ được! Đang cấp cứu!

Giản Đan choáng váng đầu óc, lắp bắp:

– Xin hỏi tên, tên gì ạ?

– Tên gì à? Hình như là cái gì Trì?

– Giản Trì?

– Đúng, hẳn là tên này rồi. Cậu là người nhà hả? Mau tới đây! Có khi là không qua khỏi!

Nghiêng ngả lão đảo theo bác sĩ chạy đến trước cửa phòng cấp cứu, còn chưa kịp hỏi câu nào thì cửa phòng cấp cứu đã mở ra. Y tá thấy Giản Đan vội đến không nói nổi lời nào, liền đi lên hỏi các bác sĩ.

– Tim đột nhiên ngừng đập, đã đi rồi, tìm được người nhà ông ấy chưa?

Theo sau của bác sĩ là giường chuyên dụng của bệnh viện, tấm vải trắng phủ từ đầu đến chân người nằm bên trên, bác sĩ cúi khẩu trang, hỏi y tá đứng cạnh.

– À, là cậu sao, thành thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Cậu, xin nén bi thương, thật sự xin lỗi.

Những lời bác sĩ nói sau đó, một từ Giản Đan cũng không nghe được, chỉ thấy mọi thứ trước mắt đều biến thành màu đen. Đi rồi... Đi rồi... Sao lại có thể như thế?

Y tá không đành lòng, tiến lại gần:

– Cậu Giản, cậu đừng như vậy...

– Không phải đâu... Nhất định là nhầm rồi... Không thể nào... Không thể nào...

Sao lại có thể thế được, mấy hôm trước ba còn gọi điện cười ha hả, bảo rằng cơm Mĩ thật khó ăn, người ba hiểu rõ cậu nhất, người ba dễ tính nhưng trước đây có thể vì cậu mà nổi giận với người khác, người ba đã lớn tuổi còn có thể công cậu chạy mấy cây số đến bệnh viện khi cậu ốm...

Giản Đan loạn choạng, bám vào tường trượt xuống, ngồi phịch trên mặt đất. Cậu không phải hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có ngày này, nhưng cậu không ngờ ngày ấy lại đến như vậy, cậu trở tay không kịp...

Trước kia cậu cũng có tham gia tang lễ, nghe các chú bác khóc khàn cả giọng, đứng ở cửa cứ thế mà gọi hồn. Mẹ và các thím vội vàng mặc áo liệm, hóa vàng mã, họ hàng thì quỳ gối ở đại đường, niệm mấy lời “đừng đi lạc, phải nhớ về nhà”.

Lúc ấy cậu đứng bên cạnh, là người ngoài cuộc, ngơ ngác nhìn thấy tất cả mọi người, có thật, có giả cất tiếng khóc lớn.

Cho tới bây giờ cậu mới có thể cảm nhận được sự bi thương cùng cực của cảm giác không bao giờ còn gặp lại, mới biết đến tuyệt vọng là thế nào.

Không còn được gặp ba, không còn chuyện khi buồn bã sẽ có một chỗ dựa vững chãi, cuối cùng...

– Cậu Giản, xin nén bi thương.

Nén bi thương, cậu từng an ủi người khác bằng lời này không biết bao nhiêu lần, nhưng chỉ có thời khắc này cậu mới cảm nhận được lời nói ấy nhạt nhẽo và vô dụng biết bao, cũng không liên quan gì đến đối tượng nói lời này là ai.

Giản Đan che mặt, nước mắt theo kẽ ngón tay chảy xuống, chậm rãi quỳ gối bên chiếc giường được đẩy ra từ phòng cấp cứu kia.

33. Chương 33

Edit: Vi

Ngay lúc Giản Đan còn đang rung rức khóc, có một âm thanh quen thuộc từ sau cậu truyền tới.

– Tiểu Giản? Con đến đây làm gì?

Giản Đan từ từ quay đầu, nhìn thấy cách đó không xa là mẹ Giản, tay còn đang cầm mấy hộp thuốc. Mẹ Giản có điểm khó hiểu khi nhìn thấy con mình quỳ trước phòng cấp cứu.

– Mẹ... Mẹ!

Giản Đan bỏ nhào vào lòng mẹ, thút thít khóc không thành tiếng.

– Sao thế? Tiểu Giản con sao vậy? Đừng khóc, đừng khóc!

– Mẹ! Ba con, huhuhu, ba con!

– Ba con? Ba con ở nhà mà?

Trong nhất thời, Giản Đan không kịp phản ứng, ngẩng đầu ngây ngốc hỏi:

– Huhuhu, hức. Hức, mẹ, mẹ nói, nói sao?

Mẹ Giản chẳng hiểu ra làm sao:

– Ba con ở nhà mà? Sao cái thằng nhóc con lại khóc thành thế này hả? Cuối cùng là sao?

Hóa ra ba Giản chỉ là bị một cái xe điện sượt qua chân, băng bó rồi lại về nhà, ngay cả sưng cũng không sưng. Mẹ Giản gọi điện thoại ngay lúc họ đang băng bó trong viện. Mẹ Giản lúc ấy chưa nghe xong nhưng cũng không gọi lại. Về sau câu nói kia của mẹ Giản là: Ba con bị sượt qua chân, đang băng bó, con không cần lo lắng. Mẹ Giản nghĩ là Giản Đan nghe được hết rồi, cũng không gọi lại nữa, hôm nay bà lại tới đây lấy thuốc cho ông.

Còn ông lão mới mất kia tên là Liên Trì, Giản Đan nói nhanh quá làm bác sĩ không nghe rõ. Người kia cũng là vào viện ba ngày trước vì tai nạn xe cộ, con cái đều không gọi được. Sau đó thì Giản Đan xuất hiện, hỏi về ông lão bị xe đâm, bác sĩ liền hiểu lầm là cậu hỏi về ông lão này.

Cho nên Giản tiểu ngốc đã tự hiểu lầm, còn tự dọa mình đến chết khiếp.

Sau khi mẹ Giản biết đầu đuôi sự tình thì cảm thấy đúng là dở khóc dở cười với đứa ngốc nhà mình, muốn mắng nhưng thấy Giản Đan khóc nức nở bà lại đau lòng. Bà đành vuốt tóc cậu, nhẹ nhàng dỗ:

– Không sao không sao, ba con chẳng phải vẫn khỏe đấy thôi, không khóc, không khóc

— Hức, huhuhu, làm con sợ muốn chết, huhuhu

~Giản Đan bị dọa, mãi cho đến khi mẹ cậu đưa về nhà cậu vẫn không ngừng khóc thút thít. Ba Giản đang ăn dưa hấu, xem kinh kịch. Ông thấy thằng út cưng nhà mình khóc trở về, còn tưởng bị ai bắt nạt:

– Sao lại thế này hả? Ai bắt nạt Tiểu Giản nhà chúng ta? Sao lại khóc thành cái dạng này?

– Ôi, làm gì có ai bắt nạt nó! Thằng nhóc này tưởng ông mất, khóc suốt này giờ.

Suýt nữa ba Giản nghẹn dưa hấu, lau miệng hỏi:

– Sao lại thế? Tội mất á?

Giải thích thế này lại thế kia một hồi, nghe xong, ba Giản hết chỗ nói với Giản tiểu ngốc nhà mình luôn, suy nghĩ nửa ngày mới an ủi Giản Đan một câu:

– Ba không sao, không sao, chờ ba chết thật rồi khóc cũng không muộn...

– Huhuhuhu!!!!

– Ông già chết tiệt nói lằng nhằng cái gì đấy? Chết cái gì mà chết! Câm miệng cho tôi!

Mẹ Giản khốn khổ an ủi Giản tiểu ngốc đang khóc to hơn, hung tợn trừng mắt lườm ba Giản.

Ba Giản vô cùng vô tội, một ngày chết tận hai lần còn bị mắng câm miệng. Ông sờ sờ mũi, lại ăn dưa tiếp.

Giản tiểu ngốc khóc ba giờ đồng hồ mới dừng, thút tha thút thít đi ăn bữa tối tình yêu của mẹ. Ba ngày ngồi tàu vì lo lắng mà chẳng ăn gì, nóng ruột đến thượng hỏa nổi nhiệt đầy miệng, người thì ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

– Xem ra thằng bé đói lắm rồi. Đây, ăn cái này, mẹ đặc biệt làm cho con đây!

Mẹ Giản đau lòng lắm, gấp cho bát cơm của Giản Đan đây ư ư.

Ba Giản nhìn mười sáu mười bảy cái chân gà, yên lặng gấp rau ăn. Sinh hoạt tại gia đình mà người đàn ông là đây kim tự tháp chính là thế ~ Có rau mà ăn là tốt rồi, nhất là người ở đỉnh kim tự tháp đang không vui, không cần cầu gì hơn, không cần cầu gì hơn.

– Tiểu Giản sao con lại về? Nhìn quầng mắt thâm thể này, vài ngày không ngủ rồi hả?

– Ngồi tàu, hức, ngồi tàu hỏa ạ.

Giản Đan trong miệng đầy thức ăn, ấp úng trả lời.

Mẹ Giản trừng mắt nhìn ba Giản:

– Tất cả là tại ông! Nuôi chó à? Ông không ra đường thì làm gì có việc gì?

Ba Giản yên lặng gấp một gấp hành tây mà Giản Đan không thích ăn, lấy bát che mặt mình.

Giản Đan ăn xong dụi mắt nói muốn đi ngủ. Phòng của Giản Đan ở nhà mỗi ngày đều được mẹ Giản dọn dẹp nên rất sạch sẽ. Giản Đan vừa nằm lên giường đã ngủ. Mẹ Giản sờ mặt con, bật hệ thống sưởi hơi, dèm chăn lại cho cậu rồi mới ra ngoài.

Ba Giản nhỏ giọng:

– Ngủ rồi?

– Ừ, thằng bé ngồi ghế cứng tàu hỏa ba ngày, mệt chết rồi.

– Ngày mai bà ra ngoài mua nhiều món ngon, hiếm khi Tiểu Giản về, cho nó ăn ngon một chút.

– Biết rồi, còn cần ông nói đấy! Đừng xem TV, làm ồn đến thằng bé.

– Được.

Giản Đan quá mệt mỏi, lại còn bị hoảng sợ, vừa yên lòng là ngủ đến tận chiều hôm sau. Mẹ Giản ra ngoài mua đồ, chỉ còn ba Giản ở nhà.

Ba Giản bị thương ở chân không đi lại được, đành xem chút kinh kịch cho đỡ chán. Thấy Giản tiểu ngốc dụi mắt đi ra, vội vàng hỏi xem cậu có đói hay không.

– Dậy rồi à? Hẳn là đói rồi? Mẹ con có phần cơm, nhanh đi ăn đi.

– Ba...

Giản Đan vòng ra sau người đàn ông tóc đã bạc hơn nửa, quàng tay ôm lấy vai ông. Ba Giản cười ha ha, xoa đầu Giản tiểu ngốc, nghe tin ba mình mất hẳn là sợ, cứ để cho nó ôm mình một chút tìm cảm giác an toàn.

– Không sao, không sao. Ba đây cũng không dễ chết như vậy đâu, ba còn phải chờ con tốt nghiệp, chờ còn kết hôn mà!

– Ba...

– Haha, cháu thì có hai đứa là vui rồi, còn vừa đẹp một nam một nữ. Ba chỉ cần con vui thôi.

– Ba tốt nhất với con.

– Đúng rồi, Tiểu Đồng đâu? Nó không về cùng con à?

Giản Đan lúc này mới nhớ đến một nhân vật là Đồng Thư, nguy rồi! Từ lúc ra khỏi nhà đến giờ còn chưa liên lạc với anh ấy!

Số của Đồng Thư... Chờ chút, số của Đồng Thư là bao nhiêu? Bây giờ là thời đại có di động, làm gì có ai nhớ số đâu. Hơn nữa người cần liên lạc cũng quá nhiều, thật sự là không thể nhớ nổi.

May mắn là Giản Đan còn nhớ số điện thoại phòng trọ, gọi mười mấy cuộc đều không ai trả lời. Giản Đan nghĩ có thể Đồng Thư đang đi làm, không có nhà nên cậu chờ đến tối muộn mới gọi. Nhưng gọi lại vẫn không ai nhắc máy.

– Quái lạ, sao lại không ai nghe máy?

– Có thể là làm thêm giờ thôi, yên tâm đi, một người lớn như vậy rồi làm sao lạc được, Tiểu Đồng chín chắn hơn con nhiều.

– Vâng...

Không biết có phải lần trước nặng lời quá không, quên đi, dù sao cũng sắp về, anh ta lớn vậy rồi ở một mình cũng không xảy ra chuyện được.

Vì không vội trở về, mẹ Giản lại thương con nên liền đi đặt vé máy bay. Giản Đan tranh thủ ở nhà hai ngày với ba mẹ.

Mẹ Giản có số của Bạch Nguyễn, Giản Đan liền gọi để hỏi số công ty và số di động của Đồng Thư, không ngoài dự đoán bị Bạch Nguyễn mắng cho một trận.

Di động của Đồng Thư cũng tắt máy, Giản Đan ngày nào cũng gọi vào di động và máy bàn nhưng không ai nghe máy.

Chắc không phải đi Vienne một mình đấy chứ? Giản Đan nghĩ một chút rồi cũng tự hiểu rằng dự đoán này không có cơ sở.

Máy bay nhanh hơn tàu hỏa nhiều, Giản Đan ngủ một lát đã tới nơi. Máy bay hạ cánh xong xuôi, đầu tiên cậu đi mua sim và di động.

Trên đường về gặp Vương Thế, Vương Thế hình như vừa ở cửa hàng đi ra. Giản Đan còn chưa kịp chào hỏi đã bị Vương Thế túm lấy, nhét lên taxi.

– Oái! Cộc đầu rồi! Anh làm gì thế?

– Cậu còn hỏi tôi làm gì? Nhà cậu xảy ra chuyện rồi!

– Ồ?

Chuyện Vương Thế nói là về Đồng Thư. Khoảng ba ngày trước, Vương Thế vì mua chút đồ liền đi qua dưới khu nhà Giản Đan, nhìn thấy một người đàn ông đứng trước cửa nhà, hỏi từng người qua đường chuyện gì đó. Anh thấy người kia có vẻ quen quen liền đến nhìn, phát hiện là Đồng Thư, sau đó có gọi cho Giản Đan nhưng không ai nghe máy.

– Tình trạng tinh thần anh ấy rất kém, luôn hốt hoảng. Hai người cuối cùng làm sao thế?

– Ồ... Là việc lần trước, tôi với anh ấy cãi nhau, không ngờ lại nhắc tới vợ cũ của anh ấy...

– Hồ đồ! Tôi đã bảo cậu đừng nhắc tới những chuyện kích thích anh ấy mà?

– Tôi quá kích động nên nói một tràng luôn. Thế anh ấy sao rồi? Không sao chứ?

Giản Đan không ngờ mình vừa đi thì Đồng Thư đã bị kích thích như vậy, cậu vẫn xem nhẹ bệnh tình của Đồng Thư, nếu Đồng Thư có làm sao thì chính là do cậu làm hại.

– Mấy hôm nay tôi đều qua xem, nhưng anh ấy cứ đứng trước cửa không đi, tôi nói chuyện với anh ấy, anh ấy cũng không để ý. Cậu phải chuẩn bị tâm lý tốt, bệnh tình của anh ấy chỉ sợ là nghiêm trọng rồi.

Trên taxi từ xa đã thấy được Đồng Thư, vừa dừng xe Giản Đan vội vàng mở cửa đi đến. Đồng Thư mặc áo lông, cúi đầu đứng ở trước hiên, trong ngực còn ôm một túi gì đó.

– Đồng Thư? Đồng Thư, anh đứng đây làm gì? Đồng Thư! Đồng Thư, anh đừng làm tôi sợ, Đồng Thư?

– Cậu gặp vợ tôi không?

Giản Đan gọi Đồng Thư vài tiếng, Đồng Thư mới như lấy lại được tinh thần. Anh chậm rãi ngẩng đầu, ngây ngốc hỏi.

– Vợ tôi tên là Giản Đan, ở khu 35, phòng 401. Vợ tôi không thích ăn cay, chỉ thích ăn ngọt. Vợ tôi học thiết kế, số điện thoại của vợ tôi là 13XXXXXXX. Tôi làm em ấy nổi giận, em ấy bỏ đi. Tôi biết tôi ngốc, tôi luôn không nhớ rõ mọi việc. Em ấy rất giận. Nhưng tôi muốn em ấy vui, muốn đối xử thật tốt với em ấy. Em ấy luôn thức đêm, luôn thức đêm, tôi mới nấu canh hạ nhiệt cho em ấy ăn, nhưng em ấy lại không thích.

– Tôi đổi bữa cho em ấy, làm một ít món mới cho em ấy, nhưng em ấy không về, em ấy không cần tôi. Tôi chờ rất lâu rồi nhưng không đợi được em ấy, tôi ngày nào cũng chờ ở đây nhưng em ấy vẫn không về. Cậu giúp tôi tìm em ấy được không? Tôi sẽ không phạm lỗi nữa, không, cậu cũng không tìm thấy đâu. Em ấy không cần tôi, tôi không tìm thấy em ấy nữa.

– Tôi, không tìm thấy em ấy...

34. Chương 34

Edit: Vi

Giản Đan không tìm được, suýt nữa rơi lệ. Lúc cậu túm tay anh thì phát hiện ra thứ anh đang cầm trong tay là áo gió mình từng mua cho anh, Đồng Thư coi như bảo bối mà ôm trong ngực, giằng tay khỏi Giản Đan.

– Đây là của vợ tôi mua cho, bắn rồi em ấy sẽ không nhận ra tôi.

Giản Đan quay đầu hỏi Vương Thế:

– Sao lại thế này? Sao anh ấy lại biến thành như vậy?

Vương Thế nhún vai:

– Tôi đã nói rồi, bệnh này không thể kích thích, không thể kích thích, bị kích thích rồi sẽ xảy ra chuyện gì tôi cũng không đoán được. Tóm lại là mang anh ấy vào nhà rồi nói.

Có thể nào Đồng Thư cũng không chịu vào, Giản Đan phải dỗ là sẽ mang anh đi tìm vợ mới có thể mang anh vào nhà. Trong phòng vẫn sạch sẽ, rất nhiều đồ ăn trên bàn đã lạnh ngắt.

Tay và mặt Đồng Thư lại bị nứt da. Vốn dĩ trước tết đã lành giờ lại tái phát. Đồng Thư không mặc áo khoác đứng bên ngoài nhiều ngày như vậy, thân thể đã sắp tới cực hạn. Vương Thế và Giản Đan giúp anh tắm giặt rồi để anh đi ngủ.

Thuốc trị nứt da trong nhà còn mấy lọ, Giản Đan chờ Đồng Thư ngủ rồi lấy thuốc cẩn thận bôi lên mặt anh. Vương Thế thở dài, ngồi xuống ghế máy tính bên cạnh.

– Trong tình huống này, tôi khuyên cậu tốt nhất là đưa anh ấy đi viện đi, không chừng anh ấy lại làm ra chuyện nguy hiểm gì đó mất.

Giản Đan lắc đầu:

– Cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi nhiều vậy, nhưng tôi sẽ không đưa anh ấy đi viện.

– Tôi biết cậu luôn có hiểu lầm về viện tâm thần, nhưng đã hết cách, bệnh tình của anh ấy không kiểm tra thì sẽ không kết luận được.

– Không, tôi sẽ không đưa anh ấy đi nơi khác, cho dù vất vả cũng không sao.

Vương Thế gật đầu như thấu hiểu, đứng lên, nhỏ giọng nói:

– Tôi về trước, nếu cậu đổi ý thì tìm tôi, nếu cần cố vấn cũng có thể tìm tôi.

– Cảm ơn, tôi tiễn anh.

– Không cần, cậu ở cùng anh ấy đi. Mở cửa cho tôi là được.

Vương Thế về rồi, căn nhà lại chìm vào im lặng. Đồng Thư nằm trên giường, thật quen thuộc. Anh ngủ luôn có thói quen ôm đồ hay là cuộn mình.

Trong quyển sách Giản Đan từng xem có nói rằng đây là tư thế cực kì khuyết thiếu cảm giác an toàn.

Giản Đan ngồi bên giường, muốn rút chiếc áo trong ngực Đồng Thư ra. Dù đang ngủ nhưng Đồng Thư vẫn không chịu buông chiếc áo, lúc Giản Đan sắp rút ra được rồi anh lại giữ chặt.

– Không sao, em ở đây, không có chuyện gì, đưa cho em nào.

Giản Đan nhẹ nhàng nói bên tai Đồng Thư, Đồng Thư dường như yên tâm, chậm rãi nói lỏng tay.

– Xin lỗi.

Đồng Thư ngủ thì trong chốc lát sẽ không tỉnh lại, Giản Đan đi dọn dẹp một chút, mãi mới dọn sạch chỗ đồ ăn trên bàn. Dọn dẹp xong, Giản Đan lại cầm di động của Đồng Thư gọi cho công ty anh xin phép nghỉ một tháng.

Cứ thế này chắc là sẽ bị đuổi việc mất, nhưng cũng hết cách.

Lần này bệnh của Đồng Thư nghiêm trọng hơn trước rất nhiều. Lần trước chỉ cần cho anh ở lại thì tự anh khá dần lên, lần này dù có nói chuyện thế nào thì anh vẫn còn hoảng hốt.

Nói chuyện với anh, anh cũng không để ý, đa số thời gian sẽ ngẩn người trên sofa. Có một lần Giản Đan ra ngoài mua chút đồ, Đồng Thư lại chạy ra ngoài hiên, cuối cùng, trước mỗi lần ra ngoài, Giản Đan đành khóa cửa.

Vì bệnh của Đồng Thư chẳng phải ngày một ngày hai là có thể khá lên, Giản Đan đành xin thôi việc cho anh, lí do là trong nhà có việc, tạm thời không thể đi làm. Ông chủ tiệm nuôi nói nếu mọi chuyện giải quyết xong, nếu còn muốn quay lại thì công ty luôn hoan nghênh anh.

Giản Đan vẫn đi làm, vì hiện giờ chi tiêu tốn kém, xe mua trả góp và sinh hoạt phí mất khá nhiều, cho dù có Bạch Nguyễn hỗ trợ thì tiền vẫn hết rất nhanh.

Mỗi ngày trước khi ra khỏi nhà, Giản Đan đều khóa cửa và cửa sổ thật kĩ. Cũng may Đồng Thư chỉ hơi ngốc chứ không ngốc hẳn, năng lực sống cơ bản và thường thức vẫn còn, không lo anh ở nhà xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Dần dần, từ không nhận ra ai cho, Đồng Thư đã nhận được Giản Đan. Ở nhà, Giản Đan đi một bước thì anh theo một bước, mà Giản Đan ra ngoài anh cũng không đòi đi cùng, chỉ ngoan ngoãn ngồi trên sofa không động đậy. Giản Đan mỗi lần về nhà đều thấy anh đứng ở huyền quan.

Anh đang đợi Giản Đan đi làm về.

Cho dù nói rằng đến khuya mới về cũng sẽ như vậy, nếu không cẩn thận quên khóa cửa, anh sẽ chạy đến hàng hiên, ngồi trước cửa chờ. Giản Đan hết cách, đành phải tìm mọi cố, cố gắng về sớm một chút vào buổi chiều.

Hành động của Đồng Thư có chút hỗn loạn, ngẫu nhiên sẽ chạy đi nấu cơm dù không phải là giờ ăn, thỉnh thoảng sẽ đi ngủ lúc không phải giờ ngủ. Vương Thế nói đó là anh đang tự mình chỉnh lí lại trí nhớ, sau khi kích thích có thể sẽ lại rơi vào tình huống quên hết, có thể nhớ được Giản Đan đã là khó khăn, nếu có quên vài chuyện cũng là bình thường.

Vương Thế để Giản Đan đưa Đồng Thư đến chỗ vài nơi mà anh ấy quen thuộc, như vậy sẽ giúp anh ấy khôi phục trí nhớ. Cuối ngày cậu sẽ nói với Đồng Thư xem một ngày mình đã làm gì và kể những chuyện trước kia.

Giản Đan nghĩ mãi, dường như nơi quen thuộc với họ chỉ có công viên gần nhà Bạch Nguyễn, nơi bọn họ cùng xem pháo hoa.

Chọn một ngày cuối tuần, cậu cùng Đồng Thư ra ngoài. Thời tiết đầu xuân đã dần ấm áp, Giản Đan muốn đi mua chút quần áo cho Đồng Thư.

Lúc quần áo được gói xong, Đồng Thư đột nhiên quay đầu lại nói với Giản Đan:

– Anh sẽ không làm bẩn đâu.

Giản Đan sửng sốt một lúc mới hiểu rằng Đồng Thư nói là quần áo sạch, sẽ không làm bẩn, kiêng chân xoa đầu anh:

– Bẩn cũng không sao, em lại mua thêm cho anh.

Mua quần áo xong, Đồng Thư cố ý xuống tầng dưới, vào khu thực phẩm mua chocolate. Giản Đan nhớ ra trước khi mình về quê một lần có nói rằng trong nhà hết chocolate. Ngu ngốc, chuyện cần không nhớ, toàn nhớ linh tinh.

Mang đồ về nhà rồi lại đến công viên, đến nơi đã là chàng vạng. Thực trùng hợp là ở công viên cũng có người đang đốt pháo, nghe nói là một cậu trai đang tỏ tình với một cô gái.

Chen chúc, nhốn nháo, rất nhiều học sinh, có lẽ là đến cổ vũ tinh thần. Người chen đến chen đi, rất giống lần giao thừa kia. Giản Đan sợ Đồng Thư lạc, liền cầm chặt tay anh đi về phía trước.

Lúc quả pháo đầu tiên phóng lên, cậu trai đứng trên tượng đài điêu khắc trong công viên, cầm loa lớn tiếng hô:

– Tống Mai Mì! Anh yêu em! Làm bạn gái anh nhé!

Tiếng hoan hô, chúc mừng nổi lên, tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc, cô gái bị vây quanh bởi bạn bè, mặt đã đỏ ửng.

Giản Đan trong hỗn loạn đã kéo đầu Đồng Thư thấp xuống, ghé vào tai anh, lớn tiếng:

– Đồng Thư, em cũng yêu anh, yêu anh nhất, em sẽ không đuổi anh đi, cho nên khỏi bệnh đi! Chúng ta cùng về thăm ba mẹ!

Tiếng nói sau đó bị những âm thanh khác phủ lên, cũng mặc kệ Đồng Thư có hiểu hay không, Giản Đan tựa vào ngực Đồng Thư, nhỏ giọng:

– Em van cầu anh, khỏi bệnh đi...

Không cần biết phương pháp này có thể chữa khỏi bệnh cho Đồng Thư không, ít nhất bây giờ Đồng Thư đã đáp lại vài chuyện, nói chuyện với anh, anh sẽ có phần ứng. Giản Đan cảm thấy chỉ cần người còn, thì sẽ tốt, những chuyện khác chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Tháng ba, Giản Đan rất bận, vội vàng chuyện tốt nghiệp, lại bận đi làm, Đồng Thư đã khá hơn, có thể nấu cơm dọn dẹp. Giản Đan cũng không còn lo lắng nhiều nữa.

Chẳng qua cậu không yên tâm khi Đồng Thư tự ra ngoài cho nên Giản Đan luôn đi mua vật dụng và đồ ăn.

Giản Đan lúc mua đồ về, đi ngang qua một đoạn đường. Đó là nơi cậu nhất thời xúc động mà lôi Đồng Thư về. Giản Đan dừng lại, nhìn thoáng qua đồng rác vẫn còn đó, Nơi đó chỉ có một con chó con bới đồ ăn, nhìn thấy Giản Đan liền vẫy đuôi chạy tới. Giản Đan ngồi xổm xuống sờ đầu nó.

Nếu lúc đó không mang Đồng Thư về thì sao? Đồng Thư vẫn sẽ tiếp tục bới đồ ăn trong này sao? Hay sẽ bị trung tâm cứu trợ người lang thang đưa về nhà?

– Mà cũng bị bỏ rơi sao? Nhóc kia.

Chú chó con chỉ có hai màu đen trắng bình thường, thoát nhìn mới chừng một, hai tháng, ư ử kêu lên, liếm ngón tay Giản Đan. Giản Đan lấy trong túi một hộp sữa, đổ vào một cái nắp cặp lồng cho nó uống, sau đó đứng lên chuẩn bị về.

Con chó con không uống sữa, đuổi theo Giản Đan, còn ngốc nghếch bị chính bốn cái chân ngắn của mình làm ngã, ư ử kêu lên thật đáng thương.

Giản Đan liếc nhìn một cái, ôm nó lên, mang về nhà đi thôi, nhỏ như vậy ở ngoài chắc chắn là không sống nổi.

Lúc về nhà, Đồng Thư đang nấu cơm, nghe thấy Giản Đan về liền rửa tay đi ra. Chó nhỏ chào hỏi với anh, vui vẻ sữa lên.

– Em mua chút đồ, nhóc này là nhặt về. Nhìn nó thật đáng thương, anh không có việc gì thì nuôi nó giúp em đi.

– Ừ, được.

Vì vậy mỗi ngày về nhà Giản Đan đều có thể thấy được một lớn một nhỏ đứng chờ mình ở cửa. Chó con xem chừng có chim non tình kết, cho dù bình thường chăm sóc nó là Đồng Thư, nhưng nó thích Giản Đan hơn. Giản Đan về đến tầng hai là nó đã có thể nghe tiếng, sau đó lên ra cửa nhanh như chớp.

Có chó con, Đồng Thư không còn buồn chán nữa. Sau khi ổn định cũng có thể từ từ nhớ ra nhiều chuyện, ngay khi Giản Đan vừa có chút yên tâm, lại có chuyện xảy ra.

Giản Đan nhận được điện thoại của cảnh sát, Tô Tiểu Tiểu và tình nhân của cô ta bị bắt.

Hai người kia ở ngoại quốc, sinh hoạt phí rất cao, không thể trụ nổi, lại còn là nhập cư trái phép trở về. Trở về cũng không biết đi chỗ khác mà an phận sống, còn ngông nghênh quay lại đây. Mấy hôm trước còn gây sự đánh nhau ở đầu đường.

Cảnh sát tới nơi, bắt được cả đám đánh nhau, lúc lấy khẩu cung phát hiện hai người kia quen mắt, đối chiếu thấy hai người là tội phạm bị truy nã thì bắt luôn.

Họ hi vọng Đồng Thư có thể ra tòa làm nhân chứng, nếu không sẽ không có cách nào định tội. Giản Đan nói tình huống với Đồng Thư, cảnh sát nói đây là thủ tục, bọn họ đã nhận tội sẽ không thể lật lại bản án, cần để Đồng Thư làm chứng chứ người khác thì không được.

Tuy rằng lo lắng sẽ kích thích đến Đồng Thư, nhưng chuyện này không từ chối được, cậu chỉ đành đồng ý.

Giản Đan gọi cho Vương Thế nhờ anh cố vấn cho nên làm gì trong tình huống này, Vương Thế nghĩ một lúc, thấy rằng tốt nhất là không đi. Nếu không thể không đi thì nên chuẩn bị tâm lý cho Đồng Thư trước, tránh để kích thích quá lớn.

Giản Đan không biết làm sao để chuẩn bị tâm lý, đành phải lừa Đồng Thư rằng có chút việc phải nhờ anh, chỉ nói mấy câu là được.

Đầu tiên phải tới cục cảnh sát để thu một phần khẩu cung làm chứng, Giản Đan bất an mà đưa Đồng Thư đi, tới nơi Giản Đan tự nhủ ngàn vạn lần đừng chạm mặt hai cái vị ôn thần kia, nhờ đâu Đồng Thư nhớ tới cái gì là xong chuyện.

Tới cục cảnh sát, mộng đẹp của Giản Đan liền vỡ tan. Vừa thu khẩu cung xong, ra ngoài liền gặp Tô Tiểu Tiểu. Tô Tiểu Tiểu rất khác, nếu không phải cô ta tự nhiên nhào qua, chỉ sợ Giản Đan không nhận ra nổi.

Tô Tiểu Tiểu bị hai cảnh sát áp giải, trên người mặc quần áo tù, nhìn vô cùng tiều tụy, cứ như đã già đi cả mười tuổi. Nhìn thấy Đồng Thư theo sau Giản Đan liền giẫy ra khỏi cảnh sát, bổ nhào đến.

– Đồng Thư! Đồng Thư, anh cứu em! Em không muốn ngồi tù! Tất cả là do hấn xúi giục em! Em không muốn! Đồng Thư!

Giản Đan vội vàng che phía trước Đồng Thư, không cho cô ta tóm được người, đúng là chuyện tốt không xong chỉ toàn chuyện xấu, sao lại tình cờ mà đụng phải thế này!

Cảnh sát không để Tô Tiểu Tiểu kêu gào lâu, một nháy mắt liền giải cô ta vào. Đồng Thư ngơ ngác nhìn Tô Tiểu Tiểu giãy dụa đang bị mang vào cục cảnh sát, nhìn một lát liền quay đầu hỏi Giản Đan:

- Đó là ai? Cô ấy sao lại biết tên anh?
- Anh không nhớ?... Không, chắc nhận nhầm người.
- Thế à, vậy chúng ta về nhà được chưa?

Giản Đan nhìn chằm chằm Đồng Thư một lúc, nở nụ cười:

- Ừ, chúng ta về nhà đi.

Lúc ra toà, Đồng Thư đem lời cảnh sát dạy anh nói từ đầu đến cuối một lần nữa. Sau khi phán quyết, Tô Tiểu Tiểu sụp đổ, la hét với Đồng Thư. Đồng Thư cũng không để ý, rời đi cùng Giản Đan.

Lúc người ta yêu bạn, bạn nói gì thì là cái đó, khi không yêu bạn nữa thì bạn chẳng còn là gì. Trọng tình trọng nghĩa không phải là lụy tình, tình yêu vốn là vì nhau, không ai nguyện ý nỗ lực đơn phương, nếu không hiểu thì kết cục sẽ chỉ là đánh mất nhau.

Dù sao chuyện này cũng đã kết thúc, cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm, không cần phải lo lắng chuyện đầu đầu cả ngày nữa rồi.

35. Chương 35

Edit: Vi

Đợi cho mọi việc xong xuôi, Giản Đan chưa kịp thở thì đã đến mùa xuân.

Mùa xuân là mùa tốt đẹp, trăm hoa đua nở, tơ liễu bay bay, gió nhẹ thổi qua là đầy trời phấn hoa. Nhưng đáng tiếc, bạn nhỏ Giản Đan...có chút dị ứng với phấn hoa.

- Hơ...hơ... hắt xì!!!

Bạn nhỏ Giản Đan hôm nay đã hắt xì cái thứ mười chín lần thứ hai trong phòng khách.

Đồng Thư đưa một hộp giấy ăn qua, quan tâm hỏi:

- Không sao chứ?

Giản Đan rút ra một tờ giấy, lau nước mũi rồi vo tròn tờ giấy lại, ném cùng với ba mươi sáu viên khác:

- Không sao, em còn sống.

Đồng Thư lo lắng nhìn cái mũi hồng hồng của Giản Đan, không kiềm được mà lấy ngón tay捏 mũi cậu, Giản tiểu ốc bị捏 phát ngứa, lại hắt xì thêm một cái thật to.

- Ôi, mũi em đau quá.
- Ngẩng đầu lên, nước mũi sắp chảy cả vào miệng rồi kìa, để anh lau cho.
- Ồ...

Đồng Thư xoa xoa mặt cậu, Giản Đan mũi hồng mắt đỏ, nhìn càng ngốc, Đồng Thư lại không nhìn được mà hôn lên trán cậu. Giản Đan giận, xấu tính bôi nước mũi lên người Đồng Thư, Đồng Thư nhanh tay lấy khăn giấy ăn ngăn chặn được nước mũi của con thú ngơ ngác.

- Đừng có xì mũi suốt, hồng mũi bây giờ.
- Vậy em cứ để cho nó như sợi mì nhé, lũng lảng ở mũi? Hắt xì...xì!
- ...

Cứ ngồi ngốc ở nhà còn tốt, vì trong nhà không có hoa sẽ giảm bớt nguyên nhân dị ứng, nhưng mỗi sáng ngủ dậy sẽ vẫn bị khí lạnh và bụi kích thích mà hắt xì liên tục, mà đi làm thì còn bị kích thích hơn.

Vì Đồng Thư bây giờ chưa khôi phục hoàn toàn như bình thường, Giản Đan không để anh lái xe đi đón, hàng ngày đều bắt xe đi và về. Mà đi tàu điện chỉ có thể đến gần công ty, Giản Đan đi bộ trong mười phút, mà mười phút lộ trình này sẽ phải đi qua tận sáu cửa hàng hoa, đúng thế, là sáu hàng.

Mỗi sáng cô bé nhân viên hàng hoa sẽ chỉnh lại hoa tươi mang ra cửa, gió thổi qua, đóa hoa đón gió rung rinh, quả thật là...đáng ghét.

Văn phòng cũng là chỗ nơi nơi đều có hoa hoa cỏ cỏ, không thể vì mình dị ứng mà vứt hoa đi, cả ngày phải trôi qua trong tiếng hắt xì, niêm mạc mũi của Giản Đan thực sự có áp lực rất lớn.

Vất vả khổ sở đến lúc tan ca mới có thể tự do, giải phóng cho niêm mạc mũi, về nhà hưởng thụ đồ ngon của Đồng Thư, kết quả bước ra khỏi công ty cậu liền hối hận, vì cậu thấy một tên nhóc cực phiền toái.

Bác sĩ nhỏ Lí Bách Đồng.

Bác sĩ nhỏ tội nghiệp kéo một cái vali hành lí đứng trước cổng công ty Giản Đan, mũi và mắt đều đỏ hồng, chẳng qua là vì khóc chứ không phải bị dị ứng phấn hoa.

Giản Đan còn chưa kịp xoay người đi đều bước, bác sĩ nhỏ vừa thấy Giản Đan đi ra từ cửa chính đã kêu một tiếng rồi nhà tới, khóc nức nở:

– Vương Thế không cần tôi! Huhuhu, anh ta, anh ta đuổi tôi ra ngoài...

Giản Đan bị người nhà tới, mất trọng tâm suýt nữa ngã cả hai, vất vả mới ổn định lại thân thể thì bị đầu của bác sĩ nhỏ khiến cho liên tục hắt xì, thật là chật vật.

Hai người đàn ông đứng ở cổng công ty ôm nhau khóc đúng là không đẹp để gì cho cam, khuyên can mãi mới đem bác sĩ nhỏ đến một quán nhỏ gần đó ngồi xuống, Giản Đan tự nhủ hôm nay đừng mơ yên lành.

Bác sĩ nhỏ căng thẳng là nói lắp, cứ thế vừa khóc vừa lắp bắp nói chuyện, thỉnh thoảng còn làm rối tung cả câu chuyện lên bằng những chuyện không liên quan, Giản Đan thật vất vả mới có thể hiểu rõ được sự việc.

Tổng kết lại là Vương Thế không muốn chữa cho bác sĩ nhỏ, thu dọn đồ của cậu rồi xách cả người tống ra khỏi nhà, còn sự tình trong đó thì khỏi nói cũng biết.

– Anh ấy đuổi cậu ra ngoài, cậu liền tìm tôi?

Cậu với nhóc này cũng đâu phải quá thân, nó sao lại cứ không buông tha mình? Là vì xuất môn bất lợi hay là vì không xem hoàng lịch?

– Tôi, tôi không biết, đi đâu mới tốt, tôi ở đây không quen người khác, có, có hai người tới đón tôi, nhưng tôi không quen họ...

Bác sĩ nhỏ khóc sưng mắt, vẫn nắm tay cầm vali không buông.

– Hai người kia đâu?

– Tôi, tôi tranh thủ lúc họ không để ý, bỏ chạy... Tuy Vương Thế nói để tôi đi theo họ, nhưng, nhưng tôi biết theo họ đi, thì, không về được nữa.

Giản Đan đau đầu, nghĩ rằng nhóc này là trộm trốn đi, chuyện này là sao đây. Chuyện nhà người ta mình làm sao xen vào được, mà thằng nhóc này dường như chỉ biết mỗi mình.

Bác sĩ nhỏ xoa mũi, giống như đã quyết tâm, nói:

– Anh Giản anh giúp tôi đi, anh đừng để họ mang tôi đi, tôi, tôi không muốn đi, tôi thích Vương Thế, nhưng mà, nhưng mà anh ấy không cần tôi...

– Tôi gọi cho Vương Thế, tôi ở đây...

– Anh Giản...

– Được rồi được rồi! Đừng nhìn tôi như thế! Tôi biết rồi!

Dưới thế tấn công như cún của bác sĩ nhỏ, bạn nhỏ Giản Đan thất bại hoàn toàn, gờ cờ trắng đầu hàng.

Theo như tình báo của bác sĩ nhỏ, hai người muốn đưa cậu ta về hẳn còn ở xung quanh đó tìm cậu, nói cách khác là bác sĩ nhỏ chưa cắt đuôi họ đã chạy đi tìm mình.

Giản Đan lén lút đưa bác sĩ nhỏ ra khỏi quán, vừa ra thì có hai người đàn ông nhìn thấy bác sĩ nhỏ, liền vọt đến.

– Tiểu Bách, thằng nhóc này, bọn chú làm sao lại hại cháu? Cháu chạy lung tung đi đâu? Mau cùng chú về nhà.

Người đàn ông trẻ hơn vừa nói đã định bắt lấy bác sĩ nhỏ, bác sĩ nhỏ sợ tới mức trốn đằng sau Giản Đan.

Người đàn ông trung niên có vẻ nhã nhặn hơn, cũng thấy rằng bác sĩ nhỏ sợ họ, vội vàng túm người kia không cho hẳn đi, quay lại nói chuyện với Giản Đan.

– Cháu này, cháu biết Tiểu Bách nhà chú?

– Khụ, bạn tốt.

Nhìn thấy bác sĩ nhỏ thật sự sợ hãi, Giản Đan đành kiên trì.

Người đàn ông trung niên đánh giá Giản Đan một chút, không thể không nói mã ngoài thực sự quan trọng, nhìn khuôn mặt búp bê của Giản Đan thật sự không có uy hiếp gì, người đàn ông trung niên cũng qua loa.

– Cháu hẳn là bạn cấp hai của Tiểu Bách? Giờ đang học cấp ba sao? Cháu biết bệnh của Tiểu Bách nhà chú, ai, nếu không phải vì hết cách, chú cũng không từ bỏ việc chữa trị của nó.

Người đàn ông trung niên lau mồ hôi trên trán, ra vẻ cậu hẳn là hiểu được, nói liên mien với Giản Đan.

– Căn bệnh đó bác sĩ cũng nói có khi là không chữa được, bọn chú cũng không thôi hi vọng, đón nó về lại trị tiếp, cháu biết nó phát bệnh sẽ không nhận ra ai, bọn chú nói thế nào nó cũng coi bọn chú là người xấu, cháu nói xem, chú là chú ruột của nó, làm sao lại hại nó.

– Cháu giúp chú khuyên thằng bé này, tối nay phải đi rồi, nhưng nó không chịu! Haiz, không phải sợ người khác chê cười, nhưng trong nhà có người bệnh thần kinh cũng chẳng vinh dự gì, nhưng mà...

– Tôi, tôi không có bệnh! Vương Thế nói tôi không có bệnh!

Bác sĩ nhỏ thấy người đàn ông trung niên nói mình tâm thần, lập tức liền nổi cái, ló đầu ra phía trước Giản Đan không cao hơn mình được mấy phân, phản bác.

Người đàn ông trung niên thoáng một nét chán ghét trên mặt nhưng rất nhanh đã khôi phục bộ dáng từ ái:

– Được được, cháu không bệnh, nhưng chúng ta không nên quấy rầy người khác, ngoan, cùng chú về nhà nào.

Bác sĩ nhỏ túm chặt tay Giản Đan, Giản Đan bị túm sắp rơi nước mắt, về nhà khẳng định là lại có năm dấu tay rồi, mình trên ai chọc ai cơ chứ.

Tuy rằng không muốn can thiệp, nhưng hai người kia tuyệt đối không thương xót bác sĩ nhỏ như ngoài miệng, nhìn biểu hiện không kiên nhẫn của người trẻ tuổi phía sau là biết. Cậu không hiểu rõ tình hình bên Vương Thế vì sao lại ra thế này, nhưng là đứa nhỏ này đã tìm đến mình, mình sẽ không để nó gặp chuyện không hay.

Coi như làm việc thiện đi.

Vỗ vỗ bác sĩ nhỏ để nó đừng túm mình chặt như vậy, sau đó Giản Đan hắng giọng, dùng giọng nói và biểu tình thật sự nghiêm túc nói với người đàn ông trung niên:

– Nhưng bây giờ Tiểu Bách không muốn đi với các chú, chú cũng hiểu bệnh này không thể làm trái ý người bệnh, ép quá thì không biết sẽ có hậu quả gì. Tôi là đồng nghiệp của Vương Thế, các chú cũng biết tính tình anh ấy kì quái. Anh ấy có thể vì hôm nay tâm trạng xấu mà nói bệnh không chữa được, thật ra tôi thấy vẫn có hi vọng chữa trị, đã chữa một thời gian dài rồi, buông xuôi thật đáng tiếc.

Giản Đan nói dối mà mặt không đỏ, nói mình là bạn bè thì thôi đi, còn nói là bác sĩ. Cậu nhìn ra hai người kia không có ý định đưa bác sĩ nhỏ về, nếu đã vậy thì không bằng đuổi họ đi. Cậu cũng không tin Vương Thế ném bác sĩ nhỏ đi rồi mặc kệ. Cho dù mặc kệ cũng không liên quan đến cậu, vừa rồi ngoại trừ đáp ứng đem nhóc này mang đi, cậu cũng không đáp ứng gì khác.

Giản Đan đưa ra lời hứa son sắt, đảm bảo Vương Thế sẽ tiếp tục chữa cho bác sĩ nhỏ, quả nhiên hai người kia giống như vôi vàng đẩy đi được củ khoai lang nóng bỏng tay, liền nhờ Giản Đan cầu tình với Vương Thế, nói gì mà vẫn hi vọng đứa bé này khá lên, hi vọng Vương Thế chữa trị, nhờ Giản Đan vài câu linh tinh rồi lái xe đi.

Giản Đan ,chẳng lẽ không sợ mình là người xấu đem bán bác sĩ nhỏ luôn hả? Nói nghe hay vậy sao không đổi bác sĩ? Cái loại họ hàng này thật sự là không hiểu nổi.

Sau khi người đi, Giản Đan càng buồn rầu, bác sĩ nhỏ hai mắt nhắm lệ đứng sau mình giống hệt một chú cún con. Vương Thế vừa đem cậu ta ném ra ngoài, chính mình liền đem người về, dường như rất mất mặt.

Nghĩ mãi, Giản Đan quyết định hôm nay cứ mang bác sĩ nhỏ về nhà trước đã, sáng mai sẽ bảo Đồng Thư đưa cậu về.

36. Chương 36

Edit: Vi

Nhiều thêm một người với Giản Đan thì cũng không có gì ảnh hưởng, chẳng qua là bữa tối có thêm đồ ăn mà thôi.

Ăn xong, bác sĩ nhỏ mang theo một đám mây u ám ngồi trên sofa nhà Giản Đan trông nảm, Đồng Thư không có hứng thú gì với thằng nhóc kì quái này, gọt cho nó một đĩa hoa quả rồi đi giặt quần áo.

Nhưng chú chó con của nhà Giản Đan lại khá có hứng với bác sĩ nhỏ, nó vẫy đuôi chạy sang trái lại chạy sang phải bác sĩ nhỏ, bác sĩ nhỏ nhìn thấy chó con đang vòng quanh, nhìn một chút xiu thì suýt khóc.

– Sao vậy, cậu sợ chó à?

Giản Đan cầm một phong chocolate nhân hạnh đào ngồi trên sofa, thấy bác sĩ nhỏ như thế thì duỗi tay ra, ôm cún con vào lòng.

Cún con lớn rất nhanh, được nuôi trong nhà Giản Đan sành ăn đã sớm béo ú nu, đứng lên nhìn hệt như viên kẹo tròn. Giản Đan xé một gói Pedigree cho nó ăn, tránh cho ranh con này coi mặt mình thành đồ ăn mà liếm láp không ngừng.

Bác sĩ nhỏ sụt sịt:

– Không phải... Chẳng qua nhìn thấy nó lại nhớ đến chó nhà tôi...

– Ô? Tên là gì vậy?

– Gọi là Khoai Rán.

– Haha, tên này được đấy, chó nhà tôi gọi là Chó Con!

Vậy nên chúng ta có thể đưa ra kết luận, kẻ gốc đặt tên cũng gốc.

Vì đầu năm nên lượng công việc tăng, Giản Đan rất mệt. Thời tiết mùa xuân cũng không phải quá lạnh, Giản Đan thấy để bác sĩ nhỏ ngủ ở phòng khách cả đêm hẳn cũng không sao.

Giản Đan hỏi nó có quần áo để thay không, bác sĩ nhỏ gật gật đầu, tỏ vẻ muốn đi mở vali hành lí. Trong vali có một ít đồ dùng hàng ngày và quần áo, còn có mấy gói đồ ăn vặt và thuốc.

Lúc ngủ, bác sĩ nhỏ lôi từ đáy vali lên một con thỏ vải ôm vào ngực, Giản Đan thấy thú vị liền trêu:

– Cậu đi ngủ còn phải ôm thỏ hả?

– Cái này, cái này là lúc Vương Thế chơi gấp thỏ bông gấp được, sau đó, sau đó cho tôi!

Bác sĩ nhỏ ôm con thỏ vào ngực như bảo bối, bác sĩ nhỏ đôi mắt hồng hồng ôm một con thỏ vải mắt đen, thoạt nhìn giống như một con thỏ to ôm một con thỏ nhỏ.

Giản Đan nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp ấy nên không trêu nữa, an ủi nó rằng ngày mai sẽ đưa nó đi gặp Vương Thế. Bác sĩ nhỏ khóc thút thít, co mình trên sofa, một lúc sau thì ngủ mất.

Giản Đan gỡ gỡ đầu rồi quay về phòng. Ngày mai sẽ lại là một trận chiến đây, mềm lòng đúng là một loại bệnh khó chữa.

Đến lúc tan ca phải đưa bác sĩ nhỏ về, Giản Đan do dự mãi vẫn để Đồng Thư đi cùng, nhờ đâu Vương Thế muốn đánh cậu thì cũng còn có người đỡ cho, cậu nhỏ bé còi cọc thế này không chịu nổi đòn.

Nhưng Giản Đan lo xa rồi, Vương Thế mở cửa, nhìn thấy bác sĩ nhỏ thì thở dài bất lực, thấy biểu tình không kinh ngạc của anh, cậu biết hẳn là hai người hôm qua đã nói.

– ... Bỏ đi, tôi đời trước nợ cậu, vào đi vào đi.

Bốn người yên lặng một cách quỷ dị một lúc, vừa khi Giản Đan định túm lấy Đồng Thư, Vương Thế cuối cùng cũng cất tiếng, trong giọng nói lộ ra vẻ mệt mỏi và bất đắc dĩ.

Bác sĩ nhỏ xách vali không động đây, Vương Thế sốt ruột mà cào cào tóc:

– Đúng là, không đuổi cậu, mau vào, trước khi tôi hối hận!

Sau khi nghe thấy hai chữ “hối hận”, bác sĩ nhỏ “vụt” một phát liền kéo vali nhào vào lòng Vương Thế:

– Huhuhu

Vương Thế, tôi, tôi, không bao giờ chọc giận anh nữa, huhuhu, anh đừng đuổi tôi đi nữa!

Vương Thế ôm bác sĩ nhỏ, vừa buồn cười vừa tức, cuối cùng vẫn xoa đầu thẳng nhóc trong ngực kia.

Thấy hai người bọn họ, Giản Đan bỗng nhiên muốn khóc. Tôi đây để thỏ lắm hả, hai người ở đó nói chuyện yêu đương sao lại đi làm khổ tôi? Tôi giờ này còn chưa tỉnh ngủ đâu!

Từ chối lời mời ở lại ăn cơm của Vương Thế, Giản Đan phát tay cùng Đồng Thư đi xuống, cơm nước thì Đồng Thư nhà mình nấu ngon lắm.

Giản Đan không thích gọi taxi trong khi xe thì vẫn chạy nối đuôi nhau không ngừng, lại còn toàn là xe trống; xem xét thấy đường đi của xe bus khá phức tạp, phải đổi vài lần xe, thế nào cũng thấy không thích nên quyết định nắm tay Đồng Thư đi trên vỉa hè rồi tính sau.

Giản Đan có một tật xấu là lúc nhàm chán sẽ đi theo một đường thẳng, còn phải là bước chân nào cũng bước trên đúng một màu gạch, rõ ràng là trên vỉa hè chẳng có ai nhưng cậu vẫn nghiêng trái ngã phải mà đi. Đồng Thư cũng kệ, để cho Giản Đan nắm tay kéo mình đi, ngoan ngoãn đi trên vỉa hè theo hình chữ S.

Lúc ngang qua một cửa hàng, Giản Đan nhìn thấy đầu bếp đang làm sườn xào chua ngọt, món ăn này dù trong quán lớn hay quán nhỏ cũng đều được đầu bếp làm ngay ở cửa. Người đầu bếp bụng bự nhanh tay rưới sốt, mùi sườn xào thơm nức bay xa đến nửa con phố.

– Em muốn ăn sườn, phải là sườn xào chua ngọt ấy.

Giản tiểu ốc bị mùi thơm quyến rũ, sờ sờ bụng nêu ra trọng điểm.

– Được, lát nữa đi siêu thị mua sườn.

– Còn muốn ăn cá nhỏ rán.

– Được.

Có ăn thì tâm tình Giản Đan tốt liền, dọc đường đi chỉ thương nhớ đồ ăn mà chẳng nói gì. Đồng Thư thì từ sau khi ra khỏi nhà Vương Thế đường như có tâm sự, trừ khi Giản Đan chủ động nói chuyện, nếu không anh cũng không lên tiếng.

Hai người cứ thế yên lặng đi hết nửa con đường, đi từ khi trời còn sáng cho đến lúc hai bên đường đều đã lên đèn, những ngọn đèn sáng màu cam.

Đến khi Giản Đan thấy một muốn đi xe thì mới nhận ra mình đã đi chệch đường, không biết đã đi trên một con đường nhỏ từ lúc nào, đừng nói là xe, đến cả đèn đường cũng không thấy nổi hai cái. Giản Đan hỏi Đồng Thư sao không nhắc mình, Đồng Thư rất vô tội bày tỏ rằng mình không biết đường.

Đi chệch đường thì cũng hết cách, trên đường không người qua lại, đành tiếp tục đi về phía trước xem có thể gặp được người để hỏi đường không.

Đi, đi mãi, đi cho đến lúc Giản Đan bụng đói kêu vang cũng không đi xong, Giản Đan tự đi sai đường nên muốn tìm người đổ tội cũng không tìm được, chỉ có thể mang theo một đám mây đen trên đầu mà tiếp tục bước đi.

Giản Đan:

– A

Phải đi bao lâu nữa đây! Cho tôi một người đàn ông không cần cao to uy vũ, chỉ cần biết đường là được rồi!

Đồng Thư

– Chắc là sắp rồi, đường đều thông với nhau, cứ đi lát nữa sẽ thấy người thôi.

– Aaaa! Em nên bảo Vương Thế lái xe đưa chúng ta về mới phải! Tên kia chắc chắn có xe mà!

Đồng Thư xoa xoa tóc Giản tiểu ngốc, suy nghĩ một lát rồi nói:

– Anh thấy hình như anh quen hai người kia.

Giản Đan đang nhắc chân chuẩn bị đá bay một viên sỏi bên đường, bị Đồng Thư nói vậy suýt nữa làm cho mình tự bay luôn, cậu ổn định trọng tâm rồi nuốt nuốt nước bọt:

– Anh biết?

– Ừ, không nói rõ được, chỉ là có chút ấn tượng mơ hồ.

Đồng Thư nâng tay gãi đầu:

– Luôn cảm thấy mình quên rất nhiều thứ, nghĩ mãi cũng không ra.

Giản Đan không nói gì, cúi đầu yên lặng bước đi. Cậu cũng không biết phải nói gì, thời gian lâu như vậy cậu cũng cảm thấy chuyện Đồng Thư không nhớ được gì cũng chẳng sao, nhưng cậu quên Đồng Thư không nhớ thì không có nghĩa là anh không muốn nhớ. Cho tới bây giờ anh ấy cũng đâu muốn mất trí nhớ, liệu anh ấy có thấy khổ sở hay không?

Bạch Nguyễn từng nói cậu là người ngây thơ và lạc quan quá độ. Cậu thấy chuyện đó cũng không sao cả, dù sao ba mẹ không cần cậu dưỡng già, cậu cũng không nghĩ mua nhà mua xe, vậy chín chắn mà làm gì. Bây giờ mới biết được rằng, ngây thơ sẽ không tổn thương đến chính mình, mà là làm tổn thương người khác.

Đồng Thư không chú ý tới chỉ trong nháy mắt tâm trạng Giản Đan đã thật nặng nề, nói tiếp:

– Nhưng anh nghĩ đó cũng không phải chuyện quan trọng gì, anh nhớ rõ là em nói anh có bệnh, anh cũng không biết là bệnh gì, anh chỉ sợ bệnh của mình nếu thật nghiêm trọng thì sẽ liên lụy đến em.

Giản Đan rầu rĩ, nắm chặt lấy tay Đồng Thư:

– Ai bảo anh liên lụy đến em? Ai bảo anh không khỏi được? Bây giờ anh vẫn nhớ em đấy thôi, nhất định là khỏi được. Không khỏi thì em nuôi anh, nếu không có tiền thì đến cửa nhà Bạch Nguyễn ngồi khóc, em không tin anh ấy để hai chúng ta chết đói.

– Ừ, nhất định là khỏi được, đỡ rồi anh sẽ tìm việc, anh nuôi em.

Đồng Thư nở nụ cười, kéo tay Giản Đan đi trên vỉa hè.

Giản Đan thấy xung quanh không có ai, kiễng chân hôn Đồng Thư một cái:

– Em rất khó nuôi, anh nói lời này đừng hối hận.

– Được, không hối hận.

Ngọt ngào là tốt, nhưng sự thật thì họ còn đang lạc đường kia, tìm suốt bốn giờ mới ra được đến đường lớn. Đi đường là phải tử tế, phải đường thẳng mà đi, đây là bài học sau bốn tiếng của Giản tiểu ngọc.

Đợt nghỉ lễ dài nhất của mùa xuân chính là nghỉ 1/5, công ty Giản Đan không hơn các công ty khác cái gì nhưng được cái là ngày nghỉ dài hơn, mà phúc lợi ngày nghỉ cũng khá. Giản tiểu ngọc cảm phong bì tiền thưởng thật dày, bắt đầu suy nghĩ xem kì nghỉ này nên trải qua thế nào.

Du lịch thì đừng nghĩ, đi đâu cũng chỉ toàn người là người. Nghỉ nửa ngày cũng chẳng ra được ý tưởng khả quan nào, cuối cùng con sâu lười đã quyết định nằm lì ở nhà trong đợt nghỉ dài này.

Ngày nghỉ nhiều hoạt động mà mua sắm cũng tiện, phúc lợi ngày nghỉ của Giản Đan chính là có nhiều phiếu giảm giá đồ ăn và tiền, vì đồ ngon, Giản Đan quyết định chen lấn trong đám đông.

Có tiền thưởng, Giản Đan thành đại gia, đồ ăn vặt linh tinh mua đến hơn mười túi. Ngày nghỉ là thời cơ xúc tiến thương mại, bên đường cơ man là quầy ăn, lại có quà tặng miễn phí, Giản Đan không ngại mất mặt, chen cùng một đám các em nhỏ đứng ở quầy ăn mà ăn hết cái nọ đến cái kia.

Ăn xong còn có rút thăm may mắn, Giản tiểu ngọc vận đỏ, lượn mấy quán liền rút được nước tương, búp bê, chocolate vân vân. Trước khi đi còn thấy một hàng có rất đông người, nghe nói là tuyên truyền và tặng quà miễn phí của trường đại học nào đó, Giản Đan lười, bắt Đồng Thư đi lấy quà.

Hai phiếu giảm giá đáng giá nhất của Giản Đan là ở một quán thịt nướng tự phục vụ. Cửa hàng đồ quy mô lớn, các loại thịt và hải sản, cái gì cần là có, chỉ có là giá cả cũng cao nên Giản Đan lần nào cũng chỉ đi qua chứ không dám vào. Vì vậy mà người ngồi trong cửa hàng không nhiều, trong buổi tối nóng nực thế này còn rất nhiều chỗ trống.

Cửa hàng này ngoại trừ thịt nướng tự phục vụ thì còn có một ít thịt đã nướng sẵn, đa số đều là hào, mực, đồ hải sản. Tuy nói là để khách hàng tự cảm nhận lạc thú khi tự mình nướng thịt, nhưng mấy loại thịt nướng này đều là ăn thì ngon mà nướng thì khó.

Tuy trong hai người họ chỉ có Đồng Thư nướng thịt nhưng cũng rất tốn thời gian, Giản Đan không chờ được, đã vui vẻ lấy về một đồng hào, mực để ăn.

Cảnh giới cao nhất của tiệc đứng chính là bụng đói đi vào rồi no bụng đi ra, Giản Đan tuy không làm được việc đằng trước nhưng mà việc đằng sau thì làm được. Bụng nhỏ tròn vo thiếu chút nữa đã làm cậu không cài được dây thắt lưng.

Đã có bài học đau đớn trước đó, lần này cho dù suýt đã bội thực chết luôn, Giản Đan cũng không đi bộ về mà ngoan ngoãn túm Đồng Thư trèo lên taxi về nhà.

37. Chương 37

Edit: Vi

Thuận lợi tốt nghiệp, nhưng việc chuyển hướng từ sinh viên thành nhân viên của Giản Đan không quá thành công.

Theo lí thuyết, ở kì thực tập, biểu hiện của Giản Đan rất khá, sau khi tốt nghiệp có khả năng lớn được chuyển làm nhân viên chính thức của công ty. Nhưng chẳng có việc gì là tuyệt đối, trong quá trình này đã xảy ra vấn đề.

Công ty Giản Đan năm nay có hai thực tập sinh, những năm trước đều tuyển người mới từ thực tập sinh, đa số đều được ở lại công ty. Nhưng năm nay vốn quay vòng của công ty không khá lắm nên quyết định chỉ chuyển nhân viên chính thức cho một người.

Cho dù vậy, Giản Đan cũng không cần lo lắng, bằng cấp của cậu cao hơn so với cô gái kia không ít, làm việc cũng tốt hơn cô ấy nhiều, nhưng có lẽ sau lưng cậu người ta dùng ám chiêu, không có Bạch Nguyễn cầm cân nẩy mực nên Giản Đan thất bại hoàn toàn.

– A a! Tức chết mất!

Vì không được chuyển chính thức mà Giản tiểu ngốc vừa bỏ việc đang ghen khuất muốn chết, vừa về nhà đã kéo chó con lại trút giận, con chó nhỏ tội nghiệp bị vật lông đuôi, không dám phản kháng trông thật đáng thương.

Đồng Thư thấy chó con sắp trở thành chó trọc đuôi dưới bàn tay ma quỷ của Giản Đan nên đành phải ra tay cứu vớt, cầm lấy cốc sữa ấm để dời đi sự chú ý của cậu:

– Được rồi, em đã kêu gào từ sáng sớm đến giờ, có đói không? Bỏ việc thì bỏ việc, chẳng qua là có thêm kì nghỉ hè đúng không?

Giản Đan tức giận bắt đầu cắn xé điểm tâm đầy một miệng:

– Làm sao lại giống nhau được? Em không làm tốt thì không tính, nhưng rõ ràng là em làm tốt hơn cô ta, dựa vào cái gì mà lại chuyển chính thức cho cô ta?

Đồng Thư biết con thú ngốc này bắt đầu tặc mao thì chỉ có thể vuốt lông, để tránh cho chó con biến thành chó trọc, Đồng Thư sử dụng các loại hình lấy lòng, dỗ Giản tiểu ngốc.

Tính Giản Đan ít giận được lâu, tức một hồi rồi cũng bình tĩnh, vừa ăn vừa nghĩ xem sẽ trải qua mùa hè thế nào.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy về nhà ăn chực là thượng sách, Giản Đan xách mấy túi quần áo, lôi kéo Đồng Thư về nhà mẹ đẻ, à không, là về nhà ba mẹ ăn chực.

Trai út về nhà còn dẫn theo vợ (nhầm to!), ba mẹ Giản vui mừng quá độ, mẹ Giản còn xuống bếp làm mấy món ăn sáng phía nam sở trường để chiêu đãi con dâu (nhầm to!).

Đồng Thư miệng ngọt mà còn nhanh tay, cơm nước xong nhanh chóng dọn bát quét nhà, bận rộn xong thì nói chuyện phiếm với ba. Giản tiểu ngốc về nhà liền hóa thành trẻ con, ngồi trên sofa ăn hết ô mai rồi cắn đến hạt dưa.

Mẹ Giản vui vẻ nhìn con mình ăn đến béo, chứng tỏ ở nhà nó không khổ. Tuy rất thích Đồng Thư nhưng dù sao cũng không phải con mình, bà luôn hi vọng khi hai người sống chung anh sẽ chăm sóc con mình nhiều hơn một chút.

Đồng Thư chơi cờ không tồi, nếu chơi hết sức khẳng định là thắng được ba Giản. Nhưng chơi cờ với người già là để họ vui vẻ nên Đồng Thư luôn khéo léo nhường một chút ở vài nước cuối cùng.

Chơi vài ván đều thắng, tất nhiên ba Giản vui hết biết, người đàn ông luôn sinh hoạt ở đây kim tự tháp, cuối cùng đã có một ngày được hãnh diện, liên tục nói chuyện nhân sinh với Đồng Thư. Đồng Thư rất kiên nhẫn nghe, thỉnh thoảng còn đồng ý đôi câu, đến mức ông lão còn muốn có thêm mấy món để cùng Đồng Thư uống vài chén rượu.

Mẹ Giản làm đồ ăn sáng của phương nam rất ngon, Giản Đan học ở phương bắc, rất ít khi được ăn đồ chính tông của quê nhà, vừa về nhà thì quai hàm liền hoạt động liên tục như lợn con.

Thật ra Giản tiểu ngốc ở với Đồng Thư, một ngày ba bữa cơm với đồ ăn vặt và đồ ăn khuya đã béo lên nhiều, nhưng trong mắt mẹ Giản thì Giản tiểu ngốc vẫn là gầy đi, vậy nên mỗi ngày đều nấu ăn thật hăng say.

– Ừm ừm ừm, ăn ngon.

Giản Đan cầm đũa, bưng bát, miệng không ngừng nói. Mẹ Giản thấy con nói ngon, liền gấp thêm thịt vào bát cậu.

Ba Giản nhìn một bàn bốn người thì có ba người không chú ý tới mình, trộm gấp một miếng thịt, thịt còn chưa vào bát đã bị mẹ Giản cướp mất, đặt vào bát Giản Đan:

– Ăn! Ông xem ông ăn béo thành cái dạng gì rồi, còn ăn?

Giường của Giản Đan để cho hai người đàn ông ngủ chung thì có vẻ chật, nhưng chẳng còn cái giường nào trong nhà nên họ đành chịu khó nằm chung. Người già ngủ sớm, hai người cũng không thể ngủ quá muộn, chưa tới chín giờ thì Giản Đan và Đồng Thư đã tắm xong, chuẩn bị đi ngủ.

Thói quen của Giản Đan là gội đầu trước khi ngủ, gội xong mới phát hiện ở nhà ba mẹ không có máy sấy. Sợ Giản Đan cứ mặc kệ tóc ướt đi ngủ sẽ đau đầu, Đồng Thư tìm một cái khăn lớn, cẩn thận lau tóc cho cậu.

– Ba chơi cờ không tồi, rất tốt.

– Ba chơi cờ mà còn tốt? Chơi bao năm rồi cờ vẫn dở như vậy, chắc chắn là anh nhường ông, nếu không làm sao mà ông thắng được!

Trình độ của ba mình, Giản Đan tất nhiên biết rõ, chỉ cần nhìn hai người chơi là cậu biết Đồng Thư nhường rồi.

Đồng Thư chỉ cười mà không nói, tay nhẹ nhàng lau giúp cho nước trên tóc Giản Đan khô nhanh hơn một chút. Giản tiểu ngốc chọc chọc tay anh:

– Trưa mai muốn ăn cải xào thịt.

– Ủ, gọt thêm chút trái cây nhé?

– Được ~ Đừng cho ba ăn, ba huyết áp cao, không được ăn thịt với dầu, mẹ cũng không để ba ăn đâu!

Giản tiểu ngốc sung sướng khi người gặp họa, dường như người bị mình chơi xỏ không phải ba ruột mình vậy, Đồng Thư thấy thế thì không nhịn được cười. Giản Đan kéo tay anh, gặm một miếng.

– Được được được, chúng ta lén lút ăn, chỉ làm cho em ăn.

– Thế còn nghe được, lại đây lại đây, hôn một cái

~

Ba Giản không biết bắt được một con vẹt ở đâu, nó có thể nói vài thứ như “Xin chào”, “Chúc phát tài”, “May mắn”. Ông cưng nó chết được, mỗi ngày đều hầu hạ ăn uống, còn đều đặn thả ra ngoài hai lượt.

Giản Đan về nhà thì không để ý trong nhà có thêm nó, đến lúc đi đánh răng rửa mặt qua mới thấy.

Đi qua đúng lúc ba Giản cho vẹt ăn, Giản Đan mặc một bộ quần áo ngủ nhàu nhĩ cũng xông lại nhìn. Vẹt được ở trong một cái lồng sắt chuyên dụng, vẹt nhỏ rất có sức sống, cái đuôi nhỏ vểnh cao khiến người yêu thích. Giản Đan thấy ba mỗi lần cho nó ăn thì nó sẽ nói một câu “Xin chào”, trong lòng liền thấy ngứa ngáy.

Ông lão đang muốn đi tập thể dục buổi sáng nên đưa đồ ăn cho Giản Đan, mình thì cùng vợ ra ngoài.

– Nào nào, nói “Xin chào” đi rồi tao cho mày ăn nhé?

Giản Đan cầm thức ăn cho chim, trêu con vẹt.

Con vẹt cũng không vừa, xoay móng với Giản Đan.

Giản Đan cúi:

– Nói “Xin chào” đi!

~....

– Xin chào!

– ...

Cứ vài lần như thế, Giản Đan bực mình, bắt vẹt ra giáo huấn một chút. Đồng Thư từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Giản Đan mồm ngậm bàn chải đánh răng tay túm vẹt.

– Sao thế? Vẹt ở đâu ra?

– Anh kệ em! Hôm nay em phải dạy dỗ con vẹt ngu này!

Ầm ỉ một lúc Đồng Thư mới hiểu chuyện gì xảy ra, ai lại đi so đo với một con vẹt bao giờ. Đồng Thư xoa đầu cậu:

– Được rồi, được rồi, để anh dạy nó cho.

– Hừ, làm em nuốt cả bọt kem đánh răng. Phì phì phì!

Đồng Thư lau bọt bên miệng Giản tiểu ngốc:

– Đi đánh răng cho xong đi, rồi thay đồ, đừng ngủ tiếp đây.

– Ừa...

Đồng Thư nghĩ là vẹt ăn no rồi nên không chịu nói, kết quả đồ ăn vừa đưa qua, vẹt liền vui vẻ, Đồng Thư bảo nó nói gì nó liền nói đó.

Giản Đan thay quần áo xong, đi ra thì thấy vẹt đang nói “Chúc phát tài”, lấy một hạt ngô trong tay Đồng Thư:

– Nói “Chúc phát tài” đi.

– ...

– Con mẹ nó! Mày lại chống hông vào mặt tao! Mày có cái gì không hài lòng với tao?

– Giản Đan! Em bình tĩnh! Buông tay buông tay! Nó sắp bị em bóp chết rồi!

Khổ sở mãi, cuối cùng con vẹt bảo bối của ông lão cũng được bảo vệ an toàn, Giản tiểu ngốc rúc vào ngực Đồng Thư, hừ một tiếng:

– Con chim chết tiệt, nói cũng không biết nói, ngu ngốc!

Vẹt liếc Giản Đan một cái, Giản Đan lườm lại, vẹt vênh đuôi:

– Ngu ngốc!

– ....

– Ngu ngốc! Ngu ngốc! Ngu ngốc!

– Đồng Thư, anh đừng cản em, em phải vặt lông cái con chim chết tiệt này!

Có thể nói vẹt học nói bậy là không tốt, nhưng ba Giản chỉ lấy việc nuôi làm niềm vui nên chẳng để trong lòng, ngày nào cũng thấy giai út cãi nhau với vẹt cũng là một cái thú.

Kể cũng lạ, con vẹt chỉ nói “Ngu ngốc” với mỗi Giản Đan, với người khác thì đầy miệng toàn “May mắn” với “Phát tài”. Phát hiện ra điều này, Giản Đan tức điên, nhổ mất hai cái lông xanh ở đuôi vẹt.

Con vẹt bị nhổ mất hai cái lông đuôi đáng kiêu ngạo nên càng nhắm vào Giản Đan, Giản Đan chỉ đi qua là nó liền đập cánh, gào to “Ngu ngốc”, lần nào cũng làm Giản Đan tức đến giậm chân.

– Ngu ngốc! ~ Ngu ngốc! ~ Ngu ngốc!

~~ Mày mới ngu ngốc! Tao nhổ lông đuôi mày giờ!

Nói qua nói lại, nói tái nói hồi cũng chỉ toàn mấy từ ngu ngốc này mà thôi, bạn nhỏ Giản Đan cãi nhau với vẹt đã trực tiếp kéo tụt chỉ số IQ của cả nhà họ Giản xuống.

Ở nhà hai tuần, dưới sự truy vấn của hai ông bà, Giản Đan cuối cùng cũng miễn cưỡng thừa nhận việc mình thất nghiệp, dù thừa nhận là vậy nhưng cậu không nghĩ đây là chuyện gì to tát lắm.

– Ôi, cái thằng nhóc này đúng là không làm người ta bớt lo được.

Mẹ Giản có chút bất đắc dĩ mà nhìn khuôn mặt búp bê như không bao giờ già đi của thằng con út. Bà tuổi đã cao, cũng chẳng biết sống được thêm bao năm, chẳng biết được ngày nào mình sẽ đi, đứa con út này làm bà không thể yên lòng.

Giản tiểu ngốc vô tâm vô phế gặm quả táo đỏ:

– Không có việc gì đâu mẹ, chẳng qua là thất nghiệp thôi, nghỉ hè xong con lại đi tìm việc là được.

– Lại còn nghỉ hè! Con xem con bao tuổi rồi, vẫn chẳng ra làm sao!

– Ôi ôi ~ Mẹ ~ Mẹ đừng quan tâm, tối con muốn ăn bò kho tiêu.

Mẹ Giản bị Giản tiểu ngốc chọc tức, cười:

– Ăn chết con đi đồ con thỏ, làm cho con, làm cho con!

Thôi thôi, con cháu có phúc của con cháu, bao năm rồi thấy nó cũng chẳng mất miếng thịt nào, cứ thế cũng được.

Giản Đan không biết suy nghĩ xoay chuyển trong lòng mẹ mình, vui vẻ chạy qua quấy rồi, à không đúng, là qua xem ba mình chơi cờ với Đồng Thư.

38. Chương 38

Edit: Vi

Tháng sáu, ngoài chuyện nghỉ hè ra còn có một lễ hội truyền thống rất quan trọng, đó là tết đoàn ngộ. Bánh chưng mẹ Giản gói ăn rất ngon nên từ sáng sớm, Giản Đan đã lôi kéo Đồng Thư đi mua gạo nếp và lá gói bánh, đôi mắt trông mong chờ mẹ Giản gói bánh chưng.

– Con đúng là nhóc háo ăn, mẹ đã nghĩ sao hôm nay con lại chăm chỉ làm chân chạy vật cho mẹ, hóa ra là vì thế này!

Giản Đan cười hì hì giả ngu:

– Đầu mà mẹ, con thật sự muốn làm chân chạy vật cho mẹ mà, chẳng qua hôm nay Đồng Thư bảo gạo nếp và lá gói trong siêu thị đều rất tốt nên mới mua! Phải không, Đồng Thư?

Bị Giản tiểu ngốc lén lút huých mấy cái, Đồng Thư đành phụ họa:

– Vâng, gạo nếp dạo này rất ngon.

– Đúng thế, đúng thế! Mẹ, mẹ xem, Đồng Thư đã chuẩn bị tốt nguyên liệu rồi, dù sao vài hôm nữa là đoàn

ngọ, chúng ta ăn bánh chưng sớm mấy hôm Khuất Nguyên cũng sẽ không tức giận đâu!

– Con rõ lắm cái để nguy biện!

Bánh chưng ngoài việc phải gói thật đẹp thì việc để lửa cũng rất quan trọng. Bánh chưng của mẹ Giản ăn ngon là nhờ việc canh lửa, mười mấy cái bánh chưng trong nồi cũng phải luộc cả đêm mới ngon.

Giản tiểu ngốc nóng vội muốn ăn lại phải chờ cả một đêm rất ai oán, Đồng Thư bị cậu quán quýt đành phải nấu cháo táo đỏ cho cậu đỡ thèm.

Ngày hôm sau, đến không phải là bánh chưng thơm lừng mà là Bạch Nguyễn mỗi một.

Bạch Nguyễn ở công ty mới không tệ, được nghỉ bốn ngày tết đoàn ngọ còn có không ít quà thưởng. Về đến nhà, đầu tiên là đưa chút đồ cho cha mẹ, nghỉ ngơi một đêm rồi hôm sau sẽ la cà sang hàng xóm tặng chút đồ.

– Tiểu Bạch! Không phải là anh tham ô đồ tết đoàn ngọ của công ty chứ? Nhiều như thế này!

– Cút sang một bên đi! Cái này gọi là nhân khí cậu hiểu không? Cậu nhìn chút đồ cậu tặng ba mẹ tôi xem, biết thế nào là keo kiệt chưa?

Bạch Nguyễn đá Giản tiểu ngốc vương vù qua một bên, cũng không quên sỉ nhục cậu.

Giản Đan lười biếng dựa vào Đồng Thư, nhìn Bạch Nguyễn tát bạt, hừ một tiếng:

– Đó gọi là tâm ý anh hiểu không? Anh hiểu của ít lòng nhiều là gì không?

– Rồi, cậu của ít lòng nhiều, được chưa? Mau qua giúp một tay, hai người đứng một bên như đại gia, áp bức người lao động cùng khổ như tôi?

Cậu chàng Bạch Nguyễn qua rất đúng lúc, ngay lúc bánh chưng vừa ra khỏi nồi, mỗi người cầm một cái ăn quên trời đất.

– Tay nghề của dì thật tốt, gói bánh ngon hơn mẹ con.

Bạch Nguyễn liếm ngón tay, khoa trương khen ngợi mẹ Giản làm bà vui vẻ đồng ý gói giúp mấy chục cái cho anh mang về.

Bánh chưng ăn đầy bụng, có muốn ăn nhiều cũng không được, mẹ Giản để cho mỗi người hai cái rồi cắt chỗ

còn lại đi. Ba Giản ăn no rồi cũng đi câu cá với bạn, để lại trong nhà là ba tên ăn no rồi việc.

– Ha ha ha, không thể nào! Giản Đan, cả một con vẹt cậu cũng không cãi được? Anh đây thật sự cảm thấy sốt ruột cho chỉ số thông minh của cậu!

Biết Giản tiểu ngốc bị một con vẹt đùa giỡn, Bạch Nguyễn cười quặn ruột, dẫn tới việc anh bị Giản tiểu ngốc tặng cho vài cái đập.

– Xem anh đây làm mẫu phải chơi với vẹt ra sao đi.

– ...

– Ha ha ha, anh chơi với vẹt như nào thế, chính em mới phải sốt ruột cho chỉ số thông minh của anh thì có!

Bạch Nguyễn cảm thức ăn cho chim nửa ngày, con vẹt thật nể mặt Giản Đan mà nhếch hai cái lông đuôi lên, xoay vào mặt Bạch Nguyễn, dù Bạch Nguyễn nói sao cũng không chịu quay lại.

– Đó là vì cậu ở đây, chỉ số thông minh của anh là bị cậu kéo tụt đấy!

Bạch Nguyễn hếch mũi, tên sĩ diện đến chết không chấp nhận việc mình không thể dạy được một con vẹt.

– Anh nói giề?

– Nói chỉ số thông minh của cậu thấp!

– Mẹ nó, Tiểu Bạch, một ngày anh không chọc em thì anh không thoải mái phải không?

– Đúng thì sao nào!

– Ngu ngốc! (vẹt lên tiếng)

– ....

Hai người bị vẹt khinh bỉ chỉ số thông minh, thật sự là phải á ngại thay cho IQ của họ.

Ba người một vẹt trong nhà khiến cho cả nhà náo loạn, mẹ Giản tức đến mức suýt thì đóng gói Giản Đan và Bạch Nguyễn quẳng ra khỏi cửa. Hai tên đến chết cũng không biết xấu hổ, còn mỗi tên cầm một bên tay mẹ Giản mà làm nũng đòi ăn lẩu thịt bò. Mẹ Giản cho mỗi người một cái muôi rồi đuổi cả hai ra ngoài.

Quả nhiên buổi tối vẫn ăn lẩu thịt bò, Bạch Nguyễn gọi cả cha mẹ mình sang, bảy người vây quanh nồi lẩu rất náo nhiệt, tuy rằng thời tiết đã dần nóng nhưng ăn lẩu lúc này lại có cảm giác thú vị riêng.

Nói rằng ngon thì lẩu cũng không quá ngon, làm ở nhà không thể so với ngoài hàng, chỉ có là đồ sạch sẽ hơn. Thế nhưng tụ tập ăn uống thế này chủ yếu là không khí, người một nhà vui vẻ cùng ăn, tâm tình thoải mái quan trọng hơn là ngon.

Bạch Nguyễn và Giản Đan đều bận, quanh năm suốt tháng khó có dịp về nhà. Cha mẹ Bạch Nguyễn cũng thương Giản Đan, thấy cậu thì liền lôi kéo hỏi han, biết Đồng Thư là “vợ” mà cậu mang về thì rất nhiệt tình, bốn người tán gẫu liên miên với anh.

Thành công dùng Đồng Thư để đánh lạc hướng các cụ, Bạch Nguyễn và Giản Đan liền phòng miệng ăn quên cả trời đất, tuy chỉ có hai người tiếp tục ăn nhưng dưới sự ẩm ỉ của họ thì không khí chẳng hề nguội xuống chút nào.

– Giản Đan, cậu đúng là miệng tàu hỏa! Đồ cuồng ăn cuồng ăn cuồng ăn!

– Có giỏi anh đừng ăn! Trả cho em!

– Sao lại không ăn? Nóng nóng nóng!

– Phụt, Tiểu Bạch anh là đồ ngốc! Ôi ~ Nóng quá!

– Ôi, toát cả mồ hôi! Lấy cái khăn mặt lại đi!

– Hai thằng ranh cút ra ngoài cho mẹ!

Cho dù có thống khổ, có bối rối, có thương tâm hay thất vọng cũng chẳng sao, chỉ cần có hạnh phúc thì cuộc sống vẫn vui vẻ tiếp diễn.

Có mọi người bên cạnh thật tốt.

Dù có qua thật nhiều năm sau, xin mọi người, vẫn cứ ở bên tôi.

39. Chương 39: Ngoại Truyện 1 : Chuyện Của Đồng Thư

Edit: Vi

Beta: Emerald

Đồng Thư là người thế nào nhỉ? Gương mặt đẹp, dáng người càng đẹp, tính tình cũng tốt, hơn nữa còn lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, quả thật có thể ban cho anh giấy chứng nhận “Người đàn ông tốt cấp quốc tế”, khen ngợi nhị thập tứ hiếu...

Nhưng chúng ta đều biết câu “Là người thì không có ai hoàn hảo”, người đáng thương sẽ có chỗ đáng giận, người đáng giận tất có chỗ đáng thương. Chúng ta cũng biết một người đàn ông có tiền, có tướng mạo, có tài, tính tình tuyệt vời nhưng không có vợ, vậy thì anh ta không phải bị liệt dương thì sẽ chính là gay.

Đồng Thư từng có một người vợ, tuy người vợ này không đề cập đến cũng được, nhưng theo lí mà nói thì Đồng Thư, một người đàn ông tốt như vậy, cho dù có thế nào đi nữa cũng sẽ không thể thâm hiểm đến nhường ấy.

Không có việc gì thì cũng đừng nhắc tới Tô Tiểu Tiểu để tìm việc, chúng ta có thể từ bản thân Đồng Thư tìm ra nguyên nhân. Nói thế nào nhỉ? Đồng Thư, người này cái gì cũng tốt, nhưng có một chút không chế dục nho nhỏ.

Có lẽ vì chịu ảnh hưởng từ cha mẹ, đối với người mình thích, Đồng Thư có một sự chấp nhất, mà sự chấp nhất ấy không thể hiện ngoài miệng. Anh ta sẽ không nói rõ ràng bạn không được thế này, không được thế kia, không cho phép ra khỏi cửa và vân vân. Anh ta dùng một cách ôn hòa hơn để nắm giữ được những gì mà anh ta muốn.

Tuy ở phương diện này Đồng Thư thực hiện khá kín đáo, nhưng tâm tư phụ nữ luôn tinh tế hơn đàn ông. Một người phụ nữ có lực liên tưởng phong phú, suy nghĩ logic sẽ có thể từ một chi tiết mà bắt được dấu vết để lại. Phụ nữ xinh đẹp có người nào là không thích chơi bời và giao tiếp, Đồng Thư luôn ở nhà, không có hứng thú với những gì mới mẻ. Kết hợp khuyết điểm của hai người lại, sự tình về sau không còn kì lạ nữa.

Còn với Giản Đan thì đơn giản hơn. Giản Đan là một đứa trẻ vô tư, hơn nữa lại có thuộc tính trạch nam, có thêm sự bảo hộ siêu cấp của Bạch Nguyễn, cho dù Đồng Thư không làm gì thì cậu cũng rất ít ra ngoài giao tiếp với người khác, cuộc sống mỗi ngày chỉ có hai điểm một đường: từ nhà đến công ty.

Vì vậy Giản Đan không hề nhận ra rằng đã lâu lắm rồi mình không ra khỏi nhà, ngay cả số lần gọi điện thoại cho Bạch Nguyễn cũng ít dần. Trước kia, kĩ năng sinh tồn của Giản Đan đã chậm rãi thoái hóa, bây giờ dưới sự chăm sóc của Đồng tiểu diên, cậu đã trở thành một con trùng lười danh xứng với thực.

Đồng Thư là người như thế. Nếu bạn phải ra ngoài, anh ta sẽ đề nghị rằng anh ta ra ngoài giúp bạn. Nếu thật sự không thể đi giúp anh ta sẽ đưa ra lí do để bạn không đi nữa. Nếu thật sự bạn phải đi, anh ta sẽ có lí do này hay lí do khác để đi cùng. Thật sự, thật sự không thể đi cùng, anh ta sẽ tìm hiểu xem có ai đi cùng bạn không.

Cho nên, thật ra ngoại trừ khoảng trí nhớ bị mất, cái tên Đồng Thư này hoàn toàn không có điểm nào không bình thường, thậm chí còn ngày càng phức tạp.

– Nè, tối mai công ty có liên hoan, em không về ăn tối đâu.

Giản Đan tắm rửa sạch sẽ, ngồi trên ghế chơi trò chơi, bớt chút thời giờ dặn Đồng Thư một câu.

– Liên hoan? Lại vì công việc có tiến triển tốt hả?

Đồng Thư cầm một cái chăn nhỏ đắp lên chân cậu, điều hòa là thẳng hướng Giản Đan, tuy rằng đã chỉnh nhiệt độ phù hợp nhưng anh vẫn lo lắng.

Giản Đan không chớp mắt, nhìn màn hình chăm chăm:

– Không phải, lần này khác, nghe nói là để mai mối cho công nhân viên chức độc thân, còn tìm công ty vật liệu xây dựng kế bên thiết lập quan hệ hữu nghị nữa.

– Nghe có vẻ rất vui.

– Vui cái rắm, không có gì ăn lại còn phải giả vờ tươi cười với mấy cô nàng, nhàm chán.

Bạn nhỏ Giản Đan thật sự không thể có hứng nổi với mấy loại hoạt động này, mọi người xem, ăn cơm không tập trung ăn cho ngon đi, còn phải xây dựng quan hệ với con gái, món ăn ngon, đồ uống ngon phải nhường lại hết cho các cô ấy. Trong quá trình còn phải ứng phó với sự nhiệt tình của các cô các bác đồng nghiệp. Về mặt ngu ngốc, cười từ đầu chí cuối, cho dù xong rồi cũng không thể lập tức về nhà để thả lỏng thể xác và tinh thần, lại còn phải học tập người ta gallant, đưa con gái về nhà. Tiền một chuyến taxi cũng đủ đau lòng.

– Vậy thì chỉ đi làm thôi, cuối tuần ở nhà, anh nấu món ngon cho em ăn?

Giản Đan bị đồ ăn ngon hấp dẫn một chút, nghiêng đầu một lúc nhưng cuối cùng vẫn từ chối:

– Không được, em nộp tiền rồi, không đi rất phí, dù sao em chỉ đi ăn ké thôi, đến đó em không để ý các cô ấy là được.

Đồng Thư:

– Nhưng cuối tuần này công chiếu Spider Man 3D, anh đã mua vé rồi, chẳng phải em vẫn kêu ầm lên là muốn đi xem đấy à?

– Thật hả?! Sao anh không nói sớm! Không biết tiền liên hoan có trả lại hay không? Ngày mai mấy giờ, mấy giờ?

– Buổi chiều, sáng mai để em ngủ thêm một lúc, buổi chiều anh lái xe đưa em đi xem.

Đồng Thư xoa xoa đầu tên gốc Giản Đan đang hưng phấn, tính toán sáng sớm mai phải đi rạp chiếu phim mua vé.

– Được, vậy buổi trưa anh làm nhiều món ngon nhé.

– Được rồi.

Cuối cùng, cuộc liên hoan gặp mặt của Giản tiểu ngọc vì Đồng Thư chìa ra vé xem phim 3D đã bị bóp chết. Đương sự còn đang vui tươi hơn hở, không hề phát hiện ra chỗ sai ở đâu.

Sự kiện như thế kia đã lặp lại vô số lần, đối phó với Giản Đan vừa tham ăn lại còn ngờ ngác thật ra không cần kỹ năng chiến đấu cao, chỉ cần dùng đồ ăn ngon thì mười lần đã có tám lần thành công.

Nuôi Giản tiểu ngọc nhà mình đến mềm mại, Đồng Thư tâm tình tốt lắm. Giản Đan không thích dạo phố, không thích hoạt động, vận động nhiều nhất mà cậu làm mỗi ngày là xoay người, thỉnh thoảng nhe răng cố tình gây sự một chút, xù lông gầm ghe rồi lại lập tức quên một giây trước còn đang cãi nhau. Đúng là dễ nuôi thật.

Tuy rằng những chuyện trước đây không nhớ rõ, thỉnh thoảng sẽ có lúc mê mang nhưng anh cảm thấy không có gì tốt bằng cuộc sống hiện tại. Cho dù không nhớ rõ cũng chẳng sao, chỉ cần Giản Đan còn bên cạnh đã là tốt lắm rồi.

Cuộc sống chẳng phải là như thế sao, chỉ cần mình vui vẻ là được, về chuyện trước kia thế nào, xin lỗi nhé, anh còn phải đi nấu cơm cho tiểu ngọc nhà mình cái đã!

40. Chương 40: Ngoại Truyện 2 : Bệnh Tâm Thần (1)

Edit: Vi

Lần đầu tiên Vương Thế nhìn thấy Lí Bách Đồng là ở trong một lần họp mặt họ hàng.

Lúc ấy, thằng bé kia mặc một đồng quần áo lung tung được gọi là mốt, một cái đầu hỗn loạn đủ mọi màu sắc, đứng trong một góc sáng sủa mà vênh mặt lên trời.

Lúc một người họ hàng xa rất xa giới thiệu Vương Thế cho Lí Bách Đồng, phản ứng của thằng bé lúc ấy chỉ là hồ hững nhìn một cái rồi chẳng thèm để ý. Vương Thế cũng không quá chú ý đến cậu, loại trẻ con này bây giờ dễ dàng bốc được một nắm to, chấp với nó có vẻ mất tư cách người lớn.

Lần thứ hai thấy Lí Bách Đồng là vài tháng sau, khi ấy Vương Thế đã không còn nhớ có một đứa trẻ như thế tồn tại từ rất lâu rồi, thằng bé bị người được gọi là chú đưa đến văn phòng của anh.

Nếu không thấy chứng minh thư của Lí Bách Đồng, Vương Thế sẽ không bao giờ tin thằng bé kia sẽ biến thành bộ dạng này.

Mặc áo phong trắng và quần bò gọn gang, mái tóc đủ màu rối bù đã cắt ngắn ngắn, thằng bé không lớn lắm, được sửa sang sạch sẽ rồi thì hóa ra nó là một đứa trẻ trắng nõn đáng yêu. Lúc trước mặt vênh một dáng: “Anh đây là nhất” thì giờ lại ngượng ngùng ngồi trên ghế, đôi mắt ngó quanh, nhìn trái trông phải.

Như người chú nói thì bỗng một buổi sáng thức dậy nó không nhận ra ai, tính cách cũng quay ngoắt 180 độ, trước đó chẳng có dấu hiệu gì nên mọi người tưởng rằng trẻ con giận dỗi mới thế, sau đó mới phát hiện ra không đúng nên vội vàng đưa đi khám.

Vương Thế cười lạnh, cho dù chẳng phải người hay hóng chuyện nhưng cũng nghe thân thích nói mà biết được tám phần, cái gọi là “một sáng thức dậy bỗng không nhận ra ai” kia có bao nhiêu phần là thực chỉ sợ có mình đương sự biết mà thôi.

Cha mẹ Lí Bách Đồng mấy năm trước đều mất trong tai nạn giao thông, để lại một khối tài sản lớn cho đứa con chưa thành niên còn cần người giám hộ. Năm ấy cũng vì số gia sản đó mà bùng lên một cuộc “chiến tranh”. Cuối cùng quyền nuôi dưỡng đứa bé cùng tài sản đều rơi vào tay em trai của người ba, cũng chính là người đứa bé gọi là chú ruột.

Ngoài miệng thì nói thương cháu như con nhưng thực tế thế nào ai mà biết được, mà số tài sản kia chỉ sợ khi Lí Bách Đồng trưởng thành cũng chẳng còn bao nhiêu.

Nhưng dù sao đây cũng là chuyện nhà người ta, có là vì mặt mũi mà đưa thằng bé đến khám thì cũng là có đưa đi bác sĩ, chỉ cần trả đủ tiền khám cho anh thì anh lười quản cái khác.

Hỏi đứa bé mấy câu đơn giản thì đều nhận được mấy câu trả lời không bình thường, kiểu này không phải mất trí cũng là tâm thần phân liệt, tâm thần thì không nhận biết được nhiều như thế, trong thời gian ngắn Vương Thế không thể kết luận thằng bé thực sự là có bệnh hay chỉ là giả vờ.

Giải thích một mớ chuyện lung tung, cuối cùng chú của Lí Bách Đồng lấy cớ thân thích cùng tín nhiệm, thương lượng với Vương Thế để đem đứa bé gửi cho Vương Thế nuôi tạm, sẽ trả tiền chữa bệnh và sinh hoạt phí theo tháng cho Vương Thế.

Vốn dĩ Vương Thế không muốn nhận nhưng lại không ứng phó nổi loại thân thích bên trong với bên ngoài cách nhau cả trăm dặm này, hơn nữa thù lao cũng cao nên đồng ý, không ngờ một lần tạm thời này đã kéo

dài ba năm.

Lúc thằng bé tới là mười bốn tuổi, giờ nó cũng đã mười bảy rồi, nhaoáng một cái sẽ trưởng thành thôi...

Nhưng thời gian chỉ thay đổi số tuổi và chiều cao của nó thôi, chứ độ phiền toái nó gây ra thì ba năm không hề đổi, dù có nói hết nước hết cái thì kiểu gì nó cũng vẫn làm ra vài chuyện ngu ngốc.

– Vương Thế, con chó này này, tôi, tôi có thể nuôi được không?

Lần thứ năm Lí Bách Đồng ôm một con chó nhỏ bần thủ đứng ở cửa, trên quần áo dính đầy đất, khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại, đáng yêu đều là bùn, muốn có bao nhiêu chạt vật thì có bấy nhiêu.

– Lùi ra sau, đừng có mang đất bôi ra đầy nhà, rồi, đừng ở cửa đi.

– Anh nhìn này, đáng yêu biết bao nhiêu...

– Tôi đã nói gì? Hử?

– Không được nuôi chó... Nhưng mà, nhưng mà nó khác...

Thằng bé bị ánh mắt Vương Thế dọa, cấp tốc lùi ra sau nhưng vẫn cố lấy dũng khí, tranh thủ một chút quyền lợi cho vật nhỏ trong lòng.

Vương Thế nhìn sinh vật vàng vàng, cười lạnh:

– Đây là cái gì? Cậu nghĩ cậu nhuộm vàng cho nó thì nó thành viên thuốc à? (sao nghĩa tối như đêm 30 thế này?)

– Nó, nó, nó, tuy nó cũng là chó, nhưng mà nó cũng không giống con chó.

– Kể cả nó biết nói, chỉ cần nó là một con chó thì cũng không được nuôi!

Vương Thế đi đến cửa, không thương tiếc nhấc con chó lên, đẩy thằng nhóc rồi mở cửa ra, ném con chó ra ngoài:

– Nó ra ngoài hoặc là cậu ra ngoài, tôi không nuôi một lúc hai phé vật chỉ biết ăn!

Cục nhỏ bị ném xuống đất phát ra âm thanh thê thảm còn có cả tiếng nấc, thằng bé vội vàng chạy đến ôm

con chó vào ngực, Vương Thế hừ một tiếng rồi không do dự đóng cửa lại.

Loại chuyện này xảy ra chẳng biết bao nhiêu lần rồi, kiểu gì nó chẳng ôm con chó về gõ cửa, lo cho nó thì thà lo xem tối nay ăn gì còn hơn.

Lần này Vương Thế xem nhẹ ảnh hưởng của con chó nhỏ với thằng bé, mãi cho đến mười một giờ, Vương Thế chuẩn bị tắt đèn đi ngủ còn không thấy nó gõ cửa.

Suy nghĩ một chút rồi đi ra cửa, kết quả là hai đứa bạn thủ đang ngồi trong xó cùng ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt kia hóa thành đao nhọn, vi vu một tiếng đâm vào tim anh.

Vương Thế xoa huyết thái dương, cứ như anh đang bắt nạt trẻ con, anh đã nói rất rõ là không được nuôi chó, người sai ở đây không phải anh có được không?

– ... Đầu tiên là phải sạch, chỉ bẩn một chút sẽ không nuôi.

Thằng bé lập tức như viên đạn vọt đến, lao vào lồng ngực Vương Thế cọ cọ, thành công bôi một đồng đất lên cái áo ngủ hoàn mỹ của Vương Thế. Huyết thái dương của Vương Thế rần rật nhẩy ra vô số gân xanh, nắm cổ áo thằng bé cùng con chó lôi đến phòng tắm.

Tắm xong, cả hai đều hồi phục nguyên dạng. Vương Thế lúc này mới phát hiện con chó lúc đầu anh tưởng là chó thường hóa ra lại là một con chó lông vàng, nhìn màu lông còn có vẻ như là giống thuần nũ.

Cuối cùng thì con chó lông vàng được đặt tên là Khoai Rán, Lí Bách Đồng nói vì lúc nó nằm sẽ dẹt xuống nên gọi vậy. Vương Thế không phát biểu ý kiến gì về cái tên ngu ngốc này.

Nuôi chó là lại có thêm chuyện để lo, chó thì phải ăn phải uống, phải đi vệ sinh, phải cho đi dạo, Lí Bách Đồng vốn dĩ đã giống thú cưng, kết quả là một vật đính kèm bây giờ lại dẫn thêm một vật đính kèm nữa.

Chuyện tiền nong chỉ là phụ, cái chính là ở lực sát thương của Lí Bách Đồng, đã thế còn lôi thêm Khoai Rán về, chiều nào tan làm về Vương Thế cũng thấy có thứ gì đó hi sinh.

Từ bình hoa đến bát đĩa, theo chân là sofa, quần áo, ngày nào trong nhà cũng có cảnh như bão vừa qua hay giống như là vừa bị cướp, Vương Thế cảm thấy cứ thế này thì sẽ có ngày mình nhồi máu cơ tim mà chẳng thiên.

Sauk hi Lí Bách Đồng cùng Khoai Rán làm vỡ nát cái đĩa cốt cuối cùng trong nhà, Vương Thế quyết định mang thằng nhóc chết tiệt này đi làm cùng, chứ không thì vài ngày nữa nhà bọn họ chỉ có thể ăn cơm bốc.

Tuy rằng luyến tiếc Khoai Rán nhưng được đi theo Vương Thế mọi lúc khiến Lí Bách Đồng rất vui vẻ. Vương Thế rất ít khi cho cậu ra ngoài một mình, cho dù là ra ngoài thì thực chất cũng là chơi trong khu

tập thể, ngày nào cũng ở trong nhà thật nhàm chán.

Vương Thế làm ở một bệnh viện tư, ba anh coi như là cổ đông lớn của viện nên dù anh dẫn theo người chẳng liên quan thì cũng không sao cả. Dù sao thì người đến khám tâm thần ở viện tư rất ít, nếu gọi Vương Thế là bác sĩ khoa tâm thần thì gọi anh là bác sĩ khoa tâm lí còn chuẩn hơn.

Thằng nhóc mặc áo phông quần bò nhìn đáng yêu không tả được, vừa mới vào bệnh viện đã có rất nhiều hộ lí, y tá vây quanh.

– Ôi, bác sĩ Vương, đây là em trai anh à? Đáng yêu quá!

– Tên em là gì? Sang bên chị đi, chị cho em ăn này.

Từ ngày đến ở với Vương Thế, thằng nhóc chưa bao giờ gặp nhiều người như vậy, bỗng bị nhiều người vây quanh thì có vẻ không chịu được, sợ hãi mà cầm tay áo Vương Thế rồi trốn ra đằng sau anh.

– Ôi, còn ngượng kìa! Thôi được rồi, được rồi, đi làm việc thôi! Đừng ở đây bắt nạt trẻ con nữa!

Trêu một lúc thì thằng bé đã sắp khóc rồi, vui đùa cũng không thể quá trớn, mọi người đều có ý mà tản đi.

– Đây là văn phòng tôi, bên kia có căn phòng nhỏ dùng để nghỉ ngơi, từ nay trở đi cậu ở trong đó cho tôi, dưới bình nước là tủ lạnh, muốn ăn gì thì cứ lấy trong đó. Phòng nghỉ có máy tính, cậu có thể chơi, đừng nghịch đồ đạc linh tinh, hiểu chưa?

Vương Thế giới thiệu đồ đạc trong văn phòng cho Lí Bách Đồng, thằng bé gật đầu, cười tươi đến híp cả mắt.

Thằng bé nhìn rất khá, nếu không nói không nghịch loạn sẽ khiến người ta yêu thích. Vương Thế xoa xoa mái tóc bù xù của nó:

– Ngoan thì tối tôi cho cậu đi ăn KFC.

– Hai bánh trứng nhé!

– Nếu không gây chuyện sẽ mua cho.

Vì buổi sáng nay còn có một cuộc họp nên sau khi dặn dò thằng bé xong, Vương Thế liền ra ngoài. Không có sự quần thúc của Vương Thế, thằng bé như con ngựa đứt cương chạy tới chạy lui.

Lí Bách Đồng đã lâu không được ra khỏi nhà, làm gì có chuyện ngoan ngoãn ngồi trong văn phòng, tranh thủ lúc Vương Thế ra ngoài, nó đã tìm được áo blue của anh, mặc vào rồi ra ngoài đi dạo.

Bệnh viện rất đông, Lí Bách Đồng nhìn thấy chỗ nào cũng mới mẻ (??). Bệnh viện đông tất nhiên nhân lực không đủ, có rất nhiều hộ sĩ sẽ tìm người giúp đỡ trong lúc bận rộn.

– A, a, bác sĩ bên kia ơi! Phiền anh giúp tôi một chút!

– Tôi hả?

Lí Bách Đồng nhìn trái ngó phải, hình như có mỗi mình nhìn trông giống bác sĩ.

Hội lí đang ôm một đồng tài liệu dày cộp trong lòng vội gật đầu, hướng đến phía Lí Bách Đồng:

– Anh là bác sĩ mới tới hả?

– À... Đúng, tôi là bác sĩ,... bác sĩ mới ở chỗ Vương Thế.

–Ồ, bác sĩ Vương à, vừa hay chỗ tôi có mấy tập tư liệu của anh ấy, anh giúp tôi mang tới chỗ anh ấy được chứ? Làm phiền nhé!

– Được!

Đứa nhỏ rất ít khi được “trọng dụng” cảm thấy đây là một cơ hội giúp đỡ Vương Thế thật tốt, nếu biểu hiện tốt có khi Vương Thế còn mua cho mình thêm hai cái bánh trứng ấy chứ!

Lí Bách Đồng chắc chắn là không được ăn KFC, và liệu nó có còn sống để được ăn cơm trưa hay không cũng là một vấn đề vì nó đã làm hỏng cả mấy tập tài liệu kia rồi. Đúng vậy, không sai đâu, lần này là phá hủy luôn rồi chứ không phải phá thôi đâu.

Nếu như nó ngoan ngoãn cầm tư liệu về văn phòng luôn thì sẽ không xảy ra chuyện, nhưng Lí Bách Đồng chính là Lí Bách Đồng, nó có khả năng biến chuyện đơn giản thành phức tạp, chuyện phức tạp thăng cấp thành chuyện ma quỷ.

Tường thuật lại câu chuyện một chút, nó đã cầm đồng tư liệu chạy sang khu nội trú, quá trình thì không nhắc nữa, chúng ta chỉ cần kết quả thôi. Ở khu nội trú một lúc vào buổi trưa, thằng bé làm đổ bốn phích nước nóng, ba bát thuốc, một cái giường tự động, còn chưa tính đến cái máy đo nhịp tim vô tội đã bị nó làm đứt dây điện.

Đám tư liệu quan trọng của Vương Thế đã hi sinh khi nước nóng bị đổ, một đồng tư liệu viết tay đã thăng

trong một vùng nước nóng.

Sau khi bị gọi khẩn cấp từ trong phòng họp ra, Vương Thế đã nhìn thấy cảnh gà bay chó sủa ở khu nội trú, suýt nữa thì nổ luôn mạch máu, túm cổ áo thẳng bé như túm con cún, lôi nó về văn phòng.

– Lí Bách Đồng! Tôi đã nói gì, nhắc lại xem nào!

– Không, không được chạy loạn...

– Được lắm, cậu còn học được thói bằng mặt không bằng lòng hả? Giỏi quá rồi phải không? Tôi thấy cậu tinh lực dư thừa thế, hẳn không cần ăn cơm trưa đâu! Sang phòng nghỉ kiểm điểm đi!

Đi xin lỗi đồng nghiệp đến sút đầu mẻ trán, bồi thường và viết lại tư liệu xong thì cũng đã là chiều, Vương Thế nhờ hộ lí mua cho mình hai hộp cơm.

Trẻ con dù sao cũng là trẻ con, có nhận lỗi thì cũng chẳng thể gọi là đạt được mục đích, nhờ đói bụng quá thì chẳng phải mình vẫn phải chi tiền ra đấy thôi.

Đẩy cửa phòng nghỉ ra, Vương Thế phát hiện làm gì có chuyện thẳng ranh này tự kiểm điểm, nó đang nằm trên giường ngủ lản quay, còn nhỏ đầy nước miếng lên gối của mình!

Vương Thế thật muốn kéo thẳng nhóc từ trên giường dậy rồi cho nó một trận, nhưng nhìn thấy vẻ mặt ngủ say ngu ngốc của nó thì thấy mình chẳng cần so đo với trẻ con làm gì, đắp chăn lên cho thẳng nhóc, đặt hộp cơm lên tủ rồi ra ngoài làm việc tiếp.

Đã có bài học buổi sáng, thẳng nhóc ngủ dậy cũng không gây rối, ngoan ngoãn ăn cơm rồi ngồi chơi đập chuột trên máy tính. Công việc của Vương Thế thật ra khá nhàn nhã, năm giờ đã tan ca, mang theo Lí Bách Đồng về nhà.

Vương Thế khá quan tâm đến sức khỏe, nguyên nhân chính là vì hồi đại học có một cậu bạn cùng phòng học trung y, ngày nào cũng bị cậu ta nói về vấn đề dưỡng sinh, thành ra bây giờ đối với dưỡng sinh anh cũng khá quan tâm.

Nếu không phải là Lí Bách Đồng muốn ăn thì những nơi toàn thực phẩm rác rưởi thế này, Vương Thế sẽ không bao giờ bước chân vào.

– Vương Thế, sao anh không ăn?

Thằng bé cầm ống hút uống nước soàn soạt, ăn khoai thì rây nước tương ra đầy miệng.

– Tôi không ăn cái này, lát nữa về nhà tôi mới ăn, cậu cứ ăn đi.

Thằng nhóc rất bám Vương Thế, đại đa số thời gian đều là theo chân Vương Thế đi khắp nơi, nhìn giống hệt cái đuôi nhỏ. Cả bệnh viện đều lấy việc này ra để đùa giỡn với Vương Thế, nếu có ngày Vương Thế đi một mình thì từ xa đã có người hỏi: thằng bé nhà anh đi đâu rồi?

Thật ra mang theo trẻ con đi làm cũng không có gì bất tiện, ngoại trừ việc thằng bé luôn nghịch ngợm làm hỏng cái nọ cái kia khiến cho Vương Thế nhức đầu thì bình thường nó luôn nghe lời, thành thạo thấy Vương Thế mệt còn biết rót cho anh cốc trà.

41. Chương 41: Ngoại Truyện 3 : Bệnh Tâm Thần (2)

Edit: Vi

Thằng bé vui nhưng Khoai Rán không vui, vốn dĩ là được nuôi theo kiểu 24 giờ thả rông chạy khắp nơi, bây giờ thằng bé không ở nhà, Vương Thế liền nhốt nó vào lồng không cho ra. Mãi đến tối muộn nó mới được đưa ra ngoài đi dạo một vòng và giải quyết vấn đề sinh lí.

Khoai Rán không hài lòng! Khoai Rán cảm thấy đây là hành động xâm phạm thô lỗ đến cún quyền của nó! Khoai Rán phải phản kháng! Khoai Rán phải đòi quyền lợi! Khoai Rán phải đòi quyền được chạy nhảy vui chơi khắp nơi của mình!

Kêu gào phản kháng là không thể, vì đêm trước mơ thấy bé gái hàng xóm hát mà không nhận được ngân nga theo đã bị tên chủ nhân hung ác kia dội nước. Khoai Rán không muốn bị hắt nước lạnh vào mặt!

Vậy thì phải phản kháng thế nào? Nghe nói thức ăn cho chó rất đắt tiền. Đúng rồi! Khoai Rán phải ăn nhiều hơn! Làm chủ nhân tốn tiền! Như vậy chủ nhân sẽ cảm nhận được sự bất mãn của Khoai Rán!

– Con chó này có phải dạo này vui lắm đúng không? Ăn nhiều thế.

Vương Thế mở túi thức ăn cho chó ra, đổ một ít ra cái bát nhỏ của Khoai Rán. Dạo này chẳng biết sao mà nó ăn rất nhiều, ngoại trừ đi dạo thì lúc nào cũng ăn, mới có vài ngày thôi mà đã béo tròn như quả bóng, cứ thế thì không thể gọi là Khoai Rán nữa, đổi tên cho nó thành Khoai Tây luôn đi.

Lí Bách Đồng sờ sờ đầu con chó nhỏ đang hùng hục ăn:

– Không biết nữa, có phải loại thức ăn mới này rất ngon không?

– Ai biết được, hay cậu ném thử xem.

– Này, tôi nói đùa đấy, nhỏ ra ngay!

Khoai Rán đáng thương hoàn toàn không biết hành vi của mình đã bị lí giải thành đồ tham ăn, nó vẫn kiên trì thực hiện kế hoạch của mình, điều này đã khiến cho cân nặng của nó vượt chuẩn, phải tiến hành giảm béo. Nhưng đây là chuyện về sau, giờ tạm thời không nói đến.

Văn phòng của Vương Thế hầu như không có việc gì, anh thường xuyên chạy sang giúp đỡ các phòng khác, ví như làm điện tâm đồ, chạy cấp cứu này khác. Trước ở đại học đều phải học qua mấy thứ này, giờ mới thấy phát huy tác dụng.

Có thể là do chịu ảnh hưởng của Vương Thế, thằng bé rất mê trò cosplay, luôn tranh thủ lúc phòng khám không có ai để đóng giả bác sĩ, có lần còn có cả người bệnh đến tìm.

Vì cả bệnh viện đều biết Lí Bách Đồng, những phòng quan trọng như phòng giải phẫu, phòng thuốc họ sẽ không để nó vào nên Vương Thế cũng lười quản lí, cũng như trẻ con nhà người ta nghịch ngợm ấy mà, cứ để nó lẩn mò đi.

Có trẻ con, cuộc sống trôi qua nhanh hơn nhiều, đông qua xuân tới, thoát một cái đã quen biết thằng nhóc được bốn năm rồi.

Vương Thế được coi như một thanh niên thành công đã cứng tuổi, sắp đầu ba đến nơi còn không có nổi một người bạn gái, có một mình thì không nói, còn ở cùng một thằng nhóc mười mấy tuổi đầu. Dù không ai lời ra tiếng vào nhưng mẹ Vương Thế luôn cảm thấy việc này thật khó coi, vừa có thời gian liền lôi kéo Vương Thế đi gặp mặt làm quen khắp nơi.

Đối tượng làm quen thì không phải bà con thân thích bán đại bác không tới nơi thì cũng là con gái bạn thân của cô bấy dì tám nào đó, nói quá ra thì là dưới gầm trời này chẳng có gì là bí mật.

Bình thường thì Vương Thế cũng chú trọng cách ăn mặc, anh đeo kính gọng vàng, thoát nhìn thật nhã nhặn. Riêng bộ dáng này cũng đủ để các em gái chết đứ anh ngay từ cái nhìn đầu tiên. Các em gái đều không ngoài dự đoán mà biểu thị ý muốn cùng Vương Thế tiến thêm một bước.

Nhưng cuối cùng tất cả đều phải dừng ở bước tìm hiểu, Vương Thế thật sự là một anh chàng khá, làm việc làm người đều cẩn thận nghiêm túc, nhưng lại không thể lí giải được tình ý của các em gái.

Ví dụ như chuyện đi dạo phố, em gái nói khát nước, rõ ràng là muốn tìm một quán tinh tế, ngồi trò chuyện phong hoa tuyết nguyệt, sau đó là tâm sự từ thơ ca tới triết học nhân sinh. Kết quả, Vương Thế rất bình tĩnh tìm một hiệu trà sữa, mua cho em gái cốc trà sữa, còn dặn nếu không đủ thì có thể mua thêm li nữa, được giảm 50% đó...

Ví như buổi tối, em gái kêu mệt mỏi, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi đi, rõ ràng là muốn tìm hiểu thêm về vấn đề “chiều sâu” thật kĩ càng, kết quả là Vương Thế lái xe, đóng gói em gái về nhà luôn...

Những lần gặp mặt sau đó, Vương Thế dứt khoát mang cả Lí Bách Đồng theo, sau đó để em gái của buổi gặp mặt kiên nhẫn ngồi chờ thằng bé đến tận trưa cho nó ăn hết li kem. Chịu đựng thật vất vả cuối cùng đã đến tối, em gái nhủ thầm cuối cùng cũng có thể vào đề rồi thì Vương Thế lại phán thằng bé phải đi ngủ sớm. Vậy là anh lái xe đưa Lí Bách Đồng rời đi, để lại phía sau một em gái lẻ loi, bơ vơ đứng trong gió rét.

Dăm phen ba bận đều vậy, các em gái đều gặp khó mà ra về, kết quả của buổi tìm hiểu là không có kết quả gì, Vương Thế sau mấy lần làm trò khỉ thì cũng không chịu đi nữa, dù mẹ già ở nhà có ăn vạ thế nào cũng không lung lay.

Đùa hả, một mình anh tự do tự tại bao năm, tội gì rước về một cô nàng để tự làm khổ mình, thà nuôi trẻ con, trêu chọc còn sướng hơn...

Vương Thế thì thoải mái rồi, nhưng mẹ chàng thì không đâu, chẳng biết tìm đâu được một cô, mỗi ngày giờ ra mười tám loại kim bài bắt anh đi gặp mặt, có chết cũng phải đi.

Vương Thế được đánh tiếng trước rằng cô gái kia là con một người họ hàng xa, nhà họ Vương rất thích quan hệ thông gia kiểu này, họ thấy đây là thân càng thêm thân, làm cho gia tộc ngày càng thịnh vượng. Nghe nói cô ấy trông không tệ, tính cách ôn nhu, bằng cấp cũng cao.

Trăm nghe không bằng một thấy, ai biết lúc gặp sẽ thấy những gì, Vương Thế vẫn đem thằng nhóc đi cùng, đề phòng không chịu được sẽ để cho Lí Bách Đồng giả vờ đau bụng rồi đưa nó về.

Địa điểm hẹn là một quán café ven biển, trang trí tinh tế, cúi xuống là thấy biển cả xanh thăm thẳm, món đặc biệt là bánh ngọt bơ. Những miêu tả này không phải để khẳng định độ lãng mạn của quán, mà nó nói lên quán này đắt tiền ra sao.

Nhìn cô gái đúng là không tệ, bộ dáng liễu yếu đào tơ, mặc một bộ váy hoa ngắn màu hồng, sau lần gặp đầu tiên, ấn tượng cô gái để lại cho Vương Thế chính là: Giờ đang giữa đông, cô không lạnh hả?

– Ôi, chị gái này lạ quá, trời lạnh thế này mà mặc váy ngắn thế kia!

Trẻ con bao giờ cũng là người thật thà nhất đấy, Lí Bách Đồng đã nói ra luôn tiếng lòng của Vương Thế rồi.

– Không sao, trẻ con không hiểu chuyện, cô Lý Nhược Manh sao? Tôi là Vương Thế.

Đề đầu thằng bé, đưa nó đến chỗ ngồi, Vương Thế cố gắng không để mình phì cười ra.

Lý Nhược Manh bị thằng bé nói một câu đã rớm nước mắt, yếu ớt nói:

– Không sao đâu, tôi không chấp nhặt với trẻ con.

Giọng điệu ôn nhu ngay lập tức khiến Vương Thế nổi cả da gà, Vương Thế không thích cái kiểu phải nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, anh chỉ thích người có thể thoải mái nói chuyện, không cần mình phải nhường nhịn mọi lúc mọi nơi.

Gặp mặt à, tất nhiên phải ăn chút đồ ăn rồi, Lý Nhược Manh chọn một phần trà sữa và bánh ngọt dâu tây, giá cả thì phải nói là đến người quen tiêu tiền như nước là Vương Thế cũng không nhú mày.

Giữa trưa không đi ăn cơm mà lại đến cái chỗ này ăn bánh ngọt dâu tây, giữa đông còn đến bờ biển nhìn gió thổi, không biết đây là lãng mạn thì hẳn sẽ nghĩ người ở đây đều bệnh cả rồi.

– Anh Vương không gọi thứ gì sao?

– À, tôi không thích đồ ngọt.

Vương Thế chỉ nói lời nói thật, anh không có cảm tình gì với loại đồ ngọt ngấy này, hơn nữa có ai nhìn thấy một thằng đàn ông sắp ba mươi còn ôm cái bánh ngọt dâu tây mà ăn không?

Thằng nhóc cũng chưa gọi đồ, cầm menu lên xem, Vương Thế sờ sờ đầu nó:

– Muốn ăn gì?

Lí Bách Đồng bắt an uồn éo vắn vẹo người, nói thầm vào tai Vương Thế:

– Đắt quá, một cái bánh ngọt, bánh ngọt bé tí mà hơn hai trăm... Vương Thế, chúng ta không ăn ở đây được không, tôi không trả nổi đâu...

Nhóc này tưởng là nó phải tự trả tiền rồi, Vương Thế buồn cười, cố ý trêu:

– Ghế ngồi cũng mất tiền đấy, cậu có mang tiền chưa?

Thằng nhóc nghe xong vội vàng định đứng lên, Vương Thế ghìm nó lại. Lí Bách Đồng bấu môi:

– Tôi, tôi có hai đồng...

– Không cần cậu trả, thích ăn gì cứ gọi đi.

Thỉnh thoảng trên chợ trẻ con thực sự có lợi cho cả thể xác và tinh thần, điều này khiến tâm tình của anh tốt lên rất nhiều, nhà hàng này ngoại trừ việc giá cả bấp bờm thì hương vị đồ ăn khá tốt. Để cho cô gái lần đầu xem mặt ăn đồ ở đây thì có đau lòng, nhưng để trẻ con nhà mình ăn thì mua một ít cũng được.

– Nhưng, hay là thôi đi... Đắt lắm đấy...

Trong nhận thức của Lí Bách Đồng, để Vương Thế trả nhiều tiền như thế nó còn thấy khó chịu hơn bản thân mình phải trả nữa, nhưng nó đã quên mình làm không biết bao nhiêu chuyện khiến Vương Thế phải theo sau bồi thường tiền, đương nhiên số tiền bồi thường này cuối cùng đều được tính cho chú của nó.

Vương Thế cầm menu, liếc qua rồi nói với phục vụ:

– Cho tôi một bánh ngọt chocolate, một trà sữa nóng. À, quán đang có khuyến mãi tặng thêm gấu bông phải không? Mang cho tôi một con nhé.

– Đắt quá...

Thằng bé níu tay áo Vương Thế, lặp lại.

– Không sao, chúng ta không thiếu tiền trả cho mấy cái bánh ngọt.

Lý Nhược Manh vốn bị lơ từ đầu bỗng ho một tiếng để thu hút sự chú ý của anh, Vương Thế chưa kịp nói thì Lí Bách Đồng đã cắt lời:

– Chị à, chị bị cảm hả? Trời lạnh mà chị mặc ít quá. Ồ, ở Vương Thế nói là thời tiết thế này không thể mặc ít được, sẽ bị bệnh mất. Chị à, lần sau đừng mặc ít như vậy.

Một câu nói khiến mặt mũi Lý Nhược Manh trắng bệch, Vương Thế cũng chẳng rảnh mà an ủi cô. Lí Bách Đồng nói thật thôi, không có bệnh thì chẳng ai lại đi mặc thế vào mùa đông mà ra ngồi ở bờ biển đâu.

Lý Nhược Manh đến trước Vương Thế, hơn nữa còn ngồi ở vị trí trên sân thượng, chỗ này ngoài việc có thể ngắm biển ra thì còn có thể cảm nhận gió biển, là vị trí đẹp nhất vào mùa hè, nhưng giữa trời đông mà ngồi ở chỗ không có cửa sổ, không có hơi ấm như sân thượng thì...

Những chỗ thế này vốn ít người tới, liếc mắt một cái cũng thấy ngồi ở ngoài trời chỉ có ba người bọn họ. Dù sao cũng là chỗ con gái nhà người ta chọn, Vương Thế khó mà đưa ra ý kiến được, nhưng lần nào gió biển thổi qua thì Vương Thế cũng thầm “cẩn thận hời thăm gia đình” em gái đối diện một lần.

Cứ tưởng được ngồi trong phòng ấm nên không cho Lí Bách Đồng mặc đồ quá dày, thằng bé bị gió lừa cho run rẩy, Vương Thế tháo khăn quàng cổ của mình xuống, quàng thêm một lớp cho nó, cô gái đối diện trông thấy cảnh này mặt đã trắng càng thêm trắng.

Lúc cô thấy Vương Thế tháo khăn thì còn vui vẻ lắm, cảm thấy người đàn ông này đúng là biết thương hương tiếc ngọc, kết quả khăn lấy xuống lại là quàng cho thằng ranh bên cạnh.

– Ủm, anh Vương thật tốt với em trai.

Lý Nhược Manh dần không vui trong lòng xuống, dùng giọng nói có thể vắt ra nước nói chuyện với Vương Thế.

Mình phải biểu hiện thật tốt! Nhất định phải làm cho người đàn ông này thích mình! Bởi lẽ trong mấy lần gia tộc hội họp, các bậc bề trên đều ưa thích anh ta. Ưu nhã thế, có khí chất thế, lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã coi anh là chân mệnh thiên tử của mình. Trên thế giới này cũng chỉ có cô mới xứng với người đàn ông này mà thôi!

Lúc nghe mẹ nói có thể xem mặt làm quen với người đàn ông này, thực sự cô đã mừng phát điên, đặc biệt chọn một tiệm có thể làm nổi bật khí chất của bản thân, lại tỉ mỉ chọn bộ váy này với hi vọng anh có ấn tượng tốt về mình.

Nhưng ai ngờ Vương Thế dẫn theo thằng ranh kia, Lý Nhược Manh hận, trên danh nghĩa nó có thể được coi là em họ cô, cũng chính là kẻ năm xưa khởi xướng biến cô thành trò hề! Nghe nói nó bị đưa đi nơi khác, cô đã mừng thầm rất lâu, không ngờ lại gặp lại nó trong chính thời khắc quan trọng thế này. Tuy rằng nó giả vờ nghe lời nhwgn tâm địa vẫn hư hỏng như thế mà thôi, còn ở trước mặt người đàn ông cô thích mà mắng chửi cô!

Mình không thể để cho đứa tâm thần xấu xa này thực hiện được mưu đồ! Nhất định không!

– Đây không phải em trai tôi, nó giờ đang ở nhờ nhà tôi đấy, tên là Lí Bách Đồng. Vì sao ban nãy nói chuyện với chị như vậy, mau xin lỗi chị đi.

Lí Bách Đồng ôm cánh tay Vương Thế, không chịu nói gì. Nó rút lại thành một đồng, cố gắng giả dạng thành một cái bánh bao. Ánh mắt cô gái này nhìn nó thật quái lạ, giống như những người trước đây đưa nó đến chỗ Vương Thế vậy. Loại ánh mắt này khiến nó cảm thấy khó chịu!

– Bách Đồng? Sao lại không chịu xin lỗi chị?

Lý Nhược Manh vội xua tay:

– Không cần, không cần, cũng không phải chuyện gì to tát, tôi cũng thích thằng bé này. Rất ưa nhìn.

– Trẻ con không hiểu chuyện, cô Lý không để bụng là được rồi.

Nghe thấy Vương Thế nói mình không hiểu chuyện, thằng bé có chút không vui. Nó chẳng nói gì sai, rõ ràng ban nãy nó nói vậy thì Vương Thế còn cười đây này!

Đang nói chuyện thì đồ ăn được đưa lên, bánh ngọt tinh xảo trông thật vui mắt, có con thỏ nhỏ bên cạnh trông rất đáng yêu.

Lúc Vương Thế cầm con thỏ nhỏ lên thì mặt Lý Nhược Manh đỏ bừng, đang vươn tay ra định nói lời cảm ơn thì Vương Thế lại đưa nó cho Lí Bách Đồng...

– Cầm.

Con thỏ nhỏ đáng yêu quá, coi như là an ủi thằng bé phải ở đây chịu lạnh. Về phần em gái đối diện kia, có thể chọn ngồi đây thì chắc không sợ lạnh.

Hành hạ cả một buổi trưa, lúc tính tiền ra về, Vương Thế nói mình không đi xe, lại muốn đưa thằng bé về nên sẽ không tiễn Lý Nhược Manh, bảo cô về cẩn thận. Nói xong cũng chẳng quan tâm đến vẻ mặt sắp khóc của Lý Nhược Manh, quàng chặt khăn lại cho thằng bé rồi lôi nó về nhanh như chớp.

Cả trưa chẳng được ăn gì còn bị lạnh cóng, ai còn ga lăng cho nổi, tranh thủ thời gian mang Lí Bách Đồng về nhà ăn cơm, sưởi ấm mới là chuyện đúng đắn đây.

42. Chương 42: Ngoại Truyện 4 : Bệnh Tâm Thần (3)

Edit: Vi

Vốn nghĩ đã không cho Lí Nhược Manh mặt mũi đến mức đó rồi thì cô gái như vậy nhất định sẽ không tìm đến mình nữa, kết quả là ngày hôm sau đã lại nhận được điện thoại của Lí Nhược Manh gọi đến để hẹn anh đi xem nhạc hội.

Nghe âm thanh dịu dàng, yếu đuối của con gái, Vương Thế chỉ muốn đi ngủ. Có ai lại đi gọi điện đến nhà người ta vào lúc mười một giờ đêm để hẹn đi nhạc hội vào tám giờ sáng không? Cô gái này đúng là đầu óc có vấn đề.

Nhấn nài nghe xong, Vương Thế liền lấy lý do mình phải đi làm để cự tuyệt. Đúng, ngày mai là thứ hai, một người đàn ông bình thường như anh đúng là phải đi làm.

Vì hôm qua trúng gió nên thằng bé đã bị cảm, nước mũi chảy ròng ròng. Vương Thế đo nhiệt độ, ới gười,

ba mươi chín độ rưỡi!

Mang thằng bé đang phát sốt đến phòng khám lấy thuốc, Vương Thế hôm nay đúng là có lịch hẹn khám bệnh nên không có thời gian trông nó, anh tìm một y tá nhờ nàng trông Lí Bách Đồng còn đang chờ truyền nước.

Vừa về đến văn phòng, Vương Thế đã bị chặn lại, người chặn anh không phải ai khác mà chính là lão thái quân – mẹ Vương Thế.

– Mẹ, sao mẹ lại tới đây?

– Mẹ không đến được? Mày là thằng ranh chết tiệt, to đầu còn không chịu kết hôn, định để mẹ mày tức chết mày mới vui đúng không?

Lão thái thái đã hơn năm mươi nhưng tinh thần còn dũng mãnh, vừa vào cửa đã lôi Vương Thế ra mắng.

Vương Thế chẳng sợ ai, chỉ sợ mẹ, ngoan ngoãn nghe bà quở trách, quở trách xong, bà lại bắt đầu giảng giải Lí Nhược manh tốt thế nào.

– Mẹ, mẹ biết con không thích kiểu như vậy...

– Kiểu nào? Mày thì thích được cái dạng gì? Con gái nhà người ta thật tốt! Tại sao mày lại không thể nói chuyện với người ta một chút hả?

Bà vỗ mạnh xuống bàn:

– Mày đừng nói nữa, mẹ thích con bé đó! Mày thích cũng được mà không thích cũng phải thích cho mẹ!

Đang nói thì Lí Bách Đồng trở về, vì trong văn phòng Vương Thế có hệ thống sưởi nên anh nhờ y tá sau khi tiêm xong thì đưa nó về, trong lúc truyền nước ở phòng nghỉ của mình thì để nó ngủ một giấc.

Người già thì ai cũng thích trẻ con, Lí Bách Đồng ở nhà họ Vương lâu rồi, lần nào nhìn thấy nó bà cũng phải lôi kéo nói chuyện thật lâu. Thấy chú ý của mẹ đã chuyển sang Lí Bách Đồng, Vương Thế thở phào.

Tức giận còn chưa nguôi đã lại xông lên, bà quan tâm trẻ con nhưng cũng không quên quay lại dặn Vương Thế:

– Nhớ kĩ chưa? Mẹ đã quyết chọn nó làm vợ mày! Định ngày kết hôn sớm đi!

– Kết hôn?

Lí Bách Đồng chớp mắt, xen vào.

– Đúng, là chị hôm qua ấy, về sau sẽ là vợ Vương Thế, Tiểu Bách nên cùng nàng hòa hảo nhé!

Bà thấy Lí Bách Đồng đã thích liền, nếu về sau Vương Thế kết hôn cũng sinh cho nàng một đứa cháu đáng yêu, ngoan ngoãn như vậy thì thật tốt.

– Cháu không thích chị kia đâu, cháu không muốn Vương Thế kết hôn với chị ấy!

Thằng bé cố lấy dũng khí hô lên mấy lời này liền cầm lấy bình nước truyền trốn vào phòng nghỉ, để lại bà và Vương Thế mắt to trừng mắt nhỏ.

Vương Thế tỏ vẻ mình vô tội:

– Mẹ nhìn con làm gì, có phải con dạy nó nói thế đâu.

– Hừ, chắc chắn là mày dạy nó! Đúng rồi, mày không nói mẹ cũng quên, Tiểu Bách thì sao? Cuối cùng mày có thể chữa cho nó không?

Bà nghĩ trong nhà con mình còn có một đứa nhỏ, nếu kết hôn rồi thì đâu thể để Lí Bách Đồng ở trong nhà, sẽ có người nói ra nói vào.

– Có thể chữa được, chỉ cần thời gian thôi.

– Vậy mày chữa nhanh đi, rồi đem nó trả về nhà, mày xem mày còn nuôi thêm trẻ con thế này thì làm gì có đứa con gái nào thích mày được? Đúng là mày chẳng hiểu gì cả.

– Mẹ, con biết rồi, mẹ muốn đi nhà dì Lưu chơi mạt chược cơ mà?

– Mạt chược gì mà mạt chược! Tức chết mẹ mày rồi con ạ!

Bà chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng mà đứa con này bao nhiêu năm nay đều không quản được nó, phải dạy nó nhất định đối xử tốt với con gái nhà người ta rồi mới đi.

Cuối cùng cũng đuổi được lão thái quân đi, Vương Thế tưởng tượng đến cô gái nũng nịu kia thì cảm thấy đau cả đầu, chẳng biết vì sao mà bà lão nhà mình lại chọn một cô gái như thế làm vợ mình, cưới nàng thì thà cưới Lí Bách Đồng còn hơn! Ít nhất lúc tức có thể mang nó ra véo má.

Nghĩ đến thằng bé, Vương Thế cảm thấy cuối cùng thì nó cũng tỉnh tường, câu vừa rồi thật hay, không tồi không tồi, đến khen ngợi nó một chút nào.

– Này, làm gì mà bọc mình thành cái bánh, ra mau!

Thằng bé cuộn tròn chần quanh người thành một đồng, Vương Thế nhìn ống truyền nước sắp căng thành một đường thẳng, vội vàng lôi thằng bé ra.

– Tôi không muốn, không muốn anh kết hôn... Anh, anh cũng đừng đuổi tôi đi.

Vừa rồi bà nói gì nó cũng nghe thấy hết, Vương Thế muốn đuổi nó đi, nhưng đúng là nó không thích người cứ bắt mình gọi là chú kia, lại còn có cái nhà quái đản kia nữa. Nó thích Vương Thế, nó không muốn Vương Thế kết hôn với chị kia, nó muốn ở cùng Vương Thế giống như từ trước đến giờ.

– Sao? Sợ tôi kết hôn không cần cậu hả? Yên tâm, kết hôn rồi cũng không đuổi cậu đi.

Vương Thế nghĩ rằng thằng bé lo lắng mình sẽ đuổi nó, kéo thằng bé quay lại phía mình, sờ trán xem nó có còn sốt không.

Nước mắt Lí Bách Đồng đã vòng quanh, tay không phải truyền nước gắt gao cầm lấy tay Vương Thế:

– Tôi không muốn anh kết hôn, đừng cưới chị kia!

– Tôi kết hôn hay không liên quan gì cậu hở? Tôi không cưới cô ấy chẳng lẽ cưới cậu à?

Hừm, vẫn hơi sốt, không biết truyền nước xong thì có hết hẳn không, đầu óc đã không tốt thì chớ, còn sốt nữa là hỏng luôn rồi.

– Cưới, cưới tôi cũng được! Tôi, tôi thích anh!

– ...

Đấy, đúng là sốt đến mơ hồ rồi, nói mê sáng luôn rồi đây này.

– Thật, thật mà.

– ...

Đúng là sốt đến ngu luôn rồi.

Chuyện phía mẹ còn chưa giải quyết, bên mình cũng lại không rõ ràng lắm. Sao mình không biết thằng bé này còn có tật xấu nhỉ? Nhân cách phân liệt thế nào mà còn phân liệt luôn cả tính hướng thế? Hay là thằng bé này vốn thích đàn ông?

Vương Thế cũng không kì thị đồng tính luyến ái, nhưng anh không ngờ Lí Bách Đồng là gay, loại cảm giác này thật kì lạ.

Thằng bé thấy Vương Thế phải kết hôn nên thổ lộ, lại thấy người ta không để ý nên bị đả kích rồi, tối về đến nhà cũng không được để ý đến. Khoai Rán không biết cậu chủ nhỏ của mình bị làm sao, nghĩ mãi mới kéo đến một gói thức ăn cho chó thật to để lấy lòng Lí Bách Đồng.

– Làm sao? Thế nào đây? Bỏ ngay cái mặt quan tài này đi nhá. Ăn cơm!

Vương Thế tính tình vốn không tốt, bị phiền là khó chịu, thằng bé không hiểu chuyện còn cái kính với anh, kiên nhẫn đã hết, anh nổi giận. Thằng bé ôm Khoai Rán chẳng nói chẳng rằng, Vương Thế hừ một tiếng, thu hết bát đĩa lại. Thích thì ăn không thì thôi, ai thèm chạy theo mà xin cậu phải ăn. Dù sao thì trẻ con cũng không thể chiều, ba ngày không đánh là nó làm loạn nhà.

Bỏ qua thằng bé không nói nữa. Rảnh rồi Lí Nhược Manh liền đi uống nước với Vương Thế, bị mẹ giáo huấn một phen anh cũng chỉ đành cùng cô chơi trò phong hoa tuyết nguyệt.

Nếu thực sự là một cô gái yếu đuối hiền lành thì Vương Thế còn có thể ứng phó, đáng tiếc đây là cô gái đầu óc không bình thường. Trong đầu không biết toàn mấy thứ linh tinh lằng nhằng gì, lấy mấy lời hoa mỹ mà nói thì chính là dạng: không mở miệng thì sẽ đẹp như trong mộng còn mở miệng ra là toàn lời nói lằng nhằng.

Không phải mười hai giờ đêm gọi điện cho Vương Thế làm nhảm một đồng chuyện thì cũng là lúc Vương Thế đi làm liền đến văn phòng của anh đưa cơm. Ăn cơm cũng không tập trung chuyên môn mà ăn, toàn chọn mấy cái khách sạn lờ lợc, không quen ăn cơm tây, Vương Thế trong một tuần liền phải cố ăn đã mọc nhiệt.

Ở chung chưa đến vài ngày cũng không biết cô gái này nói cái gì với mẹ mình mà họ hàng đã đều biết Vương Thế mà Lí Nhất Manh sắp kết hôn.

Làm sao Vương Thế có thể cưới một cô gái đầu óc có vấn đề thế này chứ. Lãng mạn mà thay cơm thì đúng là bi kịch, nếu phải lấy cô gái này thật thì chỉ cần chưa được một năm mình đã bị cô ta chính chết rồi ấy chứ. Sao mà rất nhiều cô gái tốt, em gái ngoan mẹ mình đều không ưng, lại đi ưng cái cô này cơ chứ?

Nhưng mẹ thì khó đối phó, mình cãi thì sẽ lập tức phản bác Lí Nhược Manh tốt thế nào hay thế nào, nói Vương Thế là có phúc mà không biết hưởng.

Lí Bách Đồng cả ngày âm u chẳng để ý đến ai, nói là giận Vương Thế, nhưng Vương Thế đi đâu nó cũng liền chạy theo, nó thế này khiến Vương Thế muốn giận cũng không giận được.

Lần qua lần lại cũng đến cuối năm, Lí Bách Đồng coi như đã ở nhà họ được một năm, mẹ Vương Thế định năm nay để cho Lí Bách Đồng về nhà vì muốn nói chuyện chung thân đại sự của Vương Thế, có người ngoài sẽ không tiện.

Vương Thế không ngờ mẹ nhất định bắt mình cưới Lí Nhược Manh nên cũng có chút bực. Anh có thể nghe lời mẹ là vì anh tôn trọng bà, nhưng bắt anh cưới một người mình không yêu thì là không có khả năng.

Làm sao bà lại không biết tính cách đứa con mình nuôi lớn, cứng không được thì bà mềm, khiến cho anh không thể có cơ hội nói rõ ràng.

Thực sự khiến cho Vương Thế hạ quyết tâm nói rõ ràng là do Lí Nhược Manh. Lí nhược Manh đã gây ra một chuyện không nhỏ.

Cô gái này từ trước đến nay vẫn thật tự nhiên, từ khi biết Vương Thế ở đâu liền luôn đến nhà anh, tuy trong lòng chán ghét Lí Bách Đồng nhưng ở ngoài mặt vẫn thật nhiệt tình.

Lí Bách Đồng nhìn người cũng không phải nhìn qua bên ngoài cười hay không mà là bằng chính cảm giác của nó. Trực giác trẻ con luôn chuẩn xác, Lí Nhất Manh có cười cũng không thể che giấu được sự chán ghét với nó.

Khoa Rán đã lớn thành một con chó bự, lông dài mượt vô cùng đáng yêu. Là một con chó kiên quyết ủng hộ chủ nhân, nó có trách nhiệm và nghĩa vụ bảo vệ hai chủ nhân của mình không bị cô gái kì quái này cướp mất!

Lí Nhược Manh có đủ hết những đặc tính mà một cô gái có, tất nhiên cũng sẽ thích con chó lông vàng này, cô thậm chí ảo tưởng lúc mình và Vương Thế kết hôn, hai người sẽ cùng con chó này tản bộ, ngắm cảnh bên bờ biển.

Đáng tiếc, Khoa Rán lại là một con chó có tín ngưỡng cực kì kiên định. Nó thông minh như thế tất nhiên phát hiện ra hai chủ nhân của mình đều không thích em gái có mùi lạ này đâu! Cho dù có Pedigree nó cũng sẽ không dễ dàng phản cách mạng!

Khoai Rán thường được ra ngoài ngày hai lần, một lần sáng sớm và một lần chiều muộn. Buổi sáng thì Vương Thế thuê một học sinh trung học cạnh nhà giúp, còn tối thì anh và Lí Bách Đồng sẽ cùng nhau dắt cho đi dạo.

– Anh dắt chó đi dạo hả? Có thể cho em đi cùng không?

Lí Nhược Manh lấy Pedigree nhử Khoa Rán cả nửa ngày nó cũng không thèm để ý, tự mình bỏ não rằng

có lẽ con chó này đã ăn nó, nghe thấy Vương Thế phải cho chó đi dạo lập tức hào hứng chạy đến.

– Được, cô cầm mấy thứ này, vừa lúc tôi tiễn cô một đoạn là được.

Cho chó đi dạo xong cũng đến lúc cô về rồi.

– Em không vội đâu, dắt cho buổi đêm cũng không tiện, à, Bách Đồng nói hôm nay nó hơi khó chịu à? Đứng cho nó đi cùng.

– ... Cũng được.

Lí Bách Đồng đã mặc quần áo chuẩn bị ra ngoài, kết quả thấy Vương Thế không cự tuyệt thì nổi giận, phòng miệng lui vào góc hờn. Khoai Rán giai cấp và lập trường tuy rằng kiên định nhưng không dám phản kháng Vương Thế, cứ như vậy bị mang ra ngoài.

Nhưng Khoai Rán được đưa ra ngoài lại không thể về...

Nguyên nhân là do cô gái này vui vẻ qua đường với Vương Thế nên không để ý, đến lúc lấy lại tinh thần đã nhận ra mình quên dây kéo chó.

Đầu đường, con chó nhỏ đã bị nghiền nát, ngay cả cấp cứu cũng không thể làm gì được nữa rồi. Lí Nhược Manh ngây người, Vương Thế cũng ngây người. Chiếc xe thấy mình đâm phải chó đã phóng nhanh như chớp bỏ chạy, có đuổi cũng chẳng kịp nữa.

– Xin lỗi, thật xin lỗi, xin lỗi... Em, em không cố ý, em, em...

Vương Thế kiên trì tìm một chỗ để hỏa táng con chó nhỏ, Khoai Rán là con chó duy nhất mà đứa bé kia khăng khăng mang về nuôi, mình cũng không thể cứ thế mà vứt nó đi. Phải đem tro cốt về để lấy cái mà ăn nói.

Lí Nhược Manh biết mình gây họa cũng không dám lảm miệng, khóc đến lê hoa đá vú, không biết là càng như vậy lại càng khiến Vương Thế phiền lòng.

– Tôi tiễn cô về.

Vương Thế đem tro cốt của con chó nhỏ gói lại mang theo, xoa huyết thái dương, nói với Lí Nhược Manh đang không ngừng khóc lóc.

Lí Nhược Manh vội vàng nói:

– Thế em cùng anh về nói rõ với Tiểu Bách, em...

– Đủ rồi! Dù sao cô cũng đều nghe hiểu phải không? Tôi không muốn cùng cô nhiều lời về việc này, còn tôi, sau chuyện này tôi cũng nói rõ với cô luôn, tôi không thích cô.

Vương Thế bị nghe người ta khóc đến mức tâm phiền ý loạn, cũng lười đóng vai quân tử, anh đây vốn là một tên thói tha thì làm sao nào:

– Chúng ta vốn chẳng có quan hệ gì, đến được đi được cô hiểu chứ, giờ đường ai nấy đi, cô về nhà còn tôi phải giải quyết chuyện này, không có thời gian để ý đến cô.

Em gái Lí Nhược Manh vẻ mặt khiếp sợ nhìn Vương Thế, bày ra vẻ mặt “anh thật quá đáng, sao anh lại có thể như vậy” rồi vừa khóc vừa chạy mất.

Về đến nhà, Vương Thế phải hít thở mấy lần mới vào. Thằng bé vẫn đứng trong góc tường trông nằm, không thèm để ý đến anh. Vương Thế đi qua xoa xoa đầu nó.

– Hừ, anh về, về làm gì, anh, anh đi với, với cái chị kia đi.

– ...

– Khoai Rán đâu?

Bình thường sau khi trở về, Khoai Rán sẽ bỏ nhào vào người mình, thế nhưng hôm nay đã lâu như vậy rồi cũng chưa thấy nó khiến thằng bé cảm thấy có điểm lạ.

Vương Thế không biết phải làm sao để nói với thằng bé rằng con chó nhỏ đã chết rồi, biểu tình khó xử ấy khiến thằng bé hiểu lắm

– Anh, anh có phải đem chó của tôi, chó của tôi cho chị kia rồi? Oa oa, chỉ có mỗi Khoai Rán là của tôi, oa oa oa, anh còn, còn đem chó của tôi cho người khác, oa oa oa!

– Oa oa oa, tôi biết, anh, anh chán ghét tôi, các người ai cũng coi tôi như trối buộc ai cũng thế, oa oa oa, tôi, chỉ có Khoai Rán mới tốt với tôi, oa oa oa.

Thằng bé nhào vào đầu gối Vương Thế khóc ầm lên, Vương Thế xoa xoa mái tóc mềm của nó, tâm tình phức tạp vô cùng. Anh vốn nghĩ chỉ cần cho nó ăn no mặc ấm là đủ, vẫn che giấu suy nghĩ của mọi người về nó, nhưng hóa ra thằng bé này đều hiểu cả.

– Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, ai nói chán ghét cậu?

Vương Thế kéo thằng bé đến sofa, cầm khăn tay lau đi nước mắt trên mặt nó.

– Không tặng Khoai Rán cho chị kia, nó bị chủ mang đi rồi, Khoai Rán là do cậu nhặt về đúng không? Bây giờ chủ nhân của nó đến chỉ có thể trả nó về nhà thôi.

– Nhưng, nhưng, hức, rõ ràng là người ta không cần Khoai Rán, vì sao, vì sao còn phải trả lại?

Lí Bách Đồng khóc thút thít, nấc lên, khóc đến cái mũi, đôi mắt đều hồng.

– Cũng không có cách nào mà, thôi được rồi, đừng khóc, Khoai Rán có thể ở cùng mẹ nó không phải tốt lắm à?

– Thế, thế Khoai Rán có về thăm tôi không?...

– Chủ nó ở xa lắm, có thể sẽ không thường xuyên mang nó đến thăm cậu, nhưng tôi tin là Khoai Rán sẽ không quên cậu đâu.

Vương Thế dùng sắp hết kiên nhẫn cả đời mình, ôn tồn dỗ thằng bé.

Thằng bé được khuyên bảo như vậy, cuối cùng đã dễ chịu một chút, sụt sịt mũi dọn đồ của Khoai Rán cho vào một cái bao thật to đưa cho Vương Thế.

– Đây, đây là mấy thứ Khoai Rán thích, còn nữa, anh mua cho nó Pedigree đi, anh giúp tôi đưa cho họ đi, Khoai Rán nó thích ăn...

– Được, tôi sẽ nói cho bọn họ.

Vương Thế chôn Khoai Rán ở vườn hoa phía sau của khu nhà, ở chỗ đám cỏ Khoai Rán thích nhất là lăn lộn nhất, cả những thứ Lí Bách Đồng thu dọn lại cũng chôn xuống.

Lần sau tìm một chủ nhân thật tốt, một người có trách nhiệm nhé.

43. Chương 43: Ngoại Truyện 5 : Bệnh Tâm Thần (4)

Edit: Vi

Sau khi Khoai Rán đi rồi, thằng bé buồn thật lâu. Khoai Rán đi rồi nó mới phát hiện Khoai Rán ở đây lâu

như vậy mà mình không hề chụp cùng nó tấm ảnh nào. Cuối cùng Vương Thế phải lên mạng tìm một con chó lông vàng trông không khác Khoai Rán lắm, in ra đưa cho Lí Bách Đồng, nói với nó đó là chủ nhân kia của Khoai Rán chụp.

Thằng bé đem ảnh chụp xem đi xem lại, còn xin Vương Thế một khung ảnh để đặt trong phòng khách.

Lí Bách Đồng tâm tính trẻ con, thương tâm cũng chỉ vài ngày rồi thôi, nó lại khôi phục tính trẻ con của mình, nhảy nhót ngày càng hăng hái. Vương Thế theo sau dọn dẹp cục diện rồi rầm đến đau đầu, người bệnh đến viện hầu như ngày nào cũng nghe được tiếng rống giận truyền ra từ khoa thần kinh.

Thằng bé ở cùng Vương Thế để trị bệnh đã nhiều năm, nhưng nó không hề biết mình có bệnh. Vương Thế lo lắng vì nó không nên bị kích thích quá độ, cũng không nói cho nó biết. Nó có ra ngoài cũng không tiếp xúc với người quen.

Ba bốn năm rồi chuyện này cũng chưa lộ ra nên Vương Thế cũng có chút sơ xuất, kết quả của sơ xuất chính là vào một sáng trời trong nắng ấm nào đó, chỉ bằng thời gian Vương Thế ra ngoài mua bữa sáng, chuyện này đã bị lật tẩy.

Nguyên nhân tất nhiên vẫn là cô Lí Nhược Manh kia. Lí Nhược Manh chẳng qua chỉ là quá giả tạo mà thôi, cũng không đến mức chỉ số thông minh về âm. Người như cô làm gì có chuyện chỉ vì vài câu của Vương Thế mà bại trận.

Con chó kia rõ ràng là tự lao ra nên mới bị xe đâm chết, liên quan gì đến cô? Nhất định là vì đứa thần kinh kia đã nói bậy bạ gì với Vương Thế khiến anh tức giận, nhất định là vậy. Cô muốn tìm cơ hội nói rõ với Vương Thế, chỉ cần giải thích Vương Thế nhất định sẽ thích mình!

Vì thế chọn một buổi sáng, Lí Nhược Manh mặc bộ váy hoa công chúa mình thích nhất đến văn phòng tìm Vương Thế. Vào văn phòng thì phát hiện Vương Thế không ở đây, trong văn phòng chỉ có mình Lí Bách Đồng đang ngồi chơi máy tính.

– Sao lại chỉ có mình cậu? Vương Thế đâu?

Không phải Vương Thế, Lí Nhược Manh cũng không có tâm tình giả vờ, ngữ khí cao ngạo tựa hồ như đem mình trở thành nữ chủ nhân của văn phòng này.

Lí Bách Đồng liếc mắt nhìn một cái, không nói gì, tiếp tục cúi đầu chơi

– Đang nói với cậu đấy, thằng nhóc vô phép.

– Cô, cô tùy tiện vào văn phòng người khác, cô, cô mới vô phép.

– Tôi thì sao? Tôi sẽ gả cho Vương Thế, sớm thôi, tôi vào văn phòng anh ấy thì sao?

Cô không nói dối, mẹ Vương Thế thích mình như vậy, chuyện này nhất định là nắm chắc rồi, về phần thằng quý vô phép này, cứ chờ đi, chờ cô gả cho Vương Thế, việc đầu tiên sẽ làm đuổi thằng quý này ra ngoài.

Lí Bách Đồng nghe vậy thì tức giận, đứng lên to tiếng với Lí Nhược Manh:

– Cô, cô nói dối! Vương Thế không lấy cô đâu! Anh ta, anh ta, anh ta đến giờ cũng không nói muốn cưới cô! Anh ấy không thích cô!

– Này tên nhóc kia sao cậu độc miệng thế, sao lại châm ngòi li gián quan hệ của chúng tôi? Tôi không phải chỉ là làm chó của cậu bị đâm chết thôi sao? Tôi cũng không cố ý!

– Cô, cô nói gì? Chó nào?

Thằng bé bối rối.

– Cậu có mấy con chó nữa? Không phải là con Khoai Rán kia sao, tôi xin lỗi rồi cậu còn muốn thế nào nữa?

Lí Nhược Manh càng nói càng thấy thằng nhóc này có tâm cơ, nhìn một cái, đồ ngốc này cải trang thật tốt! Sau lưng có khi còn nói xấu mình!

Lí Bách Đồng lắc đầu:

– Không thể nào! Vương Thế, Vương Thế nói... nói Khoai Rán bị chủ nhân của nó đưa về! Cô, Cô lừa tôi! Khoai Rán không thể, không thể chết được... Vương Thế sẽ không lừa tôi!

– Lừa thì sao, cậu cho cậu là ai? Cậu chẳng qua chỉ là người bệnh của Vương Thế, cậu có muốn làm rõ ràng không?

– Khám... bệnh?

– Đúng, chờ cậu khỏi rồi thì phải đi, đến lúc đó cậu muốn quản cũng không được.

– Ai nói nó có bệnh? Tôi thấy có bệnh phải là cô chứ?

Ngay trong lúc Lí Nhược Manh nói hăng thì Vương Thế quay về, nhìn thấy Vương Thế, Lí Bách Đồng lập tức tìm được chỗ dựa vững chắc, oa một tiếng nhào vào ngực Vương thế:

– Oa oa oa, cô ta nói, nói Khoai Rán chết rồi, nói đến lúc cô ta cùng anh kết hôn sẽ lập tức, lập tức đuổi tôi đi, oa oa oa...

Vương thế không ngờ mình chỉ mới vắng mặt một lát mà đã xảy ra chuyện thế này, lại còn đem chuyện từ trước đến nay nói ra bằng hết. Cho dù đời trước anh gây nghiệp chướng thì chỉ một Lí Bách Đồng là đủ trả thù anh rồi, đời trước anh nợ nhà họ Lí hả? Một đứa, hai đứa, anh đều không thể chịu nổi!

– Vương, Vương Thế, em không...

– Cô là con gái, tôi không muốn nói lời khó nghe, bây giờ cô ra ngoài, nể mặt mẹ tôi, tôi không tính toán với cô.

Vương Thế lạnh lùng nhìn Lí Nhược Manh đã rơm rớm nước mắt, chưa bao giờ anh cảm thấy ghét một người thế này. Cô gái này khiến cho ấn tượng về nữ giới của anh trở nên cực thấp, anh đâu nhớ mình có một người bạn gái chín chắn thế này, tốt thế này đâu?

Lí Nhược Manh bị ánh mắt và lời nói của Vương Thế dọa rồi, lén lút lườm bác sĩ nhỏ một cái liền giẫm trên đôi cao gót, cộc cộc cộc rồi đi.

Cũng vì chuyện này mà việc của Khoai Rán không thể giấu được, anh đành ăn ngay nói thật, vừa nói thằng bé khóc đến suýt ngạt thở. Bị chuyện của Khoai Rán đả kích, thằng bé tạm quên chuyện kết hôn và việc có bệnh hay không, như vậy cũng coi như may.

Vương Thế vừa đám vừa xoa an ủi, Lí Bách Đồng cũng ngừng khóc. Vương Thế mua một ít Pedigree rồi đưa thằng bé đi tể bái chỗ chôn Khoai Rán. Thằng bé lầm rầm với Khoai Rán một đồng chuyện, lúc thì dặn nó ăn nhiều, lúc thì hỏi nó trên thiên đường có tìm được bạn mới hay không.

Dỗ xong thằng bé, Vương Thế xin nghỉ hai ngày về nhà để giải quyết chuyện kết hôn. Vương Thế nổi giận, mẹ anh cũng không làm gì được, đành đáp ứng hoãn lại rồi bàn bạc chuyện này sau.

Vương Thế nghĩ thâm cứ hoãn không biết đến ngày nào cũng được, một năm hay ba năm chẳng phải là do mình sao.

Lí Bách Đồng dường như không bị chuyện của Khoai Rán ảnh hưởng nhiều, mỗi ngày vẫn làm loạn và gặp đủ loại rắc rối, Vương Thế vẫn mỗi ngày đi theo sau mong nó thu dọn cục diện rồi rầm đến mức sắp nổ cả mạch máu vì tức. Tuy thằng bé biểu hiện bình thường ở tất cả các phương diện nhưng Vương Thế vẫn từ một vài chi tiết nhỏ mà phát hiện biến hóa của nó.

Lúc không có việc gì, thằng bé liền tự nói lảm nhảm một mình, làm việc bừa bãi, lúc Vương Thế gọi nó đi ngủ thì nó chạy ra ngoài mua đồ, có đôi khi nó còn xuất hiện chứng đãng trí. Tình huống này có thể khẳng định là do bị kích thích, nhưng là tốt hay xấu vẫn còn phải quan sát thêm, có vài người bệnh do bị kích thích mà bệnh tình lại có chuyển biến tốt.

Sau khi Lí Nhược Mạnh làm hỏng hết mọi chuyện, Vương Thế nghĩ để Lí Bách Đồng thế này cũng không hay, bệnh tâm thần bị kì thị thế nào, anh là người hiểu rõ nhất. Anh không thể ở bên thằng bé cả đời được.

Nhưng việc trị liệu này có tốt với nó hay không...

Lí Bách Đồng bị tâm thần phân liệt, quá trình trị liệu chính là ép cho nhân cách phân liệt thứ hai xuất hiện, làm cho nhân cách chủ có cơ hội chiếm được thân thể một lần nữa. Trị liệu không hoàn toàn chính là để nhân cách thứ hai ngủ say, trị liệu hoàn toàn là để cho nhân cách thứ hai này biến mất.

Tính cách thằng bé bây giờ là nhân cách thứ hai, việc anh cần làm là kết hợp thuốc để trị liệu cho nó hoàn toàn biến mất.

Trước đây không dám dùng thuốc vì nhân cách chủ của nó không hề xuất hiện trong suốt nhiều năm, tùy tiện dùng thuốc hậu quả sẽ nghiêm trọng. Hiện tại tình huống của Lí Bách Đồng không ổn, nhân cách thứ hai không ổn định sẽ ảnh hưởng đến thân thể, bây giờ cho nó uống thuốc có thể nói là một cửa đột phá rất khó khăn.

Sở dĩ đem thằng bé thành nhân cách thứ hai là bởi vì thái độ quen thuộc của nó với mọi người chính là Lí Bách Đồng kia, nhân cách tùy tiện xuất hiện này trở thành một sai lầm, trở thành một người không nên tồn tại.

Nhưng đứa bé mà anh chăm sóc ba năm, là tên ngu ngốc hiện tại này.

Rối rắm lại càng rối rắm, lúc thuốc tây nhập khẩu đến, Vương Thế vẫn cho Lí Bách Đồng một phần, đây là việc bác sĩ như anh phải làm, bằng không thì chẳng phải đã ăn không ba năm tiền của nhà người ta sao.

Vừa khéo Lí Bách Đồng đang bị cảm, Vương thế liền để lần thuốc cảm cùng thuốc trị bệnh cho Lí Bách Đồng uống. Thằng bé chảy nước mũi, ngoan ngoãn uống thuốc mà không hề hoài nghi.

Thuốc nhập khẩu từ nước ngoài nên hiệu quả tốt, nó được nghiên cứu để chuyên trị loại bệnh này, Vương Thế không biết thuốc này dùng cho người phương Đông hiệu quả sẽ thế nào. Thật ra mà nói, anh hi vọng nó không có hiệu quả.

– Khoai Rán, hôm nay tao làm vỡ một cái đĩa của Vương Thế, anh ta rất tức giận. Tháng này tao không có tiền tiêu vặt rồi. Tao biết là lần trước tao có hứa mua Pedigree cho mày, nhưng tháng này không có tiền, xin lỗi, tháng sau tao nhất định mua...

Lí Bách Đồng nằm trên sofa than thở, Vương Thế đi qua xoa xoa đầu nó.

– Làm gì thế? Ăn cơm, đi rửa tay ngay.

Ồi, đúng là thằng nhóc khiến người ta phải lo lắng mà.

Những ngày bình thường như thế tiếp tục trôi qua, cho đến một ngày Vương Thế vừa bước vào cửa liền nhìn đến Lí Bách Đồng đứng ở phòng khách nhìn xung quanh, nhìn thấy Vương Thế lập tức như con nhím xù lông, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ý đề phòng.

– ...Lí Bách Đồng?

– Sao anh biết tên tôi?

Vương Thế biết chuyện mình muốn tránh vẫn xảy ra, nhân cách chủ của Lí Bách Đồng đã thức tỉnh sau quá trình điều trị bằng thuốc, tuy rằng nó chỉ xuất hiện trong một giờ ngắn ngủi.

Đối với bác sĩ thì chuyện này là một hiện tượng tốt, chỉ cần uống thuốc liên tục và không bị kích thích thì việc làm cho nhân cách thứ hai biến mất và khiến nhân cách chủ xuất hiện chỉ là vấn đề thời gian. Cũng đồng nghĩa với chuyện trong tương lai gần, anh và thông gia gặp nhau sẽ không phải đem theo tên luôn gây chuyện lại không có đầu óc, còn luôn miệng: Vương Thế tôi thích anh. Đứa nhỏ ấy, sẽ bị gạt bỏ khỏi thế giới này...

Buổi tối, thấy thằng bé ngoan ngoãn uống thuốc, anh có xúc động muốn giằng lấy thuốc trị tâm thần kia đổi thành thuốc cảm bình thường. Nhưng với chức nghiệp của thầy thuốc, đạo đức không cho anh làm thế, nhiệm vụ của anh là chữa khỏi cho người bệnh, như vậy cũng là công bằng cho bệnh nhân.

Nhưng thế có công bằng cho thằng bé không? Cứ thế gạt bỏ tồn tại của nó, coi sự tồn tại của nó là một sai lầm, cứ đúng tình hợp lý mà gạt nó ra khỏi thế giới này.

Thằng bé không biết Vương Thế lo lắng điều gì, rửa sạch hai quả táo, ngồi trên sofa gặm, còn biết điều chọn một quả to cho Vương Thế.

– Ông bán hàng bảo quả táo này ngọt, Vương Thế anh ăn thử xem.

– Ừ.

Thật ra quả táo kia chỉ nhìn là đã biết không ngon, không bóng lại còn hơi nẫu, Vương Thế hiếm khi không nổi giận, yên lặng cắn một miếng.

Hương vị của quả táo không ngon vẫn lan đến trong lòng, đúng là tự tìm khổ.

Nhân cách chủ của Lí Bách Đồng sau lần đó cũng không thấy xuất hiện nữa, tuy vậy Vương Thế cũng chưa yên lòng, cũng như lúc mà nhân cách thứ hai của Lí Bách Đồng xuất hiện, sẽ là một sáng nào đó, Lí Bách Đồng còn vừa cùng ngủ với mình sẽ biến thành thằng nhóc kia, nhân cách thứ hai cũng vì nhân cách chủ

xuất hiện mà biến mất, không bao giờ đi ra nữa.

Anh không muốn để thằng bé cứ như thế biến mất, bởi vì người xuất hiện trong nhân sinh của anh là Lí Bách Đồng.

Một Lí Bách Đồng gốc nghề thích cười, đầu óc không tốt nhưng lại rất thiện lương, tuy sẽ khiến người ta tức đến phát điên nhưng xét cho cùng vẫn là một đứa nhỏ ngoan ngoãn.

– Lại đây, uống thuốc.

– Ừ.

Vương Thế xoa đầu thằng bé, nó quay đầu nở nụ cười với Vương Thế, trên miệng còn dính bọt nước lấp lánh.

– Không thèm nhìn đã uống, không sợ tôi cho cậu thuốc độc?

– Không đâu.

Nâng tay lau đi khóe miệng đầy nước của Lí Bách Đồng, Vương Thế đùa nó:

– Sao mà biết được? Cậu ngốc vậy, có khi tôi liền làm cho cậu hôn mê rồi đem bán.

Vương Thế thật hiếm có khi ôn nhu đùa giỡn với mình, thằng bé vui đến đỏ hồng cả mặt, đôi mắt trong suốt nhìn Vương Thế:

– Không đâu mà, dù sao, dù sao, Vương Thế tốt với tôi nhất, tôi tin tưởng nhất là Vương Thế.

Tin tưởng nhất... Vậy ư?

– A lô, có phải nhà của Lí Bách Đồng không ạ? Phải, tôi là Vương Thế. Tôi muốn cùng ông thảo luận một chút...

Ngu ngốc, bởi vì luyện tiếu để cậu đi, bởi vì Lí Bách Đồng mà tôi biết, chỉ có cậu mà thôi.

44. Chương 44: Ngoại Truyện 6 : Bạch Nguyễn (1)

Edit: Vi

Beta: Emerald

Lúc Bạch Nguyễn xuống máy bay trông anh chẳng khác gì một quả bóng, quần áo lót trùm thêm áo lông dê, phía ngoài còn quần áo lông siêu dày mà Giản Đan mua cho anh vào năm đầu tiên đi làm, từ trong đến ngoài đều là võ trang hạng nặng để chống lại ngày đông giá rét.

Sau đó... sau đó anh chân chân thực thực cảm nhận được cái ấm áp của mùa xuân.

Thành phố E, bốn mùa như xuân, độ ẩm thích hợp, nhiệt độ hằng năm đều dao động từ 22-28 độ, lạnh nhất 15 nóng nhất cũng chỉ đến 30 độ. Đây đường là váy ngắn áo cộc, cảnh xuân ngập tràn...

– Ha ha ha, Tiểu Bạch, không tin nổi, anh thật sự mặc dày như thế mà đi hả? Trước khi đến không lên baidu tìm hiểu một chút hả? Ôi không, sao mà anh dễ lừa thế chứ, cười chết em rồi! A ha ha ha!

Đầu sỏ gây chuyện – chính là bạn nhỏ Giản Đan – đã nói thế lúc gọi điện thoại.

– Giản Đan, cậu cứ chờ đấy! Lúc về anh tẩn chết cậu!

Trở thành quái nhân trên đường đi hấp dẫn toàn bộ ánh nhìn mọi người, lại còn nóng đến suýt cảm nắng mà đột tử, đồng chí Bạch Nguyễn nói như vậy.

Thành phố E bốn mùa như xuân quả là một nơi tốt, bỏ qua chuyện Bạch Nguyễn bị Giản Đan hăm hại đến mức nước mũi chan hòa cùng mồ hôi thì cũng coi như anh có được một khởi đầu vui vẻ.

Thuê một nhà trọ sạch sẽ, điều hòa, TV, tủ lạnh đầy đủ, chưa tính chuyện ở gần công ty lại còn có cả xe đưa đón. Quan hệ với đồng nghiệp cũng tốt, trong năm đồng nghiệp còn có ba người là mỹ nữ đáng người nóng bỏng nghe nói đều chưa có bạn trai. Thế nhưng đồng chí Bạch Nguyễn đã vinh quang bị đá ra khỏi danh sách đề cử.

Bởi vì các cô đều cảm thấy anh có hơi ngốc, nguyên nhân... Chính là khi xuống máy bay anh đã mặc thành một quả bóng.

Được lắm, bao giờ được nghỉ về không đánh chết Giản Đan anh đây thề không làm người.

Điểm không tốt duy nhất là cuộc sống một mình khiến Bạch Nguyễn nhàm chán. Đi làm, tan tầm, đi làm, tan tầm, đi làm, tan tầm, ngoài đi làm ra vẫn là đi làm, ngoài tan tầm ra vẫn là tan tầm. Không có Giản Đan gây rối, không có Giản Đan gọi điện đòi ăn cái này ăn cái kia, cuộc sống của anh trở nên nhàm chán,

sao trước đây không phát hiện ra mình lại là một đứa cuồng ngược thế nhỉ?

Kết quả là suốt ba tháng trời bình thản vô vị, trong thời gian đó việc lớn không có việc nhỏ cũng chẳng có luôn, thỉnh thoảng đi qua một hàng đồ ngọt thì mua một chút chocolate chuyển phát về cho Giản Đan, trừ việc đó ra Bạch Nguyễn hầu như chẳng có việc gì làm.

Trước kia sao không phát hiện cuộc sống một mình lại nhàm chán như vậy chứ?

Tuy rằng sẽ có vài lần đi chơi có thể tham gia nhưng tuổi lớn dần rồi, với những nơi náo nhiệt anh càng ngày càng không có hứng thú, thỉnh thoảng nói với Giản Đan, thằng ranh vô tâm vô tính đó còn dám nói mình không phải lão hóa thì cũng là không đúng được.

“Anh nên tìm người yêu đi thôi ~ Tiểu Bạch ~”

Có lẽ... Có lẽ anh nên thật sự lo đến chuyện tìm một người nói chuyện yêu đương rồi kết hôn?

Sau khi có ý niệm này trong đầu, Bạch Nguyễn lập tức sử dụng mọi loại quan hệ, rốt cục vào lần xem mặt thứ mười lăm gặp được một cô gái tên là Lưu Thiển, bắt đầu tìm hiểu, gọi nôm na là người yêu.

Lưu Thiển là một cô gái đáng yêu, cười rộ lên thật ngọt ngào, thích mặc váy liền nhẹ nhàng, mỗi lần xoay người mái tóc màu hạt dẻ thật dài lại vẽ trong không trung một độ cong đẹp mắt. Người xinh giọng cũng ngọt, thỉnh thoảng nũng nịu gọi Bạch Nguyễn một tiếng “anh”, giọng nói yếu mềm kia có thể làm người ta nhũn cả lòng.

Nhưng dù có bạn gái, Bạch Nguyễn vẫn cảm thấy cuộc sống thật nhàm chán, anh thường nắm bàn tay nhỏ bé của bạn gái cùng đi xem phim, cùng nói cười dạo phố shopping, trừ việc phải chi nhiều tiền hơn, Bạch Nguyễn thật sự không cảm thấy có gì khác biệt.

Ôi, con gái không dễ nuôi như Giản tiểu ốc.

Ấy, anh đừng đem tất cả mọi người như thú cưng mà nuôi thế, nếu anh đối xử với người ta chỉ cần bằng ba phần quan tâm như với Giản tiểu ốc đi, anh đã sớm hoa đào bay tung tóe!

– Ôi, cái này đáng yêu quá nè ~ Bạch Nguyễn, anh nhìn này ~

Lưu Thiển vô cùng vui vẻ chỉ vào một tủ kính nào đó cho Bạch Nguyễn xem, Bạch Nguyễn thu hồi tâm tư, tập trung nhìn vào thì thấy đó là một con gấu bông cỡ bự.

Bạch Nguyễn vừa nhìn mồ hôi đã chảy ròng ròng, anh có một đoạn hồi ức cực kì, cực kì sâu sắc với loại gấu này. Đó là người bạn gái đầu tiên của anh, lí do họ chia tay có thể coi như chuyện lạ, chính là vì loại gấu này.

Vào một lần hẹn hò nào đó mà họ cũng đi trung tâm thương mại, một dãy gấu xếp hàng từ lớn đến nhỏ, cô gái nhìn thấy thì hai mắt tỏa sáng, Bạch Nguyễn hỏi cô có thích hay không, cô rụt rè nói “cũng được, mua cho em một con nhỏ nhỏ đi”.

Sau đó hai người chia tay, bởi vì Bạch Nguyễn đúng là đã mua tặng cô một con nhỏ, cô nói anh không hiểu cô.

– Em thích thì mua đi, con lớn nhất được không? Tối em ôm nó đi ngủ cũng được.

Sau câu chuyện vết xe đổ, Bạch Nguyễn cười thật âm áp mua một con lớn nhất.

Nghe nói đàn ông đẹp trai nhất chính là lúc tiêu tiền, cổ nhân không lừa anh, quyết đoán mua một con gấu to nhất đã đổi về một cái hôn mềm mại của Lưu Thiến.

Cô gái xấu hổ, ngượng ngùng, hôn xong còn ôm lấy con gấu, thẹn thùng mà đi, còn Bạch Nguyễn thật ra thì anh hoàn toàn không có cảm giác.

Chết tiệt, không phải là bị Giản Đan nói trúng rồi chứ?

Lưu Thiến nhăn nhó một hồi không thấy Bạch Nguyễn đến dỗ mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hỏi:

– Anh làm gì vậy?

Bạch Nguyễn hắng giọng:

– Không có gì, anh đang nghĩ gần đây có cái công viên nhỏ, buổi tối không có việc gì làm vậy chúng ta đi dạo đi.

Lưu Thiến ôm con gấu bông thật to, gật gật đầu. Cô gái đáng yêu cùng con gấu bông đáng yêu, chụp được cảnh này thì mang ra làm quảng cáo cũng được.

Bạch Nguyễn cảm khái, chẳng biết tại sao lại nghĩ đến con thú ngơ ngác nhà mình cùng với người kia nhà nó. Đồng Thư kiểu gì cũng không bao giờ ôm gấu bông, đổi thành Giản tiểu ngọc ôm gấu to cười thẹn thùng gì gì đó....

Ấy, quả nhiên vẫn là con gái nũng nịu như thế thì hơn.

Gấu bông dù đáng yêu nhưng vẫn nặng, con gái ôm một lúc là sẽ mệt, Bạch Nguyễn thật sẵn sàng mà gửi gấu bông lại ở quầy gửi đồ của siêu thị, mang Lưu Thiến cùng đi công viên.

Công viên rất nhỏ, chính xác là lúc xây dựng thành phố thì nó được đặt dọc theo con sông bao quanh, có vài ông bà lão hóng mát, chơi cờ, khiêu vũ ở quảng trường...

Đồng chí Bạch Nguyễn giỏi nhất là kết giao bạn bè, nhưng trong chuyện tình ái lại là một đứa ngốc. Mọi người thấy người ta mang bạn gái dạo bãi biển chứ đã gặp qua người mang bạn gái đi dạo công viên chưa? Không khí này sao anh không mang người ta đi xem phim ngoài rạp, tranh thủ bóng tối sờ sờ mó mó, trực tiếp mang luôn đi khách sạn cũng không thành vấn đề đâu.

Hai người vào công viên, được vài bước Bạch Nguyễn đã gặp người quen, một người anh không nghĩ đến đời này mình còn gặp lại: Là người cách đây không lâu bị cha mẹ mang đi dưỡng bệnh, Lí Kiêm Hiền.

Lí Kiêm Hiền gầy đi nhiều, tóc cũng dài quá mang tai, anh mặc một bộ quần áo thể dục màu đen, mặt không biểu tình gì ngồi trên ghế đá.

Sao lại thế này? Anh ta chẳng phải đã được đưa về nhà để tiện chăm sóc rồi sao? Sao lại một thân một mình ngồi trong công viên của thành phố E? Bạch Nguyễn nhăn mày, lập tức tiến tới.

– Ôi chào, bà chị, bà chị mặc bộ quần áo này đẹp quá, hẳn là tơ tằm phải không?

Có hai bác gái tầm 50 tuổi đứng bên Lí Kiêm Hiền ríu rít nói chuyện phiếm, giọng nói to đến mức nửa công viên đều nghe được. Bác gái được khen bộ quần áo đẹp đặc ý không thôi, vươn tay chỉ chỉ Lí Kiêm Hiền.

– Tất nhiên là tơ tằm xịn rồi! Tốn nhiều tiền lắm đấy. Đúng thật là chăm sóc một thằng ngốc kiếm tiền rất tốt, nhà họ một tháng trả năm nghìn tệ sinh hoạt phí cơ mà! Một thằng ngốc chỉ biết ăn, thỉnh thoảng la hét, cứ tùy tiện cho ăn, chỉ cần không để đói chết là được. Việc này kiếm tốt lắm... Ha ha.

– Ôi, nhớ đâu thân nhân nhà hắn biết thì sao?

– Không đời nào, tôi chăm sóc nó lâu thế rồi còn không gặp người nhà nó được vài lần, tiền là hàng tháng chuyển khoản thôi. Nói thật mấy hôm trước tôi cũng giật mình, chẳng biết làm sao mà thằng ngốc này mấy hôm trước bỏ chạy đến đường cái, suýt bị xe đâm. Nếu không phải vì muốn ra đây nói chuyện phiếm với các bà, tôi còn lâu mới mang nó theo.

– Xem ra dạo này bà chị sống thoải mái ghê, có gì tốt, nhớ đến chị em chúng tôi, nhớ đến mấy người chị em già này nhé.

– Bà nói thế nào chứ, lấy đâu ra lắm thằng ngốc nhà giàu như vậy, mỗi ngày chăm sóc nó cũng chẳng dễ dàng! Cho ăn, thay quần áo, đến phiên, nếu không trả nhiều tiền còn lâu tôi mới làm.

Bạch Nguyễn bên cạnh nghe mấy bà nói chuyện, suýt chút nữa đã nổi điên, đi qua túm lấy Lí Kiêm Hiền muốn đưa đi.

Bác gái hoảng sợ, vội vàng đến ngăn cản Bạch Nguyễn:

– Cậu làm gì thế?

– Làm gì? Dẫn anh ta đi.

Lí Kiêm Hiền vì chấn thương não nên phản ứng chậm, nhưng không có nghĩa là anh không hiểu gì, lúc trước mình chăm sóc anh ta, cho ăn cơm uống nước dẫn đi dạo đều vô cùng cẩn thận. Kết quả nghe người ta nói thế, nếu không phải căn cứ theo câu “kính già yêu trẻ, không đánh phụ nữ” thì anh đã sớm cho bà ta một trận rồi.

– Cậu, cậu là cái gì mà dẫn cậu ta đi hả. Thằng nhóc này ở đâu ra, biết cậu ta à?

Bác gái cũng hơi chột dạ, bà ta sợ thằng nhóc này là người nhà họ Lý, lúc này mình lớn tiếng như vậy chắc chắn là nó nghe được rồi. Công việc béo bở thế này mà mất thì nguy to....

Một bà vừa thấy tình huống này liền vội vàng nói nhà mình có việc, đi nhanh như lòng bàn chân bôi dầu.

Bạch Nguyễn mặc kệ, cầm lấy tay Lí Kiêm Hiền, hỏi:

– Lí Kiêm Hiền? Tôi là Bạch Nguyễn, anh từ từ nhớ xem, Bạch Nguyễn.

Mất khoảng một, hai phút, Lí Kiêm Hiền mới chậm rãi gật đầu một cái, cực kì thong thả gọi một tiếng:

– Tiểu Bạch Nguyễn.

Đó là tên mà khi họ còn đi học Lí Kiêm Hiền vẫn dùng để trêu Bạch Nguyễn, lúc ấy Lí Kiêm Hiền đã cao đến 1m80, Bạch Nguyễn mới chỉ 1m70, lần nào cũng bị anh ta xoa đầu gọi “Tiểu Bạch Nguyễn”.

Trong lòng Bạch Nguyễn có chút xót xa, gật đầu:

– Ủ, tôi đây.

Lí Kiêm Hiền chậm rãi nở nụ cười:

– Em... không sao...là tốt rồi.

Mẹ nó, có phải phim truyền hình đầu, sao lại nói mấy lời thoại buồn nôn này làm gì.

– Bạch Nguyễn, sao vậy, anh quen người này à?

Lưu Thiến bị tình cảnh này làm cho khó hiểu, cô không biết Lí Kiêm Hiền, cho nên không hiểu vì sao rõ ràng Bạch Nguyễn đang hẹn hò cùng mình lại đột nhiên phải lôi kéo một người đàn ông đi cùng.

– Thiến Thiến, ngại quá, hôm nay em tự về được không? Đây là bạn anh, anh cần xử lí chút chuyện đã.

Lưu Thiến dù không vui nhưng cũng là một cô gái hiểu chuyện, nhu thuận gật đầu, tự bắt xe về nhà.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy Lí Kiêm Hiền gầy, lại gần mới thấy là cực gầy, cả người toát ra một loại bệnh trạng không bình thường, tóc rõ ràng là đã lâu không ai dẫn anh ta đi cắt, trên trán không biết vì sao sưng u một cục.

– Bà là người phụ trách chăm sóc anh ấy? Bà bắt đầu chăm sóc anh ấy từ lúc nào?

Bạch Nguyễn nhẹ nhàng sờ vết sưng tím trên trán Lí Kiêm Hiền.

– Liên quan gì đến cậu... Tôi, tôi chăm sóc cậu ta cũng nửa năm rồi.

Được lắm, nói cách khác đây chính là người chăm sóc cực kì chuyên nghiệp mà lúc trước cha mẹ Lí Kiêm Hiền nói đến, hóa ra là cứ thế quăng Lí Kiêm Hiền lại thành phố E, còn thuê một bà thím chẳng biết là ai đến chăm sóc.

Giỏi lắm...

– Người này tôi phải đưa đi, bà hẳn là có số điện thoại của cha mẹ Lí Kiêm Hiền, nói cho họ biết người mang anh ta đi là Bạch Nguyễn, có gì cứ bảo họ tìm tôi.

Lí Kiêm Hiền thật ngoan, Bạch Nguyễn lôi tay anh, anh liền nhắm mắt theo Bạch Nguyễn, không thể không nói rằng bệnh tình anh đã tốt hơn nhiều. Lúc trước bác sĩ có nói bệnh này cần thời gian mà thôi, chỉ cần từ từ là máu tụ trong não sẽ hết, chăm sóc cẩn thận thì tỉ lệ phục hồi như cũ là cực kì cao.

Bây giờ thấy phản ứng của anh ta chậm nhưng vẫn có thể nói chuyện, từ từ đi trên đường cũng khá vững, khôi phục như cũ chắc chắn không thành vấn đề, chẳng qua xem tình trạng này, chỉ sợ không khỏi bệnh đã chết đối.

– Ăn tối chưa?

Bạch Nguyễn hỏi.

Lí Kiêm Hiền hơi lắc đầu, Bạch Nguyễn nhìn thấy anh gầy đến da bọc xương:

– Đi, anh dẫn chú đi ăn đã.

Chua cay, khó nhai chắc chắn không thể cho anh, Bạch Nguyễn tìm một cửa hàng mì nhỏ, để Lí Kiêm Hiền ngồi xuống xong liền gọi mì.

Bạch Nguyễn đã chăm sóc Lí Kiêm Hiền một thời gian dài, cho anh ta ăn coi như thuận lợi, đồ ăn phải lạnh vì các giác quan của Lí Kiêm Hiền rất chậm, ăn đồ nóng có thể bị bỏng thực quản, mà ở bên ngoài thì sẽ không ai nhìn thấy loại bỏng này. Một miếng đồ ăn phải dứt trong cả một phút đồng hồ mới tiếp tục dứt miếng tiếp theo, tốc độ nuốt của anh ta rất chậm, không thể thúc giục, nếu vội vàng sẽ có thể bị nghẹn.

Bạch Nguyễn không phải là người kiên nhẫn, trước đây Giản Đan không ăn cơm liền đập luôn, dù sao nó khóc xong rồi cũng ăn, nhưng mà đối với Lí Kiêm Hiền thì anh không thể không kiên nhẫn.

Anh ta thế này, một phần lớn là do mình gây nên, nếu lúc ấy mình không đến cửa hàng kia, nếu lúc ấy Lí Kiêm Hiền không vì bảo vệ mình mà ngoặt bánh lái, hiện tại biến thành cái dạng này sẽ không phải là Lí Kiêm Hiền.

Anh biết Lí Kiêm Hiền gần mười năm, từ cấp hai rồi trung học cho đến giờ, tuy rằng hai người luôn cãi nhau nhưng trong lòng anh vẫn coi người kia là bạn thân, cho dù không phải do mình gây nên hậu quả này thì anh cũng không thể trở mặt thấy anh ta bị ngược đãi như vậy.

– A ~ Tốt lắm, ăn thêm một miếng đi, ăn từ từ thôi, đừng vội.

Bạch Nguyễn cầm khăn tay, cẩn thận lau đi nước canh dính trên khóe miệng Lí Kiêm Hiền, coi như không thấy ánh mắt khác thường của ông chủ.

Xem cái con khỉ, chưa thấy người dứt cơm cho người khác bao giờ hả?

Ăn xong, Bạch Nguyễn đưa người về phòng trọ nhỏ, sau khi giúp anh ta cởi quần áo liền phát hiện trên người anh ta có rất nhiều vết thương.

Bạch Nguyễn có thể tưởng tượng được Lí Kiêm Hiền được “chăm sóc” thế nào.

Nếu thật sự Lí Kiêm Hiền không biết gì cũng còn đỡ, đằng này anh chỉ là lực bất tòng tâm thôi, thần trí anh còn thanh tỉnh, chỉ là phản ứng chậm, bị đối xử như vậy, thật sự là...

“Nghe điện thoại ~ Nghe điện thoại ~ Nghe điện thoại mau ~”

– A lô, có việc gì có việc gì có việc gì?

– Oa, Bạch Nguyễn, anh ăn nhầm thuốc nổ hả mà hung thế, quên đi em không so đo với anh. Em kể cho anh, kể cho anh kể cho anh, hôm qua em...

– Giản Đan, nếu cậu gọi cho anh vì hôm qua cậu chơi oẳn tù tì, hoặc hôm qua cậu ăn lẩu thịt bò, anh đây cúp máy liền.

– Rõ ràng hôm qua em ăn lẩu gà mà, từ từ, Bạch Nguyễn, hôm nay anh là lạ, chính anh muốn em gọi điện nhiều cho anh mà.

– Anh đang có việc... Oái!

Lí Kiêm Hiền đột nhiên đi đến, dựa cả người lên lưng Bạch Nguyễn, Bạch Nguyễn hoảng sợ:

– Lí Kiêm Hiền, anh sao thế? Khó chịu ở đâu?

– Lí Kiêm Hiền? Là người lần trước bị tai nạn? Anh ta được cha mẹ đón đi rồi mà, sao giờ lại ở chỗ anh? Tiểu Bạch anh làm gì thế?

45. Chương 45: Ngoại Truyện 7 : Bạch Nguyễn (2)

Beta: Emerald

– Chuyện này không thể một lúc mà giải thích hết được, anh đang bận lắm, mai rảnh kể cho, cúp máy đây!

Sức nặng của một người lớn đè lên cũng không phải chuyện đùa, Bạch Nguyễn không dám cứ thế đẩy ra, luống cuống tay chân cúp điện thoại đỡ lấy Lí Kiêm Hiền.

– Sao thế? Đau đầu à?

– ...

– Cuối cùng là làm sao?

– ...

Anh ta không nói lời nào, Bạch Nguyễn cũng không thể biết cuối cùng anh ta muốn gì, mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, Bạch Nguyễn thua. Để anh ta ngồi xuống rồi chuẩn bị đi tắm cho anh ta thôi.

Làm gì đây, mình như đứa ở của nhà Lí Kiêm Hiền ấy, cuối cùng thì liên quan gì đến mình chứ? Bạch Nguyễn vừa cầm khăn lau tóc cho Lí Kiêm Hiền vừa oán thăm chuyện làm ôsin không công.

– Anh nhìn tóc anh xem, chẳng ra cái loại mốt gì, vốn dĩ đã không đẹp trai giờ lại càng khó nhìn.

Lúc Bạch Nguyễn nói mấy lời này không hề nghĩ đến mình cũng là một tên đầu tổ quạ.

-...

Lí Kiêm Hiền lặng lẽ ngồi.

– Được rồi, đứng lên đi ngủ thôi, mẹ nó, đến bây giờ còn không thèm gọi điện, không biết có phải cha mẹ ruột không nữa! Tức chết tôi, anh xem cả nhà anh là cái kiểu người gì đấy hả? Thôi quên đi, mai tôi tự gọi cho họ vậy.

Ngày mai đành gọi một cuộc điện thoại, mẹ nó, thật là không muốn nói chuyện với họ tí nào.

Giúp Lí Kiêm Hiền cởi giày đi ngủ, cũng không quan tâm giờ có phải lúc người trưởng thành nên đi ngủ không, dù sao thì thân thể anh ta đã vậy, ngủ nhiều cũng tốt. Sau khi anh ta ngủ, Bạch Nguyễn liền gọi điện thoại cho Giản Đan.

– Ha ha ha, nhột, nhột. A lô, có chuyện gì?

– Không việc gì thì không tìm cậu được?

– Ban nãy anh cúp điện thoại của em còn mắng em, nếu không có việc anh gọi em làm gì?

Giản Đan lòng dạ hẹp hòi, quả nhiên nhớ rõ mối thù ban nãy Bạch Nguyễn đã cúp điện thoại của mình, giật lấy quả táo Đồng bảo mẫu đã gọt xong, hung hăng nói.

Bạch Nguyễn thở dài:

– Có việc tìm Đồng Thư nhà cậu, ngoan nào, đem điện thoại chuyển cho Đồng Thư đi.

– Anh tìm anh ấy? Hiếm có nha, anh tìm anh ấy làm gì?

– ...Nửa cân kẹo truffles.[1]

– Một cân.

– Muốn béo chết hả? Gần đây cậu béo lắm biết không, thật sự béo khủng khiếp! Không thể cứ ăn như vậy được...

– Em cúp.

– ... Mai gửi cho cậu.

Ăn chết luôn đi đồ béo, sắp sáu mươi cân rồi còn ăn!

Đổi lấy Đồng bảo mẫu bằng một cân truffles, Bạch Nguyễn gọi cho anh cũng không có việc gì, chỉ là bảo anh dạy một làm một ít đồ bổ, còn phải cân đối dinh dưỡng, dù sao Bạch Nguyễn ở ngoài nhiều năm cũng chỉ toàn ăn mì ăn liền, đồ ăn ngoài thì Bạch Nguyễn chịu được nhưng người bệnh thì không.

Đồng Thư, người có thể nuôi Giản tiểu ngọc thành mập mạp trắng tròn lập tức dạy anh vài món phổ thông, đơn giản dễ làm, dễ nhai dễ nuốt, Bạch Nguyễn tìm quyển sổ con loạt xoạt ghi chép lại rồi tự khinh bỉ mình, đây rõ ràng là dự tính thành bảo mẫu còn gì.

Đến tối hôm sau quả nhiên cũng chẳng ai gọi điện thoại đến, đúng là yên tâm ghê nhỉ, nhưng bác gái kia hẳn là không yên tâm vậy đâu, chắc chắn đã gọi điện thoại rồi, con mình bị người lạ mang đi còn có thể bình tĩnh như vậy, không phải là dè dặt chứ hả?

– Ăn thêm một miếng, a ~

Bạch Nguyễn nhét thìa vào miệng Lí Kiêm Hiền, tự nhủ cứ thế này mình có thể trở thành cô nuôi dạy trẻ của trường mầm non, đúng là không lo thất nghiệp.

– Ăn nữa không?

– ... Ăn, no rồi.

Lí Kiêm Hiền chậm rãi gật đầu, tốc độ đó chẳng khác gì một pha quay chậm trong phim.

Bạch Nguyễn dọn dẹp bát đĩa:

– No là được rồi, gần đây có đi khám không? Có hẹn bác sĩ không, ba anh còn bảo tôi là đã tìm cho

anh bác sĩ đặc biệt nổi tiếng cơ mà?

– ... không, tôi, tốt hơn nhiều rồi.

– Xã hội cổ hủ ác độc, bị bệnh liền ở trong nhà chờ bệnh tự khỏi? Mai tôi nghĩ làm đưa anh đi chụp X-quang xem, nhưng tôi thấy anh cũng khá hơn rồi.

Ít nhất cũng coi như nói chuyện phiếm được, tuy rằng chủ đề đã xong rồi mới thấy anh ta nói được một câu, nhưng cũng coi như tiến bộ, chứng minh rằng đầu óc còn dùng được, não chưa chết...

– ... Được.

Lí Kiêm Hiền gật đầu, sau đó chậm rãi nâng tay gỡ mặt.

Bạch Nguyễn rửa bát xong cất vào tủ bát, sau đó lấy di động, hít sâu:

– Rồi, để gọi điện thoại cho cha mẹ không biết có phải ruột thịt của anh không, tôi cho anh biết họ mà dám lằng nhằng, một phút tôi cũng không do dự, mang anh đi luôn.

– ... Được.

Kết quả đúng như anh đoán, họ có vẻ vội vàng, nói mấy câu coi như giao phó cho Bạch Nguyễn, một tháng sẽ chuyển khoản cho anh một vạn đồng sinh hoạt phí, sau đó cúp máy, Bạch Nguyễn tí nữa thì tức chết.

Thế là ý gì! Lúc trước mình không chịu giao người thì theo mình như oan gia, mang người đi thì nói đây là chuyện không liên quan đến người ngoài như mình, bây giờ là thế nào đây? Người ngoài như mình đây dựa vào cái gì lại có thể mang con của họ đi?

Bạch Nguyễn dí dí đầu Lí Kiêm Hiền nói băng quơ:

– Anh nói xem tôi đúng là xui nhỉ, từ hồi trung học gặp anh toàn chuyện không tốt, nhà giàu đều lằng nhằng thế hả? Tôi bảo anh này, đừng gây phiền toái cho tôi, nếu không tôi cho anh ngủ ngoài đường cái.

Lí Kiêm Hiền nghe vậy cũng không phải một hai lần, Bạch Nguyễn mà tức đến một mức độ nhất định thì sẽ chỉ vào đầu mình nói đông nói dài, có lần thật sự cáu lên quăng mình chạy biến, kết quả ba tiếng sau hết giận lại chạy về, vẫn hùng hống hổ hổ nhưng không đi đâu nữa.

Bạch Nguyễn chính là người như vậy, miệng cứng nhưng tâm mềm hơn bất cứ ai, chỉ cần là người anh quan tâm, anh sẽ bảo hộ vô cùng, nhất là càng thân thiết anh lại càng bao che.

– Anh nghe thấy tôi nói không hả? Hả? Đúng là, trước kia cứ nói, nói, nói không ngừng thật đáng ghét, bây giờ không nói lại càng muốn cho ăn đòn, anh sao lại thiếu đòn đến thế hả?

Bạch Nguyễn vừa vò đầu Lí Kiêm Hiền vừa lảm nhảm.

Lí Kiêm Hiền nâng tay, cầm lấy cổ tay Bạch Nguyễn, đương nhiên lúc anh nâng tay thì tóc cũng bị Bạch Nguyễn xoa cho sắp rụng hết:

– Nghe, thấy rồi, cảm ơn, Tiểu, Bạch Nguyễn.

– Tiểu cái con khỉ, ông đây giờ đã 1m80 còn nhỏ gì! Anh cứ thế là tôi nhét bánh bao cho nghẹn chết anh luôn! Không được, tóc này của anh tôi không chịu nổi, đưa anh ra ngoài cắt tóc, không được, quần áo cũng phải mua mới luôn.

Mang một người như vậy ra ngoài thật là một sự khảo nghiệm với con người ta, lúc cắt tóc và gội đầu, cô gái của cửa hàng cứ nhìn chăm chăm, phỏng chừng là đang kì quái vì sao anh phải đi cùng, cả lúc mua quần áo cũng bị nhìn bằng ánh mắt kì quái.

– Có đồ kiểu này cho anh ta mặc không? Cho tôi một bộ.

Bạch Nguyễn chọn một bộ có sơ mi đen, cầm lấy, hướng phía Lí Kiêm Hiền khoa chân múa tay.

– Có có, bên kia có phòng thử đồ, loại này mặc rất thoải mái.

Bạch Nguyễn gạt đầu, kéo tay Lí Kiêm Hiền hướng về phòng thay đồ, sau đó cầm quần áo cùng đi vào phòng thay đồ nhỏ kia.

– Nâng tay lên, đúng rồi, tốt lắm, buông tay xuống.

Bạch Nguyễn đem quần áo trên người Lí Kiêm Hiền cởi ra, sau đó mặc quần áo mới cho anh ta, thấy vừa vặn liền chuẩn bị tính tiền.

Dù sao cũng chẳng phải tiền của mình, cha anh ta có tiền như vậy chắc chừng này cũng chẳng đáng là bao.

– Bộ này đi, giúp tôi gói lại.

Bạch Nguyễn lôi Lí Kiêm Hiền ra khỏi phòng thử đồ, đủ mọi ánh mắt quăng về phía họ.

Trong đó, đa số phỏng đoán đây là hai gay cực kì công khai.

Ánh mắt nhìn đồng tính theo họ từ hiệu cắt tóc đến cửa hàng quần áo rồi trung tâm thương mại, tới khách sạn thì rốt cuộc lên đến đỉnh điểm.

– Tách tách.

Âm thanh chụp ảnh không lớn, nhưng trong khách sạn im lặng này thì nó trở thành lớn, lại còn cả ánh flash chớp lên.

Bạch Nguyễn run rẩy, nhét thìa cháo vào miệng Lí Kiêm Hiền, sau đó đến trước hai cô gái bàn bên cạnh.

– Ngại quá, vừa rồi cô chụp hai chúng tôi hả? Làm ơn xóa đi.

Chưa thấy đứt cơm? Chưa thấy ai giúp người khác lau miệng? Chưa thấy ai giúp người khác lau tay? Chụp chụp chụp, chụp còn không biết đường tắt flash đi.

Cô gái xấu hổ, lúc sau lại đứng lí hợp tình mà cầm di động cười hì hì:

– Tôi không chụp chính diện, đừng lo mà.

Bạch Nguyễn tự nhủ đây không phải vấn đề chụp chính diện hay không, cô chụp vậy chắc không phải chỉ xem một mình chứ, không biết là có đưa lên weibo rồi nói năng linh tinh gì đó không. Nhỡ mà có ai nhận ra hẳn thì có phải là mất hết trong sạch không!

– Dù sao cũng làm ơn xóa đi, tôi không muốn gặp phiền phức.

– Anh ấy là bạn trai anh à? Tôi chụp một chút thôi mà...

– Anh ta là bạn trai tôi hay không thì liên quan gì đến cô? Tôi thấy cô tuổi nhỏ nên mới khách khí mà nói chuyện, phiền cô xóa ảnh chụp tôi đi ngay lập tức.

Bạch Nguyễn hoàn toàn không khách khí với cô bé, tâm tình anh tốt thì anh còn có thể nhẹ nhàng, nếu không thì nam nữ cũng như nhau hết. Con gái bây giờ là như thế này hả? Có thể tùy tiện lấy đàn ông con trai trên đường ra làm trò vui?

Hai cô bé lúc này đành miễn cưỡng xóa ảnh, Bạch Nguyễn đang thở phào thì nghe thấy một tiếng “rầm” ở đằng sau, quay đầu nhìn lại thì thấy bát cháo đã đổ đầy trên tay Lí Kiêm Hiền rồi, anh ta phản ứng chậm nên không thể kịp thu tay lại ngay lúc bát cháo đổ.

– Ôi trời ơi, không sao chứ? Có bỏng không? Hối anh khác gì không hỏi, đưa tay tôi xem nào.

Biết ngay chỉ không trông chừng thôi là xảy ra chuyện mà, đúng là rước việc vào người.

Cũng may cháo để một lúc chỉ còn ấm, trừ việc quần áo Lí Kiêm Hiền bị bẩn thì cũng không bị thương, Bạch Nguyễn lau sạch sẽ cho anh ta rồi cũng không còn tâm trạng để ý chuyện khác, lúi lũi người về nhà.

Một khúc dạo nhỏ thường cũng sẽ biến thành chuyện lớn, bây giờ thì Bạch Nguyễn không biết, cho đến lúc anh biết cũng đã là tối hôm sau, khi ấy anh đang cho Lí Kiêm Hiền ăn thì nghe thấy tiếng gõ cửa, mở cửa ra anh trông thấy cô bạn gái xinh đẹp của mình.

– Thiến Thiến? Sao em lại tới đây? Vào đi, vào đi.

– Em thấy trên mạng...

Lưu mĩ nhân sắc mặt không tốt lắm, nhìn thấy Lí Kiêm Hiền đang ngồi trước bàn ăn, sắc mặt lại càng khó coi.

Bạch Nguyễn không chú ý vì anh thấy bên miệng Lí Kiêm Hiền dính hạt cơm, còn đang bận cầm khăn lau đi, quay lại nói chuyện tiếp thì lập tức ăn một cái tát.

– Tôi cứ cho là hiểu lầm! Hóa ra là thật! Anh là đồ lừa đảo! Tôi cứ nghĩ vì sao thời gian dài như vậy rồi mà anh không chạm đến tôi! Tôi còn tưởng anh là chính nhân quân tử! Không ngờ anh là tên biến thái! Đồ lường gạt đồng tính chết tiệt! Anh thích nam hay nữ tôi cũng mặc! Tại sao anh phải đùa bỡn tình cảm của tôi! Đi chết đi!

Sau đó Lưu mĩ nhân lao đi như gió không cần nghe giải thích.

Bạch Nguyễn tự nhiên ăn một cái tát còn đang sững sờ, chưa kịp phản ứng thì điện thoại đổ chuông.

– Hả?

– Mẹ nó, Tiểu Bạch anh nổi tiếng rồi, anh anh anh anh anh, không ngờ anh thích Lí Kiêm Hiền? Kịch thích này lớn quá em không chịu nổi, nhưng anh muốn come out em cũng đâu có ngăn cản anh, anh cũng không cần to gan thế, giờ lớn chuyện thế này rồi có muốn rút lại cũng không được đâu!

Bạch Nguyễn bị Giản Đan cho một tràng ù cả đầu, vội vàng ngắt lời cậu:

– Cậu cậu cậu nói từ từ, làm sao cơ?

– Anh không lên mạng à? Ở trên mạng có hình “vợ chồng ân ái cho nhau ăn” kia kìa! Bài đăng cũng cũng... Ôi trời ơi em không biết nói sao đây, anh tranh thủ lên mạng mà xem đi!

Bạch Nguyễn rất ít khi lên mạng, mở cái máy tính đến tám trăm năm không sờ vào, lên web tìm một ít thông tin, vừa lướt qua đã suýt khiến anh tức nổ phổi.

Đúng là mấy tấm ảnh của ngày hôm qua, không phải một ảnh mà là tận vài ảnh, bức đầu tiên là mình cầm thìa đút cho Lí Kiêm Hiền, nhìn rõ ràng cả mặt, bức thứ hai là anh cầm khăn giấy lau miệng cho Lí Kiêm Hiền, bức thứ ba là anh đang cầm tay Lí Kiêm Hiền lau đi chỗ cháo bị đổ, bức thứ tư là anh cầm tay Lí Kiêm Hiền kéo ra khỏi nhà hàng.

Từng bức từng bức đều rõ ràng, lại còn có thể nhìn rất rõ mặt của anh, nếu nhân vật chính không phải là mình và Lí Kiêm Hiền, cái loại không khí ám muội này sẽ khiến anh nghĩ đây là hai tên gay đang ân ái.

Càng làm người ta tức chết chính là lời bình trên weibo: “Ôi hôm nay đi ăn cơm, kết quả thấy được một màn tình ái mặn nồng nha ~ Cũng vì đẹp trai nên mình không thể không chụp ảnh lại ~ mọi người xem là được rồi, đừng chia sẻ nha! Tiểu thụ rất sẵn sốc nhé ~ Tiểu công thì cực cool ~ Cực kì xứng đôi luôn ~

P.s: Chính miệng tiểu thụ đã thừa nhận đó là chồng mình nhé! Ân ái quá ~ Chúc phúc cho bọn họ nha ~”

Bình luận bên dưới cũng khiến anh hoài nghi về thể giới quan của mình, không phải quá 500 bình luận sẽ bị phạt à? Lượng trích dẫn từ trang weibo bịa đặt này có lẽ phải hơn mười cái. Lại còn chính miệng thừa nhận, ông đây thừa nhận con khi! Lại còn vì đẹp trai quá nên không thể không chụp?

Bình luận cũng khiến anh tí thì tức chết, xem mấy cái thôi là không chịu nổi nữa, rót một cốc nước lớn uống vào mới tạm thoải mái.

Thời đại Internet đáng sợ ở chỗ tốc độ lan truyền của nó còn nhanh hơn cả tốc độ của virus, vài lượt chia sẻ là cả thiên hạ đều biết rồi.

Vừa nãy là Giản Đan gọi, Giản Đan là người hiểu rõ anh nhất, nó nhìn còn tưởng anh thích Lí Kiêm Hiền, những người khác...thôi không cần nói nữa.

Sau đó là một loạt điện thoại, Bạch Nguyễn tiếp đến sứt đầu mẻ trán cũng chỉ biết nói không đúng, không đúng, không đúng. Lí Kiêm Hiền thì nhàn, ngồi trên salon cầm máy tính băng lướt qua lướt lại.

46. Chương 46: Ngoại Truyện 8 : Bạch Nguyễn (3)

Edit: Vi

Beta: Emerald

Thật ra người ngoài mới là dễ đối phó, toàn những kẻ xa lạ thì liên quan đến gì đến bọn họ đâu, khiến Bạch Nguyễn đau đầu chính là điện thoại của cha mẹ anh, anh vừa nghe điện thoại, còn chưa nói tiếng nào đã bị mắng xối xả, mẹ thì khóc lóc đến cả tiếng đồng hồ, cuối cùng kết lại một câu coi như không có đứa con này rồi đập máy, anh gọi lại đều không được.

– Giản Đan! Bây giờ nhờ ba mẹ em sang nhà anh giải thích đi, thực ra là hiểu lầm mà. Anh không phải... Ôi trời ơi tôi đau đầu quá, dù sao thì cậu tạm thời nhờ dì sang nói ba mẹ anh với, lớn tuổi vậy rồi không chịu được kích đâu.

– Được được được, anh đừng sốt ruột, em gọi cho ba mẹ em ngay đây, anh bình tĩnh chút được không?

– Làm sao mà bình tĩnh nổi? Không nói với cậu nữa, anh có điện thoại.

Là điện thoại của ba mẹ Lí Kiêm Hiền, tổng cộng cũng chỉ nói vài câu, đại khái là Lí Kiêm Hiền khiến bọn họ quá mất mặt, bọn họ đã chuyển khoản một trăm vạn cho Bạch Nguyễn, số tiền này giao cho Lí Kiêm Hiền, từ nay về sau Lí Kiêm Hiền có ra sao cũng không liên quan đến họ.

Bạch Nguyễn tức giận đến mức nện điện thoại vào tường, tức ngực đến khó chịu, bọn họ là kiểu gì vậy? Sao lại có loại cha mẹ làm con tổn thương đến mức này? Chỉ vì nghe một tin tức không biết thật giả, cứ như thế vứt bỏ con mình.

Một trăm vạn, nói nhiều không phải nhiều, nói ít cũng chẳng phải ít, nếu như mình tham lam nuốt hết chỗ tiền này thì sao?

Đúng thật là...

Lí Kiêm Hiền ngồi trên sofa ngẩng đầu nhìn Bạch Nguyễn, Bạch Nguyễn nâng tay xoa xoa đầu anh, không nhận được mà ôm người vào trong lòng:

– Sao anh lại đầu thai vào cái nhà như thế chứ. Không sao, bọn họ không cần anh thì tôi cần, tôi sẽ không quăng anh ra ngoài đâu, một đám vương bát đần, vương bát đần!

Anh đã có thể hiểu được vì sao lúc trước Giản Đan không chịu đuổi Đồng Thư đi, lòng người đều là thịt, đã ở chung lâu như vậy rồi làm sao không có cảm tình cho được. Càng nghĩ vậy anh lại càng không hiểu nổi vì cái gì mà thân làm cha mẹ lại có thể nhẫn tâm đến thế.

Qua một hồi lâu, Lí Kiêm Hiền nâng tay ôm lấy Bạch Nguyễn:

– Ừ...

Buổi tối cho Lí Kiêm Hiền ăn, tắm rửa sạch sẽ rồi để anh đi ngủ trước, Bạch Nguyễn cả ngày nghe điện

thoại đến đau cả đầu, thế nhưng không thể cứ thế mà đi ngủ, ảnh hưởng quá lớn, anh đây phải đi bóp chết ngọn nguồn.

Vì thế, vào buổi tối, Bạch Nguyễn đổ bộ vào weibo đã tám trăm năm không đăng nhập nổi một lần, gửi một tin nhắn cho chủ post kia, bảo nàng lập tức bỏ bài viết đó, hơn nữa còn phải giải thích sự việc.

Chủ post trả lời rất nhanh, giọng điệu thoải mái khiến Bạch Nguyễn muốn đập vỡ máy tính, cô ta nói đó chỉ là mình YY thôi, không ngờ mọi người nhiệt tình vậy, cô ta thấy chuyện này cũng không có gì to tát cả...

Bạch Nguyễn không quan tâm đối phương là nữ hay này nọ, bùm bùm một chuỗi mà mắng, cảnh cáo cô thật sự nếu không chịu xóa tin và giải yêu, anh sẽ lôi cô ra trước pháp luật.

Chỉ là YY thôi? Là một người con gái tuổi không còn nhỏ, chẳng lẽ không nghĩ nổi lời nói tùy tiện của cô ta có thể tạo thành ảnh hưởng lớn thế nào với cuộc sống của người khác sao? Cô thì ở đó sung sướng rồi, tôi thì sắp phát điên đây!

Cuộc sống thật không thể so sánh với thế giới mạng, mỗi một lời nói đều có thể giết người, chuyện này làm hại anh suýt nữa thì mất việc, ba mẹ thương tâm, Lí Kiêm Hiền trực tiếp bị hại đến mức bị cha mẹ từ, tuy anh cảm thấy cha mẹ thế thì không có còn tốt hơn. Chỉ vì một thứ gọi là “vui đùa” mà lại hại anh mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, như thế còn nói là không có gì?

Giải quyết chuyện này xong, Bạch Nguyễn cũng không vui lên nổi, một chuyện ồn ào như vậy, trong thời gian ngắn sẽ khiến anh không thể thăng chức, chuyện quái gì đây hà?

Lí Kiêm Hiền tựa vào đầu giường, chậm rãi nói:

– Bạch Nguyễn, đừng, giận.

Bạch Nguyễn đi qua dí dí mấy cái lên trán anh:

– Mẹ nó, một đời anh danh của ông đây hoàn toàn hủy trên tay mi rồi, cái tiếng gay này truyền ra, tôi làm sao cửa gái hử?

Mãi cho tới khi chui vào chăn đi ngủ, Lí Kiêm Hiền mới nói:

– Tôi, thực sự, yêu cậu, Tiểu, Bạch Nguyễn.

– ...

Bạch Nguyễn nhắm mắt, giả vờ như mình chưa nghe thấy gì cả.

Câu này Lí Kiêm Hiền đã nói từ trung học cho tới tận bây giờ, anh chưa bao giờ coi là thật. Người đàn ông này cứ chỉ luôn quá mức ngả ngớn tùy tiện, làm việc cũng vô tâm vô phết, mỗi lần nói yêu anh cũng giống như đang đùa, về sau sự thật cũng chứng minh là anh ta nói đùa. Loại đùa giỡn như vậy anh đã nghe người khác nói nhiều lắm, anh ta khác với những người kia, có lẽ chỉ ở chỗ thời gian vui đùa này kéo dài hơn mà thôi.

Lúc trung học anh luôn trốn tránh Lí Kiêm Hiền, lí do vì sao chỉ có mình anh biết. Tuy ngoài miệng anh nói anh sợ Lí Kiêm Hiền quần quýt lấy Giản Đan, nhưng trên thực tế anh biết Lí Kiêm Hiền không yêu Giản Đan, ánh mắt anh ta nhìn Giản Đan thậm chí còn mang theo một sự ghen tị và nhàn nhạt oán ghét. Anh trốn tránh Lí Kiêm Hiền vì anh cảm thấy mình khó mà tự nhiên với người này được, nhất là lúc nghe anh ta nói yêu mình, anh luôn khó kìm chế muốn đập cho một trận.

Nếu lời anh nói là thật thì vì sao với ai anh cũng có thể nói, nếu đó là giả, vậy thì tại sao lại chỉ quần quýt lấy mình tôi?

Lí Kiêm Hiền luôn như vậy, dường như không bao giờ để ý đến chuyện gì nhưng thực chất mỗi chuyện anh đều rất cẩn thận. Anh không để ý người khác nói gì, làm gì, lúc có thể giúp sẽ sẵn sàng ra tay không chút keo kiệt, lông ba lông bông nhưng chắc chắn không phải kẻ lười biếng, là một người rất tốt để yêu.

Cuộc sống của Lí Kiêm Hiền hẳn là rất tốt, Bạch Nguyễn vẫn cho rằng như vậy.

Mãi cho đến sau tai nạn, anh bắt đầu tiếp xúc với Lí Kiêm Hiền, mới hiểu được con người thoát nhìn như công tử này có địa vị thế nào ở nhà, người thân của anh lãnh đạm bạc tình ra sao.

Cũng từ đó, anh hiểu rằng lời nói “Tôi yêu cậu” kia, hình như là thật.

Anh có một chút sợ hãi, anh không biết đáp lại Lí Kiêm Hiền ra sao, anh chưa từng nghĩ tới mình về sau có thể chung sống cùng một người đàn ông hay không, nếu thẳng thắn mà nói thì anh cũng từng nghĩ tới: Nếu Giản Đan vẫn không tìm được ai, anh sẽ sống cùng Giản Đan, tiện thể chăm sóc cho nó.

Cũng chỉ là chăm sóc mà thôi, như anh trai với em trai vậy, nếu nói là cùng phát triển tình cảm đến mức yêu đương với đàn ông thì anh chưa bao giờ nghĩ tới, dù chỉ là một chút.

Bây giờ Lí Kiêm Hiền lại nói thế, đau đầu thật...

Chấp nhận? Từ chối? Chấp nhận rồi thì họ Bạch nhà anh sẽ hoàn toàn đoạn tử tuyệt tôn, ba mẹ anh chưa biết là sẽ khóc thành cái dạng gì đâu. Từ chối? Lí Kiêm Hiền thế này không biết bao giờ mới khá hơn, biết rõ không thể chấp nhận mà còn chăm sóc anh ta, thế không phải là tạo thành hiểu lầm sâu sắc à? Lòng dạ anh đây còn chưa rộng lượng đến thế đâu.

Đau đầu muốn chết luôn.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Nguyễn mang theo đôi mắt đen sì gọi điện thoại cho Giản Đan, quả nhiên không phải Giản Đan nhận điện thoại.

– Alo, Đồng Thư, anh lay tỉnh Giản Đan ngay cho tôi, tôi có việc quan trọng muốn tìm nó, cực kì quan trọng.

Anh đã nói vậy thì Đồng Thư có thương Giản Đan đến đâu cũng sẽ không còn cách nào khác, Đồng Thư tìm khăn lau mặt cho Giản Đan, dỗ dành năm phút mới dỗ được người đứng dậy, thế này là đã tiến bộ lắm rồi.

– Alo... Tiểu Bạch à, anh yên tâm, mẹ em nói chuyện với mẹ anh cả đêm, không thành vấn đề...

– Tìm cậu không vì chuyện kia!

– Thế là việc gì? Đồng Thư, em muốn ăn bánh hành cuộn. Ừ, ừ, không không, phải hai cái, được ~~~

– Giản Đan, cậu có biết ở trước mặt F.A mà ân ái là việc gọi đòn thế nào không?

Bạch Nguyễn dong dài.

Giản Đan chẳng thèm để ý:

– Anh mà F.A, không phải anh có Lí Kiêm Hiền hở? Em đã sớm nhìn ra hai người có gian tình, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

– ... Anh đập cậu đấy tin không? Anh giống gay chắc? Weibo hôm qua là ngoài ý muốn, cậu hiểu cái gì là ngoài ý muốn không?

– Không phải chuyện hôm qua đâu, em nói thật đấy Tiểu Bạch, em cảm thấy Lí Kiêm Hiền thật sự yêu anh. Anh nghĩ lại xem, trên thế giới này có thể có mấy người vì anh mà cả sinh mệnh cũng không màng? Anh cũng từng quen không ít bạn gái, nhưng em thấy chẳng người nào anh thực tâm yêu. Tính anh em còn không biết chắc? Nếu Lí Kiêm Hiền không phải người đặc biệt thì anh có kiên nhẫn mà chăm sóc anh ta à? Em thấy anh không phải hoàn toàn không yêu người ta đâu, nhận mệnh đi Tiểu Bạch.

Bạch Nguyễn bị Giản Đan làm cho ghen hờn, không biết nói gì. Giản Đan bình thường là đứa ngốc, sao lúc quan trọng này lại lí sự được trôi chảy vậy? Còn cái gì mà mình không phải không yêu, nhìn kĩ xem, anh đây cùng tên ngốc kia không có quan hệ gì hết. Giả vờ thông thạo hiểu biết cái quái gì hở?

– Em nói thật đấy, anh chắc hẳn còn lo lắng, anh yên tâm em sẽ để mẹ thuyết phục dì. À, em đi ăn cơm, tạm biệt nhé Tiểu Bạch ~.

– Cái gì? Cậu muốn thuyết phục mẹ anh cái gì? Giản Đan!

Chờ xem, Tết về đến nhà anh đây sẽ đánh chết thằng ranh đó!

Bạch Nguyễn nghiêng răng nghiêng lợi nửa ngày, quay đầu liền thấy bản mặt phóng to của Lí Kiêm Hiền, sợ đến mức tí nữa thì văng cả điện thoại:

– Giờ ơi mẹ nó! Anh ra đây từ bao giờ? Anh anh anh đứng đây bao lâu rồi?

– ... Vừa xong.

– Mẹ nó làm tôi sợ chết mất, cái đồ chẳng biết gì này. Quên đi quên đi, tôi mang anh đi rửa mặt, không biết kiếp trước nợ anh cái gì nữa.

Nghĩ vớ nghĩ vẩn thì có cái lợi gì đâu, người thì không thể tống cổ ra ngoài rồi, dù sao cũng phải chăm sóc cho đến lúc anh ta có năng lực tự gánh vác cuộc sống mới thôi chứ nhỉ?

Còn những chuyện khác... Tạm thời không nghĩ nữa là được.

Chăm sóc người khác thì một ngày sẽ trôi qua rất nhanh. Mỗi ngày sau khi tan tầm, Bạch Nguyễn sẽ cho Lí Kiêm Hiền ăn uống tắm rửa. Lí Kiêm Hiền dù sao cũng là người trưởng thành, một mình ở nhà cũng sẽ không xảy ra chuyện gì. Có đưa anh ta đi viện khám thử, máu tụ đã tan kha khá, bác sĩ tỏ ý việc này cực kì tốt, khôi phục lại như cũ sẽ không thành vấn đề. Bạch Nguyễn phát hiện ra tốc độ anh ta trả lời mình cũng đã nhanh gấp đôi so với khi trước, xem chừng là có hi vọng phục hồi rồi.

Một khi có ý nghĩ như vậy thì sẽ dễ dàng buông lỏng, mà buông lỏng thì dễ dàng gặp chuyện không may. Bạch Nguyễn mang Lí Kiêm Hiền đi siêu thị, mua hoa quả xong thì lạc mất người.

Nếu là người bình thường thì không sao, đằng này phản ứng và động tác của Lí Kiêm Hiền chậm hơn người khác nhiều lắm, nếu anh ta không cẩn thận đi ra ngoài đường lớn... Bạch Nguyễn không dám nghĩ sẽ có hậu quả gì, xe đẩy hàng cũng không quan tâm nữa, vội vàng tìm khắp siêu thị.

Tầng một, tầng hai tìm không thấy, Bạch Nguyễn nóng ruột đi thang máy. Anh có hội chứng sợ không gian hẹp từ lần tai nạn trước, càng ngày càng nghiêm trọng, lúc đi một mình thì đừng nói đến thang máy, nhà vệ sinh anh cũng có chút sợ. Nhưng lúc này là bất đắc dĩ, dù sao chỉ có mấy chục giây thôi mà...

Người xui xẻo thì uống nước cũng nghẹn nha, cái thang máy mấy trăm năm chưa chắc hỏng cứ như thể mà hỏng. Bạch Nguyễn vừa bước vào có vài giây nó lập tức hỏng. Đèn đóm tắt hết, đèn khẩn cấp màu đỏ

không ngừng nhấp nháy. Bạch Nguyễn phát điên mất, nắm tóc lui vào trong góc.

Với Bạch Nguyễn, lúc tối nhất chính là ngày trước bị nhốt trong ngăn tủ, không có ánh sáng, không có thanh âm, không có nước, không có đồ ăn, chỉ có một mình, một mình bị nhốt trong ngăn tủ nhỏ.

Người chưa trải qua sẽ không bao giờ biết với một đứa bé thì đó là chuyện đáng sợ thế nào, mà ngay khi chứng sợ không gian hẹp của anh đang có chuyển biến tốt thì lại có chuyện lại xảy ra.

Tai nạn, máu, Lí Kiêm Hiền không biết sống hay chết, anh chỉ có thể ôm lấy Lí Kiêm Hiền đang toàn thân là máu mà hô gọi. Anh sợ người đàn ông này ngủ sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, anh không dám nghĩ người này chết đi rồi sẽ ra sao. Mà bây giờ, Lí Kiêm Hiền hành động chậm chạp ra ngoài lạc mất, còn mình thì bị nhốt trong thang máy không thể động đậy.

– Bạch Nguyễn! Bạch Nguyễn! Bạch Nguyễn! Em ở trong phải không Bạch Nguyễn?

Lí Kiêm Hiền...? Bạch Nguyễn co rúm người tựa vào góc trong cùng của thang máy, nghe được bên ngoài có tiếng phá cửa cùng tiếng của người kia, trong lúc đó lập tức hồi hồn.

– Bạch Nguyễn?! Không sao, không sao, ngoan nhé, không sao, không sao!

Cửa thang máy vừa mở, một người lập tức vọt vào, đem Bạch Nguyễn ôm vào ngực, nhẹ giọng dỗ dành.

Bạch Nguyễn theo bản năng túm lấy tay người kia, ngẩng đầu lên muốn nhìn cho rõ. Nhưng mắt còn chưa yếu ứng được với ánh sáng bên ngoài, chỉ có thể ngây ngốc ngẩng đầu.

Đến lúc về nhà, Bạch Nguyễn mới coi như phục hồi tinh thần, ngồi trên sofa thấy Lí Kiêm Hiền tay chân nhanh nhẹn cởi áo khoác, rót nước. Lúc Lí Kiêm Hiền đi tới, Bạch Nguyễn quyết đoán ra tay, hung hăng phi một cước vào bụng Lí Kiêm Hiền:

– Đồ con rùa! Gạt tôi vui lắm hả? Bệnh của anh đã khỏi lâu rồi chứ gì? Giả bệnh tiếp cho ông đây xem! Đùa giỡn ông vui lắm chứ gì?

– Không phải, Tiểu Bạch em nghe anh giải thích, anh không phải cố ý lừa gạt em.

– Ha ha, tôi mà tin anh thì tổ tông tám đời đều đi gặp quỷ hết! Biến cho ông!

Lí Kiêm Hiền hết cách, liều mạng lôi Bạch Nguyễn đang tức điên vào lòng mình:

– Không biến, em nói không ai muốn anh thì em muốn, bây giờ không được đổi ý.

– Muốn cái đầu anh!

– Muốn đầu anh cũng được.

– Cút!

– Bạch Nguyễn, anh không cố ý lừa em. Anh chỉ sợ em biết anh khỏi rồi sẽ đuổi anh đi.

Lí Kiêm Hiền ôm Bạch Nguyễn, sống chết không buông tay.

– Anh không còn nơi để đi. Anh thật sự yêu em. Anh muốn ở cùng với em nhưng em luôn trốn tránh anh, anh không có cách nào khác, thật mà. Lúc em nói em cần anh, anh cực kì vui, thật sự cực kì vui. Em là người đầu tiên sau khi anh bị thương mà vẫn khẳng định là cần anh. Anh... Chưa từng có ai cần anh, anh là sĩ nhục của cả nhà, bọn họ không cần anh. Nhưng mà... Nhưng mà Bạch Nguyễn, em nói em cần anh, em hiểu không? Anh vui lắm, thật đấy, vui cực kì. Em đừng giận, anh không cố ý lừa em, anh chỉ sợ rằng em không cần anh.

Bệnh của Lí Kiêm Hiền thật ra từ sau khi về nhà Bạch Nguyễn đã khá lên rồi. Một ngày nọ anh chợt phát hiện ra động tác của mình đã không còn chậm chạp nữa, nhưng lúc Bạch Nguyễn trở về, anh vẫn giả vờ như còn bệnh.

Anh sợ, thật sự sợ rằng Bạch Nguyễn mà khó khăn lắm anh mới gặp lại được sẽ lại rời xa anh, anh không có tư cách gì để ở bên người ta, anh chỉ có thể giả vờ có bệnh, ít nhất như vậy cũng được ở bên cạnh cậu ấy.

Anh yêu Bạch Nguyễn, yêu từ trung học đến giờ, chưa bao giờ thay đổi cũng chưa bao giờ nhạt đi. Thời gian trôi qua, tình cảm này lại càng mãnh liệt, nhưng Bạch Nguyễn không tin.

Lực chú ý của Bạch Nguyễn đều đặt trên người tên là Giản Đan kia, anh từng nghĩ người Bạch Nguyễn yêu là tên nhóc lười biếng kia, nhưng sau này gặp được mới phát hiện ra Giản Đan đã có bạn trai, anh mới hiểu rằng Bạch Nguyễn không yêu Giản Đan. Thế nhưng Bạch Nguyễn cũng không yêu anh.

Anh bắt đầu sợ hãi, sau tai nạn lần đó, anh hiểu rằng bọn họ không còn thời gian, sinh mệnh con người quá mỏng manh, thời gian rất quý giá, cứ một người đuổi một người chạy thế này thực sự lãng phí.

Nếu như đã lộ thì phía trước là đao mà phía sau cũng là đao, cứ nói rõ cho xong.

Nghĩ vậy, Lí Kiêm Hiền buông Bạch Nguyễn ra, chỉ là tay thì vẫn nắm không chịu buông:

– Anh nghiêm túc đấy, nghiêm túc xem xét, cũng nghiêm túc suy nghĩ. Bạch Nguyễn, anh thực sự muốn ở cùng em. Em không đồng ý thì anh sẽ lập tức rời đi, không chậm một giây.

Bạch Nguyễn nhìn anh hơn mười phút, hai người cứ thế bất động không nói lời nào. Lí Kiêm Hiền suýt nữa đã nghĩ Bạch Nguyễn bị phản ứng chậm.

– ... Mai đi kiểm tra nào đi.

– Hả?

– Tự nhiên anh khỏi chẳng lẽ không cần kiểm tra? Ai biết nào anh giờ còn bệnh không, mai lặn đi kiểm tra!

Nghĩa là mình vẫn được ở nơi này? Lí Kiêm Hiền cười rộ lên.

– Tiểu Bạch Nguyễn ~ Em muốn anh ở lại thì cứ nói thẳng ~ Sao mà phải vòng vo vậy làm gì?

– ...

– Oái! Mẹ nó! Tiểu Bạch em đánh anh thế thì não bình thường cũng bị em đánh thành có bệnh đó!

– ...

Bây giờ đổi ý quảng tên này ra ngoài có còn kịp không?

47. Chương 47: Ngoại Truyện 9 : Đêm Thất Tịch

Edit: Vi

Mùa hè, đúng vậy, chính là mùa hè, bạn nhỏ Giản Đan ghét nhất là mùa hè.

Lẽ ra mùa hè với biết bao loại hoa quả và các món ăn theo mùa sẽ là thời điểm mà một tên ham ăn thích nhất, thế nhưng đi cùng với đó sẽ là cái nóng không ngừng và bọn muỗi bay múa khắp nơi, kem ly được dùng để giải nhiệt thì chưa ăn nổi hai miếng đã làm Giản Đan đau dạ dày. Chiều theo những điều đó, Giản Đan ghét nhất là mùa hè.

Mà điều đáng ghét trong mùa hè là gì? Là ba bữa lại thấy cắt điện một lần!

– Em muốn chết em muốn chết em muốn chết! Sao lại mất điện? Trong thời buổi hiện đại thế này sao còn có chuyện mất điện chứ?

Trên đầu Giản đại thiếu gia là một túi chườm đá, người cậu thì như con cua, mặc một cái quần cộc, nằm ngang trên chiếu. Đồng tiểu người hầu cầm quạt hương bồ hùng hục quạt chút gió cho cậu.

– Nghe nói là muốn sửa đường lưới điện, mai lại có thôi, em chịu khó một chút.

Đồng Thư tốt tính, sờ sờ Giản Đan đang tạc mao, cũng chính là con cua sắp bị cái nóng luộc chín.

– Ngày mai! Ngày mai! Thế hôm nay em phải làm sao?! Nóng chết mất thôi!

Giản Đan kêu rên, lăn lộn trên chiếu đến mức sắp rơi xuống đất:

– Em phải ngủ dưới đất!

Đồng Thư nhanh tay lẹ mắt, lập tức kéo ngược Giản Đan về phía lòng mình:

– Ngủ dưới sàn sẽ bị viêm khớp, hơn nữa còn có thể bị tiêu chảy! Được rồi, được rồi, ngoan nào, cũng 12 giờ rồi, em ngủ đi, anh quạt cho em.

Đồng Thư cầm khăn mặt đã ngâm trong nước đá lau trán cho Giản Đan. Giản Đan thì lằm bằm vì sao Đồng Thư không sợ nóng, thật là không công bằng, rì rầm một chút rồi sau cậu cũng ngủ, cả người ướt sũng như vừa từ dưới nước lên.

Đồng Thư phe phẩy cây quạt trong tay, thấy Giản Đan đã ngủ, anh liền cầm một cái chăn mỏng đắp ngang bụng cho cậu. Lần này kiểm tra mạng điện lại không thấy có thông báo, đột ngột bị nóng như vậy Đồng Thư cũng không kịp thích ứng, Giản Đan sợ nóng lại càng là rời xa điều hòa sẽ không sống nổi.

Giản Đan bị nóng tới tỉnh hai, ba lần liền, sau rồi cũng không ngủ được, tiếp tục rên rĩ lâu lâu với Đồng Thư vì sao lại cắt điện vì sao giờ chưa có điện vì sao lại cắt điện vào cái lúc này.

Đồng Thư dở khóc dở cười, vốn đã nóng em còn lộn xộn không ngừng như vậy, làm sao mà chẳng không hết nóng?

Bốn rưỡi, Giản Đan dần vật đến mệt mỏi, dang rộng tay chân nằm quay đơ. Ngay khi Giản Đan chuẩn bị bùng nổ thì nhận được tin nhắn thông báo 5 phút sau sẽ có điện, cậu trông ngóng nhìn đồng hồ, vát vả mãi đèn điện, TV mới “tít tít” rồi đồng loạt sáng lên. Con cua nhỏ Giản Đan lập tức lao vọt tới bên điều hòa, một giây, hai giây... Không có phản ứng gì.

Sau khi điều hòa ở phòng khách bị hỏng, bây giờ điều hòa phòng ngủ rốt cuộc cũng ra đi. Hai cái điều hòa trong nhà Giản Đan xem như hoàn toàn hỏng sạch.

Giản Đan hóa đá, từng lớp bụi cuốn theo chiều gió mà đi... Không thể nào.

– Oaaaaaaaa!!!!!! Điều hòa hỏng! Sao lại hỏng chứ?!

Giản Đan bùng nổ rồi, giáo chủ rít gào lại tiếp tục nhập vào cậu.

Sau khi Đồng Thư thành công bắt được con cua nhỏ Giản Đan đang cố sống cố chết đòi chui vào tủ lạnh, rồi lại tìm được một cái quạt điện đã rất lâu không dùng tới thì trời cũng đã sáng.

Chín giờ, Đồng Thư tìm thợ tới sửa điều hòa, Giản Đan ngồi trước quạt nhìn chăm chăm đầy u oán làm cho anh thợ điện lạnh hết cả người.

– Ôi, điều hòa nhà cậu dùng nhiều thật đấy, cậu thanh niên à, ra chút mồ hôi thì có sao đâu nào.

Thợ sửa điều hòa cầm ra một linh kiện bị mài mòn nghiêm trọng do dùng quá độ, vui vẻ nói:

– Ngồi điều hòa không tốt cho thân thể đâu!

– Ha ha, cái chính là do thời tiết nóng quá thôi.

– Được rồi, linh kiện nhỏ hỏng thôi, không có việc gì.

– Vâng, bao tiền thế?

– Tám mươi.

Giản Đan chẳng có tâm tư so đo vì sao linh kiện nhỏ lại đắt thế, lực chú ý của cậu hoàn toàn tập trung ở điều hòa rồi. Thợ sửa vừa đi, Giản Đan kêu một tiếng rồi nhào tới bật điều hòa.

– Đừng để đầu ngay dưới điều hòa thế! Sẽ đau đầu đấy!

– Anh nói lời không có tính xây dựng gì hết!

– ...

– Em phải ngồi điều hòa!

Đã trải qua nửa tối không có điều hòa, Giản Đan chỉ thiếu nước nhét mình vào điều hòa, kể cả ăn cơm cũng không chịu bước ra khỏi phòng điều hòa nửa bước.

Giản Trạch nam ôm điều hòa, nằm nhà ăn chocolate cả ngày, lười đến mềm cả xương. Chocolate nhiều đến mấy cũng không đủ cho Giản tiểu ngốc. Hết chocolate, bạn nhỏ Giản Đan bắt đầu giở trò vô lại, khóc lóc om sòm. Đồng Thư lựa chọn lờ đi con của Giản Đan. Con của nhỏ Giản Đan xù lông, hùng hổ lôi kéo Đồng Thư thẳng tiến tới siêu thị. Không may, siêu thị lớn phía sau nhà họ đóng cửa để sửa chữa, Giản Đan giơ tay, tiến công về phía một siêu thị mini.

Đồng Thư và Giản Đan đi cả giờ đồng hồ mới tới đích, dọc đường toàn có các cô bé ôm hoa hồng chạy tới nịnh Đồng Thư. Lúc này hai người mới biết giờ là ngày 6 tháng 8, là đêm lễ tình nhân của Trung Quốc, lễ Thất Tịch.

Công phu bám dính của cô bé bán hoa rất cao, anh không mua cô sẽ không đi, các kĩ năng ôm đùi, quỳ trên đường đều đồng loạt ra trận. Đồng Thư bị giày vò đến bất lực, đành phải mua một bông với giá năm đồng. Nhưng trên con đường này đâu chỉ có một cô bé bán hoa hồng. Cuối cùng, Đồng Thư ôm một bó hoa to đi theo sau Giản Đan, dạo siêu thị.

– Cái này! Cả cái kia nữa!

Giản Đan vung tay đi trước, thích gì thì chỉ tay một cái, Đồng Thư phía sau sẽ vui vẻ nhặt đồ vào xe đẩy.

– Muốn ăn sữa chua không?

– Không.

– Súp lơ thì sao?

– Không cần.

– Chỗ này có chocolate này.

– Không... Tất nhiên là có!

Món ăn vật duy nhất của bạn nhỏ Giản Đan chính là chocolate, sữa, nhân hoa quả gì cũng đều thích ăn, tủ lạnh ở nhà có riêng một ô để chocolate nữa. Vậy nên Giản Đan thích nhất là lễ tình nhân, trên đường toàn là mùi chocolate. Chẳng qua chocolate tình nhân Giản Đan sẽ không mua, cái gì mà đêm Thất Tịch là lễ tình nhân Trung Quốc chứ, chỉ là mảnh lối làm ăn của thương gia thôi. Đêm Thất Tịch phải ăn nho với thịt bò chứ?

– A, Tiểu Giản, em nhìn này, chocolate đen giảm 7% kìa.

Đồng Thư cầm lên một hộp chocolate đóng gói rất đẹp để từ một giá hàng.

– Thôi đi.

Giản Đan nhìn bảng giá, 1320 đồng.

– Em không thích chocolate đen?

– Thích, nhưng hãng này đắt lắm, ăn cướp mà! Đi, sang kia mua của San Thuyết nào.

Cuối cùng, Giản Đan ôm một bọc chocolate bọc giá 50 đồng, mãi mãi đi về nhà. Phía sau là Đồng Thư, tay trái xách túi, tay phải cầm hoa.

Tới nhà, Đồng Thư tìm kéo và bật lửa chỉnh sửa hoa, từng bông từng bông cắm vào lọ thủy tinh. Nước trong lọ vừa vụn ngập tới cuống hoa. Giản Đan nhớ tới hồi trước mình chơi hoa toàn là đổ nước đầy ư, bảo sao vài ngày hoa đã chết rồi.

Cơm chiều có dưa cải và salad, Giản Đan ăn vài miếng rồi thôi. Ham muốn ăn uống vào mùa hè cơ hồ bằng không, dù ăn cái gì thì mùi vị cũng như nhau.

Giản Đan tắm xong, quần áo cũng lười mặc, trần như nhộng lăn lên giường, hưởng thụ dịch vụ mát xa miễn phí của Đồng Thư.

Xoa bóp một lúc, tay Đồng Thư liền trượt tới vị trí trọng điểm, nhẹ nhàng vuốt ve, từng cái vuốt dần nhuộm màu tình dục. Giản Đan lật người, mơ màng nói:

– Muốn làm thì nhanh lên, nóng chết người.

– Điều hòa bật rồi mà.

Đồng Thư nhẹ nhàng hôn khắp khuôn mặt đã đỏ hồng của Giản Đan. Tay kia thì rất tình dục mà xoa bóp móng cậu.

– Ừm, chỗ đó cũng nóng. Đúng, chỗ đó, mạnh một chút. A!

Không đến ba phút, bạn nhỏ Giản Đan tước vũ khí đầu hàng, không biết có phải là vì trời nóng quá đến mức không kiên trì nổi hay không.

Đã phát tiết xong, Giản Đan lười tới mức không muốn động cả ngón tay, cả người mềm nhũn mặc Đồng

Thư xoa nắn, chỉ có trong lúc Đồng Thư bôi thuốc bôi trơn thì cậu đang rộng đùi thêm chút.

Lúc Đồng Thư tiến vào, Giản Đan vẫn không thoải mái như trước, theo bản năng kẹp chặt lại, muốn đẩy dị vật ra ngoài. Dù sao cũng không phải con gái, chỗ đó vốn không nên dùng để tiếp nhận chuyện kia, dù có làm bao nhiêu lần đi nữa thì lúc đầu cũng luôn đau.

– Ngoan, thả lỏng nào.

Đồng Thư hôn nhẹ lên mặt Giản Đan, lấy tay xoa nắn cậu bạn nhỏ đã xù xuống của Giản Đan.

– Không thả lỏng nổi, đau ~ Đồng Thư, anh chậm một chút.

Giản Đan cố gắng thả lỏng nhưng vẫn không tự chủ được mà co rút lại. Cậu trề môi, giống như một con vật nhỏ cọ cọ trong ngực Đồng Thư, ủy khuất mà làm nũng.

Đồng Thư chậm lại động tác vốn dĩ đã không nhanh, nhẹ giọng dỗ dành:

– Không sao, không sao, thả lỏng một chút, anh vào rồi. Sẽ hết đau ngay thôi.

Giản Đan ôm lấy tay Đồng Thư, tự thôi miên rằng phía dưới không phải của mình không phải của mình.

– Anh xác định là thật sự vào rồi? Không chảy máu chứ?

– Không chảy máu, yên tâm, hôn một cái nào.

– Ừm ~ A, vậy thì anh động đi.

Giản Đan nói những lời này như tráng sĩ tự cắt cổ tay vậy.

– Anh chờ em thích ứng đã, ừm, cương lên chút rồi đây.

Tay kia của Đồng Thư nắm bạn nhỏ của Giản Đan cũng không dừng lại, vuốt ve kích thích. Anh em của Giản Đan dưới tác động của ngoại lực cũng dần dần đứng lên.

Giản Đan vừa thoải mái đã quên đau, thân thể căng cứng cũng dần thả lỏng. Đồng Thư vuốt ve tấm lưng trần trụi của cậu để trấn an, tìm kiếm điểm mẫn cảm của cậu.

– Anh bảo, ừm, trời nóng vậy, sao lắm người ra đường thế chứ, ư ~

– Hôm nay Thất Tịch mà. Chân em, yên nào.

– Thất Tịch, ha, có gì hay sao, a a. Chẳng qua, chẳng qua là gặp nhau, rồi thì cũng làm, ưm, chuyện giống như chúng ta thôi.

Một câu của Giản Đan trở nên đứt quãng vì sự va chạm của Đồng Thư, tay vô lực ôm cổ Đồng Thư.

– Ha ha, em nói vậy thì, ưm, các cô bé sẽ khóc đấy.

Đồng Thư tìm đúng vị trí môi Giản Đan, hôn lên, động tác bắt đầu nhanh dần.

Giản Đan đẩy vai cái rồi bất động, cắn môi Đồng Thư bày tỏ mình sắp tắt thở! Vì thế Đồng Thư sửa lại thành cắn cổ Giản Đan, động tác cũng trở thành ra vào thông thả.

– Em, a... ư..., cũng không tin, ư ư, bọn họ không làm. A a, đừng, đừng đùa, nhanh! Nhanh lên!

Không chịu nổi sự cọ xát của Đồng Thư, Giản Đan giật giật lấy lòng. Nhanh lên kết thúc nào, buồn ngủ rồi...

Đồng Thư cũng nhận thấy sự mệt mỏi của Giản Đan, ra vào thêm vài lần rồi kết thúc.

– Ừm, Đồng Thư, Thất Tịch vui vẻ... Ha.

Trước khi ngủ, Giản Đan mơ màng lẩm bẩm một câu.

– Ừ, Thất Tịch vui vẻ, thân ái.

48. Chương 48: Lời Cuối Sách

Cuối cùng thì sau 2 tháng lẻ 6 ngày, “Ba mươi lăm đồng phòng bốn lẻ một” cũng được viết xong. Tôi chưa từng nghĩ mình có thể viết hoàn chỉnh được một bộ truyện với hơn 12 vạn chữ, bởi vì đã viết văn nhiều năm nhưng bản thân lại là một người lười nhác, không có trách nhiệm, khiến cho rất nhiều truyện chỉ có mở đầu mà không có kết thúc, giờ đây nghĩ lại, thật sự xin lỗi rất nhiều đến các độc giả đã ủng hộ tôi.

Quá trình viết truyện này thật sự là nhiều vấn đề. Từng vì hồng ỏ cứng mà làm mất sạch dự trữ, lại từng vì mất điện đột ngột mà không kịp lưu mấy vạn chữ thay đổi, nhưng trong quá trình gặp ghềnh như vậy, cuối cùng truyện cũng kết thúc, cảm giác thật giống như trọng trách đè nặng lên người cuối cùng cũng được lấy đi, kể cả thờ cũng thấy vui sướng.

Vô cùng cảm ơn các bạn đã trầm lặng ủng hộ tôi, tôi không phải là người kiên trì, viết văn chỉ là để tiêu khiển lúc nhàn chán, hành văn tẻ không nói, lại còn thích viết những câu chuyện không có đặc sắc gì. Mỗi ngày đều thức từ đêm tới gần sáng, mệt mỏi vô cùng, có đôi lúc nghĩ hay là dừng ở đây thôi, nhưng mỗi khi nhìn thấy những bình luận bên dưới, tôi liền hồi đầy máu mà sống lại, như là vài dòng ngắn ngủi đó có thể tiêu trừ đi tất cả những mệt mỏi và rối rắm lúc viết văn. Thật sự, vô cùng, vô cùng cảm ơn mọi người.

Về chuyện xuất bản sách, đây là một chuyện ngoài ý muốn. Nguyên nhân là tôi có vô tình nói một câu “Nếu có tiền sẽ xuất bản một quyển” ở trên một diễn đàn, kết quả, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, rất thần kì mà trở thành tình trạng hiện nay.

Người ngu ngốc chưa từng cho ra sách như tôi, dưới sự trợ giúp của rất nhiều bạn, cũng đã thành công xuất bản một cuốn sách. Đến giờ tôi vẫn thấy đây là một chuyện thật thần kì. Tự mình tìm nhà xuất bản, tự mình tìm tài trợ rồi tự mình đàm phán chi tiết, còn tự mình thúc giục nữa, cảm giác đó thật kì diệu. Tuy trong quá trình không thật thuận lợi, cũng gặp nhiều vấn đề khác nhau, nhưng luôn nhận được sự giúp đỡ của các bạn, tôi cảm động cực kì.

Có thể quen biết các bạn, thật tốt. Có thể tham dự vào quá trình chế tác sách của bản thân, thật tốt.

Tôi cảm thấy mình chẳng phải một tác giả tốt nhưng tôi rất vui vì mình có nhiều độc giả tốt, những lúc rảnh rỗi, đọc được bình luận mọi người gửi, tôi sẽ vì có thêm một bình luận mà hoan hô, nhảy nhót; lại cũng vì những lời chê trách mà buồn lòng, nhưng lại cũng vì các bạn bênh vực mà vui vẻ. Tôi nghĩ những điều này sẽ theo mình thật lâu, thật lâu, trở thành động lực để tôi cố gắng.

Về Giản Đan và Đồng Thư, hai người họ là kết hợp giữa thực tế và tưởng tượng của tôi, chỉ là một cuộc sống gia đình vô cùng đơn giản cứ thế trôi qua, đôi khi sẽ vì sự ngu ngốc của Giản Đan mà cười lên, thỉnh thoảng vì quá khứ của Đồng Thư mà khổ sở.

Xem lại từ đầu tới cuối truyện, vậy mà tôi cảm thấy có chút xa lạ. Tuy rằng là từ chính ngòi bút của mình viết ra nhưng nhân vật và cuộc sống của họ là độc lập, cứ như dùng một tấm thủy tinh ngăn cách hai không gian vậy, tôi lẳng lặng ngắm nhìn cuộc sống vui vẻ hân hoan của họ.

Tôi nghĩ với họ, tôi chỉ là một tác giả mà thôi, những chuyện khác đều không liên quan gì tới họ cả.

Nhất định bọn họ sẽ tiếp tục hạnh phúc như vậy, mỗi một người đều hạnh phúc trong cuộc sống riêng của mình. Giản Đan có thể sẽ tiếp tục phát sầu vì công việc của mình, bệnh của Đồng Thư có lẽ cả đời không khỏi nổi, ba Giản và mẹ Giản rồi một ngày nào đó cũng rời xa họ, Bạch Nguyên biết đâu lại kết hôn sinh con, còn Vương Thế và bác sĩ nhỏ, chuyện của họ lại là một câu chuyện khác.

Nhưng dù có qua bao lâu, bọn họ cũng sẽ như bây giờ, sống một cuộc sống vui vẻ, bởi lẽ cuộc sống chính là có ngọt có đắng, ngã xuống rồi lại đứng lên là được, hướng chi, luôn có một người giúp bạn vỗ đi bụi đất.

Nhật kí tại gia, tháng 10 năm 2012.

Toái Toái Cửu Thập Tam.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-401-khu-chung-cu-so-35>